

Giới thiệu Dịch Và Thời An

Truyện Dịch Và Thời An của tác giả Vô Hà Ca là câu chuyện nói về những cuộc gặp gỡ cũng như tình yêu giữa hai nữ chính .

Cuộc sống hiện đại có nhiều vấn đề phát sinh nhưng cũng từ đó phát sinh ra nhiều chuyện. Khi đàn ông luôn làm phụ nữ đau khổ dần tạo ra áp lực tâm lý nên chỉ có phụ nữ mới đem lại hạnh phúc cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tên sách: Dịch và Thời An (Dịch dữ thời an)

Tác giả: Vô Hà Ca

Bộ này ko phải do Wall edit, Wall chỉ beta và up lên dùm bạn Ami thôi vì kêu mãi bạn ý ko chịu up cho nên các bạn đừng đòi chương Wall tội nghiệp, haha =))

Vấn án

Dịch Nghiêu cùng tuổi với Thời Ngộ An, lúc Thời Ngộ An đi tiểu học thì Dịch Nghiêu cũng đi tiểu học, lúc Thời Ngộ An lên sơ trung* Dịch Nghiêu đã lên cao trung*, lúc Thời Ngộ An lên cao trung thì Dịch Nghiêu đã tốt nghiệp đại học, ra nước ngoài du học.

*sơ trung: THCS (6-9)

*cao trung: THPT (10-12)

Lúc Dịch Nghiêu 22 tuổi đã có được hai học vị tiến sĩ về Lịch sử học và Ngôn ngữ học, lúc nàng mang theo chứng chỉ và một thân vình dự về nước, Thời Ngộ An đã lập gia đình sinh con gái, nghe nói nàng chỉ học đại học được 1 tháng.

Dịch Nghiêu được công nhận là thiên tài, gia thế tốt, tướng mạo tốt, tính tình tốt, giáo dục tốt, đơn giản có thể nói là hoàn mỹ. Thời Ngộ An ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp, đem so sánh với Dịch Nghiêu, đơn giản là khác nhau một trời một vực.

Thời Ngộ An đã quên Dịch Nghiêu, nàng chỉ nhớ rõ lúc tiểu học từng có một bạn học rất lợi hại, lần nào cũng xếp hạng nhất toàn trường, là học sinh thầy cô yêu thích nhất. Ngược lại Dịch Nghiêu vẫn nhớ Thời Ngộ An, cô bé lỗ mãng dùng một viên đường đổi nụ hôn đầu tiên cùng nàng “Tự định chung thân”*.

*hẹn ước cả đời

Dịch Nghiêu: “Em với hần ly hôn, con đưa tôi nuôi.”

Thời Ngộ An: “Chị bị bệnh à?”

Dịch Nghiêu: “Em muốn phụ tình bạc nghĩa sao?”

Thời Ngộ An: “...”

Tên khác: Tổng tài bá đạo yêu ta, Bạn gái của ta là thiên tài, Leo lên giường vợ người ta, Cường công cùng nhục thụ,...

Thể loại: Đô thị tình duyên, Thế gia phú hào, Hiện đại vô căn cứ.

Nhân vật: Dịch Nghiêu x Thời Ngộ An

Nhân vật phụ: Thời Sương, Giang Trùng, Ngụy Sở Ca, anh em Khang gia, ba anh em Dịch gia

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vợ người

Chương 1 : Vợ người

“Kêu Dịch Hiên điều tra người này một chút, ta muốn toàn bộ tài liệu của cô ấy.” Dịch Nghiêu đẩy mắt kiếng, đưa một tấm hình tới trước mặt Dịch Thuần. Dịch Thuần đưa tay cầm lấy, trong hình là một thiếu nữ thoát nhìn chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt đang cười, vô cùng sáng lạn rực rỡ, chẳng qua là hình này nhìn thế nào cũng không giống mới chụp. Dịch Thuần hoài nghi nhìn về mặt không có cảm xúc của Dịch Nghiêu, lật phía sau tấm hình thấy viết ba chữ Thời Ngộ An, chữ viết thanh tú, cứng cáp, hiển nhiên là nét chữ của Dịch Nghiêu.

Dịch Thuần bỏ hình vào ví tiền, vỗ ví bảo đảm: “Yên tâm đi đại tiểu thư, không đến ba ngày, nhất định tất cả đều tra ra. Có điều đại tiểu thư, cô gái xinh đẹp này là ai a, đại tiểu thư mới vừa về nước, trước hết cái gì cũng không làm mà lại tìm cô ấy?” Dịch Nghiêu tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay khoanh đặt ở bụng, dù bận vẫn ung dung nhìn hân: “Bốn năm không gặp, Dịch Thuần, con nói nhầm ngày càng nhiều.” Dịch Thuần giờ hai tay lên, vẻ mặt nịnh hót cười: “Con chỉ tùy tiện hỏi một chút, ha ha. Đứng rồi đại tiểu thư, ông nội kêu con hỏi tới nay đại tiểu thư có về nhà ăn cơm hay không a?”

Dịch Nghiêu xoa xoa mi tâm, cầm văn kiện trên bàn làm việc lật xem, gật đầu một cái: “Về, có điều ta muốn đi gặp anh hai trước đã.” Dịch Thuần nhún nhún vai, vẻ mặt thờ ơ: “Ba ở tổng công ty, con đi với đại tiểu thư nha?” Dịch Nghiêu phát tay: “Không phải con tới chỉ để hỏi ta có về nhà hay không sao, đi về báo cáo kết quả đi, thuận tiện cùng ông nội nói một tiếng, ngày kia ta phải về đại học X diễn thuyết, nói ông vài ngày nữa hãy an bài công việc cho ta.” Dịch Thuần đáp ứng, Dịch Nghiêu liền đứng dậy chạy lấy người.

Hon ba giờ chiều, Dịch Nghiêu bắt xe đến cao ốc Dịch thị, lúc đi vào đại sảnh mới nhớ tới còn chưa hỏi Dịch Thuần phòng làm việc của tổng giám đốc ở lầu mấy. Nàng nhìn xung quanh đại sảnh tráng lệ, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đi tới trước bàn tiếp tân, khẽ mỉm cười: “Xin chào, cho hỏi phòng làm việc của tổng giám đốc ở lầu mấy?” Cô gái ngồi ở bàn tiếp tân nhìn nàng mỉm cười: “Chào tiểu thư, cô muốn tìm Dịch tổng? Xin hỏi có hẹn trước hay không?”

“Hẹn trước sao...” Dịch Nghiêu có chút khổ não nhíu mày lại, cô gái thấy khí chất của nàng không giống người bình thường, tốt bụng đề nghị: “Nếu không thì ngài gọi điện thoại cho thư ký của Dịch tổng đi?” Dịch Nghiêu hiểu rõ cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra quơ quơ: “Có thể gọi điện thoại không?” “Dĩ nhiên có thể.” Cô gái bị nụ cười của nàng làm hoa mắt, Dịch Nghiêu bấm điện thoại: “Alo, anh hai, em là A Nghiêu. Dạ, em ở dưới lầu, anh không cần xuống, anh gọi điện thoại cho tiếp tân là được. Được rồi, lát nữa gặp.”

Dịch Nghiêu mới vừa để điện thoại di động xuống, điện thoại tiếp tân liền vang lên, cô gái nhận được điện thoại nói mấy câu, vẻ mặt lập tức trở nên khẩn trương. Gác điện thoại, nàng dùng vẻ mặt có lỗi nhìn Dịch Nghiêu: “Xin lỗi Dịch tiểu thư, tôi không biết là cô. Phòng làm việc của Dịch tổng ở lầu 23, mời cô lên đó.” Dịch Nghiêu gật đầu, phát tay với nàng một cái: “Cám ơn, hẹn gặp lại.” Cô gái ngẩng nhìn bóng lưng của nàng, tự lẩm bầm: “Thì ra đây chính là thiên tài Dịch gia. Đáng vẻ đẹp như vậy, lại là Đại tiểu thư Dịch thị, còn rất lễ phép nữa, trời ạ...”

Dịch Nghiêu vào thang máy lên lầu 23, cửa thang máy vừa mở, Dịch Kính Viễn lập tức cười tủm tỉm giang hai cánh tay nghênh đón: “A Nghiêu, hoan nghênh trở về.” Dịch Nghiêu ôm hân một cái, mỉm cười nhìn gương mặt đã không còn trẻ nữa của hân: “Anh hai, đã lâu không gặp.” Dịch Kính Viễn có chút xúc động, đưa tay sờ sờ đầu của nàng: “Đúng nha, công việc của anh quá bận rộn, cũng không có thời gian đi thăm em một chút, từ biệt bốn năm, dường như A Nghiêu lại cao thêm, cũng đẹp ra nữa.”

Dịch Kính Viễn vô cùng cưng chiều Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu và hân cũng không phải do một cùng một mẹ sinh ra, nàng là lão lai tử*, nhỏ hơn Dịch Kính Viễn 23 tuổi, cùng tuổi với con trai lớn của Dịch Kính Viễn, Dịch Thuần. Đối với Dịch Kính Viễn mà nói Dịch Nghiêu vừa là em gái, lại vừa là con gái. Dịch Kính Viễn có ba đứa con trai, không có con gái, đối với Dịch Nghiêu càng thêm thương yêu, đừng nói chi đến Dịch lão gia từ cung chịu con gái nhỏ này bao nhiêu.

*chỉ những đứa con được sinh ra khi cha mẹ đã về già

Dịch Nghiêu kéo cánh tay Dịch Kính Viễn đi về phòng làm việc: “Ba có khỏe không? Còn mẹ nữa, chắc lại đi khắp trời nam đất bắc?” Dịch Kính Viễn cười gật đầu một cái: “Thân thể ba rất tốt, kể từ lần trước em nói ba, ông ấy liền không đụng đến rượu và thuốc lá nữa. Hiện tại mẹ nhỏ đang ở Pháp, anh đã kêu Dịch Thuần nói cho mẹ nhỏ biết em trở lại, đoán chừng không bao lâu nữa cũng sẽ trở về.” Dịch Nghiêu lại hỏi chút chuyện trong nhà, Dịch Kính Viễn cũng đều kiên nhẫn khai báo rõ ràng cho nàng.

Lúc Dịch Nghiêu ra khỏi Dịch thị đã gần năm giờ, Dịch Thuần bị Dịch lão gia từ kêu tới đón nàng, xe mới vừa chạy không tới năm phút, Dịch Nghiêu liền vỗ bả vai Dịch Thuần ra lệnh: “Dừng xe lại bên đường.” Dịch Thuần có chút mờ mịt, lại vẫn nghe lời tìm chỗ dừng xe. Xe vừa mới dừng, Dịch Nghiêu đã mở cửa xe sải bước đi xuống, chỉ để lại một câu: “Ồ đây chờ ta”. Dịch Thuần ngơ ngẩn vỗ vỗ đầu mình: “Mặc dù bốn năm không về, đại tiểu thư thông minh như vậy, cũng không thể nào đi lạc đi?”

“Ngụy Sở Ca!” Dịch Nghiêu chạy nhanh đuổi theo một cô gái trẻ tuổi, đưa tay giữ cánh tay nàng lại. Cô gái quay đầu lại, có chút bất khả tư nghị tròn to hai mắt: “Dịch Nghiêu? Cậu về lúc nào?” Dịch Nghiêu buông nàng ra, mỉm cười nhìn nàng: “Vừa trở về, nhìn dáng người tương đối giống cậu, liền gọi, không ngờ thật sự là cậu.” Ngụy Sở Ca cười ha ha một tiếng, đi quanh nàng quay một vòng, tầm tắc hai tiếng: “Không tệ, Dịch đại tiểu thư lại còn nhớ tôi, thật quá vinh hạnh!”

Dịch Nghiêu vẫn cười như cũ, tự nhiên hào phóng để nàng quan sát một phen, mạn bất kinh tâm* hỏi nàng: “Đúng rồi, hiện tại cậu mới vừa tốt nghiệp đại học đi, tôi nhớ cậu cùng Thời Ngộ An đều học đại học X phải không?” Ngụy Sở Ca nhướn mày, một bộ dáng vẻ thì ra là như vậy, rất có thâm ý nhìn nàng: “Muốn nghe ngóng về Tiểu An thì cứ nói thẳng đi, còn quanh co lòng vòng giống như năm đó vậy. Thế nào, Dịch Nghiêu, tôi đã nói cậu thích cô ấy, bây giờ còn không chịu thừa nhận?”

*không quan tâm, lơ đãng

Dịch Nghiêu nhún nhún vai: “Trước giờ tôi cũng chưa từng phủ nhận qua mã.” Ngụy Sở Ca thở dài, buông tay nói: “Mặc dù không biết tại sao người ưu tú như cậu lại thích Tiểu An, hơn nữa lại còn kéo dài nhiều năm như thế, dĩ nhiên tôi cũng không nói Tiểu An không tốt, chẳng qua thật sự là hai người chênh lệch quá lớn. Nhưng là bạn của cô ấy, tôi nhất định phải khuyên cậu một câu, Dịch Nghiêu, Tiểu An đã kết hôn, cậu cũng không cần chấp nhất như thế nữa...” Dịch Nghiêu cau mày, nói lên nghi vấn của mình: “Thời Ngô An, cô ấy đã kết hôn?”

“Hiện tại cô ấy không chỉ là vợ người ta, còn đã làm mẹ.” Ngụy Sở Ca liếc mắt: “Cũng không biết là nha đầu kia chuyện gì xảy ra, mới vừa lên đại học một tháng đã nghỉ học biến mất, một năm sau trở lại, không chỉ mang về một người đàn ông, còn có một đứa nhỏ!” Sắc mặt của Dịch Nghiêu có chút không tốt lắm, nhưng vẫn là nỗ lực cười: “Cô ấy sống như thế nào?” Ngụy Sở Ca có chút chần chừ: “Tạm được đi, chính là cùng chồng tương kính như tân*, một chút cũng không giống như những cặp vợ chồng bình thường.”

*tôn trọng nhau như khách

Dịch Nghiêu đưa tay đẩy mắt kiếng, mặt cười nhẹ nhõm: “Ngày mai tôi diễn giảng ở đại học X, nếu rảnh thì cậu cũng đi xem một chút đi?” “Được a.” Ngụy Sở Ca cười gật đầu một cái: “Dịch đại tiểu thư tự mình mời, tôi nhất định sẽ trình diện. Đúng rồi, có muốn tôi gọi Tiểu An đi cùng không?” Dịch Nghiêu trầm ngâm một chút, chậm rãi lắc đầu: “Không cần.” Hai người lại hàn huyên một lát, trao đổi số điện thoại đi động, Ngụy Sở Ca liền đi. Dịch Nghiêu lấy mắt kiếng xuống, dụi dụi mắt, âm trầm nhếch miệng: “Vợ người, còn đã làm mẹ? Thời Ngô An, em giỏi lắm...”

Dịch Nghiêu là bạn cùng lớp với Thời Ngô An ở tiểu học, từ nhỏ Dịch Nghiêu được bao phủ bởi vàng hào quang “thiên tài”, thêm vào nguyên nhân là do tính cách, hầu như không người nào nguyện ý kết bạn với nàng, ngoại trừ Thời Ngô An. Thời Ngô An là một người vô cùng hòa đồng, lại vô cùng khả ái, lớn lên cũng là bộ dạng khiến cho mọi người yêu thích, trong lớp không có ai không thích, bản thân Thời Ngô An cũng thích chơi cùng với mọi người, bao gồm Dịch Nghiêu.

Khi còn bé, thành tích của Thời Ngô An cũng không thể nói kém, nhưng mà so Dịch Nghiêu lần nào nào cũng đứng nhất mà nói, thì cô đặc biệt sùng bái, cho dù Dịch Nghiêu rất lạnh nhạt đối với cô, cô cũng là rất trực tiếp biểu đạt sự sùng bái của mình đối với Dịch Nghiêu. Thời gian lâu dài, Dịch Nghiêu thành thói quen bên người có một cái đuôi nhỏ, Thời Ngô An thích lôi kéo nàng hỏi chút vấn đề kỳ quái, hơn nữa rất tin tưởng, không hề nghi ngờ đối với đáp án nàng đưa ra, Thời Ngô An thích lôi kéo nàng cùng những người bạn khác cùng nhau chơi đùa, cho dù về mặt của nàng lúc nào cũng tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, Thời Ngô An thích ngẩng đầu cười với rồi lên lút nhét vào tay một viên kẹo sữa vào tay nàng mặc dù lúc nào nàng cũng nhìn Thời Ngô An bằng vẻ mặt khinh bỉ... Dịch Nghiêu đã quen bên người có một Thời Ngô An, cũng không bài xích Thời Ngô An mang đến cho nàng đủ loại cảm xúc.

Đêm trước khi tốt nghiệp tiểu học, trong lớp mở tiệc chia tay, một nam sinh cùng Thời Ngô An đùa giỡn, nói giỡn: “Thời Ngô An, cậu không thực nữ như vậy sau này nhất định sẽ không có người nguyện ý cưới đâu! Thời Ngô An, không ai thèm lấy!” Rất nhiều người cùng nhau cười ầm, phụ họa nói Thời Ngô An không ai thèm lấy! Thời Ngô An bĩu môi không thèm nói với bọn họ, nhưng mà trái tim yếu ớt của tiểu lệ vẫn bị tổn thương.

Đến giờ tan học, Thời Ngô An không lú lú nói mãi không xong như ngày thường, cúi đầu không nói một lời nhẹ nhàng bước đi. Dịch Nghiêu không nhịn được hỏi cô: “Cậu làm sao vậy?” “Bọn họ nói mình không ai thèm lấy!” Thời Ngô An bĩu môi, đôi mắt đầm lệ yêu kiều nhìn Dịch Nghiêu, trong lòng Dịch Nghiêu nói Thời Ngô An ngây thơ, nhưng vẫn đưa tay sờ sờ tóc của Thời Ngô An, tùy ý nói: “Cùng lắm thì tôi cưới cậu a, đừng có buồn.” Đôi mắt Thời Ngô An sáng lên, nhón chân lên ôm cổ Dịch Nghiêu, dùng sức hôn miệng nàng một cái, sau đó cười híp mắt: “Được được, nếu sau này không ai thèm lấy mình, cậu phải cưới mình, mình nhớ kỹ, cậu cũng không thể ăn quýt nga!” Sau đó nhét viên kẹo sữa vào lòng bàn tay Dịch Nghiêu, dương dương tự đắc ngẩng đầu lên: “Đây là tín vật đính ước!”

“Tạm biệt Dịch Nghiêu, ngày mai gặp lại!” Thời Ngô An nhảy nhót nhanh chóng đi xa, Dịch Nghiêu sững sờ vuốt miệng mình, trong lòng có một khối âm ỉm sụp đổ. Lại sau đó, Thời Ngô An lên sơ trung, Dịch Nghiêu cũng lên sơ trung, bắt quá các nàng không cùng lớp. Thời Ngô An mới đầu gặp phải Dịch Nghiêu cũng cùng nàng quen thuộc tán gẫu linh tinh, sau đó Thời Ngô An có bạn mới lúc còn học sơ trung, Dịch Nghiêu cũng đã nhảy lớp lên lớp 9, các nàng cũng rất ít gặp mặt, cho dù thỉnh thoảng gặp nhau, Thời Ngô An cũng chỉ là cười đơn giản kêu một tiếng với Dịch Nghiêu, liền cùng các bạn cười nói đi xa. Từ trước đến giờ Thời Ngô An chưa từng quay đầu nhìn lại, cô cũng chưa bao giờ biết ánh mắt của Dịch Nghiêu khi nhìn theo bóng lưng cô có bao nhiêu khổ sở.

Thời điểm Thời Ngô An chuẩn bị lên cao trung, Dịch Nghiêu thi đậu trường đại học trọng điểm, nàng đứng ở trên con đường Thời Ngô An thường đi qua chờ cô, muốn cùng cáo biệt với cô, lại thấy được Thời Ngô An cùng một nam sinh đang nắm tay đi tới. Nụ cười của Thời Ngô An vẫn sáng lạn như ánh mặt trời, lại làm cho tim Dịch Nghiêu rơi vào hầm băng. Dịch Nghiêu xoay người đi, ném hộp kẹo sữa trong tay vào thùng rác.

Thời điểm Dịch Nghiêu gặp lại Thời Ngô An là lúc cô thi đậu vào cao trung, trở thành học muội của nàng, nhưng mà, Thời Ngô An đã không còn nhận ra nàng nữa. Thời Ngô An đi ngang qua bên người Dịch Nghiêu, sau đó quay đầu lại nhìn nàng, cười hi hi cùng Ngụy Sở Ca nói bộ dáng của vị học tỷ này giống như một bạn học thời tiểu học của cô nga. Thời Ngô An đi xa, Dịch Nghiêu lấy mắt kiếng vừa đeo không bao lâu xuống, bẻ gãy ném vào thùng rác.

Khi Thời Ngô An ở trọ trong trường cao trung, Ngụy Sở Ca là bạn cùng phòng của cô, cũng là bạn tốt nhất của cô thời cao trung. Dịch Nghiêu cố ý xây dựng mối quan hệ tốt với Ngụy Sở Ca, lúc ấy nàng là nhân vật phong vân của trường đại học X, từng liên tục ba lần vô địch các cuộc thi, được công nhận là thiên tài. Trong lòng Ngụy Sở Ca vẫn nghi hoặc đối với việc Dịch Nghiêu tiếp cận mình, cho đến lần thứ n Dịch Nghiêu cố ý vô ý nghe ngóng tin tức của Thời Ngô An từ nàng, nàng rốt cục không nhịn được hỏi ra miệng: “Dịch Nghiêu, không phải cậu để ý Tiểu An đó chứ?” Dịch Nghiêu sững sờ một chút, nhưng cười không nói.

Sau đó Dịch Nghiêu được cử đi học ở đại học X, vẫn duy trì liên lạc cùng Ngụy Sở Ca, từ chỗ Ngụy Sở Ca biết được toàn bộ tin tức về Thời Ngô An. Thời Ngô An mất mặt, Thời Ngô An té ngã, Thời Ngô An bị thầy cô mắng, Thời Ngô An thi hạng nhất, Thời Ngô An đang yêu, Thời Ngô An bị thầy chủ nhiệm chia rẽ uyên ương, Thời Ngô An... Ngụy Sở Ca đoán nhất định Dịch Nghiêu rất thích Thời Ngô An, nhưng Dịch Nghiêu lại chưa bao giờ chủ động xuất hiện ở trước mặt Thời Ngô An, cũng chưa bao giờ tỏ vẻ lấy lòng, chỉ là luôn luôn lạnh lẽo, lạnh lẽo chú ý Thời Ngô An. Ngụy Sở Ca từ nhỏ đã học vẽ, cảm xúc theo chủ nghĩa lãng mạn, nàng cảm thấy cái cách Dịch Nghiêu yêu thật là quá vĩ đại, rõ ràng thích như vậy, yêu như vậy lại không chịu đến gần.

Nguy Sô Ca đã làm gián điệp cho Dịch Nghiêu rất nhiều năm, cho đến khi Dịch Nghiêu lập nên một kỷ lục kinh người ở đại học X, học kỳ hai của năm thứ hai đại học liền lấy được bằng tốt nghiệp, vô cùng hãnh diện ra khỏi nước, liên lạc giữa hai người vì thế mà gián đoạn, Dịch Nghiêu hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của Thòi Ngô An. Từ biệt bốn năm, Nguy Sô Ca không nghĩ tới sẽ có một cuộc gặp gỡ tình cờ ở trên đường cùng Dịch Nghiêu như vậy, càng không có nghĩ tới, đã qua nhiều năm như vậy, Dịch Nghiêu vẫn thích Thòi Ngô An như cũ. Đáng tiếc từ trước đến nay Thòi Ngô An vô tâm, ngay cả đại học cũng chưa học xong liền bỏ chạy đi kết hôn sinh con, Thòi Ngô An cùng Dịch Nghiêu, có thể thật là hữu duyên vô phận.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thòi An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Diễn giảng

Chương 2 : Diễn giảng

Dịch Nghiêu trở lại trong xe, vươn tay với Dịch Thuấn, “Đưa tấm hình lại đây cho ta.” Dịch Thuấn từ trong túi tiền lấy hình ra, đặt vào tay Dịch Nghiêu: “Nhưng mà con còn chưa có nói gì với a Hiền mà.” Dịch Nghiêu đem hình cất xong, mặt không biểu tình nhìn về phía trước, thanh âm có chút lạnh “Không cần tra xét nữa, lái xe đi.” Dịch Thuấn rút cổ một cái, ngoan ngoãn khởi động xe, trong lòng lại làm một trăm lần suy luận. Cô gái xinh đẹp đó là ai a? Tình địch của Đại tiểu thư? Không thể nào, Đại tiểu thư mới xem thường cùng người khác tranh giành đàn ông.

Xe chậm rãi lái vào gara Dịch gia, Dịch lão gia từ, Dịch Trữ cùng vợ chồng Dịch Kính Viễn - Lâm Tương Nhã ở cửa gara đứng chờ, Dịch Nghiêu vừa xuống xe Dịch Trữ liền nghênh đón. “Nghiêu Nghiêu đã về rồi.” Dịch Trữ chống quai trượng, người mặc một thân màu đen Đường trang, tuổi gần bảy mươi tinh thần vẫn phấn chấn. Dịch Nghiêu đưa tay ôm ôm Dịch Trữ, lại cùng Lâm Tương Nhã ôm một cái: “Ba, chị dâu, a Nghiêu đã trở về.”

“Trở lại là tốt rồi, tiểu Nghiêu mệt không, nhanh ăn cơm rồi đi nghỉ ngơi đi.” Lâm Tương Nhã mặc dù tuổi đã gần năm mươi, nhưng bởi vì bình thường được bảo dưỡng tốt ngược lại không nhìn ra đã là mẹ của ba người trưởng thành. Dịch Nghiêu đỡ Dịch lão gia từ đang cười vui vẻ, cùng Lâm Tương Nhã nói việc nhà đi ra ngoài, Dịch Thuấn im lặng theo ở phía sau. Hắn cũng biết, chỉ cần cùng Đại tiểu thư ở chung một chỗ, sẽ không có người nào chú ý tới hắn.

“A, Đại tiểu thư thân mến đã về rồi!” Dịch Hiền vốn là đang cùng Dịch Vũ tranh nhau hộp điều khiển ti vi, nhìn thấy Dịch Nghiêu đi vào vội vàng vứt bỏ Dịch Vũ chạy đến, trên mặt cười tâm hoa nộ phóng: “Có mang lễ vật về cho con không a?” Dịch Nghiêu đưa tay chụp lên đầu hắn: “Không phải đã đưa rồi sao?” Dịch Hiền lấy lòng ôm cánh tay của nàng quơ quơ, “Người ta đã mười chín tuổi, là người lớn rồi chứ bộ, tiểu cô thân ái còn muốn cầm tiểu mô hình tạm qua ải, người ta muốn xe thật, cầu xin Đại tiểu thư tặng cho một chiếc!”

Dịch Nghiêu đẩy ra hắn, mặt dịu dàng cười: “Chờ đến lúc con có thể lái xe, anh hai tự nhiên sẽ mua cho con, ngoan, cứ vậy đi.” Dịch Hiền gào khóc một tiếng nằm ở trên ghế sa lon giả chết, Dịch Vũ đi tới đá một cước vào bắp chân của hắn, hắn lập tức bò dậy cùng Dịch Vũ đùa giỡn. Dịch Hiền cùng Dịch Vũ là anh em sinh đôi, hai người ngoại trừ màu sắc quần áo không giống nhau, còn lại đều giống nhau như đúc, nhìn hai người bọn họ nháo thành một đoàn, Dịch Nghiêu cũng cảm thấy rồi mắt.

“Tốt lắm không nào loạn nữa.” Dịch Thuấn lấy ra tư thái anh cả, nghiêm túc kéo ra hai người bọn họ: “Đại tiểu thư vừa trở về không lâu, còn không có nghỉ ngơi, hai người các em cũng không cần thêm phiền toái.” Dịch Nghiêu so với anh em Dịch gia cũng không lớn hơn bao nhiêu, mấy người bọn họ có thể nói là cùng nhau lớn lên, anh em Dịch gia đều không thích gọi nàng là cô, mà là giống như những người giúp việc trong nhà một dạng gọi nàng Đại tiểu thư. Dịch Kính Viễn nói mấy đứa nhỏ không có quy củ, Dịch Hiền rất kiêu ngạo nói chúng con là kỹ sư của Đại tiểu thư. Dịch Kính Viễn nói không lại bọn hắn, hơn nữa Dịch Nghiêu cũng không có phản đối, thành thói quen cũng liền tùy bọn họ đi.

Dịch Vũ ngoạ kiều hừ với Dịch Hiền một tiếng, đi tới trước mặt Dịch Nghiêu cười lấy lòng: “Đại tiểu thư, có đói bụng không a? Bữa tối đã chuẩn bị xong nga, đều là những món Đại tiểu thư thích ăn, là con tự mình làm nha!” Dịch Nghiêu cung chiêu sờ sờ đầu của hắn: “Tiểu Vũ thật ngoan.” Dịch Vũ khom lưng, cho nàng dễ dàng xoa xoa đầu của mình, đắc ý nhìn Dịch Hiền. Dịch Hiền mặt nhăn nhó, cất ngang: “Đầu búp tuyệt vời a!”

Dịch Kính Viễn gọi điện thoại tới, nói phải đi dự tiệc tối, không thể trở về ăn cơm. Lâm Tương Nhã có chút tịch mịch, Dịch Nghiêu nhìn nàng một cái, cười nói với Dịch Trữ: “Ba, hai ngày nữa chuyện riêng của con cũng giải quyết xong, ba liền sắp xếp công việc cho con đi.” Dịch Trữ vừa gấp thức ăn cho nàng, vừa nghiêm túc nghe nàng nói chuyện, nghe vậy nhũn mày một cái: “Sao không nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi?” Dịch Nghiêu lắc đầu một cái, lại nghiêng đầu nhìn Dịch Thuấn, cong lên khóe miệng nói: “Không cần đâu, ngược lại một mình anh hai bận tâm lo lắng chuyện của công ty, bận rộn đến nhà cũng không về được mới cần nghỉ ngơi. Dịch Thuấn cũng lớn, có thể giúp đỡ cái gì ba liền giao cho a Thuấn đi.”

Dịch Thuấn không giống Dịch Nghiêu, hắn không có năng lực siêu phàm, cũng không giống như Dịch Nghiêu có thể làm cho người ta yên tâm, mặc dù đã trưởng thành, Dịch lão gia từ lo lắng hắn không đủ kinh nghiệm trải đời, vẫn không dám để cho hắn trông nom chuyện của công ty. Dịch Nghiêu thấy Dịch Trữ chần chờ, kiên nhẫn nói: “Ba, a Thuấn cần chính là rèn luyện, trong ba anh em cũng chỉ có a Thuấn để tâm đến chuyện của công ty, ba cứ yên tâm để cho a Thuấn làm đi, cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng có anh hai cùng con ở đây mà.”

“Vậy cũng tốt,” Dịch Trữ thỏa hiệp: “Nếu Nghiêu Nghiêu cũng nói như vậy, thì chờ Kính Viễn trở lại ta cùng nó nói một chút.” Dịch Thuấn vui mừng nhìn lão gia từ, lại nhìn một chút Dịch Nghiêu: “Con nhất định sẽ không để cho ông nội cùng Đại tiểu thư thất vọng đâu.” Dịch Nghiêu cười gật đầu một cái, nhìn lại hướng Lâm Tương Nhã, trên mặt nàng quả nhiên nhẹ nhõm nhiều, vì con trai rốt cục được đền bù mong muốn, cũng vì chồng mình rốt cục có thể buông lỏng một chút. Lâm Tương Nhã cảm kích nhìn về phía Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu hướng nàng cười một tiếng.

Ngày thứ ba Dịch Nghiêu trở về nước, buổi diễn giảng chuẩn bị đã lâu của đại học X rốt cuộc được khai mạc. Dịch Nghiêu danh tiếng thiên tài vang dội, ngày đó người đến dự rất nhiều, không chỉ sinh viên hiện tại đang học ở đây, ngay cả những người đã tốt nghiệp đều đến. Nếu như không phải là giới hạn ở những sinh viên đã từng học ở đại học X thì hội trường đã bị chen sập cũng không chừng.

“Mọi người im lặng một chút, Dịch học tỷ lập tức sẽ đến.” Trên đài, sinh viên tiêu biểu kiêm người chủ trì có chút phát run, đây là lần đầu tiên hấn ngay trước mặt nhiều người như vậy làm chủ trì.

Tiếng ồn ào trong hội trường từ từ dừng lại, chỉ còn lại tiếng hít thở, cùng cái chuông trên tường qua lại phát ra tiếng tích tắc. Người chủ trì xuống đài, một lát sau lại lần nữa đi tới, nói một đồng chuyện trên trời dưới đất kéo thời gian, sau cùng rốt cục đi vào chánh đề: “Lần này diễn giảng, nhân vật chính là ai chắc tất cả mọi người ở đây đã sớm nghe thấy, tôi tin tưởng trong mọi người ở đây cũng có không ít người là vì nàng mới có mặt tại nơi này. Nàng chính là một trong những vinh dự lớn nhất của đại học X chúng ta, từng để lại nhiều kỷ lục mà cho tới bây giờ cũng chưa bị phá vỡ. Nàng là người đầu tiên của đại học X ở năm thứ hai đại học thi đã lấy được bằng tốt nghiệp, ra khỏi nước bốn năm liền đạt được hai học vị tiến sĩ về Lịch sử học cùng Ngôn ngữ học. Nàng được xem là ánh sáng của đại học X, được công nhận là thiên tài cùng học thần, mỗi một chuyện của nàng hết lần này đến lần khác được truyền xuống. Kể từ khi nàng tiến vào đại học X, vẫn luôn là thần tượng đứng đầu bảng, cho dù là sau khi đã tốt nghiệp cũng chưa từng thay đổi qua. Nàng là ai? Các bạn học nói cho tôi biết, nàng là ai!”

Đối với sự thổi phồng của người chủ trì, những người bên dưới lại không có chút phản cảm nào, ngược lại ngọn lửa nhiệt tình như được đốt lên, cùng nhau hô to tên của Dịch Nghiêu, thanh âm vang dội cả hội trường. Người chủ trì che lại lỗ tai, ý bảo mọi người im lặng, đợi hội trường hoàn toàn an tĩnh, hấn mới cao giọng tuyên bố: “Bên dưới, cho mời ánh sáng của đại học X chúng ta, tốt nghiệp khóa thứ 6, Dịch Nghiêu học tỷ!” Tiếng vỗ tay thay nhau nổi lên, trải qua hồi lâu không ngừng, cho đến một thân hình chậm rãi từ phía sau màn đi ra.

Dịch Nghiêu mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần dài màu đen, trên chân mang một đôi giày màu trắng, tựa như một sinh viên đại học bình thường, tràn đầy thanh xuân. Nàng mỉm cười, mặt mày tinh xảo ẩn hiện nét phong lưu, tóc dài qua loa cột ở sau ốt, lộ ra cái cổ trắng ngần cùng xương quai xanh tinh tế. Nàng hơi nghiêng đầu, khẽ vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán ra sau vành tai, giờ lên micro ở khoeo miệng, năm ngón tay thon dài, mang một chiếc nhẫn màu bạc chiếu lấp lánh.

“Xin chào các thầy cô, các bạn học, tôi là Dịch Nghiêu.” Đôi môi mỏng khẽ mở, nụ cười uyển chuyển hàm xúc, thanh âm có chút ý vị trong trẻo lạnh lùng, nhưng không mất dịu dàng, vọng về ở bên tai phá lệ thoải mái. Bên trong hội trường vẫn ở trạng thái hết sức an tĩnh, cho đến một cái thanh âm phá vỡ yên tĩnh: “Tên này cậu giành mất kiếng của tôi làm gì!” Sau đó, toàn bộ hội trường bắt đầu nhốn nháo: “Dịch học tỷ ở ngoài xinh đẹp hơn so với ảnh chụp nhiều!” “Đây chính là nữ thần!” “Đây mới thật sự là chân chính xinh đẹp!” “Học thần, có nhan sắc, lại có tiền, công bằng ở đâu a! Học tỷ cầu xin bao nuôi!” “Ta tưởng là truyền thuyết đều là giả!” “Truyện cổ tích cũng không phải đều gạt người!” “Cười thật là dịu dàng, học tỷ cầu xin gả cho tôi!”...

Dịch Nghiêu đưa tay ra dấu, ý bảo mọi người im lặng. Mọi người cũng ngoan ngoãn nghe lời im miệng, thỉnh thoảng có mấy tên gây sự vẫn còn cãi nhau ồn ào. Dịch Nghiêu hơi nhu lại đôi mi thanh tú, nghiêm túc nói một câu: “Xin đừng làm ồn.” Hội trường yên tĩnh một chút, bỗng nhiên lại bắt đầu náo loạn hấn lên: “Oa oa... ời chào, thật là đẹp trai!” “Bá đạo tổng tài đây ngã tôi đi a!” “Không được tôi muốn cong!” “Học tỷ, chị còn chưa có bạn trai đi, chưa có đi chưa có đi?” “Dịch học tỷ, chị có suy tính tìm một người bạn gái không a?” “Vừa dịu dàng vừa thô bạo, nhất định là bạn gái tốt nhất!” “Học tỷ nghiêm túc lại đẹp trai như vậy!”...

Dịch Nghiêu bắt đầu dĩ dờ trán, cười khò vỗ vỗ micro: “Các bạn học, có thể an tĩnh một chút không?” Hội trường từ từ yên tĩnh lại, Dịch Nghiêu hài lòng gật đầu, hướng về phía dưới đài khom người thật sâu: “Cảm ơn lời mời của Ngô hiệu trưởng, để tôi có thể đứng ở chỗ này, vì các bạn học diễn giảng là vinh hạnh của tôi. Đồng thời, đây là lần đầu tiên tôi đối mặt với nhiều người như vậy diễn giảng, có rất nhiều không hiểu, hy vọng các bạn học có thể tha thứ. Cảm ơn mọi người đã tới đây, vô luận những gì tôi nói hôm nay có thể giúp ích gì cho mọi người hay không. Tôi thấy được các bạn học cùng thầy cô trước kia của tôi, còn có rất nhiều khuôn mặt mới. Thật cảm ơn mọi người đã ưu ái, tôi là Dịch Nghiêu, tốt nghiệp khóa 06, hôm nay chủ đề mà tôi diễn giảng, không phải là cuộc sống, không phải là mục tiêu, mà là tình yêu...”

Dịch Nghiêu giọng nói vừa phải, không có kích tình mênh mông, cũng không có cảm động sâu sắc, nàng không nhanh không chậm dùng hiểu biết của mình giải thích về tình yêu của tuổi trẻ, dưới đài tâm tình bọn sinh viên cũng từ kích động dần dần bình thản, nghiêm túc nghe nàng diễn giảng. Dịch Thuận ôm hai cánh tay tựa vào trên cửa chính của hội trường, dương dương đắc ý cười híp mắt: “Không hổ là Đại tiểu thư nhà mình.” Dịch Hiên nằm ở trên bả vai hấn, gióng nhau cười híp mắt: “Là Đại tiểu thư nhà mình.” “Dịch Vũ đứng ở một bên, yên lặng liếc mắt, sau đó mặt tràn đầy sùng bái nhìn Dịch Nghiêu đang đứng trên đài.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Dịch Nghiêu diễn giảng căn bản là đã xong, sinh viên phía dưới tranh nhau hỏi, Dịch Nghiêu nhún mạnh một chút nàng thích trật tự, bọn sinh viên liền thật không có ồn ào, an tĩnh giờ tay lên. Dịch Nghiêu tùy tiện chỉ một người, một nam sinh đỏ mặt đứng lên, hỏi vấn đề mà rất nhiều người đều muốn biết đáp án: “Dịch học tỷ, chị có bạn trai chưa?” Dịch Nghiêu cười yếu ớt lắc đầu một cái, thanh âm dịu dàng: “Không có nga. Bất quá, tôi có người thích.”

Dưới đài vang lên những âm thanh thất vọng, Dịch Hiên mặt bát quái, gian xảo nhìn Dịch Thuận: “Đại tiểu thư cư nhiên có người trong lòng, anh hai, anh có biết là ai không?” “Anh làm sao có thể biết được?” Dịch Thuận hí mắt, lắc lư bả vai hát đầu của hấn xuống. Dịch Hiên bấu môi, lại nằm úp sấp đến trên vai của Dịch Vũ, Dịch Vũ nghiêm túc nhìn chăm chú vào bên trong khán đài, ngược lại lười quan tâm hấn.

Nam sinh ngồi xuống, Dịch Nghiêu lại chỉ một người nữ sinh. Nữ sinh đứng lên, hỏi ra sự nghi ngờ của mình: “Học tỷ chưa cùng người mình thích cùng một chỗ sao?” Dịch Nghiêu vươn tay vuốt vuốt lỗ tai, thành thực lắc đầu một cái: “Tôi yêu thâm nga, nàng* cũng không biết.” Dịch Nghiêu vừa dứt lời, dưới đài liền nổ tung, còn có một nam sinh liều mạng đứng lên rống to: “Người học tỷ thích là dạng người gì? Quá ngu xuẩn đi!”

*Hấn với nàng đồng âm. Có thể mọi người đều nghe thành hấn.

Dịch Nghiêu vẫn dịu dàng cười, trên mặt mặt lộ vẻ hoài niệm, thanh âm có chút trầm thấp: “Nàng a, rất hòa đồng, rất khả ái, cười lên đặc biệt đẹp mắt.”

Dịch Thuần biến sắc, chợt nhớ tới tấm hình Dịch Nghiêu đưa, theo bản năng bật thốt lên: “Không thể nào...” Dịch Hiên mặt tức giận nhìn hắn: “Anh hai, anh thật sự không biết người không có mắt kia là ai sao?” Dịch Thuần nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hắn, lại hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Lão Nhị, em dùng internet của em giúp anh tra một người.”

Dịch Hiên nhủ mày đứng xa xa nhìn Dịch Nghiêu, tùy ý hỏi: “Ai a?” “Thời Ngộ An.” Dịch Thuần cũng cau mày, vẻ mặt như cũ rất nghiêm túc. Dịch Hiên lấy điện thoại di động ra, mặt khinh bỉ nhìn hắn: “Anh để cho em mò kim đáy biển a? Thêm chút tin tức đi.” Dịch Thuần có chút lúng túng: “Anh chỉ biết, là một cô gái, dáng dấp xinh đẹp...” Dịch Hiên nháy mắt mấy cái, bi ôi cười: “Xuân tâm này lắm sao, anh hai?” Dịch Thuần liếc hắn một cái: “Cút ngay. Mau tra xem, chú ý giữ bí mật, ngàn vạn lần đừng để cho Đại tiểu thư biết. Người tên Thời Ngộ An này tám chín mươi phần trăm chính là người thành phố X, hơn nữa cũng cùng Đại tiểu thư có quen biết.”

Dịch Hiên rất kỳ quái tại sao không thể để cho Dịch Nghiêu biết, nhưng hắn tuyệt đối tin nhiệm Dịch Thuần, cũng biết anh hai sẽ không làm chuyện gì kỳ quái với Dịch Nghiêu, liền không có hỏi nhiều, lấy điện thoại ra, ném cho Dịch Thuần: “Đánh tin tức lên, sau đó gửi đi là được.” Dịch Thuần ồ một tiếng, trên điện thoại đánh ra một hàng chữ: “Thời Ngộ An, nữ, người thành phố X, người quen cũ của Dịch Nghiêu.” Dịch Hiên ngoái đầu liếc mắt nhìn nhìn, gật đầu một cái bày tỏ có thể, Dịch Thuần liền bấm gửi đi. “Anh tra người ta làm cái gì nha?” Dịch Hiên cùng Dịch Vũ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Dịch Thuần, Dịch Thuần chần chờ một chút, vẫn là quyết định nói cho bọn hắn biết: “Người tên Thời Ngộ An này, rất có thể chính là người mà Đại tiểu thư thích.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thời sướng

Chương 3 : Thời Sướng

Dịch Hiên nháy mắt mấy cái, hơi chút ghét bỏ nhìn Dịch Thuần: “Anh không bị sốt đó chứ, anh hai? Không phải anh nói Thời Ngộ An là một cô gái sao, nếu Đại tiểu thư thích nàng, đây chẳng phải là...” Dịch Hiên bỏ lưng câu nói, chớp chớp mắt một phen biểu đạt ý tứ của mình. Dịch Vũ cũng dùng một loại ánh mắt tương tự với nhìn người bệnh thần kinh nhìn Dịch Thuần, lắc đầu mở miệng: “Đại tiểu thư làm sao sẽ cong đây? Rõ ràng là một thanh niên tốt ngay thẳng mà.”

“Cái này cùng ngay thẳng không quan hệ.” Dịch Thuần đen mặt, mình cũng gấp muốn chết đây, hai tên này còn ở đây nói mớ: “Anh cũng không biết cụ thể như thế nào, nhưng mà, hai đứa có hiểu hay không, đây là trực giác của đàn ông a ! Anh cảm thấy Đại tiểu thư cùng Thời Ngộ An này, nhất định là có cái gì.” Dịch Hiên liếc mắt, câu bả vai Dịch Thuần run rẩy: “Em nói anh hai nè, là anh suy nghĩ có chút quá. Cho dù Đại tiểu thư không thích một mỹ nam giống như em đây, thì cũng sẽ không đi thích một cô gái đi?”

Dịch Thuần còn muốn mở miệng nhấn mạnh trực giác đàn ông của hắn, thì điện thoại di động của Dịch Hiên vang lên, hắn mở ra nhìn, cười giống như hoa đưa điện thoại tới trước mặt Dịch Thuần “Anh xem kỹ đi rồi hãy nói.” Dịch Thuần cúi đầu nhìn điện thoại di động, lẩm bẩm đọc ra tiếng: “Thời Ngộ An, nữ, hai mươi hai tuổi, dân thành phố X, đã kết hôn... Gì đây?? Đã kết hôn? !”

“Còn đây nữa “ Dịch Hiên cười híp mắt: “Con người ta cũng ba tuổi rồi. Em nói anh hai nè, anh sẽ không cảm thấy, Đại tiểu thư sẽ thích vợ của người ta nữa chứ?” Dịch Thuần đẩy hắn xa xa, mang vẻ mặt thấy chết không sờn: “Không được, chuyện này anh phải điều tra cận kề mới được, nếu không trong lòng sẽ không yên.” Dịch Hiên bĩu môi, bỏ điện thoại vào trong túi, nhìn Dịch Vũ tìm đồng minh: “Em trai, em có cảm tưởng gì?” Dịch Vũ lắc đầu một cái: “Không có cảm tưởng gì, chỉ là cảm thấy tội phạm đoàn đội của anh hiệu suất càng ngày càng cao.” Dịch Hiên thấy hắn nói “Tinh anh đoàn đội” nói thành “Tội phạm đoàn đội” muốn cùng hắn nói lý một phen, Dịch Vũ đã xoay mặt nhìn về phía bên trong lễ đường “Vô luận Đại tiểu thư thích người nào, nàng cũng vĩnh viễn là Đại tiểu thư của em.”

Dịch Thuần liếc mắt nhìn Dịch Vũ, chắc chắn hai tiếng cảm thán: “A Vũ nói đúng.” Dịch Hiên hừ một tiếng, kiêu ngạo hất cằm lên, vẻ mặt chính nghĩa hào hùng, “Cái này còn phải nói sao, em là kỹ sư, thế bảo vệ Đại tiểu thư!” Dịch Vũ bình tĩnh nhìn về phía hắn, Dịch Hiên ghét bỏ lui về phía sau từng bước, “Sao em nhìn anh?”

Dịch Vũ: “Ha ha.”

Dịch Hiên / Dịch Thuần: “...”

Sau khi diễn giảng kết thúc, ba anh em Dịch gia ở trong xe đợi thật lâu mới nhìn thấy Dịch Nghiêu chậm rãi đi tới, phía sau còn có một đám người theo đuôi, không ngừng hô cái gì “Học tỷ hẹn gặp lại” “Thường xuyên trở lại thăm một chút” “Nữ thần tôi yêu em”... Dịch Nghiêu mỉm cười hướng về phía sau phát phát tay, chui vào trong xe.

“Con nói rồi mà, Đại tiểu thư đến đâu cũng được hoan nghênh.” Dịch Hiên giống như rất tự hào, dựa ở ghế phó lái, ánh mắt phát sáng nhìn Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu liếc hắn một cái, lạnh lạnh mở miệng nói: “Ngồi ngay ngắn.” “Dạ!” Dịch Hiên lập tức xoay người lại ngồi thẳng, miệng cười hi hi nhìn kính chiếu hậu: “Đại tiểu thư, Thời Ngộ An là ai a?”

Dịch Hiên vừa dứt lời, xe chợt run lên một cái, Dịch Hiên bất mãn nhìn người bên cạnh đang sợ cứng người: “Anh hai lái xe kiểu gì a? Kỹ thuật không tốt thì mấy chuyện như lái xe nên giao cho em nha !” Dịch Thuần chạy xe giống như rùa bò, nghiêng rằng nghiêng lợi liếc mắt nhìn Dịch Hiên, “Em không nói,

cũng không ai nói em cầm đầu.”

“Cho nên, Thòi Ngô An rốt cuộc là ai a?” Dịch Hiên khiêu khích nhìn Dịch Thuần, mạn bất kinh tâm* hỏi. Dịch Nghiêu giống như khi còn bé, dùng ngón tay viết chữ vào lòng bàn tay Dịch Vũ, cũng mạn bất kinh tâm trả lời, “Là người ta thích.” Vừa dứt lời, Dịch Thuần đột nhiên đạp thắng xe, Dịch Nghiêu cùng Dịch Vũ đang chạm trán chơi trò “Ta viết con đoán”, phịch một tiếng đụng vào nhau, Dịch Hiên thảm hại hơn, trực tiếp đụng vào kính chắn gió.

*Thờ ơ, không thèm để ý

“Muru sát a ! !” Dịch Hiên che đầu hung tợn nhìn chằm chằm Dịch Thuần, Dịch Thuần tròn mắt nhìn hấn một cái, kéo lưng ghế ngồi, khản trương nhìn về phía sau: “Xin lỗi a ! Đại tiểu thư không có chuyện gì chứ?” Dịch Nghiêu một tay vuốt cái trán, một tay vô lực xua tay: “Không có sao, Tiểu Vũ che chở ta.” Dịch Thuần lúng túng há miệng “Cái đó...” Dịch Nghiêu lắc đầu một cái: “Trước lái xe, nơi này không thể dừng xe.”

Dịch Thuần khởi động xe, lại chạy một đoạn thời gian, tìm nơi có thể đậu xe dừng lại, muốn nói lại thôi nhìn Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu cười cười, một bộ dáng vẻ không sao cả: “Sao đây?” Dịch Thuần không lên tiếng, ngược lại Dịch Vũ vẫn ngồi an tĩnh ở bên người nàng chậm rãi mở miệng: “Đại tiểu thư thật sự thích một cô gái sao?” Dịch Nghiêu ồ một tiếng, chậm rãi nở nụ cười, ánh mắt cũng mơ màng, “Đúng vậy, ta, đúng là thích một cô gái, thích đã lâu lắm rồi.”

Bên trong xe hoàn toàn yên lặng, Dịch Nghiêu có chút lo lắng, nàng biết chuyện này nhất định sẽ mang đến cho bọn họ ảnh hưởng không nhỏ, trong lòng bọn họ nhất định rất phức tạp đi, cô của bọn họ, người cùng nhau lớn lên, là Đại tiểu thư mà bọn họ thích nhất cư nhiên lại thích một cô gái. Nhưng mà Dịch Nghiêu một chút cũng không muốn gạt bọn họ, vô luận bọn họ lựa chọn thế nào, nàng thích Thòi Ngô An, đã là một sự thật không thể thay đổi.

“Ừm, Đại tiểu thư.” Dịch Hiên đầu tiên mở miệng: “Nhưng mà Thòi Ngô An đã kết hôn a, Đại tiểu thư có tiếp tục thích nữa không?” Dịch Nghiêu có chút sợ run, đúng vậy, Thòi Ngô An đã kết hôn a, bản thân phải làm sao đây? Dịch Thuần cúi đầu, thấp giọng nhận sai: “Thật xin lỗi Đại tiểu thư, con tự mình tra xét thông tin về cô ấy.” Dịch Nghiêu cười lắc đầu một cái: “Không sao cả, ta biết mấy đứa là vì muốn tốt cho ta. Về phần ta có tiếp tục thích nàng nữa hay không, ta cũng không rõ lắm. Nhưng mà từ rất lâu trước đây, cho tới tận bây giờ, cho dù là biết nàng đã kết hôn, ta cũng... không có cách nào đi thích người khác.”

Biểu tình của Dịch Nghiêu trầm xuống, lộ ra tư thái có chút yếu ớt, thanh âm cũng xuống rất thấp: “Trước giờ ta cũng chưa từng thử đi thích người khác. Cho dù hiện tại, ta cũng rất muốn gặp lại Thòi Ngô An, không muốn suy nghĩ nàng đã thuộc về người khác, ta vĩnh viễn cũng không thể có được nàng.” Dịch Vũ nắm chặt quả đấm, giống như hạ quyết tâm gì, “Con mới không quan tâm nàng thuộc về người nào, chỉ cần Đại tiểu thư muốn, nàng chỉ có thể là của Đại tiểu thư. Người xấu liền để con làm đi, Đại tiểu thư, không thể buông tay.”

Dịch Nghiêu đưa tay vuốt vuốt tóc Dịch Vũ, híp mắt cười: “Thích một người không nhất định phải lấy được a, con nói có đúng hay không Tiểu Vũ?” Dịch Vũ nhu thuận để cho nàng sờ đầu của mình, nhẹ nhàng dạ một tiếng, quyết định trong lòng cũng không thay đổi chút nào.

Dịch Nghiêu cố làm ra vẻ nhẹ nhõm nhún vai một cái: “Phía trước có một quán cà phê, mấy đứa muốn uống cái gì, ta đi mua.” Dịch Hiên mở cửa xe, vẫn xoa xoa cái đầu bị đụng đau, nghe răng nhếch miệng cười: “Mấy cái việc chạy chân con con này Đại tiểu thư để con làm đi.” Dịch Nghiêu cũng không từ chối, hướng hấn phát tay một cái: “Giống trước kia là được, sớm một chút trở lại.”

Dịch Hiên vừa đi vào quán cà phê, liền bị thứ gì đó ôm lấy bắp đùi. Dịch Hiên cúi đầu xem, là một tiểu loli* chừng ba tuổi, đang chớp chớp một đôi mắt to nhìn hấn. Dịch Hiên cẩn thận đem đứa bé từ trên người mình “hái” xuống, ngồi xổm người xuống cùng nhìn thẳng vào mắt cô bé. “Anh ơi...” Cô bé mở miệng, thanh âm trẻ con mềm nhẹ cộng thêm gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn, da thịt mềm mại đáng yêu, trên khuôn mặt thiên thần một đôi mắt to vô tội chớp chớp, Dịch Hiên cảm giác tim mình trúng một mũi tên.

*Loli – là từ chỉ các nhân vật có ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái từ 12 , 13 tuổi trở xuống.

Cô bé toe toét cười, đưa tay ôm lấy Dịch Hiên: “Anh ơi, anh có thể mang Sướng bảo bảo* đi tìm mami được không?” Dĩ? Đứa nhỏ bị vút bỏ sao? Dịch Hiên ôm lấy tiểu loli, nhìn chung quanh khắp quán cà phê, phát hiện tất cả mọi người đều đang làm chuyện của mình, không có một người nào giống như là quen tiểu loli này. Tiểu loli ôm cổ Dịch Hiên cọt cọt, giọng nói êm ái: “Mami cảm rất nhiều thứ, Sướng bảo bảo* đi theo phía sau mami, mami không thấy nữa.” Dịch Hiên đại khái hiểu được, tiểu loli này nhất định là không theo sát, mà mẹ của tiểu loli này cũng thiệt là, không biết sau lưng mình còn có một đứa bé đi theo sao?

*bảo bảo: cục cưng, bé cưng

“Bạn nhỏ, em có biết số điện thoại di động của mẹ không, hoặc là địa chỉ nhà cũng được?” Dịch Hiên ôm tiểu loli ra khỏi quán cà phê, về mặt ôn hoà hỏi. Tiểu loli rất khả ái cúi đầu suy nghĩ một lát, cười lắc đầu: “Không biết a, em chỉ biết tên của mami thôi.” Dịch Hiên rất phản kích đứng thẳng thẳng lưng: “Kìa, Sướng bảo bảo ngoan, nói cho anh nghe tên mẹ của em đi, không phải là anh khoác lác, anh có một tình anh đoàn đội rất lợi hại nha, nhất định có thể...” Dịch Hiên nhìn ánh mắt mơ hồ của tiểu loli, tức giận ngừng lại: “Cùng em nói em cũng không hiểu, mau nói cho anh biết mẹ em tên gì đi.”

Tiểu loli rất kiêu ngạo hất cằm lên: “Mami gọi là Thòi Ngô An, là mami xinh đẹp nhất, trẻ tuổi nhất trên thế giới này!” Tay Dịch Hiên run lên, suýt tí nữa làm rơi tiểu loli. Thòi Ngô An? ! Sẽ không trùng hợp đến thế đi? ! Tiểu loli nháy nháy mắt mấy cái, ôm cổ Dịch Hiên, âm thanh mềm mại nói: “Em tên là Thòi Sướng, là bảo bối ngoan của mami nha. Anh ơi, anh tên là gì nha?”

Dịch Hiên đảo mắt, nghiêm trang nhìn Thòi Sướng: “Anh là Dịch Hiên, là anh họ của em.” Thòi Sướng khó hiểu nheo mắt, tò mò hỏi: “Anh họ là gì a?” Dịch Hiên nhún nhún vai, không chút cảm giác tội lỗi đang lừa gạt con nít nói: “Tức là anh của em, Sướng bảo bảo gọi anh là anh ba đi, có được hay không ha?” Thòi Sướng giống như rất hiểu biết gật đầu một cái “Được ~ anh ba. Ồ, vậy có phải hay không còn có, anh hai, anh tư, anh năm?”

“Anh ba bây giờ liền dẫn em đi gặp anh hai cùng anh tư, còn có Đại tiểu thư nữa.” Dịch Hiên không áp lực chút nào, trong lòng ôm Thòi Sướng đi về

phía xe đang đậu, Thời Sướng tiếp tục hỏi: “Anh ba, đại tỷ là ai a?” Dịch Hiên mặt đầy hắc tuyến: “Không phải là đại tỷ, là Đại tiểu thư.” Thời Sướng ồ một tiếng, lại hỏi: “Vậy rốt cuộc là đại tỷ, hay là tiểu thư a*?”

*大姐: đại tỷ (đại tà), 大小姐 : đại tiểu thư (đại tiểu tả (tỷ)): cho nên Thời Sướng mới hỏi rốt cuộc là Đại tỷ hay Tiểu thư :))

Dịch Hiên : “...”

Mất thấy xe Dịch Thuần đang ở trước mặt, Dịch Hiên dừng bước, rất nghiêm túc nhìn Thời Sướng: “Sướng bảo bảo, đợi lát nữa em sẽ thấy một cô gái rất xinh đẹp.” Thời Sướng nghiêng đầu: “Có xinh đẹp hơn mami không?” Dịch Hiên nghiêm túc gật đầu một cái: “Tất nhiên rồi.” Thời Sướng ngạc nhiên mở to hai mắt, làm ra một vẻ mặt khoa trương: “Thật sao! So mami còn xinh đẹp, kia phải xinh đẹp cỡ nào a!”

Dịch Hiên đắc ý lắc lắc đầu, cùng Thời Sướng đầu đung đầu cọ một chút, cười rất bỉ ổi: “Sướng bảo bảo, đợi lát nữa thấy cái người so với mami của em còn xinh đẹp hơn, em phải gọi nàng là ba ba nga.” Thời Sướng dầm dầm ngón tay, nghi hoặc nhìn Dịch Hiên: “Ba ba em là con trai, tại sao lại muốn em kêu đại tỷ là ba ba nha?” Dịch Hiên bĩu môi, đồng đặc nói: “Đó không phải là ba ruột của em, lát nữa em gặp Đại tiểu thư thì mới phải.” Thờ Sướng lắc đầu một cái, bày tỏ bản thân không hiểu, Dịch Hiên tiếp tục vô lương tâm phá rối tiểu loli: “Anh ba là người tốt, em phải tin tưởng anh.”

“Nhưng mà Sướng bảo bảo đã có một ba ba a.” Thời Sướng khổ não bĩu môi, Dịch Hiên cũng khổ não nhíu mày. Thời Sướng thấy Dịch Hiên không nói, đầu nhỏ linh quang chợt lóe, ôm cổ Dịch Hiên lung lay: “Anh ba, em có thể gọi đại tỷ là daddy không? Cô giáo Lưu nói các bạn nhỏ ở nước ngoài đều gọi ba ba của mình như vậy.” Dịch Hiên hai mắt tỏa sáng nhìn Thời Sướng, mặt dán lên mặt nàng hung hăng cọ xát: “Ai u Tiểu công chúa của anh, em quá thông minh! Tốt, cứ gọi như vậy !”

Dịch Hiên đi tới bên cạnh xe, không có ngồi vào ghế phó lái, ngược lại gõ gõ một chút trên cửa thủy tinh cửa sau xe. Dịch Nghiêu mở cửa xe, cau mày nhìn hắn: “Thật xa liền thấy con ôm đứa bé tới đây, đồ cần mua đâu?” Dịch Hiên cười ha ha, nhét Thời Sướng vào trong lòng nàng, khoe miệng Dịch Nghiêu giật một cái, Thời Sướng đã ôm cổ nàng, “Bep” một hóp hôn lên mặt nàng, thanh âm mềm mại gọi: “Daddy~ “

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thời Ngộ An

Chương 4: Thời Ngộ An

Dịch Nghiêu bình tĩnh nhìn Thời Sướng, tầm nhìn thẳng tắp: “Bé con kêu ta là gì?” Thời Sướng nháy mắt mấy cái, ôm cổ của nàng cọ cọ, cười cong mắt: “Daddy, Sướng bảo bảo muốn đi tìm mami.” Dịch Nghiêu nhìn về phía Dịch Hiên, Dịch Hiên giờ hai tay lên, ánh mắt rất là vô tội. Dịch Nghiêu nhẫn nại, ním cười hỏi Thời Sướng: “Mẹ của con là ai a?” Thời Sướng liếc mắt nhìn Dịch Hiên, hắn liền nháy nháy mắt mấy cái, Thời Sướng ngẩng đầu lên, ánh mắt ngây thơ nhìn Dịch Nghiêu, nói: “Mami tên Thời Ngộ An, Sướng Sướng đã nói với anh ba rồi nha.”

Dịch Nghiêu nhướng mày, Dịch Hiên cười ha ha, kê lại cận kề quá trình gặp Thời Sướng. Dịch Nghiêu cúi đầu, Thời Sướng đang chớp một đôi mắt to nhìn nàng. Dịch Nghiêu lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Ngụy Sở Ca, tiếng chuông reo một lúc lâu Ngụy Sở Ca mới nhận điện thoại, thờ hờn hỏi: “Dịch Nghiêu? Có chuyện gì sao?” Ngụy Sở Ca vừa dứt lời, trong điện thoại tiếp theo truyền ra một thanh âm khàn khàn: “Sở Ca, có tin tức sao?” Trong lòng Dịch Nghiêu có chút hiểu rõ, nhéo nhéo mặt Thời Sướng, cười nói: “Thời Sướng đang ở chỗ tôi.”

“...” Ngụy Sở Ca hít một hơi: “Dịch Nghiêu, cậu nói cái gì?” Dịch Nghiêu tự biết cách nói này của mình mang theo chút nghĩa khác, chậm rãi giải thích: “Ý của tôi là, Thời Sướng đi lạc được tôi nhìn thấy.” Ngụy Sở Ca thờ phào nhẹ nhõm: “Cậu ở chỗ nào, tôi cùng Tiểu An lập tức sẽ đến.” Dịch Nghiêu nhướng mi, cười tủm tỉm nhìn Thời Sướng: “Hay là để tôi đi tìm các cậu đi.” Ngụy Sở Ca cũng không từ chối, dứt khoát lưu loát nói địa chỉ, xong liền cúp điện thoại.

Dịch Nghiêu nói địa chỉ cho Dịch Thuần, không biết từ nơi nào lôi ra một viên kẹo sữa nhét vào trong tay Thời Sướng, sâu kín hỏi: “Sướng Sướng tại sao lại theo họ của mẹ vậy?” Thời Sướng lộ vò, ngậm kẹo vào trong miệng, khéo léo trả lời: “Mami nói Sướng Sướng là tiểu bảo bối của một mình mami, hơn nữa ba ba thường không ở nhà, Sướng Sướng chỉ thích mami, không thích ba ba đâu.” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, Dịch Hiên quay mặt sang, bắt quải nhìn Thời Sướng: “Ba ba của Sướng Sướng tên là gì a?”

Thời Sướng cúi đầu suy nghĩ một lát, thành thật trả lời: “Ba ba tên Khang Diệu.” Dịch Vũ này giờ ngồi một bên vẫn không có lên tiếng chen lời: “Sướng Sướng, trong nhà của em chẳng lẽ chỉ có em cùng ba mẹ thôi sao?” Thời Sướng quay đầu nhìn Dịch Vũ, đột nhiên tròn to hai mắt, ngạc nhiên nhìn Dịch Vũ, “Có hai anh ba!” Dịch Hiên cười ha ha, đưa tay ra, sờ sờ cái đầu nhỏ của Thời Sướng: “Anh mới là anh ba nè, đây là anh tư, người đang lái xe là anh hai nha.”

Thời Sướng gật đầu một cái, tò mò đưa tay dầm dầm mặt Dịch Vũ, Dịch Vũ đen mặt, “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.” Thời Sướng bĩu môi: “Ba ba rất ít về nhà, trong nhà chỉ có Sướng Sướng cùng mami, thỉnh thoảng sẽ có cô cô. Sướng Sướng không thích cô cô, cô cô bắt nạt mami.” Dịch Hiên chắc chắn hai tiếng: “Quan hệ trong nhà của em thật hỗn loạn.” Thời Sướng không lên tiếng, nằm trong lòng Dịch Nghiêu ngáp một cái, Dịch Nghiêu ôm gọn Thời Sướng vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ lưng nàng, thanh âm mềm mại: “Ngoan, mệt thì ngủ đi, thức dậy là có thể gặp mami.”

*cô cô: gọi là cô, chị/em của bố

Thời Sướng nắm lấy góc áo Dịch Nghiêu, hai mắt nhắm nghiền nói: “Daddy thật tốt.” Dịch Nghiêu lại nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Thời Sướng, chỉ chốc lát sau cô nhóc liền ngủ thiếp đi. Dịch Thuần từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn, theo bản năng nhỏ giọng: “Đại tiểu thư quyết định thế nào?” Dịch Hiền chen miệng nói: “Nghe Sướng bảo bảo nói, quan hệ của Thời Ngộ An cùng chồng nàng cũng không tốt lắm, vừa đúng lúc lợi dụng khi người gặp khó khăn nga!” Dịch Vũ gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Em cũng cảm thấy bắt đầu ra tay từ chỗ Thời Sướng tương đối dễ dàng.”

Dịch Thuần liếc mắt: “Xem cách nói của hai đứa giống như chúng ta đang tiến hành âm mưu đen tối gì vậy.” Dịch Nghiêu thấp giọng cười một tiếng, ánh mắt nhìn Thời Sướng đặc biệt dịu dàng: “Đoạt vợ con người ta, còn không phải là âm mưu đen tối sao.” Gương mặt Thời Sướng cùng Thời Ngộ An cũng không giống nhau, ngược lại linh hoạt khéo léo trên người thì lại độc nhất vô nhị, có lẽ bộ dáng của Thời Sướng giống cha nàng đi.

Xe chạy một đoạn thời gian, ở ven đường dừng lại, Dịch Nghiêu nheo nheo mắt Thời Sướng: “Sướng Sướng, mau thức dậy, chúng ta sắp gặp được mami.” Thời Sướng mơ màng xoa xoa ánh mắt, vui ở trong lòng Dịch Nghiêu không muốn nhúc nhích. “Mấy đứa ở trong xe chờ ta một lát.” Dịch Nghiêu dặn dò một câu với ba người đàn ông trong xe, mở cửa xe, ôm Thời Sướng xuống xe. Dịch Hiền sờ sờ cằm: “Ồi chào, hai người nói xem, Dịch Sướng, tên này dễ nghe không?” Dịch Thuần cùng Dịch Vũ đồng thời trừng mắt nhìn về phía hắn.

Cho dù Ngụy Sở Ca vô cùng chắc chắn nói cho cô biết Thời Sướng hiện tại rất an toàn, lập tức liền có thể nhìn thấy, Thời Ngộ An vẫn là gấp đến độ vô đầu bứt tai, nóng lòng mong muốn Thời Sướng lập tức có thể xuất hiện ở trước mắt cô. Dịch Nghiêu ôm Thời Sướng mặt đang có chút chưa tỉnh ngủ, chậm rãi đi tới trước mặt Thời Ngộ An, rất có lễ phép cười: “Thời tiểu thư.” Thời Ngộ An ngẩng đầu, liền trực tiếp nhìn vào con người thâm thúy của Dịch Nghiêu, bên trong trầm tĩnh tựa như biển, còn mang theo thâm tình gì đó mà cô xem không hiểu.

Dịch Nghiêu so với năm đó thay đổi quá nhiều, nang để tóc dài xõa ngang vai, nét mặt dịu dàng, một chút cũng không giống như lúc trước trong trẻo lạnh lùng cùng khó có thể đến gần. Thân hình cao ráo, ước chừng cao hơn Thời Ngộ An nửa đầu, nang ăn mặc rất đơn giản, nhưng một chút cũng không che giấu được khí chất cao quý quanh thân. Nhan nhược thuần hoa, xảo tiểu ngôn hề, luôn làm cho người ta có một loại cảm giác ưu nhã. Thời Ngộ An lại cảm thấy người trước mặt có chút quen thuộc, nhưng có thể nào cũng không nghĩ ra.

*Nhan như thuần hoa: từ tác phẩm Kinh Thi - Phong Dịch - Hữu nữ đồng xa (有女同车), ý chỉ những người phụ nữ có tướng mạo như cây hoa đậm bụt nở.

*Xảo tiểu ngôn hề: cười nói xinh đẹp, mê người

Thời Ngộ An ngược lại không thay đổi nhiều, tóc thẳng dài cột cao thành đuôi ngựa, trần ngập nét thanh xuân. Từ nhỏ cô đã là mỹ nhân bại hoại, thời điểm Dịch Nghiêu ra khỏi nước, Thời Ngộ An là một tiểu mỹ nhân, lúc ở trung học đã được công nhận là hoa khôi của trường, bốn năm không gặp, dung mạo này nở càng thêm xinh đẹp khiến người ghen tỵ. Chẳng qua bộ dáng của cô vẫn giống như nhiều năm trước, vẫn là bộ dáng ngây ngô cùng ngốc nghếch, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn khi dễ.

“Tôi là Dịch Nghiêu.” Dịch Nghiêu gọi Thời Sướng dậy, trực tiếp nhét vào trong lòng Thời Ngộ An. Thời Ngộ An lúc này mới có chút mơ hồ chú ý tới sự tồn tại Thời Sướng, vội vàng đặt cô nhóc xuống, ngồi xổm người xuống cẩn thận kiểm tra một lần: “Sướng bảo bảo, con không có chuyện gì chứ? Mami thật lo lắng, con đã đi đâu a, có bị thương gì không?” Thời Sướng xoa xoa mắt, đưa tay ôm cổ Thời Ngộ An, thanh âm mềm nhũn: “Mami, Sướng bảo bảo rất cục cũng nhìn thấy mami, sao mami lại vứt bỏ Sướng bảo bảo?”

Thời Ngộ An xấu hổ cười cười: “Xin lỗi Sướng bảo bảo, mami không cố ý, Sướng bảo bảo không có chuyện gì là tốt rồi.” Thời Sướng xoay người nhìn Dịch Nghiêu, đưa tay chỉ nang, rất lớn tiếng nói: “Mami, là Daddy đưa Sướng bảo bảo về!” Thời Ngộ An bị sét đánh, ngây ngốc nhìn về phía Dịch Nghiêu: “Daddy?” Dịch Nghiêu cười khẽ, nhún vai: “Tôi cũng không biết tại sao, Sướng Sướng vừa thấy tôi liền kêu Daddy.” mới là lạ.

Thời Ngộ An cẩn thận quan sát Dịch Nghiêu, trong lòng cảm thán Dịch Nghiêu đáng đáp thật xinh đẹp, nhưng lại phảng phất chút anh khí giống như Khang Diệu? Tuổi nhỏ ngây thơ Thời Sướng đắc ý ngắc đầu lên: “Là Sướng bảo bảo tự mình nghĩ ra, anh ba còn khen con thông minh nữa!” Thời Ngộ An hoàn toàn hồ đồ, này lại là chuyện gì nữa đây, anh ba là ai? Rồi rầm một lát, Thời Ngộ An quyết định đợi một lát nữa về nhà nữa từ từ hỏi bảo bối của mình đi.

“Là Dịch tiểu thư đúng không?” Thời Ngộ An cười: “Cảm ơn chị giúp tôi tìm Sướng Sướng về.” Dịch Nghiêu lắc đầu một cái, độ cong khóe miệng không thay đổi: “Tận tay mà thôi.” Thời Ngộ An đột nhiên trở nên nghiêm túc nói: “Bây giờ người xấu nhiều như vậy, lúc mới vừa phát hiện Sướng Sướng bị lạc tôi cũng sắp bị hù chết khiếp. Nếu không phải nhờ Dịch tiểu thư, nói không chừng Sướng Sướng liền bị người xấu bắt cóc, Dịch tiểu thư thật là người tốt a!”

Dịch Nghiêu có chút dở khóc dở cười, Thời Ngộ An quả nhiên không thay đổi, cũng còn nguyên đó bộ dạng kẻ dở hơi. Thời Sướng nhìn một chút Thời Ngộ An, lại xem một chút Dịch Nghiêu, cũng theo phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, Daddy là người tốt, so với ba ba còn tốt hơn nhiều!” Thời Ngộ An ha ha cười mấy tiếng, ôm Thời Sướng đứng lên: “Thật ra thì ba Khang cũng là người tốt nha.” Thời Sướng bium bium, áo một tiếng.

Dịch Nghiêu lấy điện thoại ra nhìn thời gian nói: “Thời gian không còn sớm nữa, tôi cũng cần phải trở về rồi.” Thời Ngộ An tròn to hai mắt, hồ to gọi nhỏ: “Nhưng mà tôi còn chưa có báo đáp Dịch tiểu thư đâu!” Dịch Nghiêu nhướn mày nhìn cô, thế nào cũng không cảm thấy cô giống như là mẹ của một đứa nhỏ, rõ ràng chính cô cũng còn giống như một đứa bé: “Không cần đâu “ Dịch Nghiêu mỉm cười: “Không phải đã nói chỉ là tận tay thôi sao, Thời tiểu thư mau dẫn Sướng Sướng về nhà đi.”

Thời Ngộ An có chút khổ não, hai hàng lông mày nhăn chặt chung một chỗ: “Sớm biết cũng không để cho Sở Ca đi trước, tôi cùng Dịch tiểu thư thật đúng là lúng túng. Như vậy đi... “ Thời Ngộ An lấy ra điện thoại di động của mình đưa cho Dịch Nghiêu: “Dịch tiểu thư cho tôi số điện thoại, tìm thời gian thích hợp, tôi mời Dịch tiểu thư ăn cơm.” Dịch Nghiêu cười cười, ngón tay mảnh khảnh bấm điện thoại di động, nhập vào dãy số của mình cùng ghi chú xong, sau đó trả lại cho Thời Ngộ An: “Thời tiểu thư, tôi đi trước.”

“Dịch tiểu thư, hẹn gặp lại.” Thời Ngô An dùng cái trán đụng trán Thời Sướng, Thời Sướng mặt tươi cười hướng Dịch Nghiêu vẫy vẫy tay: “Daddy hẹn gặp lại, phải thường xuyên tìm Sướng Sướng chơi nga.” Dịch Nghiêu cười cùng cô nhóc nói gặp lại, xoay người đi tới chỗ đậu xe. Thời Ngô An ôm Thời Sướng đến ven đường bắt xe, thuận tiện hỏi cô nhóc chuyện sau khi bị lạc: “Sướng bảo bảo, tại sao con lại gọi Dịch tiểu thư là Daddy vậy?” “Bởi vì con đã có ba ba a.” “Vậy ba ba này lại là chuyện gì?” “Anh ba muốn con gọi, nhưng là con đã có ba ba rồi.” “Anh ba là ai a???” “Anh ba cùng anh tư đáng đáp giống nhau như đúc, ôi!” “...”

Bởi vì chuyện của Thời Sướng trì hoãn một lúc lâu, thời điểm mấy người Dịch Nghiêu trở lại Dịch gia đã là buổi tối, Dịch lão gia từ gọi điện thoại thúc giục nhiều lần, xe cuối cùng chậm rãi lái vào nhà để xe Dịch gia. Dịch Nghiêu vừa đi vào phòng khách, liền bị một cái ôm dạt dào tình cảm: “Ai u! Bảo bối của mẹ, đã bao lâu không gặp rồi a, mẹ nhớ Nghiêu Nghiêu muốn chết!”

Dịch Nghiêu im lặng đẩy người đang dán vào trên người mình ra, làm bộ như rất hưng phấn: “Mẹ, con cũng rất nhớ mẹ a!” Ôm lấy Dịch Nghiêu chính là một phụ nữ trung niên, bởi vì được bảo dưỡng rất tốt, thoạt nhìn bất quá chừng bốn mươi tuổi, thật ra thì tuổi của bà đã hơn năm mươi, đã có hơn hai mươi năm vợ chồng với Dịch Trữ. Bà chính là mẹ đẻ của Dịch Nghiêu, mẹ nhỏ nhà Dịch Kính Viễn vẫn gọi, Túc Như Chi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cặp đôi phụ xuất hiện

Chương 5 : Cặp đôi phụ xuất hiện

“Già bộ cũng không giống một chút nào!” Túc Như Chi buông Dịch Nghiêu ra, vẻ mặt ghét bỏ nhìn con gái cùng ba đứa cháu trai ngang hông: “Mấy đứa đi chơi ở đâu mà lại về trễ như vậy, nhanh nhanh đi rửa tay ăn cơm.” Dịch Nghiêu nghe lời mang theo ba anh em Dịch gia đi rửa tay, xong xuôi vừa đi tới phòng ăn liền nghe thấy Túc Như Chi thao thao: “Tôi nói lão Dịch ông a, ông đã bao nhiêu tuổi rồi còn quan tâm mấy chuyện không đâu, có thời gian còn không bằng theo tôi đi ra ngoài đi một chút. Ông không biết con gái tôi có biết bao nhiêu người tranh giành sao, còn cần phải đi xem mắt sao?”

Dịch Trữ bắt đầu nhìn Túc Như Chi: “Tôi lúc nào thì nói là đi xem mắt? Nghiêu Nghiêu vừa mới trở về, tôi chỉ muốn con nó quen thuộc một chút bên này, người trẻ tuổi luôn dễ dàng tán gẫu ở chung một chỗ mà.” Túc Như Chi liếc hán một cái, âm dương quái khí nói: “Tôi còn không biết ông sao, trong lòng ông không có nghĩ cách mới là lạ. Tôi cảnh cáo ông a, không cho dính vào chuyện của Nghiêu Nghiêu, bọn người già mù sa mưa thanh niên tài giỏi đẹp trai già dôi kia chừng nào mới xứng với con gái của tôi đây.”

Túc Như Chi oán niệm rất lớn, Dịch Trữ bị bà nói đến không phản bác được một lời. Túc Như Chi thấy Dịch Nghiêu, vội vàng kêu nàng ngồi vào bên cạnh mình: “Bảo bối, nghe mẹ nói nè, ngàn vạn lần đừng bao giờ nghe theo lão đầu từ kia nha. Chúng ta là theo chủ nghĩa tự do yêu đương, không thể để cho ông ta sắp đặt hôn nhân.” Dịch Nghiêu khéo léo gạt đầu: “Con đã biết, mami.” Túc Như Chi đắc ý nhìn về phía Dịch Trữ, Dịch Trữ yên lặng cảm chén lên, cúi đầu ăn cơm.

“Nghiêu Nghiêu, anh con cùng chị dâu sẽ ra nước ngoài nghỉ phép,” Dịch Trữ đặt chén xuống, tiếp tục chậm rãi nói: “Trước mắt con thay thế chức vị, gánh vác công việc của anh con một đoạn thời gian, ta sẽ bảo Tần Văn giúp con mau chóng làm quen một chút.” Dịch Nghiêu gạt đầu một cái, bày tỏ không có gì dị nghị. Dịch Trữ liếc nhìn Túc Như Chi, thấy bà không có ý phản đối, len lén thở phào nhẹ nhõm, tâm tình không tệ nhìn Dịch Thuần: “A Thuần, con cũng đi giúp một tay đi, để cho Nghiêu Nghiêu an bài cho con một chức vị thích hợp, làm cho tốt, đừng để ba con mất thể diện.” Dịch Thuần cung kính nói: “Dạ, con sẽ làm thật tốt, ông nội.” Dịch Trữ hài lòng gật đầu một cái.

Rạng sáng hôm sau, Dịch Trữ tự mình dẫn Dịch Nghiêu cùng Dịch Thuần đến công ty. Tần Văn là thư ký của Dịch Kính Viễn, ở bên cạnh ông đã hơn mười năm, Dịch Kính Viễn rất tin tưởng nàng, Dịch Trữ liền đem Dịch Nghiêu giao cho Tần Văn. “Chủ tịch yên tâm, tôi nhất định đem hết khả năng trợ giúp Đại tiểu thư.” Tần Văn hơn ba mươi tuổi, mang mắt kiếng, là một người phụ nữ khí chất thành thục lại am hiểu ý người. Nhận được sự bảo đảm của Tần Văn, Dịch Trữ lại dặn dò đôi câu, ở trong công ty dạo quanh một vòng, sau đó liền trở về nhà.

“Đại tiểu thư bây giờ sẽ bắt đầu công việc luôn sao?” Tần Văn cười tùm tùm nhìn Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu cũng cười đáp trả một tiếng: “Tôi cũng từng học qua tài chính, đối với những thứ này coi như là tương đối hiểu, làm phiền chị Tần lấy những hợp đồng làm ăn trước kia anh tôi đã làm cho tôi xem một chút, để tôi dễ tìm được phương hướng cơ bản.” Tần Văn dường như đã sớm nghĩ tới, đem văn kiện đang ôm trong tay mở ra, rút ra vài trang giấy đặt ở trên bàn làm việc trước mặt Dịch Nghiêu: “Đây là chút tài liệu ngày hôm qua tôi đã sửa sang lại, đều là chút ví dụ tương đối điển hình, tôi tin tưởng sẽ không làm khó được người thông minh như Đại tiểu thư.”

Dịch Nghiêu cất văn kiện xong, Tần Văn lại rút ra hai tờ giấy đặt ở trước mặt Dịch Nghiêu: “Việc hợp tác lần này với công ty Hưng Thịnh, Dịch tổng trước khi đi cũng đã đàm phán gần xong, bởi vì Hưng Thịnh trước đó vài ngày xảy ra chuyện, thay máu toàn bộ, nên hợp tác tạm thời bỏ dở, Đại tiểu thư không ngại thử một chút có thể vẫn hồi hay không.” Dịch Nghiêu suy nghĩ một chút: “Giang gia?” Tần Văn gật đầu, vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Đây là mua bán không lỗ vốn, cạnh tranh rất lớn, Dịch tổng thật vất vả mới lấy được hợp đồng này với Giang gia, không ngờ lại xảy ra việc này, bây giờ người nắm quyền là Giang gia Nhị tiểu thư Giang Trùng, người này thật khó nắm bắt.”

“Giả trang heo ăn con cạp a” Dịch Nghiêu cười cười: “Ngay cả Giang Tĩnh cũng thua, xem ra vị này rất bí ẩn, chưa ai gặp qua, Giang gia Nhị tiểu thư, thử đoạn không thấp a.” Tần Văn đứng ở một bên không nói lời nào, chờ Dịch Nghiêu phân phó, Dịch Nghiêu suy tư một lát, búng tay: “Chị Tần, giúp tôi hẹn Giang Trùng.” Tần Văn biết nàng muốn chủ động xuất kích, vội vàng đáp ứng: “Được.” Dịch Nghiêu ngồi ở trên ghế, sắp xếp mấy phần văn kiện chung một chỗ, vuốt vuốt trán: “Chị Tần đi làm việc trước đi, tự tôi xem một chút, không hiểu sẽ hỏi lại chị.”

Tần Văn lấy ra một cái thẻ đưa cho Dịch Nghiêu, cười nói: “Đây là toàn bộ số của các ngành trong công ty, bao gồm tôi cùng hai thư ký khác, Đại tiểu thư có chuyện gì trực tiếp gọi điện thoại là được.” “Cảm ơn Tần tỷ.” Dịch Nghiêu đứng lên muốn tiễn Tần Văn, bị Tần Văn ngăn lại, Dịch Nghiêu lễ phép nói gấp lại, Tần Văn rời khỏi phòng làm việc tổng giám đốc.

Dịch Nghiêu cầm thẻ nghiên cứu một chút, thử bấm điện thoại của vị thư ký thứ hai. Điện thoại rất nhanh được tiếp, truyền tới một giọng nam nhẹ nhàng: “Dịch tổng có gì cần phân phó?” Dịch Nghiêu nhìn lướt qua bàn làm việc, tùy ý nói: “Cho tôi một ly Lam Sơn, cho sửa không cho đường.” “Vâng, Dịch tổng, lập tức có.” Đối phương rất nhanh trả lời, Dịch Nghiêu nói cảm ơn liền cúp điện thoại. Chỉ chốc lát sau cửa phòng làm việc bị gõ vang: “Mời vào.” Dịch Nghiêu vừa dứt lời, cửa liền bị đẩy ra, một người đàn ông trẻ tuổi mang giày da, mặc tây trang bùng ly cà phê bốc hơi nóng đi vào.

“Dịch tổng, cà phê của cô.” Người đàn ông đặt ly cà phê vào tay Dịch Nghiêu, tự giới thiệu về mình: “Tôi tên là Thành Nhai, là thư ký thứ hai của cô, xin hỏi Dịch tổng còn có gì phân phó?” Dịch Nghiêu khoát khoát tay: “Không có, một giờ sau đến dọn ly là được rồi.” Thành Nhai gật đầu, rón rén đi ra ngoài, Dịch Nghiêu dùng cái muỗng khuấy khuấy cà phê, thật sâu hít một hơi không khí còn mang theo mùi hương cà phê tinh thuần, bắt đầu lao vào công việc.

Dịch Nghiêu ngồi trong phòng làm việc cho tới trưa, lúc hơn mười giờ nhận được điện thoại của Tần Văn, Tần Văn nói đã hẹn được Giang Trùng vào bữa trưa, điểm hẹn là một nhà hàng tiêu chuẩn gần công ty Hưng Thịnh, Giang Trùng yêu cầu gặp riêng một mình Dịch Nghiêu, Tần Văn không ngừng nhấn mạnh Dịch Nghiêu tuyệt đối không thể tới trễ. Dịch Nghiêu đáp ứng, xem một chút thời gian, cách giờ hẹn mười một giờ rưỡi còn không tới một giờ đồng hồ. Dịch Nghiêu đứng dậy, sửa sang lại bên ngoài một chút, ngồi lên xe riêng của Dịch Kính Viễn, nói cho tài xế nơi cần đến.

Dịch Nghiêu đối với việc lệch múi giờ vẫn chưa hoàn toàn thích ứng, ngồi trên xe liên mê mê hoặc hoặc mộng lung ngu. Lão Ngô tài xế nói nài nỉ nên ngủ một lúc, nài nỉ đáp ứng, vừa định nhắm mắt lại, điện thoại di động liên vang lên, Dịch Nghiêu liếc mắt nhìn, là một dãy số xa lạ. Nàng bấm nhận nghe, bên trong truyền đến thanh âm nguyên khí mười phần của Thời Ngô An: “Dịch tiểu thư, tôi là Thời Ngô An.” Dịch Nghiêu hơi sững sốt một chút, ngay sau đó lập tức cười lên, cả khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa: “Thời tiểu thư a, tìm tôi có việc sao?”

Thời Ngô An nói một tràng về lòng biết ơn đối với việc Dịch Nghiêu đã đưa con gái bảo bối của cô về, mới rốt cục tiến vào chánh đề: “Dịch tiểu thư có thời gian hay không, tôi muốn mời chị ăn bữa cơm.” Dịch Nghiêu nhíu một chút chân mày, lại rất nhanh buông ra, không chút nghĩ ngợi đồng ý, “Được, vậy thì cung kính không bằng tông mệnh.” Thời Ngô An nói địa chỉ, trong điện thoại truyền đến thanh âm mềm mại đáng yêu của Thời Sương: “Daddy mau mau tới nha!” Dịch Nghiêu cười cười, cúp điện thoại, cùng lão Ngô nói chuyển đường đi đến một nhà ăn món cay Tứ Xuyên.

Lúc Dịch Nghiêu đến, Thời Ngô An đang ở cửa chờ nàng, Thời Sương nắm vạt áo của Thời Ngô An đứng ở bên người cô, thấy Dịch Nghiêu ánh mắt liền sáng lên, chạy như bay đến nhào tới trong lòng nàng, ngọt ngào hô: “Daddy~” Dịch Nghiêu cúi người xuống ôm lấy cô nhóc, Thời Sương nghiêng đầu ở trên mặt nàng hôn một cái, khanh khách nở nụ cười. Thời Ngô An im lặng đi bên cạnh, vuốt ve mặt Thời Sương mặt giáo dục cô bé: “Nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi dì, không thể gọi là Daddy.”

“Không muốn!” Thời Sương bĩu môi: “Muốn gọi daddy!” Mặt Thời Ngô An cũng xanh mét, dùng sức dậm dậm khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Sương: “Tên tiểu lùeng gạt này! Sao lúc ở nhà lại đáp ứng ta! Muốn tạo phản a!” Thời Sương méo mếu, lệ quang yêu kiều nhìn Dịch Nghiêu, giống như lập tức sẽ khóc lên: “Daddy, mami khi để Sương Sương.” Dịch Nghiêu cười ôm Thời Sương xa ra một chút, buồn cười nhìn Thời Ngô An: “Tốt lắm, cô còn cùng một đứa nhỏ so đo a?”

Thời Ngô An tức giận nhìn chằm chằm ánh mắt nàng: “Chị đừng bị tên này lừa, nha đầu này là quỷ nghịch ngợm!” Dịch Nghiêu nhìn bộ dáng tức giận của cô, cười dịu dàng, một tay ôm Thời Sương, một tay kia nắm lấy tay Thời Ngô An: “Không phải muốn mời tôi ăn cơm sao? Gây nừa sẽ tới thời gian tôi phải đi làm a.” Thời Ngô An đã trải qua bao nhiêu chuyện, cũng không có để ý Dịch Nghiêu lôi kéo tay cô, một bộ dáng vẻ bùng tình đại ngộ, tròn mắt nhìn Thời Sương một cái, lôi kéo Dịch Nghiêu đi vào nhà hàng.

“Nơi này là quán ăn món cay Tứ Xuyên a, Dịch tiểu thư, chị có thể ăn cay không?” Thời Ngô An luôn là bộ dạng vô ưu vô lo, Dịch Nghiêu nhìn qua thực đơn, lại nhìn cô một chút: “Thời tiểu thư gọi tên của tôi là được rồi, tôi không ăn cay, bất quá cay một chút cũng không thành vấn đề.” Thời Ngô An có chút ngượng ngùng, đưa tay vỗ vỗ đầu óc của mình, cười ha ha: “Kia thật có lỗi a, là tôi không suy tính chu đáo, thật ra thì nơi này có chút món ăn cũng không phải là đặc biệt cay.” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, đọc tên vài món ăn, phục vụ sinh nhanh chóng nhớ kỹ, Thời Ngô An lại gọi thêm món ăn cùng thức uống, phục vụ sinh lui xuống chuẩn bị.

“Vốn là muốn cho Sở Ca theo tôi cùng nhau mời chị ăn cơm, nhưng mà hôm nay nàng lại chạy đi xem mắt.” Thời Ngô An sợ Dịch Nghiêu câu nệ, tùy ý tìm cái đề tài, Dịch Nghiêu ngược lại nổi lên niềm hứng thú, Ngụy Sở Ca từng tuyên bố trừ phi tìm được người tâm hồn hòa hợp bầu bạn, nếu không tình nguyện cô độc suốt đời, xem mắt cái gì, không phải là tác phong của nàng a. Thời Ngô An thấy Dịch Nghiêu giống như có hứng thú, cũng lập tức nổi lên nụ cười bất quá: “Mẹ nàng cũng mặc kệ chủ nghĩa lãng mạn của nàng, luôn cảm thấy nàng thần kinh khác người, cả ngày lo lắng nàng không ai thèm lấy, ba ngày hai hướng tìm người cùng nàng xem mắt, chị đừng nhìn nàng mới vừa tốt nghiệp không lâu, kinh nghiệm xem mắt ngược lại rất đầy đủ!”

Dịch Nghiêu giật mình, làm bộ như rất tùy ý hỏi: “Nhìn cô cũng thật trẻ tuổi, ngược lại kết hôn lại thật sớm a.” Thời Ngô An không nói, chỉ ừ một tiếng, cong khóe miệng cười cười, cúi đầu giúp Thời Sương sửa sang lại quần áo. Dịch Nghiêu thấy cô như vậy, cũng không hỏi nhiều, ánh mắt lại lộ ra lạnh lùng. Không lâu lắm toàn bộ món ăn được mang lên, Dịch Nghiêu cùng mẹ con Thời Ngô An hai người vui vẻ ăn bữa trưa, hoàn toàn quên mất cuộc hẹn với Giang Trùng.

Lúc này Giang Nhị tiểu thư, đang ngồi ở hoàn cảnh yên tĩnh, không khí nhà hàng cực kỳ sang trọng với gương mặt đen, cố gắng tiếp thu sự thật mình bị cho leo cây. Tần Văn gọi điện thoại cho Dịch Nghiêu nhiều lần, trừ lần đầu tiên là bị cắt, mấy lần sau đều là ở tình trạng tắt máy. Mặt Tần Văn cũng đen lại, không ngừng hướng Giang Trùng nói xin lỗi, Giang Trùng cười “Tiếp nhận” Tần Văn nói xin lỗi, hơn nữa rất thiện ý đề cho Tần thư ký đi về làm việc, bản thân ngồi lại một lát.

Tần Văn mới vừa đi, Giang Trùng liền xụ mặt xuống, hung hăng quăng thực đơn ở trên bàn. Dọa quản lý nhà hàng sợ đến run run, cong thắt lưng: “Cũng

đã trễ, Giang tổng có muốn ăn chút gì hay không?” “Không ăn!” Giang Trùng ngao kiêu quay đầu đi, vừa đứng nhìn thẳng vào mắt một người. “Ngụy Sở Ca!” Giang Trùng kêu một tiếng, Ngụy Sở Ca đang xem mắt, hiện đang vắt hết óc nghĩ biện pháp thoát thân, lập tức đứng lên, ngay cả tiếng hẹn gặp lại cũng không nói với đối tượng hẹn hò, vội vàng vàng liền đi ra cửa.

Giang Trùng ra lệnh một tiếng: “Bắt cô gái đó lại cho tôi!” Quản lý lập tức cúi đầu khom lưng, vỗ tay hai cái, chỉ chỉ Ngụy Sở Ca, lập tức có hai phục vụ sinh đi tới ngăn cản nàng. Ngụy Sở Ca giật nhẹ khóe miệng, nhìn về phía khuôn mặt âm trầm cười cười của Giang Trùng, trong lòng gào khóc một tiếng, lần này, xong...

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tình địch gặp mặt

Chương 6 : Tình địch gặp mặt

Giang Trùng ném thực đơn tới trước mặt Ngụy Sở Ca, hung thần ác sát nhìn chăm chăm nàng: “Gọi thức ăn!” Ngụy Sở Ca rút cổ lại, căng thẳng lắc đầu một cái: “Tôi ăn rồi.” Giang Trùng sắc mặt càng thêm bất thiện, tùy tiện nói tên mấy món ăn, lại ném thực đơn vào lòng quản lý, quản lý tiếp được thực đơn, cung cung kính kính lui xuống. Ngụy Sở Ca vẫn còn ở trong lòng âm thầm suy nghĩ Giang Trùng từ lúc nào thì trở nên nóng nảy cường thế như vậy, trước mắt đã tối sầm, ngoài miệng mềm nhũn, đã bị cô nghiêng người qua hôn đi.

Ngoại trừ lần trước Giang Trùng uống rượu say xem nàng trở thành người nào đó, đây là lần đầu tiên Ngụy Sở Ca bị cô hôn. Ngụy Sở Ca có chút sợ run, bây giờ nàng nên làm như thế nào? Đây Giang Trùng ra sau đó cho cô một cái tát kêu vô lễ? Hu hu hu giả bộ tiểu bạch thỏ? Hay cứ như vậy để cho cô tiếp tục hôn? Ngụy Sở Ca còn chưa nghĩ ra đối sách tốt nhất, Giang Trùng đã không thành thật bắt đầu liếm môi của nàng. Ngụy Sở Ca hít một hơi, bình tĩnh đẩy Giang Trùng ra, rất có lễ phép mỉm cười nhìn cô: “Giang tiểu thư, xin tự trọng.”

Giang Trùng sắc mặt âm trầm, ánh mắt sâu kín nhìn Ngụy Sở Ca. Ngụy Sở Ca cảm thấy hoảng hốt, ánh mắt飄忽 bất định: “Không có chuyện gì tôi xin phép đi trước, mẹ tôi đang ở nhà chờ tôi ăn cơm.” Giang Trùng cắn răng, đứng lên, hai tay đặt tại trên bàn, từ trên cao nhìn xuống mà nhìn nàng: “Cô không phải là... ăn rồi sao?” Ngụy Sở Ca há hốc mồm, nhưng không có lên tiếng. Giang Trùng hừ một tiếng: “Tôi mới vừa bị người cho leo cây, rất không thoải mái.”

Ngụy Sở Ca trong lòng nói không trách được nóng nảy như vậy, thuận miệng hỏi câu: “Bị người nào a?” Giang Trùng ngồi xuống, giần chân mảy oán trách: “Là tổng giám đốc vừa mới nhận chức của Dịch gia, chính là Dịch gia bọn họ thanh danh vang dội, nổi tiếng thiên tài, Dịch Nghiêu, muốn cùng Hưng Thịnh làm ăn lại dám cho tôi leo cây, thật quá cuồng vọng!” “Dịch Nghiêu?” Ngụy Sở Ca điềm nhiên cười một tiếng: “Không trách được, ở trong lòng Dịch Nghiêu cô sao có thể quan trọng hơn so với Tiêu An.”

“Tiêu An là vật gì?” Giang Trùng hỏi. Ngụy Sở Ca liếc mắt nhìn Giang Trùng: “Cô mới là đồ vật.” Giang Trùng bĩu môi, Ngụy Sở Ca đứng lên, lạnh lạnh nhìn Giang Trùng: “Cô làm hỏng chuyện xem mắt của tôi, tôi bây giờ phải về nhà tiếp nhận phê bình của mẹ đây, cô, không cho phép ngăn cản tôi nữa.” Giang Trùng mặt khó chịu kéo tay của nàng, Ngụy Sở Ca sắc mặt lạnh lẽo: “Buông tay!” Giang Trùng trong mắt tối một chút, dùng sức hất tay của nàng ra, cứng rắn hừ một tiếng: “Ai thêm a!”

Ngụy Sở Ca cắn bản không có một chút lưu luyến, đạp giày cao gót đất đất tiêu sái đi, đầu cũng không thèm quay lại. Giang Trùng tức giận muốn học máu, lúc này có điện thoại gọi tới, cô cũng không thèm nhìn tới trực tiếp bấm, chẳng được bao lâu điện thoại lại đánh tới, cô tiếp thông vừa định phát tác, bên kia truyền đến thanh âm giận dữ: “Giang Trùng, cô lại dám cúp điện thoại của tôi!” Giang Trùng nhướng mày, trực tiếp cúp điện thoại tắt máy.

Dịch Nghiêu cùng Thời Ngộ An từ trong phòng ăn đi ra đã thân cận hơn được một chút, Dịch Nghiêu nói muốn đưa Thời Ngộ An về nhà, cô khéo léo từ chối, Dịch Nghiêu lại kiên trì, Thời Ngộ An nói không lại nàng, không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Hỏi địa chỉ nhà Thời Ngộ An, Dịch Nghiêu đề cho lão Ngộ lái xe đến nhà cô. Lão Ngộ có chút nghi ngờ: “Chúng ta không trở về công ty sao?” Dịch Nghiêu mở điện thoại ra, nhìn lướt qua thấy ba mươi hai cuộc gọi không tiếp từ Tần Văn, bình tĩnh ném điện thoại vào trong túi: “Không vội.”

Lão Ngộ phát động xe, điện thoại di động trong túi Dịch Nghiêu rung lên, nàng lấy ra liếc mắt nhìn, là Dịch Trữ gọi tới: “Ba” Dịch Nghiêu nhận điện thoại, khí định thần nhân kêu một tiếng, Dịch Trữ thanh âm có chút bất đắc dĩ: “Nghiêu Nghiêu, con đã đi đâu? Thư ký Tần tìm con tìm đến sắp phát điên rồi.” Dịch Nghiêu đưa tay đùa với Thời Sướng, mạn bất kinh tâm trả lời Dịch Trữ: “Con đi ăn cơm với bạn.”

Dịch Trữ im lặng một chút, là bạn bè gì có thể quan trọng hơn việc cùng Giang gia hợp tác? Dịch Nghiêu trêu chọc Thời Sướng cười ra tiếng, Dịch lão gia từ thánh tai, lập tức nghe được tiếng cười của trẻ nhỏ: “Nghiêu Nghiêu, con đang ở cùng đứa nhỏ nhà ai đây?” Dịch Nghiêu đem điện thoại đặt ở bên tai Thời Sướng, cười híp mắt nhìn cô bé: “Gọi ông nội.” Thời Sướng nháy mắt mấy cái, ngoan ngoãn tiếng kêu ông nội. Dịch Trữ có chút hồ đồ, cũng đã lâu ông không có nghe qua tiếng trẻ con gọi ông nội như vậy, Dịch Nghiêu mới vừa trở về nước, từ nơi nào lấy đến cho ông một đứa cháu gái nhỏ như vậy?

“Ba, Chuyện của Giang gia con sẽ giải quyết tốt, ba đừng lo lắng, giúp con nói lời xin lỗi đến chị Tần, chiều nay con sẽ trở về công ty.” Dịch Nghiêu ôn tồn cùng Dịch Trữ nói, lại nghe Dịch lão cảm rầm một lát, mới cúp điện thoại. Thời Ngộ An có chút áy náy: “Có phải tôi đã làm trễ nải công việc của chị?” Dịch Nghiêu lắc đầu, gửi một cái tin nhắn cho Dịch Hiên, đạm nhạt cười một tiếng: “Không có chuyện gì.”

Lái xe đi chừng nửa giờ, rốt cục lái vào tiểu khu nơi ở của Thời Ngộ An, căn cứ tuyến đường Thời Ngộ An nói, lão Ngộ đem xe dừng dưới góc lầu nhà

cô: “Đi lên uống ly trà đi?” Thời Ngô An lên tiếng mời, Dịch Nghiêu rất mau mắn đồng ý, để cho lão Ngô ở trong xe chờ, nàng ôm Thời Sướng đi theo Thời Ngô An lên lầu.

Cửa thang máy mở, Thời Ngô An đang chuẩn bị lấy cái chìa khóa mở cửa, cửa lại đột nhiên từ bên trong mở ra, một thân hình cao lớn, một nam nhân thoát nhìn hào hoa phong nhã lộ ra nửa người.”Khang Diệu? Sao anh về đây?” phản ứng của Thời Ngô An một chút cũng không giống như nhìn thấy chồng mình, Dịch Nghiêu lẳng lặng nhìn nam nhân ở trước mắt, khóe miệng nhếch lên, gương mặt có chút cứng ngắc. Khang Diệu tránh sang một bên, ánh mắt rơi vào trên người Dịch Nghiêu, khô cằn cười cười: “Trở lại xem tiểu Sướng một chút.”

Dịch Nghiêu đặt Thời Sướng xuống, Thời Sướng nháy mắt mấy cái, đưa tay nắm lấy vạt áo của nàng, hướng về phía Khang Diệu kêu cầu ba ba. Khang Diệu tùy ý gật đầu một cái: “Có khách a, mau mời vào.” Thời Ngô An đi ở phía trước, Dịch Nghiêu dắt Thời Sướng đi ở phía sau, không nhanh không chậm theo Thời Ngô An vào nhà.

Khang Diệu bung tới hai ly trà, Thời Ngô An lười kéo hần, vẻ mặt có chút mất tự nhiên: “Đây là... chồng của tôi, Khang Diệu. Đây là Dịch Nghiêu, là bạn mới quen.” Dịch Nghiêu chủ động vươn tay, cười tủm tỉm nhìn Khang Diệu, ánh mắt có chút mờ ám lãnh: “Khang tiên sinh.” Khang Diệu nhìn nàng, giống như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn lướt qua tờ báo đặt trên bàn, cười bắt tay Dịch Nghiêu: “Dịch tổng quang lâm hàn xá, thật là vạn hạnh a.”

Dịch Nghiêu nhú chân mày một chút, kỳ quái Khang Diệu như thế nào biết nàng, càng kỳ quái hơn là thái độ của Khang Diệu. Khang Diệu buông tay Dịch Nghiêu ra, cầm lên tờ báo, cười híp mắt đưa cho nàng. Dịch Nghiêu nhận lấy tờ báo lật một cái, thì ra là tờ báo do Dịch thị tự in ấn, đây là biện pháp do Dịch Kính Viễn nghĩ ra, công nhân viên của Dịch thị mỗi ngày đi làm đều sẽ nhận được một phần báo, ghi lại Dịch thị phát sinh đại sự cùng những quyết sách không tính là cơ mật, để cho công nhân viên hiểu rõ về công ty, mặt khác qua báo chí còn có phần đề xuất ý kiến, dễ dàng cho việc thu thập ý kiến của công nhân viên.

“Tôi là quản lý nhân sự ở Dịch thị, tuy nhiên ở công ty cũng chưa hân hạnh được cùng Dịch tổng gặp mặt.” Lời nói của Khang Diệu đối với Dịch Nghiêu trở nên rất cung kính: “Không nghĩ tới Dịch tổng lại cùng Tiểu An quen biết.” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, rất có thâm ý nhìn Khang Diệu, đáng thương Khang Diệu còn không biết, lần đầu gặp mặt bản thân liền bị người lãnh đạo trực tiếp chú ý, mà sự chú ý này nhất định không phải là thiện ý.

Thời Sướng ngẩng đầu nhìn Dịch Nghiêu một chút, lại liếc nhìn qua Khang Diệu, chạy tới ôm lấy chân của hần, nghển đầu nhìn hần: “Ba ba, cô cô lại khi dễ mami.” Khuôn mặt tươi cười Khang Diệu đột nhiên cứng ngắc, theo bản năng nhìn Thời Ngô An. Thời Ngô An đi tới ôm lấy Thời Sướng, cười xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Lại nói bậy bạ, tiểu bại hoại, cô cô cùng mami chỉ là đùa giỡn thôi.”

Thời Sướng bĩu môi, ủy khuất nhìn Thời Ngô An: “Nhưng mà cô cô đánh mami.” Khang Diệu sắc mặt càng kém hơn, Thời Ngô An có chút không biết làm sao, nỗ lực cười cợt cái trán Thời Sướng: “Đã nói là đùa giỡn, Sướng bảo bảo chớ nói càn.” Thời Sướng đột nhiên khóc lên, vươn cánh tay muốn nắm lấy Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu liếc mắt nhìn sắc mặt Khang Diệu đang tái xanh, đưa tay ôm lấy Thời Sướng từ trong lòng Thời Ngô An.

Thời Sướng núp ở trong lòng Dịch Nghiêu, khóc đến hít thở không thông, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Mami... Mami mới nói càn, cô cô rõ ràng là có khi dễ mami, ba ba... không giúp mami, daddy nhất định sẽ bảo vệ mami, mami tại sao... Hu hu hu... Tại sao lại nói Sướng Sướng nói càn.” Dịch Nghiêu ôm chặt Thời Sướng, mỉm cười nhìn Khang Diệu: “Chuyện nhà của Khang quản lý, tôi không tiện nhúng tay, bắt quả đứa nhỏ là vô tội, trước hết tôi mang Sướng Sướng đi, ngày mai khoảng giờ này tôi sẽ đưa Sướng Sướng trở lại.”

Khang Diệu nào dám phản bác lời của nàng, chỉ lúng túng cười: “Để Dịch tổng chê cười, còn phải để Dịch tổng quan tâm cho con gái tôi, thật là xấu hổ.” Dịch Nghiêu lắc đầu một cái bày tỏ vô ngại, ánh mắt rơi vào trên người Thời Ngô An, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ngô An, ngày mai lúc này nhất định phải ở nhà, Sướng Sướng còn nhỏ, thời gian dài không thấy được mẹ sẽ khóc.” Thời Ngô An cúi đầu, thanh âm có chút xuống thấp: “Làm phiền chị, Dịch Nghiêu.”

Dịch Nghiêu nghiêng đầu, ở trên mặt Thời Sướng hôn một cái, dịu dàng hỏi cô bé: “Cùng daddy về nhà có được hay không?” Thời Sướng có thể phát giác không khí trong nhà căng thẳng, mà Dịch Nghiêu lại có thể mang cho cô bé đầy đủ cảm giác an toàn, Thời Sướng theo bản năng ôm cổ Dịch Nghiêu, rút vào trong lòng nàng: “Đã được.” Thời Ngô An ngẩng đầu lên, từ trong túi lấy ra mấy viên kẹo nhét vào trong tay Thời Sướng, có chút áy náy nhìn cô bé: “Sướng bảo bảo phải nghe lời nga, buổi tối mami sẽ gọi điện thoại cho con.”

Thời Sướng dùng sức gật đầu một cái: “Sướng bảo bảo sẽ nghe lời!” Thời Ngô An cảm thấy an ủi cười cười, lại cảm kích nhìn Dịch Nghiêu: “Sướng Sướng trước khi ngủ có thói quen uống một cốc sữa tươi, hơn nữa có thể tự ngủ một mình, thật sự là làm phiền chị.” Dịch Nghiêu cầm lên cánh tay nhỏ bé của Thời Sướng hướng Thời Ngô An quơ quơ: “Không cần lo lắng, người nhà của tôi rất đông, có thể chiều cổ tốt Sướng Sướng. Em... Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi, biết không?” Ánh mắt Thời Ngô An nóng lên, cắn môi gật đầu một cái.

“Mami gặp lại.” Thời Sướng khéo léo hướng Thời Ngô An phát tay một cái, lại nhìn một chút Khang Diệu, bĩu môi, bắt đầu đi lâu bầu một câu: “Ba ba cũng gặp lại.” Thời Ngô An gio tay lên, hướng về phía Thời Sướng gio gio: “Sướng bảo bảo gặp lại.” Dịch Nghiêu ôm Thời Sướng ra cửa, Khang Diệu lúc này mới nhìn thẳng Thời Ngô An, bắt đầu đi thở dài: “Tiểu An, thật xin lỗi!” “Là lỗi của tôi!” Thời Ngô An cười cười: “Khang Diệu, mấy năm qua thật sự quá ủy khuất cho anh, anh là đại ân nhân của tôi, mà tôi lại chỉ biết liên lụy anh. Khang Diệu, chúng ta ly hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Xuất quỹ*

Chương 7: Xuất quỹ*

*come out với gia đình giới tính của mình

Dịch Nghiêu ôm Thời Sướng lên xe, lão Ngô kinh ngạc quay đầu: “Đại tiểu thư thế nào lại ôm đứa nhỏ trở về?” Dịch Nghiêu tâm tình giống như không tốt lắm, không trả lời nghi vấn của lão Ngô, trực tiếp để cho ông lái xe trở về công ty. Lão Ngô cũng không dám hỏi nhiều, lập tức phát động xe.

Thời Sướng ngẩng đầu lên, dăm dăm nhìn Dịch Nghiêu: “Daddy muốn dẫn Sướng Sướng đi đâu a?” Dịch Nghiêu nắm cái mũi nhỏ của cô bé: “Trước bởi Daddy đi làm việc, sau khi tan việc chúng ta cùng đi nhà của Daddy có được hay không?” Thời Sướng đáng yêu gật đầu một cái, kéo dài thanh âm nói: “Đã được ~” Dịch Nghiêu để Thời Sướng ngồi ở bên cạnh mình, thắt dây an toàn cho cô bé xong, mặt nghiêm trang nói: “Sướng Sướng, con nói cho Daddy biết, cô cô con như thế nào khi để mẹ con?”

Thời Sướng mắt hứng chu lên cái miệng nhỏ: “Cô cô là người xấu, cô cô nói mami lợi dụng tình cảm của ba ba, còn nói Sướng bảo bảo là tha du binh*. Mặc dù con không hiểu lắm, nhưng cô cô còn đưa tay đẩy mami, cánh tay mami bị thương!” Thời Sướng hung hăng cắn cắn răng, hung tợn nói: “Chờ Sướng Sướng lớn lên, có thể bảo vệ mami, Sướng Sướng nhất định phải khi dễ cô cô lại!”

*con ghê: châm biếm những đứa trẻ ko rõ lai lịch

“Lợi dụng? Tha du binh?” Dịch Nghiêu híp mắt, suy nghĩ một chút liền rõ ràng. Khang Diệu có lẽ không phải là cha ruột của Thời Sướng đi, dáng dấp của Thời Sướng cũng hẳn một chút cũng không giống, hơn nữa từ thái độ của hẳn không khó nhìn ra hẳn đối với Thời Sướng có khoảng cách. Còn Thời Ngô An? Thời Sướng thật sự là con gái cô sao? Hay phải nói cha ruột của Thời Sướng là một người khác?

Dịch Nghiêu là một người thông minh, điều này không cần tranh cãi, nàng chắc chắn một điều là bất kể Thời Ngô An có phải là mẹ ruột của Thời Sướng hay không, thì việc cô gả cho Khang Diệu đã rõ mười mươi là vì Thời Sướng. Nếu quả thật như suy đoán của nàng, khéo miệng Dịch Nghiêu khẽ cong lên, một chút cảm giác tội ác nàng cũng không cảm thấy được.

Xe chạy tới dưới lầu Dịch thị, Dịch Nghiêu ôm Thời Sướng xuống xe, Thời Sướng vỗ vỗ bả vai Dịch Nghiêu, có chút xấu hổ nhìn nàng: “Daddy để con xuống đây đi, con có thể tự mình đi.” Dịch Nghiêu cười cười, cũng không nói thêm cái gì, thuận theo ý của Thời Sướng, đặt cô bé xuống, Thời Sướng nắm lấy tay phải của Dịch Nghiêu, đi theo phía sau nàng chậm rãi đi vào trong công ty.

Dịch Nghiêu vừa đi vào đại sảnh, Tần Văn liền tiến lên đón, không khó nhìn ra nàng đã ở chỗ này ôm cây đợi thỏ không ít thời gian.”Dịch tổng...” Tần Văn vừa mới nói hai chữ, liền bị thiên thần nhỏ bên cạnh Dịch Nghiêu đoạt đi tầm mắt, “Đứa nhỏ này? Ở đâu ra?” Nghe Dịch lão gia tử nói qua mặc dù bộ dáng Dịch Nghiêu thoát nhìn có vẻ tốt tính, thật ra thì tính tình vô cùng quái gở, nhiều năm như vậy cũng không có mấy người bạn. Nàng, có thể giúp người khác chăm sóc đứa nhỏ sao?

“Đây là con gái của tôi.” Dịch Nghiêu cười híp mắt, nói ra một câu kinh người, Tần Văn còn chưa kịp phản ứng, Dịch Nghiêu đã đẩy Thời Sướng đến trước mặt nàng: “Gọi đi Tần.” Thời Sướng ngọt ngào cười một tiếng, nghe lời kêu gọi: “Di Tần.” Tần Văn vẻ mặt như bị sét đánh, một thư ký tổng giám đốc luôn luôn bình tĩnh nghiêm cẩn như Tần Văn cũng không truy cứu việc Dịch Nghiêu thất hẹn với đối tác, một tiếng cũng không nói, vội vã xoay người đi.

Dịch Nghiêu đánh giá có lẽ Tần Văn phải đi gọi điện thoại hỏi Dịch lão gia tử, cửa ải của người nhà này sớm muộn gì nàng cũng phải vượt qua, Dịch Nghiêu vốn cũng không có ý định giấu giếm, chẳng qua đây là vấn đề thời gian thôi. Nếu việc này đã từ Tần Văn nói lên, Dịch Nghiêu không ngại bây giờ liền nói thẳng ra. Nàng cúi đầu nhìn Thời Sướng, vẻ mặt Thời Sướng khó hiểu: “Daddy, di Tần thật kỳ quái nga.” Dịch Nghiêu cười cười, mang cô bé lên lầu.

Một buổi chiều bình yên vô sự, Tần Văn không đến, điện thoại của Dịch lão gia tử cũng không đến, Dịch Nghiêu cũng không gấp gáp, để cho Thành Nhai mua một đồng hồ chơi cho Thời Sướng, liền nghiêm túc xử lý công sự. Không biết qua bao lâu, cửa phòng làm việc bị gõ vang, Dịch Nghiêu nói mời vào, Thành Nhai thò cái đầu vào: “Dịch tổng, đã tới giờ tan việc.” Dịch Nghiêu sửa sang lại văn kiện, đi tới ghế sofa bên cạnh ôm lấy Thời Sướng không biết lúc nào thì đã ngủ thiếp đi, quay đầu hướng Thành Nhai nói: “Nhờ thư ký Thành giúp tôi dọn dẹp mấy món đồ chơi này một chút.” Thành Nhai đáp ứng một tiếng, Dịch Nghiêu liền ôm Thời Sướng đi ra ngoài.

Dịch Nghiêu đi tới dưới lầu đến nhà để xe, lão Ngô đang đợi nàng, nàng mở cửa xe đi vào, phát hiện bên trong còn có một người: “Dịch Thuấn, con không lái xe mình trở về?” Dịch Thuấn đáng thương nhìn Dịch Nghiêu, lại nhìn một chút Thời Sướng nàng đang ôm trong lòng, thờ dài một hơi: “Đại tiểu thư hại con thật là thảm.” Dịch Nghiêu ngồi xong, ý bảo lão Ngô lái xe, nhiều hứng thú nhìn Dịch Thuấn: “Thế nào?”

“Đại tiểu thư cùng thư ký Tần nói lời kỳ kỳ quái quái gì a?” Dịch Thuấn trưng ra khuôn mặt khổ qua: “Ông nội không dám hỏi Đại tiểu thư, liền đem con ra dùng sức ép cung, hỏi rốt cuộc là Đại tiểu thư xảy ra chuyện gì a? Con cũng không thể nói là Đại tiểu thư thích một người phụ nữ đã có con đi?” Dịch Nghiêu cong khéo miệng, cười như gió mùa xuân: “Con nói như vậy, cũng không phải là không thể được a.”

Dịch Thuấn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu cười nhìn thẳng hắn: “Làm gì a?” Dịch Thuấn nhún nhún vai, vẻ mặt cũng thay đổi dễ dàng hơn: “Không hồ là Đại tiểu thư nhà chúng ta.” Dịch Nghiêu cúi mặt, ánh mắt nhu hòa nhìn Thời Sướng đang ngủ: “Thời Ngô An, ta nhất định muốn, hết thảy của nàng, ta đều sẽ tiếp nhận, bao gồm con gái của nàng.” Coi như Thời Sướng có thể không phải là con gái của Thời Ngô An, nhưng nếu cô vì bảo vệ Thời Sướng có thể hy sinh lớn như thế, vậy thì nàng cũng sẽ không để ý, bảo vệ tốt những gì cô bảo vệ.

Dịch Thuấn vuốt cằm, mang theo ánh mắt tìm tòi nhìn Dịch Nghiêu: “Con rất kỳ quái a, Đại tiểu thư nhiều năm như vậy vẫn vô dục vô cầu, thế nào đột nhiên lại chấp nhất đối với một người như vậy đây?” Dịch Nghiêu đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Sướng, khi định thần nhìn Dịch Thuấn: “Nói ra có thể con cảm thấy khó tin, nhưng ta thích nàng có lẽ đã mười năm rồi đi. Vẫn không dám đến gần, không dám nói với nàng, ta không phải là vô dục vô cầu, chỉ là người mà ta thích, chưa bao giờ ở bên người của ta.”

“Nếu như ta hiểu sớm một chút, sự yêu thích của ta đối với nàng đã vượt xa nhiều so với trong tưởng tượng của ta, có thể bây giờ hết thấy đều sẽ khác. Là ta quá tự cho là đúng, luôn cảm thấy nàng đối với ta mà nói chẳng qua là một sự ngoài ý muốn, mà không phải chuyện cả đời. Bây giờ ta hiểu, hy vọng sẽ không quá muộn đi.” Dịch Nghiêu cười, nàng nói tuy là vân đạm phong khinh, nhưng Dịch Thuần lại nghe ra đây là tuyệt không thể dao động. Dịch Thuần liếc mắt nhìn lão Ngô ngồi chỗ tài xế, thở ra một hơi: “Bất kể như thế nào, tụi con cũng luôn tôn trọng và ủng hộ hết thấy những quyết định của Đại tiểu thư.”

Lão Ngô vững vàng lái xe, lời nói của Dịch Nghiêu cùng Dịch Thuần cũng toàn bộ rơi vào trong tai ông, ông cũng không quên biểu lộ một chút thái độ: “Lão Ngô cũng coi như là nhìn Đại tiểu thư lớn lên, bất kể Đại tiểu thư thích người nào, chỉ cần Đại tiểu thư cảm thấy tốt, lão Ngô cũng sẽ ủng hộ Đại tiểu thư.” Dịch Nghiêu thấp giọng nói cảm ơn, cúi đầu nhìn Thời Sướng, lại nghĩ tới khuôn mặt Thời Ngô An, đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi.

Đến Dịch gia, Dịch Nghiêu đánh thức Thời Sướng, cô bé xoa xoa ánh mắt, mơ mơ màng màng không biết đang ở phương nào. Dịch Thuần ôm Thời Sướng vào trong lòng xoa nhẹ một chút, Thời Sướng lúc này mới ngậy ngốc nhận ra hân: “Anh là anh hai.” Dịch Thuần mừng rỡ đến mặt mày hớn hờ: “Sướng bảo bảo còn nhớ rõ anh nha.” Thời Sướng vui vẻ cười, rất là đặc ý: “Tất nhiên là nhớ rồi, Sướng Sướng còn nhớ rõ cả anh ba và anh tư nữa, hai người bọn họ thật là giống nhau nga!”

“Thật thông minh!” Dịch Thuần khen một câu, Thời Sướng cười càng thêm vui vẻ. Dịch Nghiêu đi ở phía trước, Dịch Thuần ôm Thời Sướng theo ở phía sau, thông thả vào phòng khách. Dịch Trữ cùng Túc Như Chi còn có Dịch Hiên, Dịch Vũ ở trên ghế sa lon ngồi thành một hàng, Dịch Nghiêu chân trước mới vừa vào cửa, bốn đôi mắt liền nhất tề nhìn chăm chú vào nàng.

Dịch Thuần đặt Thời Sướng xuống, Thời Sướng thấy nhiều người như vậy, sợ hãi núp ở sau lưng Dịch Nghiêu, lôi kéo vạt áo của nàng không dám nói lời nào. Dịch Nghiêu đẩy Thời Sướng lên phía trước, chỉ chỉ bốn người ngồi trên ghế sa lon mặt đầy vẻ nghiêm túc: “Mau chào ông nội, bà nội còn có anh ba, anh tư.” Thời Sướng ngẩng đầu nhìn Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu cười cười trấn an cô bé, Thời Sướng lấy dũng khí, từ từ đi tới trước ghế sa lon, thanh âm nhỏ nhẹ: “Thưa ông nội, thưa bà nội, thưa anh ba, thưa anh tư.”

Dịch Hiên muốn mở miệng nói chuyện, bị Dịch Vũ níu vạt áo, hân bữu môi, hướng Thời Sướng tề mi lộng nhãn*. Túc Như Chi đưa tay, sờ sờ cái đầu nhỏ của Thời Sướng, đáng vẻ hòa ái dễ gần: “Tiểu cô nương đáng đáp thật xinh đẹp, con tên là gì a?” Thời Sướng xấu hổ rút rút cổ, một đôi mắt to chớp chớp nhìn Túc Như Chi: “Cảm ơn bà nội đã khen, con tên là Thời Sướng.”

*đá lông nheo, chớp chớp mắt

Bên kia Dịch Hiên rốt cục vẫn không nhịn được lên tiếng: “Sướng bảo bảo, sao em lại tới đây a?” Thời Sướng quay đầu lại nhìn Dịch Nghiêu một chút, thành thật trả lời: “Là Daddy dẫn em tới.” Dịch Nghiêu nẩy bước đi tới, Thời Sướng lập tức xẹt tới, Dịch Nghiêu khom lưng ôm lấy Thời Sướng, ánh mắt bình tĩnh: “Có vấn đề gì, mọi người cứ hỏi Dịch Thuần đi, con đi lên trước.”

Dịch Nghiêu cũng không quay đầu lại đi thẳng lên lầu, Thời Sướng nằm ở trên bà vai của nàng, hướng về phía Túc Như Chi đang tròn mắt há hốc mồm quơ quơ cánh tay nhỏ bé: “Bà nội gặp lại.” Túc Như Chi hưng phấn ác sát đứng lên, thẳng thắt lưng nhìn chăm chăm Dịch Thuần: “Người mau nói rõ cho lão nương, tiểu tử tông kia rốt cuộc từ đâu mà lấy đến một đứa con gái lớn như vậy!” Dịch Thuần bị dọa, sợ đến co rút lại cổ, lúng túng cười: “Ai u bà nội ngài đừng nóng giận, để con từ từ nói cho ngài nghe a, ngài nhưng ngàn vạn lần đừng có đoán mò, Sướng bảo bảo tuyệt đối không phải là con tư sinh* của Đại tiểu thư...”

*con riêng

Dịch Thuần thao thao bất tuyệt đem những gì mình biết đều thẳng thắn nói ra hết, nói đến miệng khô lưỡi khô, khổ não bày ra bộ dạng một tiểu nô tài: “Đại khái chính là như vậy.” Túc Như Chi vẫn còn đang ở tiểu hóa lời nói của Dịch Thuần, thì Dịch Trữ đã lạnh lùng lên tiếng: “Con nói, Nghiêu Nghiêu thích phụ nữ, lại là một người phụ nữ đã kết hôn sinh con sao?” Dịch Thuần gật đầu một cái, lại lắc đầu: “Nói cho đúng ra, lúc Đại tiểu thư mới bắt đầu thích nàng thì nàng còn chưa có kết hôn a.”

“Thật là hoang đường!” Dịch Trữ nổi giận gầm lên một tiếng, đứng thẳng dậy: “Con gái của Dịch Trữ ta tại sao có thể làm ra việc trái với luân lý không biết liêm sỉ như vậy!” Rốt cục lúc này Túc Như Chi phản ứng, còn chưa kịp suy nghĩ xem con gái của bà thích một nữ nhân là đúng hay sai, liền bị lời nói của Dịch Trữ chọc giận: “Ông có ý gì a! Nghiêu Nghiêu của tôi không phải chỉ là thích một người sao, cái gì không biết liêm sỉ, cũng một ông có thể nói ra miệng! Tôi cho ông biết, Dịch Trữ, đứa con gái này là của tôi sinh, còn chưa đến lượt ông vũ nhục đâu!”

Dịch Trữ cũng là quá tức giận, giờ đây cũng bị lời nói của Túc Như Chi làm cho tỉnh ngộ, cũng có chút không biết làm sao: “Ôi chao, tôi không phải là ý đó a!” “Tôi quả ông là có ý gì!” Túc Như Chi giận đến sắc mặt trắng bệch: “Con gái của tôi từ nhỏ đến lớn ông trông nom qua được mấy lần, giờ lại ở đây là ó om sòm. Tôi cho ông biết, chuyện này nếu ông dám nhúng tay khiến Nghiêu Nghiêu khó xử, tôi liền cùng ông ly hôn!” Túc Như Chi khí thế mui mui phân xoay người đi lên lầu, lưu lại Dịch Trữ khóc không ra nước mắt cùng bà đứa cháu trai mắt đang lóe ánh sao. Bà nội quả thật là quá khí phách a!

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ủng hộ

Túc Như Chi đi tới phòng của Dịch Nghiêu, cửa phòng không có đóng kín, bà từ khe cửa nhìn vào trong, Dịch Nghiêu đang cùng Thời Sướng ngồi ở trên giường chơi trò tay vỗ tay. Trong lòng Túc Như Chi đau xót, con gái của bà chỉ số thông minh cao, được gọi là thiên tài, từ nhỏ liền trưởng thành sớm, cũng không có đề cho hai vợ chồng bà bận tâm nhiều, cũng liền vì thế mà hai người luôn cho rằng nàng cùng những người khác không giống nhau, cho tới bây giờ bà cũng không nghĩ qua, con gái của bà cũng sẽ cùng đứa nhỏ chơi đùa.

Đưa tay gõ gõ cửa, Dịch Nghiêu nói tiếng mời vào, Túc Như Chi đẩy cửa ra, về mặt Dịch Nghiêu giặt mình, cúi đầu, lên tiếng kêu mẹ. Thời Sướng chớp chớp mắt, bám vào trên người Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu ôm lấy Thời Sướng, cô bé hỏi nàng: “Mẹ của daddy, tại sao daddy không vui?” Dịch Nghiêu sờ sờ cái đầu nhỏ nhắn của nàng: “Daddy không có không vui.” Thời Sướng lộ ra vẻ mặt như bưng bình đại ngộ, tự cho là bản thân đã nhỏ giọng, thật ra thì vẫn có thể bị Túc Như Chi nghe được thanh âm nói: “Daddy làm sai chuyện gì sao? Sướng bảo bảo mỗi lần làm sai chuyện, cũng rất sợ nhìn thấy mami.”

Dịch Nghiêu có chút dở khóc dở cười, Túc Như Chi đi tới, cười híp mắt nhìn Thời Sướng: “Daddy của con không có làm sai chuyện gì.” Thời Sướng nghiêng đầu, không nói gì, Dịch Nghiêu nhìn Túc Như Chi, có chút áy náy: “Thật xin lỗi, mẹ...” Túc Như Chi làm ra dấu dừng lên tiếng, triu mến nhìn Dịch Nghiêu: “Con không có làm sai chuyện gì, tại sao phải nói xin lỗi?” Dịch Nghiêu sững sốt một chút, khoe mắt bỗng nhiên có chút ướt át: “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Túc Như Chi đưa tay vỗ vỗ đầu Dịch Nghiêu, cung chiêu cười: “Đứa nhỏ ngốc, giữa mẹ con chúng ta không cần phải nói cảm ơn, chỉ cần con vui vẻ, hạnh phúc, mẹ sẽ rất cao hứng rất hài lòng.” Dịch Nghiêu cắn môi dưới, nhất thời không biết nên nói cái gì. Túc Như Chi sờ sờ mặt nàng, sửa lại ngay ngắn mắt kiếng có chút lệch của nàng, rất nghiêm túc hỏi: “Có thể nói cho mẹ, tại sao lại thích một cô gái sao?”

Dịch Nghiêu không có trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi Túc Như Chi: “Mẹ, ba so với mẹ lớn hơn gần hai mươi tuổi, lúc còn trẻ mẹ kiểu ngạo như vậy, ưu tú như vậy, tại sao không để ý mọi người phản đối, nhất định phải gả cho ba?” Túc gia là danh môn vọng tộc, Túc Như Chi từ nhỏ trải qua cuộc sống giống như công chúa, bà xinh đẹp, cơ trí, cho tới bây giờ cũng không thiếu người thích, không thiếu người theo đuổi. Dịch Trữ tuy rằng ưu tú, nhưng ông so Túc Như Chi lớn tuổi hơn rất nhiều, còn là một người đàn ông chết vợ, không có ai biết tại sao Túc Như Chi sẽ quật cường như vậy, tình nguyện cùng Túc gia đoạn tuyệt cũng muốn gả cho Dịch Trữ.

Túc Như Chi không nghĩ tới Dịch Nghiêu sẽ hỏi bà cái vấn đề này, giặt mình sững sốt một chút, mới cười lên: “Khi đó tuổi còn trẻ, luôn thích xung động, ba con khi đó còn không phải là cái lão già khó ưa, cái sự nho nhả cùng trầm ổn kia những người trẻ tuổi khác sao có thể so bì. Lần đầu tiên mẹ nhìn thấy ông ấy, đã cảm thấy ông ấy và những người khác không giống nhau, càng nhìn càng cảm thấy ông ấy tốt, ai, đều do tuổi trẻ quá, chưa thấy qua cảnh đời, tự nhiên cảm thấy khắp thiên hạ chỉ có mình ông ta xứng với mẹ.” Túc Như Chi thần sắc lạnh lẽo, tức giận nói: “Sớm biết ông ta già rồi liền đáng ghét như vậy, mẹ mới sẽ không thêm gả cho ông ta!”

Dịch Nghiêu mỉm cười, không quan tâm Túc Như Chi nói lấy, chăm chú nhìn bà: “Hoặc giả cũng là bởi vì quá trẻ tuổi đi, mẹ, bây giờ con cũng cảm thấy, Thời Ngộ An là người duy nhất trên thế giới này xứng với con. Nàng có thể chưa đủ tốt, nhưng con cũng chỉ nguyện ý yêu thích một mình nàng.” Túc Như Chi bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Ồi chao, không hổ là con gái của Túc Như Chi ta. Thôi, chỉ cần con thích là được, chỗ ba con không cần lo lắng, giao cho mẹ là được. Bất quá, Nghiêu Nghiêu, nàng dù sao cũng là một người đã kết hôn, nàng có thể tiếp nhận con sao?”

“Con tự có chừng mực “ Dịch Nghiêu ánh mắt kiên định: “Nếu như nàng không nguyện ý, con cũng sẽ không miễn cưỡng nàng, nhưng con cùng nàng đã bỏ lỡ rất nhiều năm, con không muốn cứ tiếp tục nhớ mãi không quên mà không liên quan gì nhau như vậy.” Túc Như Chi thở dài tựa như vui mừng tựa như phiền muộn, ánh mắt nhu hòa nhìn Dịch Nghiêu: “Con gái của mẹ thật sự trưởng thành rồi.”

Lúc ăn cơm tối, sắc mặt Dịch Trữ vẫn không tốt lắm, nhưng cũng không có nói thêm cái gì, ngược lại Túc Như Chi, ôm Thời Sướng như ôm cháu gái ruột thịt gương mặt cười nở hoa. Dịch Trữ nghiêng mắt nhìn Túc Như Chi, âm dương quái khí mờ miệng: “Bà ôm đứa nhỏ như vậy sao có thể thoải mái ăn cơm được?” Túc Như Chi nhìn cũng không thêm nhìn Dịch Trữ, chỉ chăm chăm gấp mấy món thức ăn Thời Sướng thích đưa đến miệng cô bé, một bức hình ảnh tốt đẹp của bà cháu hoà thuận vui vẻ.

Thời Sướng có thể cũng cảm thấy đến đường nhìn của Dịch Trữ hướng nơi này, nắm cái muỗng nhỏ, trong cái muỗng là tôm đã được Túc Như Chi bóc sạch vỏ: “Ông nội muốn ăn sao?” Thời Sướng giơ lên cái muỗng, cố gắng vươn dài cánh tay, đem thịt tôm để vào trong chén Dịch Trữ. Nét mặt già nua của Dịch Trữ đỏ lên, dùng chiếc thìa lay lay thịt tôm, lầm bầm một câu: “Ai muốn ăn đâu.” Lay lay, lay lay, cuối cùng vẫn là đưa vào trong miệng.

“Ông nội có thích ăn cá sốt chua ngọt hay không?” Thời Sướng thấy Dịch Trữ ăn thịt tôm của mình, cười híp mắt nói duyên duyên: “Mami của Sướng Sướng làm cá sốt chua ngọt rất ngon nha, lần sau Sướng bảo bảo mời ông nội ăn có được hay không? Nhưng mà cá có thật là nhiều xương a, mami phải lựa ra hết mới ăn được nha.” Dịch Trữ ngẩng đầu nhìn Thời Sướng một cái, cũng không nói gì. Ánh mắt Thời Sướng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Túc Như Chi, Túc Như Chi vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Sướng bảo bảo, con đừng để ý tới ông ấy, ăn cơm nhanh lên một chút, ăn xong bà nội dẫn con ra vườn hoa chơi có được hay không?”

Ánh mắt Thời Sướng sáng rực lên, về mặt lại có chút khó xử lắc đầu một cái: “Mami nói buổi tối sẽ gọi điện thoại cho bảo bảo...” Túc Như Chi dứt một muỗng cơm cho Thời Sướng, cười híp mắt nhìn cô bé: “Chúng ta cầm điện thoại di động theo là được rồi.” Thời Sướng theo bản năng nhìn về phía Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu yên lặng từ trong túi lấy điện thoại di động ra, đưa tới trước mặt Thời Sướng “Cảm ơn daddy!” Thời Sướng hai tay nhận lấy điện thoại di động, rướn cổ lên với Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu hiểu ý, nghiêng người qua để cho Thời Sướng hôn một cái trên mặt mình, Thời Sướng mặt mày rạng rỡ nở nụ cười khanh khách. Dịch Nghiêu phì hạt cơm dính trên mặt xuống, khẽ nhếch môi lắc đầu một cái.

Cơm tối còn chưa có kết thúc, Thời Sướng liền vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình bày tỏ đã ăn no, nháy đôi mắt to trong veo như nước nhìn Túc Như Chi. Túc Như Chi ra lệnh một tiếng, ba anh em Dịch gia liền thi điên thi điên chạy theo cùng đi vườn hoa chơi đùa với Thời Sướng, trên bàn cơm chỉ còn lại hai cha con Dịch Trữ cùng Dịch Nghiêu hai người.

Dịch Nghiêu ăn xong chút canh còn lại trong chén, đặt chén xuống, đứng dậy. Dịch Trữ ngẩng đầu nhìn nàng, thần sắc có chút mất tự nhiên: “Ngay cả

con cũng không nguyên ý theo lão già này nữa?” Dịch Nghiêu dừng bước, cúi đầu rồi cùng Dịch Trữ nhìn thẳng vào mắt hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Con gái thẹn với ba.”

“Con không có gì phải thẹn với ba.” Dịch Trữ thở dài, đưa tay vuốt vuốt trán, trườm nhìn con gái của mình: “Có không ít người nói con giống ba, tuổi trẻ trầm ổn, nhưng chúng ta đều rõ ràng, con tự trong xương liền giống như mẹ con, vô cùng bướng bỉnh kiên cường. Nghiêu Nghiêu, con là người trưởng thành, phải có trách nhiệm đối với sự lựa chọn của chính mình, tương lai của con cùng tình cảm con là do con nắm giữ ở trong tay, ba có thể cho con ý kiến, nhưng tuyệt đối sẽ không can thiệp vào. Con nếu như đã thật sự quyết định, không thể sửa lại, ba sẽ ủng hộ con. Nhưng là, Nghiêu Nghiêu, đây là sự lựa chọn của con, vô luận kết quả như thế nào, cũng chỉ có con phải một mình một người gánh vác, biết không?”

Dịch Nghiêu nhìn khuôn mặt già nua của Dịch Trữ, không nhịn được trong lòng đau xót: “Ba, con xin lỗi.” Dịch Trữ cười khoát khoát tay: “Đứa nhỏ ngốc, con là cảm thấy ba đã lớn tuổi như vậy, còn bị chuyện này kích thích cho nên trong lòng áy náy sao?” Dịch Nghiêu không nói, lời Dịch Trữ vừa nói cũng chính là điều trong lòng nàng suy nghĩ. Dịch Trữ lắc đầu một cái, đứng lên sửa sang lại một chút nếp nhăn trên ông tay áo: “Ba của con lúc còn trẻ cũng phong quang quá, nhiều năm trải qua sóng to gió lớn, có cái gì là chưa từng thấy qua a?”

Dịch Trữ đứng lên, đi tới bên người Dịch Nghiêu, đưa ra cánh tay tràn đầy nếp nhăn vỗ vỗ vào trên vai nàng: “Ôi chao, con gái yêu, nếu như người đó, mẹ của đứa nhỏ kia, không chấp nhận con, để cho con có chút ủy khuất gì, đừng quên còn có ba vẫn đang ở phía sau con. Bị thương thì trở về nhà, biết không?” Dịch Nghiêu quay đầu đi, khẽ mất uon ướt, giọng có chút khàn khàn: “Con biết, ba.” Dịch Trữ chấp tay sau lưng, chậm rãi tiêu sái bước đi.

Lúc Túc Như Chi trả lại điện thoại cho Dịch Nghiêu, điện thoại di động đã muốn hết pin, Dịch Nghiêu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Túc Như Chi, Túc Như Chi đơn giản ngáp một cái, nhét Thời Sướng vào trong lòng nàng: “Hơn chín giờ, người già nên đi ngủ rồi, đứa nhỏ con đến dỗ đi.” Thời Sướng vẫn tỉnh thần tươi tỉnh mười phần, huy huy tay nhỏ bé về phía Túc Như Chi: “Bà nội ngủ ngon.” Túc Như Chi cũng quơ quơ tay với Thời Sướng: “Sướng bảo bảo ngủ ngon.” Rồi xoay người rời khỏi phòng của Dịch Nghiêu.

Dịch Nghiêu ôm Thời Sướng đặt ở trên giường, bưng lên ly sữa tươi ấm áp đã chuẩn bị sẵn đưa cho cô bé, Thời Sướng cầm cái ly ừng ực uống mấy cái liền thấy đầy. Dịch Nghiêu đặt cái ly lại trên bàn, rút tấm khăn giấy lau miệng cho Thời Sướng: “Sướng Sướng cùng bà nội và các anh chơi cái gì a?” Thời Sướng nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ, đưa tay ra đếm nhất nhất nói cho nàng biết: “Tuổi nước cho hoa nhỏ nè, chơi xích đu* nè, anh ba nhào lộn cho bảo bảo nhìn. Sau đó cùng mami nói điện thoại, bà nội còn chụp thật nhiều hình cho bảo bảo nữa!”

Dịch Nghiêu mở điện thoại di động xem tới xem lui, bên trong quả nhiên nhiều hơn rất nhiều hình, đại đa số đều là hình của Thời Sướng, tiếp tục đi xuống lại còn có ảnh tự chụp của Túc Như Chi đang ôm Thời Sướng, cùng với mấy anh em Dịch Thuấn, bọn họ làm ra các loại mặt quỷ. Dịch Nghiêu nhìn thấy đầu đầu hắc tuyến, nhanh chóng xóa sạch sẽ hình của mấy anh em Dịch gia, chỉ để lại ảnh của Túc Như Chi cùng Thời Sướng.

Tiện tay mở ra nhật ký trò chuyện, con người của Dịch Nghiêu thiếu chút nữa rút ra ngoài. Cuộc trò chuyện gần nhất chính là với Thời Ngô An, thời gian trò chuyện hơn một giờ đồng hồ. Dịch Nghiêu nheo nheo gương mặt Thời Sướng: “Sướng Sướng cùng mami gọi điện thoại nói cái gì a?” Thời Sướng đáng vẻ một bộ tình tình mê mê: “Bảo bảo không có nói gì cái nha, vẫn luôn là bà nội nói chuyện cùng mami.”

Dịch Nghiêu: “...”

Dịch Nghiêu đi sạc pin điện thoại di động, ôm Thời Sướng vào phòng tắm, tắm cho cô bé. Tắm xong, Thời Sướng bị Dịch Nghiêu dùng khăn tắm quấn chặt, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào cùng đôi chân nhỏ nha, Dịch Nghiêu nhét Thời Sướng vào trong chăn, gãi gãi lòng bàn chân của nàng, Thời Sướng vui vẻ cười khanh khách không ngừng, ở trên giường lăn qua lăn lại. “Tốt lắm, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ, daddy đem quần áo của con đi giặt.” Dịch Nghiêu cúi người hôn ở trên mặt Thời Sướng một cái, Thời Sướng ngoan ngoãn gật đầu, Dịch Nghiêu liền cầm quần áo của nàng đi ra ngoài.

Thời điểm Dịch Nghiêu trở về phòng, Thời Sướng đã ngủ thiếp đi, Dịch Nghiêu vào phòng tắm, tắm xong mặc áo ngủ tìm máy sấy làm khô tóc ướt, cẩn thận chui vào trong chăn. Thời Sướng lật người, chui vào trong lòng Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu nâng cao cánh tay lên tắt đèn, Thời Sướng nắm vây của nàng phát ra một tiếng mê mê: “Mami, đắp chăn...” Dịch Nghiêu ở trong bóng tối cong môi cười khẽ một tiếng, ôm Thời Sướng thơm tho mềm mại tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tổ tình

Chương 9 : Tổ tình

Khi Dịch Nghiêu tỉnh lại thì Thời Sướng vẫn còn đang trong giấc mộng, nàng rón rén đứng lên thu thập xong, nhờ vả Túc Như Chi đang dậy sớm tập thể dục chiếu cổ dùm Thời Sướng, sau đó đi làm.

Buổi trưa Dịch Nghiêu trở về, vốn là tính ăn cơm trưa xong liền đưa Thời Sướng về nhà, nhưng Túc Như Chi lại ôm Thời Sướng nhìn nàng một cái, khinh phiêu phiêu bỏ lại một câu: “Đi rước mami của Sướng Sướng về đây, mẹ mời nàng tới nhà ăn cơm.” “Sao?” Dịch Nghiêu nhất thời không phản ứng kịp, Túc Như Chi liếc mắt: “Mẹ bảo con đi rước Tiểu An tới nhà dùng cơm, nhanh lên một chút đi.”

Dịch Nghiêu bị Túc Như Chi đẩy ra tới cửa, quay đầu lại không hiểu ra sao nhìn bà: “Mẹ, mẹ mời nàng tới dùng cơm lúc nào?” Túc Như Chi lắc lư điện

thoại di động của mình: “Ngày hôm qua mẹ đã lưu lại số điện thoại di động của Tiểu An rồi, chuẩn bị tùy thời trao đổi tình cảm “mẹ chồng – con dâu” .
Ai, con còn đứng đó lo lắng cái gì, đừng để cho nàng chờ sốt ruột.”

Dịch Nghiêu để cho lão Ngô đi ăn cơm, tự mình lái xe đi đón Thời Ngô An. Dựa vào trí nhớ siêu nhân, cho dù chỉ đi qua một lần, Dịch Nghiêu không hề phụ sự mong đợi của mọi người tìm được nhà của Thời Ngô An. Tâm tình Dịch Nghiêu rất tốt đi thang máy lên lầu, cửa thang máy vừa mở, nàng liền nghe thấy tiếng một nữ nhân tràn đầy giễu cợt: “Cô thật đúng là cảm thấy Khang gia chúng tôi dễ khi dễ sao?”

Dịch Nghiêu đi tới trước cửa, cửa không có đóng kín, nàng hí hóp mắt từ khe cửa nhìn vào trong, Thời Ngô An đứng ở bên cạnh ghế sa lon, cúi đầu không nói lời nào, một nữ nhân tóc dài vóc người không thấp đứng trước mặt cô, đưa lưng về phía cửa, âm dương quái khí châm chọc: “Ban đầu không phải cô ý vào anh tôi thích cô, mang theo đứa con hoang kia gả cho anh tôi, để cho anh tôi giúp cô ngăn trở những lời nói bóng nói gió. Bàn tính như ý của cô đánh thật không tệ nha Thời Ngô An, để cho anh tôi làm cha cho con của cô ba năm, có lẽ anh tôi ngay cả tay của cô cũng chưa chạm tới đi?”

Dịch Nghiêu trong lòng sáng tỏ, nữ nhân này chính là cô cô trong miệng Thời Sướng đây, không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận những lời nữ nhân kia nói, nữ nhân kia lại tiếp tục mở miệng: “Cô bây giờ lại có ý gì a? Lợi dụng xong rồi liền vứt, đứa nhỏ lớn lên rồi thì muốn cùng anh tôi ly hôn? Hay là nói cô đã tìm được kẻ khác so với anh tôi cho cô càng nhiều lợi ích hơn, nên không thể chờ đợi được nữa liền vứt bỏ anh tôi? Thời Ngô An, cô đủ khôn khéo a.”

Thời Ngô An bị cô gái kia liên tiếp châm chọc, rốt cục không nhịn được mở miệng cãi lại: “Khang Từ, đừng nói khó nghe như vậy. Tôi muốn cùng Khang Diệu ly hôn là bởi vì không muốn liên lụy tới anh ấy nữa, không phải là...” “Cô là vì muốn chia tài sản đi?” Thời Ngô An lời còn chưa nói hết liền bị Khang Từ cắt đứt, nàng đưa tay bắt cổ tay Thời Ngô An, kéo cô xuống phía ghế sa lon, cư cao lâm hạ nhìn cô: “Tôi cho cô biết, cho dù ly hôn, cô cũng phải tay trắng ra đi cho tôi! Lúc ban đầu khi cô cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ cũng là người không có đồng nào, hai mẹ con các cô ăn uống mặc ở đều là của Khang gia tôi! Tôi tuyệt đối không thể nhìn cô lấy thêm của Khang gia tôi một phân một hào nào nữa!”

Thời Ngô An xoa cổ tay bị Khang Từ siết đau, cắn môi nhìn nàng: “Cô yên tâm, tôi chỉ muốn quyền nuôi dưỡng con gái, ngoài ra cái gì cũng không cần.” Khang Từ hừ lạnh một tiếng: “Tốt nhất cô nên nhớ những gì cô đã nói. Nếu để cho tôi biết cô đến trước mặt anh tôi nói cái gì không nên nói, hừ, cũng đừng trách tôi không nể mặt!”

“Tôi sẽ không cùng Khang Diệu nói thêm cái gì, chẳng qua là cô cũng biết, anh ấy hiện tại cũng không đồng ý cùng tôi ly hôn, tôi hy vọng cô có thể khuyên anh ấy.” Thời Ngô An đứng lên, cô vốn là kiểu người nhỏ nhắn, lúc này đứng ở trước mặt Khang Từ thân cao lại khí thế bức người, càng lộ vẻ yếu ớt mui phần.

Khang Từ nhìn cô, cười lạnh một tiếng: “Ý của cô là, anh tôi quán lấy cô?” Thời Ngô An vội vàng lắc đầu: “Tôi không có ý đó...” Khang Từ hiển nhiên nghe không lọt tai lời của cô, đưa tay lại muốn đi lôi kéo. Dịch Nghiêu bây giờ đã không nén được tức giận, nàng vốn là sợ Thời Ngô An lúng túng mới không có đi vào, nhưng nhìn Khang Từ quá quắt thế này, lỡ đâu làm bị thương Thời Ngô An thì thật là mất nhiều hơn được.

Dịch Nghiêu đẩy cửa ra, trực tiếp đi tới kéo Thời Ngô An vào trong lòng mình, cảnh giác nhìn Khang Từ. Nàng lúc này mới thấy rõ bộ dạng Khang Từ thế nào, cũng coi như là rất có vẻ thủy mì, chỉ là thấy nàng đáng vẻ cay cú, cũng nói không ra tí xíu hảo cảm nào.

“Đi ra ngoài.” Dịch Nghiêu nhíu mi, ôm chặt Thời Ngô An, trong đôi mắt nhìn về phía Khang Từ mang theo tức giận. Khang Từ sùng sốt một chút, phản ứng kịp sau lập tức hung tợn nhìn chằm chằm Dịch Nghiêu: “Cô là ai?” Dịch Nghiêu lạnh lùng cười một tiếng: “Tôi dù sao cũng không phải là người tốt lành gì. Vị tiểu thư này, mời cô đi ra ngoài.”

“Tại sao tôi phải đi ra ngoài?!” Khang Từ cắn răng: “Ngược lại, cái người không rõ lai lịch như cô, chuyện nhà của người khác cô cũng muốn trông nom? Người nên cút ra ngoài là cô mới đúng!” Dịch Nghiêu không có để ý đến Khang Từ, buông Thời Ngô An ra, kéo tay của cô nơi nơi ưu tâm nhìn cô: “Ngô An, không có chuyện gì chứ?” Thời Ngô An lắc đầu một cái, có chút lúng túng gạt nhẹ khoe miệng, Dịch Nghiêu cười cười, hoàn toàn xem Khang Từ như trong suốt, lôi kéo tay của Thời Ngô An liền hướng bên ngoài đi: “Kia, vậy chúng ta đi thôi.”

Thời Ngô An ngây ngốc để cho Dịch Nghiêu lôi kéo, Khang Từ ở phía sau tức giận đến choáng váng mà rống to: “Này! Các người đi đâu!” Dịch Nghiêu ngừng bước, vận chân mây quay đầu nhìn lại nàng, bĩu môi: “Vị tiểu thư này, lớn lên người nhà của cô không dạy cô biết hai chữ lễ phép thế nào sao?” Khang Từ hừ lạnh một tiếng: “Cùng các người cần cái gì lễ phép?” Dịch Nghiêu neho mắt lại, xuyên thấu qua mắt kiếng ánh mắt có chút lạnh, nàng trên dưới quan sát Khang Từ một chút, giống như nhìn một người bị bệnh thần kinh: “Vậy tại sao tôi phải trả lời cô?”

“Cô!” Khang Từ đưa ra ngón trỏ thờ phỉ phò đi tới trước mặt Dịch Nghiêu, ngón tay thiếu chút nữa điểm đến trên mũi nàng, Dịch Nghiêu nghiêng người né tránh nàng, hơi có chút kinh ngạc nhướn chân mày: “Khang quản lý cũng coi là rất có giáo dưỡng, tại sao có thể có em gái như cô vậy chứ?” Khang Từ phản ứng cũng không phải chậm, hậm hực nhìn chằm chằm Dịch Nghiêu: “Cô nói người nào không có dạy... Ôi chao, cô biết anh tôi?”

Dịch Nghiêu mỉm cười, trong lòng đã không kiên nhẫn tới cực điểm: “Tôi và anh cô là đồng nghiệp.” Khang Từ có thể là sợ khiến Khang Diệu mất mặt, sắc mặt hơi hòa hoãn: “Cô tên là gì? Là làm cái gì? Cùng anh tôi có quen hay không?” Dịch Nghiêu cắn cắn răng, nhất nhất trả lời vấn đề của nàng: “Tôi là Dịch Nghiêu, là cấp trên của anh trai cô, tôi và anh cô cũng không quen thuộc lắm đâu.” Khang Từ nháy mắt mấy cái, Dịch Nghiêu cũng mặc kệ nàng, lôi kéo Thời Ngô An trực tiếp bước đi.

Ngồi vào trong xe, Dịch Nghiêu vừa phát động xe vừa hỏi Thời Ngô An: “Cô ta thường như vậy khi dễ em?” “A? Cũng không có thường... Ôi chao, không phải, cô ấy không có khi dễ em...” Thời Ngô An hữu khí vô lực biện giải, Dịch Nghiêu nghiêng đầu nhìn cô một cái, Thời Ngô An liền ngậm miệng lại. Dịch Nghiêu cũng không nói thêm gì nữa, chuyên tâm lái xe, hồi lâu, Thời Ngô An mới toát ra một câu nói: “Dịch Nghiêu, cảm ơn chị.”

Dịch Nghiêu tập trung tinh thần nhìn về phía trước, như không để ý chút nào nói: “Em yêu Khang Diệu sao?” Thời Ngô An nhất thời không theo kịp tiết tấu của nàng, theo bản năng lắc đầu: “Không thương... Àch, không đúng, yêu, yêu đi... Anh ấy là chồng em mà...” Dịch Nghiêu cau mày, đánh tay lái ở ven đường ngừng xe lại, đẩy đẩy mắt kiếng, dù bận vẫn ung dung nhìn Thời Ngô An: “Em không phải muốn cùng anh ly hôn sao?”

“...” Thời Ngô An không nói, Dịch Nghiêu bắt đầu đi liếc mắt: “Em cùng hân ly hôn đi, đưa nhỏ để tôi nuôi, được không?” Thời Ngô An nháy mắt mấy cái, chợt đưa tay sờ sờ cái trán của Dịch Nghiêu: “Chị đang nói cái chuyện hoang đường gì vậy?” Dịch Nghiêu nắm lấy tay của Thời Ngô An, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: “Tôi nói nghiêm túc.”

Thời Ngô An yên lặng rút tay về, suy tư một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: “A, Dịch Nghiêu, em biết là chị có ý tốt. Em cũng đúng là bởi vì, ách, không có tiền, ban đầu em mang theo Sướng Sướng gả cho Khang Diệu, ba em vẫn cảm thấy em chẳng ra gì... Em vì cho Sướng Sướng một người cha, cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ, đại học em cũng không có tốt nghiệp, cho tới nay cũng không có việc làm, giống như Khang Từ nói, hết thầy của em đều là Khang Diệu cho... Cũng chính bởi vì như vậy, em mới có ý tưởng ly hôn, nhưng không nghĩ muốn tài sản gì của Khang Diệu, nhưng mà ngoài Sướng Sướng, cái gì em cũng không có... Em biết chị có tiền, là cấp trên của Khang Diệu, em thật sự xem chị là bạn, nhưng mà Dịch Nghiêu, chúng ta mới biết mấy ngày mà thôi, em không thể...”

“Tôi không có xem em là bạn.” Dịch Nghiêu mở miệng cắt đứt Thời Ngô An: “Tôi thích em, không muốn em cùng Khang Diệu làm vợ chồng, cho dù là trên danh nghĩa cũng không muốn. Thời Ngô An, em cùng hân ly hôn, tôi sẽ nuôi em cùng Sướng bảo bảo, có được không?” Thời Ngô An khẽ ngẩng đầu nhìn ánh mắt của nàng, ánh mắt kia trong suốt lại ôn hòa, mang theo tình ý cô xem không hiểu, cô nhìn một lúc lâu, chợt toát ra một câu: “Chị muốn bao dưỡng em?”

“...” Dịch Nghiêu đỡ trán, Thời Ngô An cũng cảm giác mình hiểu có chút sai lệch, lúng túng há miệng. Dịch Nghiêu hít sâu một hơi, đưa tay đỡ bả vai Thời Ngô An, chăm chú nhìn cô: “Em phải nắm bắt được trọng điểm, Ngô An, tôi đang tỏ tình với em. Tỏ tình, em có hiểu hay không? Tôi thích em, Dịch Nghiêu thích Thời Ngô An.” Thời Ngô An lui lui cô: “Em hiểu em hiểu, nhưng mà, Dịch Nghiêu, em là nữ nhân a.” Dịch Nghiêu thật sự nghiêm túc gật đầu một cái: “Tôi biết a, ai mà nhìn không biết đây.”

Bây giờ đến phiên Thời Ngô An đỡ trán: “Nhưng mà tại sao chị lại thích em? Vừa gặp đã yêu? Luôn cảm thấy có chỗ không đúng a.” Dịch Nghiêu cười, giống như đối xử với Thời Sướng nhéo nhéo trên mặt Thời Ngô An: “Cô nàng ngốc, em đúng thật quên tôi sạch sẽ. Tôi đã thích em thật nhiều năm, em thậm chí ngay cả tôi là ai cũng không nhớ, kia xem như bồi thường, cho tôi một lần cơ hội đi.”

“Ôi chào?” Thời Ngô An có chút ngẩn ra: “Thật nhiều năm?” Dịch Nghiêu không nhịn được muốn thờ dài: “Em thật sự là quý nhân hay quên chuyện a.” Thời Ngô An xin lỗi cúi đầu, Dịch Nghiêu đưa tay nắm lấy cằm của cô, nâng đầu Thời Ngô An lên: “Cho nên, có thể cho tôi một cơ hội hay không?” Thời Ngô An có chút chần chờ, khó xử cùng Dịch Nghiêu nhìn nhau: “Không phải là không thể được a, chính là luôn cảm thấy như vậy chị quá bị thua thiệt. Chị xem nha, điều kiện gia đình của chị tốt như vậy, bản thân cũng ưu tú như vậy, em chỉ là một kẻ vô tích sự, còn mang theo đứa nhỏ...”

Dịch Nghiêu nín cười, nhu nhu rối loạn tóc của Thời Ngô An: “Tôi cũng không có để ý, em suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Không nói đến cái này, em ngược lại đối với tình cảm giữa hai nữ nhân không có phản cảm chút.” Thời Ngô An lại làm ra một dáng chuyện đương nhiên “Phản cảm cái gì a? Em vốn cũng không có cảm thấy có cái gì không đúng, hơn nữa Sở Ca mấy năm này cùng Giang tiểu thư kia dây dưa không rõ, em cũng sớm miễn dịch.”

“Ngụy Sở Ca?” Dịch Nghiêu có chút kinh ngạc, Thời Ngô An dùng sức gật đầu, không có chút nào áp lực tuôn ra bí mật nhỏ của Ngụy Sở Ca: “Chị có biết Giang gia Nhị tiểu thư người mới lên nắm quyền tập đoàn Hưng Thịnh, Giang Trùng, Sở Ca vẫn thích nàng, nhưng mà giống như Giang Trùng vẫn có người khác, quan hệ giữa hai người các nàng vẫn rất kỳ quái. Thời gian trước Sở Ca rốt cục nghĩ thông suốt không muốn cùng Giang Trùng dây dưa nữa, nhưng Giang tiểu thư đó lại không biết nghĩ như thế nào, vẫn quấy rầy nàng. Ôi chào, Sở Ca ngày hôm qua vừa gọi điện thoại cho em than thở một trận.”

Dịch Nghiêu yên tâm thoải mái nhận cái tin tức đối với mình rất có trợ giúp này, cười híp mắt nhìn Thời Ngô An: “Không nói mấy chuyện không liên quan nữa, nhiệm vụ của em bây giờ chính là nhanh chóng cùng Khang Diệu ly hôn, sau đó được tôi theo đuổi.” Thời Ngô An không hiểu nhìn nàng: “Theo đuổi? Em trực tiếp đáp ứng chị là được, dù sao cảm giác em đối với chị cũng không tệ.” Dịch Nghiêu rất hết cách với cô: “Em nha, căn bản không hiểu tôi nói thích là có ý gì đi? Thôi, sau này từ từ em sẽ hiểu, Thời Ngô An, em chỉ cần nhớ kỹ, cõi đời này không có ai có thể thích em hơn tôi.”

“Nha “ Thời Ngô An đỏ mặt, đẩy Dịch Nghiêu ngồi thẳng người, bản thân cũng nhìn phía trước, ra vẻ không có việc gì nói: “Mau lái xe đi, mẹ chị chắc đang sốt ruột chờ.” Dịch Nghiêu biết Thời Ngô An có chút xấu hổ, nghĩ đến thời gian cũng quá thật không còn sớm, cũng không tiếp tục trêu chọc cô nữa, thuận theo khởi động xe.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tình cảm ấm lên

Chương 10 : Tình cảm ấm lên

“Mami!” Thời Ngô An vừa mới bước một chân vào phòng khách Dịch gia, Thời Sướng tựa như một trận gió lốc nhào vào trong lòng cô: “Mami mami có nhớ Sướng bảo bảo hay không a? Bảo bảo nhớ mami muốn chết!” Thời Ngô An ôm lấy Thời Sướng, mặt tràn đầy tươi cười: “Dĩ nhiên nhớ nha.” Túc Như Chi từ trên ghế salon đứng lên, đi tới trước mặt Thời Ngô An: “Nha, đây là Tiểu An đi, đáng đáng thật là xinh đẹp a.”

Dịch Nghiêu đi theo phía sau Thời Ngô An, vừa cời áo khoác vừa giới thiệu cho cô: “Đây là mẹ tôi.” Thời Ngô An đặt Thời Sướng xuống, hướng Túc Như Chi cười một tiếng: “Chào dì, cảm ơn dì đã khen.” Túc Như Chi nhìn Thời Ngô An, hải lòng gật đầu một cái, ngữ ra kinh người: “Cái gì mà dì, gọi mẹ đi.” Khóe miệng Thời Ngô An co rút ra không biết làm sao, Dịch Nghiêu vội vàng đến giải vây: “Đừng nghe mẹ tôi 'người điên nói lời điên', thời gian không còn sớm, chúng ta ăn cơm đi.”

“Con mới là ‘người điên nói lời điên’ đấy.” Túc Như Chi trợn mắt nhìn Dịch Nghiêu một cái, dắt Thời Sướng đi rửa tay. Dịch Nghiêu đi tới bên cạnh ghế sa lon, để áo khoác lên, quay đầu lại hướng Thời Ngô An ngoắc ngoắc tay: “Đừng lo lắng, đi rửa tay với tôi.” Thời Ngô An đi tới, chần chờ nắm lấy tay của nàng, Dịch Nghiêu khẽ mỉm cười, đặt tay của cô vào trong lòng bàn tay mình nắm chặt.

Trên bàn cơm, Túc Như Chi ngồi ở bên cạnh Thời Ngô An, vô cùng nhiệt tình, không ngừng gấp thức ăn cho cô: “Tiểu An nếm thử một chút cái này, đây là sở trường của đầu bếp nhà chúng ta. Còn có cái này, cái này là ta sáng sớm tự mình đi chợ mua, tuyệt đối tươi mới. Còn có canh này, Nghiêu Nghiêu, mau lấy cho Tiểu An một chén...”

Dịch Trữ mặt đầy hắc tuyến: “Bà có để cho mấy đứa nhỏ ăn cơm hay không a?” Túc Như Chi giãn chân mày nhìn Dịch lão, bắt mồm bừa bời: “Ông nói ông cái lão đầu từ này, sao mà cái gì ông cũng đều muốn trông nom a?” Dịch Trữ trợn mắt một cái: “Được, tôi mặc kệ.” Thời Ngô An lúng túng không chịu được, đưa tay che miệng chén của mình: “Di đừng khách khí như thế, con tự mình gấp là được.”

Túc Như Chi lúc này mới chịu ngừng lại, ôm Thời Sướng vào trong lòng chuyên tâm cho cô bé ăn cơm. Dịch Hiên hạ thấp giọng, ghé vào bên tai Dịch Thuần: “Ôi chào anh hai, anh nói xem Thời tiểu thư nếu thật cùng Đại tiểu thư ở cùng một chỗ, anh em chúng ta phải kêu nàng là gì a? Dượng, hay là cô gia a?” Dịch Thuần liếc mắt xem thường: “Ăn cơm thì ăn cơm đi, cần gì nhiều chuyện như vậy? Ăn no lập tức đi lên viết luận văn đi.” Dịch Hiên trề mồm mếu máo, hết sức không tình nguyện bới cơm ăn.

Cơm nước xong, Túc Như Chi mang Thời Sướng đi ngủ trưa, Dịch Nghiêu đưa Thời Ngô An về phòng của mình. Phòng của Dịch Nghiêu thiết kế cũng rất đơn giản, nhưng không mất ưu nhã, cùng nàng rất giống. Thời Ngô An rất là thích phong cách như vậy. Dịch Nghiêu ngồi ở trên giường, mở ra máy vi tính xách tay để ở một bên, cùng Thời Ngô An nói chuyện: “Ngô An, em có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Sao?” Thời Ngô An có chút kinh dị: “Em có thể giúp chị được cái gì?” Dịch Nghiêu cười cười, kéo cô đến bên cạnh mình ngồi xuống, mở máy tính chuyển chút tài liệu cho Thời Ngô An nhìn: “Đây là chút tài liệu về Giang Trùng.” Thời Ngô An tiến tới nhìn, giọng nói của Dịch Nghiêu du dương vang ở bên tai: “Em lúc trước nói Giang Trùng trong lòng giống như vẫn có người khác, người này là Giang Tịnh, là chị cùng cha khác mẹ của Giang Trùng, đây là người nắm quyền danh chính ngôn thuận của Giang gia. Nhưng việc Giang Trùng thích nàng là giả, bất quá là vì để cho nàng buông lỏng cảnh giác, Giang Tịnh quả thật bị lừa, lợi dụng tình cảm của Giang Trùng làm thành không ít chuyện, nhưng nàng không nghĩ tới đẳng cấp của Giang Trùng so với nàng cao hơn nhiều, lúc nàng đang lợi dụng Giang Trùng thì đồng thời Giang Trùng cũng đang lợi dụng nàng.”

Đầu Thời Ngô An từ trước máy vi tính dời đi chỗ khác, biểu tình rất phức tạp: “Thật phức tạp.” Dịch Nghiêu cười khếp lại máy vi tính: “Câu tâm đầu giác thổi, em cũng không cần hiểu. Em chỉ cần biết rằng, người Giang Trùng thích là Ngụy Sở Ca là được.” Thời Ngô An nhu lại mi: “Kia Sở Ca không phải là không công khổ sở rồi rầm lâu như vậy? Hơn nữa Sở Ca cũng đã quyết định không thích nàng nữa rồi.”

“Thật lòng thích một người dễ dàng như vậy là có thể buông tay sao?” Dịch Nghiêu sờ sờ đầu Thời Ngô An, Thời Ngô An gỡ tay nàng xuống, đùa nghịch mấy ngón tay tiêm tể thon dài của nàng: “Vậy chị muốn em hỗ trợ cái gì a? Về Giang Trùng?” Dịch Nghiêu cười gật đầu một cái: “Không sai. Tôi muốn cùng Giang Trùng hợp tác, nhưng lại không cần thận chọc gậy nàng, bây giờ Giang Trùng chắc chắn là không chịu gặp tôi. Tôi muốn nhờ Ngụy Sở Ca ra tay, hẹn gặp Giang Trùng.”

Thời Ngô An híp mắt cười, khoe miệng câu ra cái lúm đồng tiền khả ái: “Không thành vấn đề, chị nhất định phải cố gắng đàm xong cọc buôn bán này a.” Dịch Nghiêu nhìn cô cười, cũng không nhịn được khoe miệng cong lên: “Yên tâm đi, Giang Trùng mặc dù đã tâm bưng bưng, nhưng nàng cũng là người của Giang gia. Dịch gia chúng ta cùng Giang gia linh vực bất đồng, có thể hợp tác đương nhiên được, cũng không tồn tại vấn đề cạnh tranh. Tôi tin tưởng, Giang Trùng nàng chỉ cần không ngốc, nhất định sẽ đáp ứng tôi.” Đáng thương Giang Trùng còn không biết, mình đang bị giăng bẫy, chỉ chờ cô nhảy vào.

Thời Ngô An đặt tay Dịch Nghiêu xuống, ngửa mặt nằm ở trên giường, bụm môi nói linh tinh: “Không muốn nói những thứ này a, em nghe không hiểu nghe không hiểu nghe không hiểu...” Hai tay Dịch Nghiêu đặt ở hai bên đầu Thời Ngô An, cúi đầu nhìn hai mắt của cô, tư thế cực kỳ mập mờ. Thời Ngô An có chút đỏ mặt, mắt tự nhiên tránh né ánh mắt của nàng. Dịch Nghiêu dùng lỗ mũi cọ cọ mặt của cô, trầm thấp cười một tiếng: “Tôi muốn hôn em.”

“Ôi chào!” Sắc mặt Thời Ngô An càng thêm đỏ dần lên, cô xấu hổ nhắm mắt lại, thanh âm có chút run rẩy: “Có phải quá nhanh hay không? Ực hôn đầu của em vẫn còn đây...” Dịch Nghiêu nghe vậy nhượng mày, càng thêm dề sát vào Thời Ngô An: “Ực hôn đầu, phải không?” Thời Ngô An mở mắt ra, cùng Dịch Nghiêu hơi thở tương dung: “Chẳng lẽ không đúng sao?” Dịch Nghiêu bắt đầu cười ra tiếng, cúi đầu ở trên môi Thời Ngô An hôn một cái, mềm nhũn: “Em nói thế, thì chính là như thế. Tôi phải đi làm, em nói Ngụy Sở Ca hẹn Giang Trùng lúc bảy giờ tối ở nhà hàng của Hưng Thịnh đi.”

Thời Ngô An gật đầu một cái, Dịch Nghiêu đứng lên, lại cúi đầu nhìn cô: “Em có muốn cùng đi làm với tôi không?” Thời Ngô An do dự một chút, bắt an hỏi nàng: “Sẽ không đụng phải Khang Diệu đi?” Dịch Nghiêu lắc đầu một cái, mở ra tay, một bộ dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Tôi điều hân đi công tác với bộ phận tiêu thụ rồi.”

Quản lý nhân sự cùng bộ phận tiêu thụ có liên quan gì nhau a? Suy nghĩ một chút cũng biết là Dịch Nghiêu có ý. Thời Ngô An nặng nề gật đầu, Dịch Nghiêu đưa tay kéo cô lên, chỉ chỉ cửa phòng rửa tay: “Đi rửa mặt, chải tóc đi, tôi ở dưới lầu chờ em.” Thời Ngô An đáp ứng, Dịch Nghiêu cầm máy vi tính, nghiêng đầu nhìn Thời Ngô An, cúi đầu ở trên trán cô hôn một cái, mới cười cười đi xuống lầu.

Thời điểm Dịch Nghiêu mang theo Thời Ngô An đến lầu hai mươi ba, Tần Văn đã bắt đầu công việc buổi chiều. Dịch Nghiêu muốn vào phòng làm việc phải đi ngang qua chỗ Tần Văn, Tần Văn nhìn nàng một chút, lại nhìn Thời Ngô An một chút: “Dịch tổng hôm nay không có đất... theo con gái tới đây sao?” Ngược lại mang theo một mỹ nữ, mặc dù công ty này là của nhà nàng, nhưng Dịch Nghiêu thật đúng là xem công ty như nhà của nàng mà, cách ngày liền dẫn hết người này đến người khác đến.

Đang lúc Tần Văn còn suy đoán xem Thời Ngô An là thân thích, bạn học hay là gì khác của Dịch Nghiêu, có phải hay không là muốn đi cửa sau, hoặc là xin giúp đỡ gì đó đại loại như vậy, Dịch Nghiêu đã bình tĩnh mở miệng: “Chị Tần, đây là Thời Ngô An, mẹ của con gái tôi.” Tần Văn lập tức rơi vào trạng

thái ngây ngốc, chờ nàng tỉnh lại, Dịch Nghiêu đã lôi kéo Thời Ngô An vào phòng làm việc.

Tần Văn nghiêng đầu hỏi Thành Nhai đang xem báo nhiệt: “Cậu nghe Dịch tổng vừa mới nói gì sao?” Thành Nhai gạt đầu một cái, đơn giản rõ ràng lưu loát nói: “Dịch tổng nói vị tiểu thư kia là mẹ của con nàng.” Tần Văn nháy mắt mấy cái, lấy tay vuốt vuốt trán: “Trời ạ, vị tổ tông này... Cũng không biết chủ tịch có biết con rể tương lai của mình là một nữ nhân không a.” “Còn là một đại mỹ nữ nữa chứ.” Thành Nhai chen vào một câu, Tần Văn tròn mắt: “Làm việc đi!” Thành Nhai co rụt cổ, tiêu sái lui ra.

“Em có thể ở trong phòng làm việc này với tôi, cảm thấy nhàm chán thì có thể ở công ty tùy tiện đi dạo, bắt quá trong giờ làm việc tốt nhất không nên chạy loạn, bị người không biết bắt gặp sẽ đem em giao cho bảo vệ.” Dịch Nghiêu ngồi ở bàn làm việc của mình, nhìn nhìn Thời Ngô An: “Trong ngăn kéo của cái bàn trước ghế sa lon có đồ chơi của Sướng Sướng, em cũng có thể chơi.” Thời Ngô An sờ sờ cằm, nhìn về phía Dịch Nghiêu ánh mắt rất vô tội: “Thật ra thì em muốn ngủ, tối hôm qua lo lắng Sướng bảo bảo, không thể nào ngủ ngon.”

Dịch Nghiêu đưa tay chỉ phía sau: “Bên trong có phòng nghỉ ngơi, nhớ đắp kín mền.” Thời Ngô An nháy mắt cười lên: “Dịch tổng nghiêm túc như vậy, em rất sợ đó nha.” Dịch Nghiêu mặt không biểu tình lấy mắt kiếng xuống, dùng vải bông mềm mại xoa xoa, lại mang trở về trên sống mũi, bá đạo tổng tài khí thế mười phần, giọng nói lại dịu dàng cực kỳ: “Nhanh ngoan ngoan đi ngủ đi Thời tiểu thư.”

Thời Ngô An vào phòng nghỉ ngơi, Dịch Nghiêu xoa xoa huyết thái dương, bấm số điện thoại của thư ký thứ hai kêu ly cà phê, không lâu lắm Thành Nhai liền gõ cửa tiến vào. “Có phải chị Tần lại gọi điện thoại cho ba của tôi?” Thành Nhai đề cà phê xuống liền muốn rời đi, thỉnh thoảng bị Dịch Nghiêu hỏi: “Àch...” Thành Nhai có chút luống cuống, Dịch Nghiêu trong lòng đã hiểu, gương mặt đen lại nhìn hắn: “Ba tôi rất cuộc an bài bao nhiêu tai nạn?” Thành Nhai hắc tuyến, quả nhiên Dịch gia thiên tài cái gì, không phải hư danh đi... “Ngài quá trẻ tuổi, chủ tịch tín nhiệm ngài, cũng có chút không yên tâm, cho nên...”

“Cuộc sống riêng của tôi cũng không yên tâm?” Khuôn mặt Dịch Nghiêu lúc này có chút lạnh lùng, một đôi mắt giống như hồ đen, như muốn đem Thành Nhai nuốt vào. Thành Nhai bị dọa sợ run: “Tổng... Tổng giám đốc đại nhân, chủ tịch cũng chỉ là muốn tốt cho ngài a!” Dịch Nghiêu bụng ly cà phê uống một hớp, tựa lưng vào ghế ngồi bình tĩnh nhìn hắn: “Ồ công ty, ba tôi đã không hỏi đến chuyện của công ty, người quyết định chủ yếu ở đây là tôi. Ở nhà, ba tôi nghe mẹ, mẹ tôi luôn tôn trọng ý kiến của tôi. Đã hiểu?”

Nếu là ở cơ đại, Dịch Trữ chính là người đã thoái vị, cho dù là thái thượng hoàng tôn quý cũng đã không để ý đến mọi chuyện, Dịch Nghiêu mới là hoàng đế trong tay nắm quyền sinh sát. Có hiểu hay không? Thành Nhai cũng không ngốc, dĩ nhiên hiểu! “Tạ ơn Dịch tổng chỉ điểm, Thành Nhai đã hiểu.” Dịch Nghiêu phát tay một cái: “Cùng chị Tần nói một chút, ba tôi đã lớn tuổi rồi, đừng có chút việc con con gì cũng để cho ông quan tâm.” Thành Nhai lĩnh chỉ, mồ hôi chảy ròng ròng đi ra ngoài.

Hơn năm giờ chiều, Dịch Nghiêu vẫn còn đang xử lý văn kiện, Thời Ngô An xoa ánh mắt từ phòng nghỉ ngơi ra ngoài: “Em đã gọi điện thoại cho Sở Ca, nhưng cũng không biết Giang Trùng có đồng ý hay không nữa.” Dịch Nghiêu ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Giang Trùng sẽ đồng ý.” Thời Ngô An ngồi yên ở trên ghế sa lon, miễn cưỡng đáp một tiếng: “Chỉ mong như vậy.” Dịch Nghiêu đặt bút xuống, đứng dậy đi tới trước người Thời Ngô An, vươn tay dịu dàng nhu nhu tóc của nàng: “Thiếu ngủ?”

Thời Ngô An có chút mơ hồ, mí mắt cũng mau không chịu nổi, cô hí hửng ngẩng đầu nhìn Dịch Nghiêu một lát, hướng nàng đưa ra hai cánh tay, bấu môi lâu lâu một câu: “Ôm một cái.” Mí mắt Dịch Nghiêu khẽ run, ngồi ở bên người Thời Ngô An ôm cô vào trong lòng, vỗ nhẹ vào lưng của cô, thanh âm cung cung: “Sao lại cảm thấy đáng về rất ư khuất đây.” Thời Ngô An ôm cổ của nàng, cọ cọ: “Thật lâu rồi không có ai quan tâm em như vậy, rất tốt với em. Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu...” Dịch Nghiêu thấp giọng trả lời, kéo Thời Ngô An vào lòng ôm chặt hơn chút.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Khổ bức Giang nhị tiểu thư

Chương 11 : Khổ bức Giang nhị tiểu thư

Giang Trùng nhận được lời hẹn của Ngụy Sở Ca, vô cùng cao hứng nói không nên lời. Giờ hẹn là bảy giờ, mới sáu giờ Giang Trùng liền thật nhanh chạy tới nhà hàng, phân phó quản lý bố trí tốt bữa ăn tối dưới ánh nến. Mặc dù trong lòng kích động khản trương không chịu được, Giang nhị tiểu thư vẫn là gương mặt mộc, giả bộ một bộ dáng cao lãnh. Mà cũng nhờ như thế, khi cô thấy Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An nắm tay đi tới, mới không mất mặt quá nghiêm trọng.

“Xin chào Giang tổng, tôi là Dịch Nghiêu. Đa tạ Giang tổng không chỉ có nguyên ý cho tôi thêm một lần cơ hội, còn có thể khoản đãi thịnh tình như thế, Dịch Nghiêu quả thật là thụ sủng nhược kinh.” Dịch Nghiêu cười híp mắt hướng Giang Trùng vươn tay ra, Giang Trùng theo bản năng cảm thấy, mặt mày cao lãnh ngoài ý muốn lại mang theo chút ngây ngô khó hiểu: “Dịch Nghiêu? Cô tới đây làm gì?” Cô ghé đầu hướng sau lưng Dịch Nghiêu nhìn một chút, Thời Ngô An hào tâm nhắc nhở cô: “Chị không cần tìm, Sở Ca không có đến. Cậu ấy hẹn chị tới đây, chính là vì muốn giúp Dịch Nghiêu.”

Giang Trùng buông tay Dịch Nghiêu ra, quay đầu đi làm một cái hít thở sâu, ổn định tâm tình, mới quay đầu lại, lúc này trên mặt đã đầy vẻ dữ tợn: “Dịch Nghiêu! Cô dám lừa dối tôi?” Dịch Nghiêu lôi kéo Thời Ngô An ngồi ở phía đối diện Giang Trùng, Thời Ngô An từ trong túi xách lấy ra mấy tờ giấy đưa cho Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu nhận lấy, đặt ở trên bàn, lại đẩy ngọn nến hồng ở giữa bàn dời đi nơi khác, mới lấy mấy tờ giấy đẩy tới trước mặt Giang Trùng: “Tôi đây là thật sự rất có thành ý muốn cùng Giang tổng hợp tác, nhìn xem, hợp đồng tôi cũng mang đến.”

“Không có hứng thú!” Giang Trùng mặt lạnh, cắn răng cắn tức nhìn Dịch Nghiêu: “Lần trước cô cho tôi leo cây tôi còn chưa có tìm cô tính sổ, giờ cô còn dám đến đây muốn cùng tôi nói chuyện mua bán?” Thời Ngô An nhìn Giang Trùng một chút, tiến tới bên tai Dịch Nghiêu cùng nàng nói nhỏ: “Sở Ca nói quả nhiên không sai, Giang nhị tiểu thư này, đặc biệt nhỏ mọn, còn đặc biệt mang thù.”

Dịch Nghiêu đưa tay che kín cái lỗ tai phiếm hồng, nghiêm trang nhìn Giang Trùng: “Giang tổng có thể đi đến vị trí này, nghĩ đến cũng không phải là người không biết phân biệt nặng nhẹ. Ở thương nói thương, cộc buồn bán này đối với Hưng Thịnh cùng Dịch thị mà nói cũng rất quan trọng, mà ở thành phố X, trong lãnh vực này Hưng Thịnh có thể tìm được người hợp tác tốt hơn so với Dịch thị sao? Tôi hy vọng Giang tổng có thể suy tính nhiều hơn một chút, đừng để vì chút ân oán cá nhân mà bỏ qua một lần cơ hội hợp tác tốt như vậy.”

“Sớm nghe nói đến đại danh của thiên tài Dịch gia” Giang Trùng hí mắt, có chút châm chọc nhìn Dịch Nghiêu: “Thế nhưng mọi việc không phải có thể dễ dàng nắm chắc như vậy a Dịch Nghiêu. Tôi dĩ nhiên biết cùng Dịch thị các người hợp tác thì có chỗ tốt gì, nhưng là, tôi cũng không quan tâm này mấy thứ này thì sao?” Dịch Nghiêu liếm môi, có chút không hiểu ý tứ của Giang Trùng.

Giang Trùng rót ly rượu đỏ, cầm ở trong tay đứng đưa nhưng cũng không có uống, cô chậm rãi mở miệng, trong giọng nói tràn đầy khinh thường: “Cô cho rằng Giang Trùng tôi suy tính bằng mọi giá ngồi lên vị trí này là vì cái gì? Quyền thế sao? Giang Tịnh sao? Quyền thế ở trong lòng tôi chẳng là gì cả, mà cái sau còn không bằng cái trước.” Giang Trùng đặt cốc xuống, hí mắt cười: “Bất quá là vì tranh khẩu khí thôi, bọn người Giang gia kia xem thường tôi đây một tư sinh nữ*, vậy thì tôi liền cướp hết thầy của bọn họ. Hưng Thịnh cùng Giang gia, ở trong lòng tôi, căn bản cũng không coi là thứ gì quan trọng, chẳng qua là công cụ thôi.”

*con riêng

Dịch Nghiêu sắc mặt có chút khó coi, Giang Trùng nhếch chân mày, thiên kiều bá mị hướng Dịch Nghiêu ném cái mị nhãn, nơi nào còn có vẻ mặt nghiêm chỉnh mới vừa rồi: “Ồi chào, họ Dịch, cô gọi Ngụy Sở Ca tới cùng tôi ăn xong bữa cơm này, tôi liền ký hợp đồng này với cô, như thế nào?”

Dịch Nghiêu không lên tiếng, Thời Ngô An ngược lại không nhịn được bắt đầu oán trách: “Giang tiểu thư, Sở Ca những năm này không danh không phận đi theo bên cạnh cô, cùng cô dây dưa không ngớt, cô còn vì cái người tên Giang Tịnh muốn chết muốn sống, tôi bất kể có phải thật vậy hay không, tâm của Sở Ca sớm đã bị cô thương thấu. Ai, Sở Ca thật vất vả quyết định hoàn toàn cùng cô đoạn tuyệt, bắt đầu cuộc sống mới, ngay cả gần đây đi xem mắt nhiệt tình cũng tăng lên đây, cô cũng đừng quấy rầy đến nàng nữa.”

Giang Trùng bị Thời Ngô An nói xanh cả mặt, Thời Ngô An hết lần này tới lần khác một chút liếc mắt nhìn Giang Trùng cũng không có, tiếp tục ‘tuyệt thượng gia sương’*: “Sở Ca nhà chúng tôi thật không phải là không có cô thì không thể a, nàng mặc dù suy nghĩ coi mở một chút, nhưng nàng nói, đó là tu dưỡng của nghệ thuật gia a. Hơn nữa hình tượng của Sở Ca ở trước mặt người ngoài vẫn giữ rất tốt, thời điểm còn ở đại học X không biết có bao nhiêu người theo ở phía sau kêu nữ thần...”

*đang rét vì tuyết lại có thêm sương lạnh: ý chỉ Giang Trùng còn đang đau khổ mà Thời Ngô An còn tiếp tục đâm thêm 3

Mất thấy Giang Trùng sắc mặt đã khó coi tới cực điểm, Dịch Nghiêu rốt cục đại phát thiện tâm ngăn trở Thời Ngô An thao thao bất tuyệt: “Được rồi Ngô An, Giang tổng sắp tức giận rồi nga.” Sắp tức giận? Rõ ràng cũng sắp bạo phát rồi! Giang Trùng hung hăng trợn mắt nhìn Dịch Nghiêu một cái, lại u oán nhìn chòng chọc Thời Ngô An một lát, từ trong túi lấy ra một cây bút máy nhanh chóng ở trên hợp đồng ký vào tên của mình: “Các cô tới chính là vì phần hợp đồng này đi? Bây giờ tôi ký, các cô đã có thể đi.”

Dịch Nghiêu cầm hợp đồng lên, hải lòng nhìn Giang Trùng đã ký tên: “Giang tổng chữ viết không tệ.” Giang Trùng chỉ một ngón tay: “Cút!” “Giang tổng thật không có lễ phép.” Dịch Nghiêu lấy hợp đồng giao cho Thời Ngô An, thờ dài lắc đầu một cái, một bộ dáng vẻ rất tiếc hận: “Nếu Giang tổng hiện tại tâm tình không tốt, vậy chúng tôi liền cáo từ trước, hy vọng sau này có được vinh hạnh cùng Giang tổng ăn tối.”

Giang Trùng đưa mắt nhìn Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An rời đi, từ từ cúi đầu, vuốt ve bút máy trong tay, bút màu xanh ngọc trên thân khắc bốn chữ hành thư (một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo) “Nội ngoại minh triết”, trên nắp bút khắc một chữ “Trùng” nhỏ. Cây bút máy này là quà sinh nhật hai mươi tuổi Ngụy Sở Ca đưa cho Giang Trùng, cô rất ít dùng, nhưng vẫn luôn tùy thân mang theo, Ngụy Sở Ca không biết. Cây bút này đã từng viết qua tên người rất nhiều lần, bất quá không phải là Giang Trùng, mà là Ngụy Sở Ca, Ngụy Sở Ca cũng không biết. Giang Trùng lần đầu tiên nhìn thấy Ngụy Sở Ca liền quyết định chủ ý phải có được nàng, cô dẫn dụ Ngụy Sở Ca yêu cô, nhưng vẫn vì muốn mê hoặc Giang Tịnh mà chưa từng cùng Ngụy Sở Ca thẳng thắn, Ngụy Sở Ca cho rằng Giang Trùng dây dưa, nhưng thật ra là Giang Trùng muốn cột chặt Ngụy Sở Ca vào bên người. Những điều này, Ngụy Sở Ca cũng không biết.

Cất bút máy vào trong túi, Giang Trùng bấm điện thoại gọi Ngụy Sở Ca. “Alô.” Giọng Ngụy Sở Ca nhàn nhạt, nàng chuẩn bị một hơi nói ra một chuỗi nói, tương tự như: “Tôi không muốn cùng cô tiếp tục dây dưa như vậy, cô bây giờ có năng lực cùng Giang Tịnh ở cùng một chỗ rồi, hãy làm ơn bỏ qua cho tôi đi, tôi mệt mỏi, cần sống cuộc sống riêng của mình” đại loại những lời như thế.

Ngụy Sở Ca còn chưa kịp mở miệng, Giang Trùng đã lên tiếng trước: “Sở Ca, tôi chờ em ở bờ sông, nơi em thích nhất. Tôi chờ em đến mười hai giờ, nếu như không có đợi được em đến, tôi sẽ nhảy xuống.” Giọng nói của Giang Trùng rất bình tĩnh, một chút cũng không giống như trong trí nhớ của Ngụy Sở Ca. Ngụy Sở Ca há mồm, trong điện thoại di động đã truyền đến âm báo đã tắt máy. Nàng xem thời gian trên điện thoại, bây giờ ba mươi sáu.

“Thần kinh.” Ngụy Sở Ca hướng về phía điện thoại di động nắn một câu: “Khẳng định lại đem mình ra đùa bỡn đây.” Nàng ném điện thoại qua một bên, cầm lên quyển sách còn chưa có xem xong, cố gắng đem Giang Trùng quăng ra sau đầu.

Giang Trùng lái xe đến bờ sông, bóng đêm đã tới xuống, cả thành phố đèn rực rỡ mới lên, náo nhiệt rồi lại tịch mịch. Trên cái ghế Ngụy Sở Ca thích ngồi nhất đang nằm một người lang thang, Giang Trùng cho hẳn một trăm đồng, hẳn thiên ân vạn tạ nhường cái ghế lại cho Giang Trùng. Giang Trùng cũng không để ý cái ghế đã bị người nằm qua, cô ngồi trên ghế, ngẩng đầu lên, không nhiều lắm những đốm sáng nhỏ, không sáng như đèn nê ông ở mấy tòa

cao ốc.

Khí trời tháng năm cũng không quá lạnh, nhưng buổi tối gió ở bờ sông cũng lạnh hơn nơi khác. Giang Trùng mặc đơn giản một bộ quần áo khá mỏng, thân thể có chút phát run, cô muốn nhìn một chút thời gian, điện thoại di động cũng đã hết pin tự động tắt máy. Giang Trùng trong lòng tự nhủ một chút, Ngụy Sở Ca sẽ không thật sự nhần tâm như vậy đi?

Ngụy Sở Ca đúng là sẽ không nhần tâm như vậy, nằng căn bản là không có để ở trong lòng. Thời điểm Giang Trùng vẫn còn ở bờ sông nhảy mũi nói mát, Ngụy Sở Ca đã ngủ một giấc ngon lành. Chợt từ trong mộng thức tỉnh, Ngụy Sở Ca mới phát hiện mình đang đọc sách thì ngủ thiếp đi, lấy điện thoại nhìn một chút thời gian, đã hơn mười một giờ. Ngụy Sở Ca chợt nhớ tới cuộc điện thoại của Giang Trùng, mặc dù không rất tin tưởng, nhưng vẫn không nhịn được bấm điện thoại gọi cho cô.

Chứng ép buộc của Giang Trùng có thể bức từ người khác, cô chưa bao giờ cho phép điện thoại di động của mình tắt máy. Cô từng đối với Ngụy Sở Ca nói qua, sợ bỏ qua mỗi một cuộc gọi cùng nằng. Đó là lần đầu tiên Giang Trùng nói tình thoại với Ngụy Sở Ca, bị Ngụy Sở Ca xem như chuyện cười căn bản không có để ở trong lòng. Nhưng việc Giang Trùng chưa bao giờ tắt máy là thật, Ngụy Sở Ca gọi điện thoại cho cô không được, phản ứng đầu tiên chính là xuống giường mặc quần áo. Chờ Ngụy Sở Ca phản ứng kịp lúc, bản thân đã cầm chìa khóa ở ven đường đón taxi.

“Sở Ca, em thế nào có thể nhần tâm như vậy a?” Giang Trùng đáng thương ôm cánh tay, thật chặt nhìn chăm chú vào Ngụy Sở Ca, ánh mắt đã sắp rơi lệ: “Tôi cũng sắp chết rét! Ngụy Sở Ca, em có phải là thật sự muốn cho tôi nhảy sông không a?” Giang Trùng cảm thấy mình thật đúng là ngu xuẩn! Không có chuyện gì, đi làm chuyện điên rồ của mấy thiếu nữ? Người ta căn bản không quan tâm! Giang Trùng càng nghĩ lòng càng chua xót, gió lạnh thổi, người cô run run, thật đúng là muốn nhảy xuống nước chìm vào giữa dòng sông.

Chớp mũi Ngụy Sở Ca phát ra chua xót, hốc mắt có chút nóng. Nằng đưa tay kéo Giang Trùng vào lòng ôm chặt, nhìn thấy bộ dạng cô mềm nhũn đáng thương như thế, cũng đau lòng muốn chết. Giang Trùng sợ khí lạnh trên người mình đông lạnh đến Ngụy Sở Ca, theo bản năng muốn tránh ra, lại bị nằng ôm thật chặt. Ngụy Sở Ca hít một hơi, dần lấy lỗi tai đã lạnh như băng của Giang Trùng, thanh âm có chút phát run: “Còn chưa tới mười hai giờ đâu.”

“Giang Trùng cô có phải là bệnh thần kinh hay không a?!” Ngụy Sở Ca trầm mặc một hồi, chợt bộc phát: “Hơn nửa đêm cô ở bờ sông hóng gió cái gì a, ngại thân thể tốt quá có phải hay không? Cô muốn chết thì chết đi a, dùng dằng cái gì! Cô phiền chết người đi cô có biết hay không!” Từ trước đến nay luôn cao lãnh ngạo kiều Giang nhị tiểu thư cúi đầu để cho Ngụy Sở Ca mắng, không dám phản kháng, chất lỏng ấm áp trên cổ cơ hồ muốn đã thương Giang Trùng.

Giang Trùng ngây ngốc đứng thẳng mặc cho Ngụy Sở Ca ôm cô khóc một lúc lâu, mới từ từ mở miệng, toát ra một câu không liên quan gì: “Tôi không có thích Giang Tịnh.” Ngụy Sở Ca trong đầu còn mơ hồ, Giang Trùng nâng lên khuôn mặt của nằng, vẻ mặt chưa từng nghiêm túc như vậy: “Tôi không có thích Giang Tịnh, một chút cũng không thích, tôi chỉ là vì trả thù nằng. Ngụy Sở Ca, tôi thích em, từ đầu chí cuối chỉ thích một người, là em. Em nghe hiểu sao?”

Ngụy Sở Ca hiện tại không biết tâm tình của mình là gì, bản thân thật vất vả quyết tâm buông bỏ, thì Giang Trùng đến nói cho nằng, cô thích nằng, từ đầu chí cuối chỉ thích nằng? Ngụy Sở Ca nói cho mình không nên tin tưởng lời nói của Giang Trùng, nhưng chính là trong lòng không nhịn được vui vẻ. Giang Trùng thấy ánh mắt Ngụy Sở Ca có chút ngốc, không có phản ứng gì, cũng không đợi nằng trả lời, trực tiếp cúi đầu hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vai phụ giành diễn

Chương 12 : Vai phụ giành diễn

Ngày hôm đó Thời Ngộ An cũng không có về nhà, cô ngủ lại ở phòng khách của Dịch Gia, hôm sau cô bị Dịch Nghiêu lôi từ trong chăn ra ngoài. “Người đã lớn như vậy rồi, ngược lại so Sướng Sướng còn tham ngủ nướng hơn.” Dịch Nghiêu đưa tay lên mặt Thời Ngộ An, nhu tình cô, Thời Ngộ An rậm rì đẩy nằng ra, ôm gối đầu dụi mắt “Hình như em có chút lạ giường, tối hôm qua mất ngủ thật lâu.”

“Vậy tối xem cái này cho tỉnh người đi.” Dịch Nghiêu cười yếu ớt, từ phía sau lấy ra tờ báo đưa tới trước mặt Thời Ngộ An. Thời Ngộ An hoài nghi nhận lấy nhìn lướt qua, đột nhiên tròn to hai mắt. “Người nắm quyền mới của Hưng Thịnh chơi cầm đoạn tình, đêm khuya cùng cô gái thần bí ở bờ sông kích hôn” một đám chữ to, đậm nét in ở trên tờ báo, rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn. Phía dưới ngoại trừ bài viết của ký giả yy, còn có một bức hình không rõ lắm. Mặc dù có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn ra đúng là gương mặt cao quý lãnh diễm của Giang gia Giang nhị tiểu thư, Giang Trùng, ngược lại cô gái cùng cô kích hôn, được cô lấy tay nâng mặt, thế nào cũng nhìn không ra khuôn mặt.

Dịch Nghiêu lấy lại tờ báo Thời Ngộ An đang cầm trong tay, đưa tay ở trước mắt cô quơ quơ: “Hoàn hồn.” Thời Ngộ An nháy mắt mấy cái, phục hồi tinh thần lại lập tức đưa tay lấy điện thoại di động. Dịch Nghiêu ngăn cô lại: “Tôi vừa mới gọi điện thoại cho Ngụy Sở Ca, cô gái thần bí đó đúng là nằng. Bất quá nằng cũng không có chuyện gì đâu, ngay cả mặt cũng không có lộ, ngược lại Giang Trùng bên kia không biết sẽ xử lý chuyện này như thế nào.”

Thời Ngộ An thờ phào nhẹ nhõm, chợt chuyển người qua: “Sở Ca cùng Giang Trùng sao???” Dịch Nghiêu dương dương tự đắc cầm tờ báo trong tay: “Không sai biệt lắm đi, không nghĩ tới Giang Trùng người này, không chỉ có biết làm ăn, tình thương cũng không thấp a.” Thời Ngộ An gật đầu một cái, có chút thất thần, Dịch Nghiêu buồn cười niết lấy khuôn mặt của cô: “Lại nghĩ gì thế?”

Thời Ngô An nhũ chân mày, một bộ dáng vẻ ưu quốc ưu dân: “Em đang suy nghĩ, ba của Giang Trùng, có phải sẽ tùy tiện bỏ ra cho Sở Ca năm trăm vạn, buộc nàng rời đi Giang Trùng?” “...” Dịch Nghiêu đặt quần áo trước mặt Thời Ngô An: “Mau dậy ăn cơm” “Dịch Nghiêu đứng dậy đi ra ngoài, bản thân Thời Ngô An thì vừa mặc quần áo vừa lăm bầm lầu bầu: “Trên ti vi không phải đều là diễn như vậy sao?”

Nhân vật chính Giang nhị tiểu thư lúc này đang ngồi ở phòng làm việc, đặc biệt nhân nhả bụng ly cà phê, nhìn tin tức bát quái buổi sáng. “Chắc chắn, những câu từ* này thật là vô không bắt nhập* a.” Giang Trùng cầm lên remote tắt ti vi, ánh mắt rơi vào tạp chí đặt trên bàn: “Trí tưởng tượng phong phú như vậy, làm ký giả thật đúng là đáng tiếc.”

*paparazzi

*có mặt mọi lúc mọi nơi

Cửa phòng làm việc bị gõ vang, Giang Trùng đặt ly cà phê xuống, thu hồi vẻ mặt nghiền ngẫm, lại bày ra tư thái cao lãnh của mình, “Vào đi.” Cửa mở ra, là trợ lý kiêm thư ký của Giang Trùng, Hồ Tử Ngọc tiên sinh đẹp trai phóng khoáng nghiêm trang đi vào “Tổng giám đốc, việc hợp tác cùng Dịch thị bước đầu đã hoàn thành, xin hỏi ngài tính giao cọc buôn bán này cho người nào xử lý?”

Giang Trùng suy nghĩ một chút, nhìn về phía Hồ Tử Ngọc: “Anh. Dịch Nghiêu người này quá gian trá, giao cho người khác tôi không yên tâm” Hồ Tử Ngọc gật đầu một cái, tiếp tục mở miệng: “Tổng giám đốc, dưới lầu tới thật nhiều ký giả, cần mở buổi họp báo chiều dài không?” Giang Trùng trợn mắt: “Chiều dài cái rắm a, bảo an ninh đuổi bọn họ đi, đuổi không đi liền báo cảnh sát!” Hồ Tử Ngọc nheo mắt, lại sớm quen Giang Trùng thảnh thơi động kinh, bình tĩnh gật đầu một cái, xoay người rời đi phòng làm việc.

Giang Trùng nhấc lên hai chân, vừa định lấy điện thoại di động ra gọi cho Ngụy Sở Ca quấy rầy nàng, điện thoại trên bàn làm việc lại đột ngột vang lên. “A lô.” Giang Trùng trợn mắt cầm điện thoại lên, tiếng của Hồ Tử Ngọc bên trong truyền đến không mang theo một tia gọn sóng nào: “Tổng giám đốc của Dịch thị muốn gặp ngài.” Mặt Giang Trùng tối sầm lại: “Tôi không muốn gặp nàng.” Trong điện thoại trầm mặc một hồi, chợt truyền tới tiếng Dịch Nghiêu mát mẻ lạnh giọng: “Giang tổng, tôi cùng Ngụy Sở Ca có không ít năm giao tình đó nha, nàng trước kia là học muội của tôi nga.”

Mặt Giang Trùng hiền hòa mỉm cười, tự mình bụng ly cà phê cho Dịch Nghiêu: “Dịch tổng tìm tôi có việc gì a?” Dịch Nghiêu hiềm khí nhìn Giang Trùng một chút, nhận lấy cà phê đặt ở trên bàn. Giang Trùng nhếch miệng, nhẹ giọng hừ một cái, Dịch Nghiêu làm bộ như không có nghe thấy, ngẩng đầu nhìn cô: “Ngô An luôn lo lắng người trong nhà của cô sẽ làm chuyện bất lợi đối với Ngụy Sở Ca, tôi là tới hỏi một chút ý nghĩ của Giang tổng a.”

Trọng điểm của Giang Trùng cùng Dịch Nghiêu kém tám vạn trọng, cau mày hỏi: “Sở Ca nhà tôi và Tiểu An nhà cô quan hệ như thế nào a?” Dịch Nghiêu liếc mắt nhìn cô, Giang Trùng nhún nhún vai cười: “Tôi tò mò thôi, người thế nào có thể để cho Dịch Nghiêu cô để ý như vậy.” Dịch Nghiêu nhướn chân mày, không khó đoán ra ý tứ của Giang Trùng: “Là bởi vì Ngụy Sở Ca thường nhắc tới Ngô An nên trong lòng cô không thoải mái sao?”

Giang Trùng ế một chút, nghiêm mặt phát tay, cứng ngắc cười cười: “Haizz, tôi là người hẹp hòi như vậy sao?” Dịch Nghiêu đáng vẻ như là đương nhiên, mỉm cười: “Đúng vậy.” Giang Trùng sắc mặt đổi một chút, hung tợn nhìn chằm chằm nàng: “Đúng thì như thế nào! Mau nói cho tôi biết cô cùng Thời Ngô An có phải có quan hệ đặc thù gì? Nếu như có, cô coi chừng nàng cho tôi, đừng để nàng bắt cóc lấy Sở Ca, nếu như không có, vậy cô liền phát triển trở thành có cho tôi!”

Dịch Nghiêu buông tay: “Yên tâm đi, Ngô An sẽ không tranh giành Ngụy Sở Ca với cô. Cô cũng đừng xía vào tôi cùng nàng là quan hệ gì, trở về vấn đề chính, cô chuẩn bị bài bình chuyện này thế nào?” Giang Trùng ngồi ở bên người Dịch Nghiêu, đưa tay cảm ly cà phê vốn là chuẩn bị cho Dịch Nghiêu uống một hớp, có chút không nhận được nói: “Bản thân tôi thật ra sẽ không thêm đề ý đến, những thứ bát quái này cũng sẽ không đối với tôi sinh ra bao nhiêu ảnh hưởng. Nhưng Thời Ngô An quả thật lo lắng không sai, lão đầu từ cùng Giang Tịnh đã bắt đầu tra xét về Sở Ca, đoán chừng rất nhanh là có thể tra được. Dịch Nghiêu, nếu tôi là kẻ lòng dạ độc ác, có phải Sở Ca cũng sẽ không thích tôi?”

Giang Trùng rất chăm chú nhìn Dịch Nghiêu, hy vọng nàng có thể cho bản thân một cái đáp án. Dịch Nghiêu đáng vẻ một bộ mạn bất kinh tâm, ôm cánh tay tựa vào lưng ghế sa lon: “Giang Trùng a, tôi cũng không hiểu rõ Ngụy Sở Ca, không có cách nào cho cô đáp án. Nhưng tôi nghe Ngô An nói qua, Ngụy Sở Ca vẫn còn thích cô.” Giang Trùng quay đầu đi, mặt có chút đỏ: “Tôi dĩ nhiên biết, nàng vẫn thích tôi nha...”

“Vậy nên cô phải bảo vệ tốt nàng a” Dịch Nghiêu chợt nghiêm túc: “Cô đã một chút cũng không quan tâm người của Giang gia, liền chuyên chú với việc bảo vệ Ngụy Sở Ca của cô là được. Nếu như cô sợ Ngụy Sở Ca không thích cô lòng dạ độc ác, vậy thì đừng để cho nàng biết.” Giang Trùng có chút sững sờ: “Không để cho nàng biết?” Dịch Nghiêu đứng lên, có chút buồn cười lắc đầu một cái: “Uống cho tôi còn khen cô trước mặt Ngô An, xem ra là tôi đánh giá cô quá cao a.”

Giang Trùng dường như còn chưa hiểu lắm ý tứ của Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu đã hướng lòng bàn tay lên trên, đưa tay trái đến trước mắt Giang Trùng, sau đó chậm rãi nắm chặt: “Cô muốn nhân từ đối với Giang gia, điều kiện tiên quyết phải là Ngụy Sở Ca không bị thương tổn. Giang Thiệu Khiêm cùng Giang Tịnh không làm gì được cô, nhưng muốn đối phó Ngụy Sở Ca vẫn là dư dả. Nếu như tôi là cô, Giang Trùng, ở thời gian cô còn đang do dự, tôi đã bảo vệ tốt cho nàng, dùng bất cứ giá nào.”

Giang Trùng ngẩng đầu lên, dùng một loại ánh mắt không thể tin gặt gao nhìn chằm chằm Dịch Nghiêu, khoa trương nuốt nước miếng một cái: “Ồi chao, sao cô cùng những lời đồn đãi bên ngoài một chút cũng không giống a. Dịch Nghiêu, tại sao cô có thể ác như vậy? Sự dịu dàng tốt tính của cô đi đâu rồi?” Dịch Nghiêu thu hồi tay, cho Giang Trùng một nụ cười ôn hòa: “Cô cũng biết nói là lời đồn đãi bên ngoài, bên ngoài cũng đồn đãi Giang Tổng cô là một vị cao quý lãnh diễm thủ đoạn cao cường nữ cường nhân đấy, thật ra thì cũng không phải chính là kẻ thích xù lông... ngu xuẩn ngạo kiều sao.”

“Cô muốn chết a!” Giang Trùng từ trên ghế salon đứng lên, ý đồ dùng khí thế áp đảo Dịch Nghiêu vốn cao so với cô. “Muốn lãng tránh vấn đề sao Giang tổng” “Dịch Nghiêu trấn an cười cười: “Tôi chỉ là cung cấp ý kiến nga, cụ thể làm sao làm chính là muốn Giang tổng cô chính mình lựa chọn rồi. Ôi chao, cô chỉ cần bảo đảm Ngụy Sở Ca sẽ không bị những người không đầu quấy rầy, thì nhiệm vụ của tôi coi như hoàn thành rồi.”

Giang Trùng tức giận bắt đầu đuổi người: “Cô mau cút đi cho tôi, đừng ở chỗ này trên tức tôi. Nữ nhân của tôi, tự nhiên tôi sẽ bảo vệ tốt, cô mau trở về tìm tiểu bạch thỏ của cô chơi đùa đi, mau cút!”

Dịch Nghiêu có chút ngạc nhiên: “Tiểu bạch thỏ?” Giang Trùng ghét bỏ nhìn nàng, còn quăng ánh mắt xem thường phong tình vạn chủng: “Mặc dù tôi cùng Thời Ngộ An cũng không quen thân, nhưng là Sở Ca thật là không ít ở trước mặt tôi nói về nàng. Tiểu An đó, trước kia rất hoạt bát, tựa như con chim nhỏ. Nhưng kể từ khi đột nhiên lập gia đình sinh con sau thì cái gì cũng thay đổi, nhà nàng cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không có, cùng chồng cũng quái lạ, họ Khang kia một tháng cũng không nhất định về nhà một lần, chỉ có một mình nàng chăm sóc đứa nhỏ, bình thường cũng không ra cửa, nếu không có bạn tốt như Sở Ca nhà tôi, nói không chừng nàng đều phải mốc meo. Còn có cái cô em chồng của nàng, thật quá đáng, năm ba ngày thì nháo một lần, nàng giống như người mắc phải chứng tự bế, tùy người ta nói nàng mắng nàng thậm chí động thủ, cũng không biết phản kháng lại, ôi chao, vậy cũng không phải chính là một tiểu bạch thỏ sao. Aii, Dịch Nghiêu, cô không phải không biết đi? Tiểu bạch thỏ nhà cô mới không phải cái người khỏe mạnh sáng sủa gì, tôi nghe Sở Ca nói cũng cảm thấy đau lòng...”

Dịch Nghiêu sắc mặt âm trầm xuống, trực tiếp từ trong túi lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Túc Như Chi: “Mẹ, Ngộ An vẫn còn ở trong nhà sao? Mới vừa đi? Như vậy, mẹ, mẹ lập tức đi giữ nàng lại, nói cho nàng ở nhà chờ con trở về. Vâng, cảm ơn mẹ.” Dịch Nghiêu cúp điện thoại, lạnh lùng nhìn Giang Trùng, đôi mắt sau tròng kính như kết một tảng băng sương.

Giang Trùng run run, yên lặng lui về phía sau một bước: “Cô đừng có nhìn tôi như vậy, tôi cũng không có khi dễ bảo bối nhà cô...” Dịch Nghiêu thu hồi về mặt: “Cảm ơn cô đã nói cho tôi biết những chuyện tôi còn chưa kịp biết này, để đáp lễ, tôi cũng cho cô biết một chuyện về Ngụy Sở Ca.” Lỗi tại Giang Trùng lập tức dựng thẳng, cô đưa sát về phía Dịch Nghiêu, lại có chút khản trương hỏi: “Chuyện gì?”

Dịch Nghiêu hạ thấp giọng, trong đôi mắt vốn đang âm trầm chợt thấm đầy ánh nhìn có chút hả hê: “Tôi nghe Ngộ An nói a... Ngụy Sở Ca... Nàng có một lần...” Dịch Nghiêu nói rất chậm, trong lòng bàn tay đang nắm chặt của Giang Trùng đầy mồ hôi, cấp bách chờ câu tiếp. Dịch Nghiêu ho nhẹ một tiếng, có chút không nhịn được vui vẻ: “Ngụy Sở Ca có một lần uống rượu say, nói thật là nhiều thứ ngôn ngữ linh tinh. Ngộ An nói, Ngụy Sở Ca nàng len lén về không ít... tranh... khóa... thân của cô...”

Oanh! Mặt Giang Trùng đỏ hoàn toàn, Dịch Nghiêu không nhịn được bật cười: “Ha ha ha, Giang tổng, trình độ nghệ thuật nữ nhân của cô đúng là tương đối khá nha.” Gương mặt Giang Trùng đỏ rực, trong lòng mắng Ngụy Sở Ca một lần lại một lần, Ngụy Sở Ca cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của cô khi không mặc quần áo, nàng cư nhiên yy cô lỏa! thê! yy thì cũng coi như xong lại còn dám vẽ ra tới! Vẽ ra tới cũng coi như xong! Nàng lại còn dám say rượu lờ lờ nói cho người khác!

*yy: tự tưởng tượng

Dịch Nghiêu vẫn còn đang cười, Giang Trùng đã đẩy nàng hướng ngoài cửa: “Cười cái gì cười, có cái gì để cười, tôi được về tranh tôi cao hứng còn không kịp nữa là, cô có bản lĩnh thì để cho tiểu bạch thỏ nhà cô về cô đi a, cô còn có thời gian cười tôi thì nhanh nhanh đi về tìm tiểu bạch thỏ bảo bối của cô đi!” Giang Trùng đẩy Dịch Nghiêu tới bên ngoài phòng làm việc, không chút khách khí đóng cửa lại. Dịch Nghiêu nghĩ đến Thời Ngộ An, cũng không còn tâm tư đi cười nhạo Giang Trùng, mặt lạnh xoay người rời đi.

Giang Trùng vuốt cái mặt đang nóng lên của mình, ngồi ở trên ghế sa lon khổ não một lúc lâu, rốt cục quyết định lấy điện thoại di động ra, gửi cho Ngụy Sở Ca một cái tin nhắn: “Nghệ thuật gia đều là những kẻ không biết xấu hổ sao?” Tin nhắn sau khi gửi đi, rất nhanh liền nhận được trả lời: “?” Giang Trùng hít một hơi, siết chặt nắm tay, lại gửi tiếp một cái: “Em tại sao về tranh khóa thân của tôi?” Lần này thật lâu cũng không có nhận được tin trả lời, đang lúc Giang Trùng muốn gọi một cuộc điện thoại trực tiếp giết qua, thì Ngụy Sở Ca liên tiếp gửi tới hai cái tin nhắn. Cái thứ nhất: “...” Giang Trùng mặt nhăn, ni nhưu chặt, tin thứ hai: “Bởi vì, tôi yêu chị.” Chân mày Giang Trùng giãn ra, khóe miệng chậm rãi nhếch lên. Cô cắn môi dưới, động động mấy ngón tay đánh mấy chữ trả lời: “Tôi cũng yêu em”

KHÔNG HỎI CHƯƠNG...PLEASE - _ -

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tim đập thình thịch

Chương 13 : Tim đập thình thịch

Lúc Dịch Nghiêu về đến nhà, Thời Ngộ An đang ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách cùng Túc Như Chi nói chuyện phiếm. “Nghiêu Nghiêu sao hôm nay rảnh rồi chạy tới chạy lui, không cần đi làm sao?” Túc Như Chi hỏi một câu, Dịch Nghiêu chỉ lắc đầu một cái, sắc mặt không tốt. “Thế nào lại như vậy?” Túc Như Chi có chút buồn bực, Dịch Nghiêu lại lắc đầu, không nói tiếng nào lôi kéo Thời Ngộ An không hiểu ra sao đi ra ngoài.

“Đứa nhỏ này, có vợ liền quên mẹ a.” Túc Như Chi không nhịn được làm bầm lâu bầu, Thời Sướng tò mò nhìn Túc Như Chi, Túc Như Chi sờ sờ đầu cô bé: “Bà nội dân con đi mua thú nhồi bông có được hay không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Sướng có chút rối rắm: “Không phải Mami sẽ dẫn Sướng Sướng về nhà sao?” Túc Như Chi liếc mắt: “Coi tình hình thế này hai mẹ con con cũng đừng mong mà về được, đi, bà nội mua Dương oa oa* cho Sướng

Sướng.”

*chắc con dê nhồi bông trong hoạt hình mấy con dê vs con sói của Tung Cua - _-

Dịch Nghiêu kéo Thời Ngô An về phòng của mình, dứt khoát lưu loát đóng cửa bấm khóa. Thời Ngô An có chút mơ hồ: “Dịch Nghiêu, chị làm sao vậy?” Dịch Nghiêu ngồi ở trên giường, ý bảo Thời Ngô An đến bên cạnh mình, cô thuận theo đi tới, Dịch Nghiêu lôi kéo cô ngồi ở bên cạnh mình, chăm chú nhìn cô: “Ngô An, chúng ta nói chuyện một chút được không?” Thời Ngô An nghiêng đầu: “Nói chuyện gì a?”

“Sướng Sướng thật sự là con gái của em?” Dịch Nghiêu lấy mắt kiếng xuống đặt ở trên bàn, không có quanh co lòng vòng, trực tiếp đặt câu hỏi. Thời Ngô An cúi đầu, trầm mặc. Dịch Nghiêu nâng mặt của cô lên, ngón cái ở trên mặt cô nhẹ nhàng vuốt ve: “Lần trước khi tôi hôn em, em nói nụ hôn đầu của em vẫn còn. Ngô An, rốt cuộc Sướng Sướng là con của ai?” “Sướng Sướng...” Thời Ngô An đưa tay kéo tay của Dịch Nghiêu xuống, không được tự nhiên quay đầu đi, “Sướng Sướng, dĩ nhiên, chính là con gái của em.”

Dịch Nghiêu thờ dài, đưa tay kéo Thời Ngô An vào lòng: “Ngô An, Sướng Sướng là con gái của em, cũng là con gái của tôi.” Thời Ngô An cắn môi dưới, do dự một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Sướng Sướng là... đứa nhỏ do em nhặt được. Bốn năm trước, trong một cái xưởng cũ nát ở Hà Sơn em phát hiện Sướng Sướng, một đứa bé đặc biệt nhỏ, so với những đứa trẻ mới sinh khác còn nhỏ hơn rất nhiều. Em biết Sướng Sướng đây là bị vứt bỏ, nhất thời mềm lòng, liền mang theo trở về. Em biết cha mẹ em sẽ không để cho em thu dưỡng Sướng Sướng, lúc ấy Sướng Sướng... quả thật quá suy yếu, em căn bản không nỡ giao cho người khác. Khi đó em mới có mười tám tuổi, rất lỗ mãng, căn rắng một cái mang theo Sướng Sướng đi nơi khác...”

“Cũng có thời điểm em suy nghĩ, nếu như ban đầu em không có xung động như vậy, có phải bây giờ mọi thứ đã khác đi. Em đến thành phố Y, dùng chút tiền để dành thu xếp mọi việc, tìm một phần công tác. Nhưng mà em đã đánh giá thấp khó khăn khi nuôi dưỡng một đứa bé, mất thấy bởi vì không có tiền, Sướng bảo bảo thật vất vả mới mập mập một chút liền gầy đi, giống như một con mèo nhỏ... Lúc ấy em thật không biết như thế nào cho phải.” Thời Ngô An đưa tay lau đi nước mắt: “Đang ở lúc em cảm thấy cùng đường, Khang Diệu xuất hiện. Anh ấy nói đã chú ý đến em thời gian thật dài, anh ấy nói thích em, muốn cùng em kết hôn. Em không muốn đáp ứng, bởi vì em không thích Khang Diệu, cũng không muốn ở cùng anh ấy. Nhưng mà, Khang Diệu nói, Sướng bảo bảo cần một người cha...”

Thời Ngô An che mặt, không biết tại sao, bây giờ nhớ tới đoạn ngày gian nan kia đột nhiên cảm thấy rất khó chịu: “Em không có cách nào a Dịch Nghiêu, lúc ấy Sướng bảo bảo cũng sắp một tuổi, lại giống như một đứa bé mới sinh ra, lòng em thật đau... Cho nên em đáp ứng Khang Diệu, anh ấy vì em bỏ lại công việc ở thành phố Y, đi theo em đến thành phố X. Em muốn về nhà, ba của em mắng em không biết liêm sỉ, ông nói em cư nhiên chưa lập gia đình đã có mang, làm mất mặt Thời gia, muốn cùng em đoạn tuyệt quan hệ...”

“Em không có trở về Thời gia nữa, em không dám đối mặt với gương mặt tức giận của ba, cùng tiếng thờ dài thất vọng của mẹ em. Em cuối cùng vẫn tự an ủi mình, hết thấy rồi sẽ tốt, hết thấy gian khổ rồi sẽ qua đi. Cho nên em ở trong nhà, không dám bước chân ra cửa, muốn lẳng lẳng chờ đợi những thứ tàn nhẫn kia từ từ qua đi... Nếu như không phải còn có Sở Ca, em thật sẽ tịch mịch chết đi.”

Dịch Nghiêu đưa tay lên mặt Thời Ngô An, lau đi nước mắt của cô, nhìn thẳng ánh mắt đỏ hồng của Thời Ngô An: “Khang Diệu thích em, tôn trọng em, cho nên chưa bao giờ chạm tới em, trong lòng em đối với hắn có áy náy, cho nên để mặc cho Khang Từ làm mọi cách gây khó khăn đối với em, cũng cần rắng nhịn xuống sao?”

Thời Ngô An gật đầu, Dịch Nghiêu chợt dịu dàng cười một tiếng, trêu mếu sờ soạng vuốt vuốt mặt cô: “Tôi trước đây vẫn cảm thấy em không có thay đổi, bây giờ mới phát hiện, em thật sự, cùng trước kia rất không giống nhau đây.” Lòng mi Thời Ngô An run lên một chút, an tĩnh nhìn Dịch Nghiêu, từ từ mở miệng: “Vây Dịch Nghiêu, chị còn thích em sao?” Dịch Nghiêu không lên tiếng, cúi đầu, ở trên chóp mũi của cô hôn một cái: “Thích.”

Thời Ngô An ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào trên mặt Dịch Nghiêu, chuyên chú mà nghiêm túc: “Hình như em bắt đầu có chút thích chị.” Dịch Nghiêu nhướn mi, có chút bất mãn: “Có chút?” Thời Ngô An gật đầu, nâng lên khóe miệng: “Cho nên chị phải cố gắng a, chờ em thích chị, giống như chị thích em nhiều như vậy, chúng ta liền có thể ở cùng một chỗ.”

Dịch Nghiêu cười: “Thì ra là chúng ta còn không coi là ở chung một chỗ nha?” Thời Ngô An bĩu môi, đưa tay xoa mặt của nàng: “Chị nghiêm túc một chút có được không, không cho cười.” “Được rồi.” Dịch Nghiêu thu nụ cười, nghiêm túc nhìn Thời Ngô An, Thời Ngô An có chút không được tự nhiên đưa tay che đi ánh mắt của nàng: “Ánh mắt không cần đáng sợ như vậy a!”

Dịch Nghiêu có chút bất đắc dĩ, kéo tay của cô xuống, nắm thật chặt: “Rốt cuộc em muốn tôi như thế nào a?” Thời Ngô An nhăn nhó một chút, chợt nằm úp sấp vào trong lòng nàng, thờ dài một hơi: “Tùy tiện, em không nhìn chị là được.” Dịch Nghiêu dờ khóc dờ cười, thanh âm buồn buồn của Thời Ngô An từ trong lòng nàng truyền tới: “Dịch Nghiêu, nếu như Khang Diệu không đồng ý ly hôn, em cũng sẽ không ép buộc anh ấy.”

“Tôi hiểu.” Dịch Nghiêu vuốt tóc Thời Ngô An, cười có chút miễn cưỡng, Thời Ngô An muốn ngẩng đầu, lại bị Dịch Nghiêu dùng sức đè lại: “Không được lộn xộn a, không phải nói là không nhìn tôi sao?” Thời Ngô An đập đập hai cánh tay: “Em xem một chút có phải chị đang có vẻ mặt đưa đám không a, Dịch Nghiêu, có phải chị cảm thấy rất khó chịu?” Dịch Nghiêu không nói lời nào, Thời Ngô An đập đủ rồi, đưa tay ôm cổ của nàng, rầm rì.

Trong lòng Dịch Nghiêu bách chuyển thiên hồi, vẻ mặt như không biết làm sao, nàng muốn cười vui vẻ một chút, làm thế nào cũng không làm được, đơn giản làm mặt lạnh, nâng cằm của Thời Ngô An lên. Thời Ngô An nhìn mặt của nàng, nhếch miệng, kéo đầu của Dịch Nghiêu qua ấn xuống gò má nàng một cái hôn: “Chị đừng nhìn em như vậy, em sợ.” Dịch Nghiêu nghiêng người, đẩy Thời Ngô An đến trên giường: “Đi? Chị muốn ngủ...” Thời Ngô An vừa mới mở miệng, Dịch Nghiêu đã cúi người ép xuống, không chút khách khí hôn lên môi của cô.

Dịch Nghiêu ngậm môi dưới của Thời Ngô An, êm ái gặm cắn mút vào, Thời Ngô An có chút choáng, quên mất động tác. Dịch Nghiêu liếm môi của cô, mầu quang sâu thẳm: “Ngoan, há miệng.” Thanh âm Dịch Nghiêu có chút khàn khàn, Thời Ngô An bị nàng mê hoặc, thật sự mở miệng. Dịch Nghiêu ôm chặt thân thể của cô, vuron đầu lưỡi ra, trong nháy mắt Thời Ngô An bị đoạt đi hô hấp.

Răng môi dầy đưa, liều chết triền miên. Cái hôn này sâu mà lưu luyến, cho đến Thòi Ngô An thờ không nổi, đưa tay lay bả vai Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu mới buông cô ra, đôi môi nóng bỏng rơi vào trên cái cổ nhẵn nhụi.”Chị... vô si!” Thòi Ngô An đưa tay vô lực bấm ở trên cổ Dịch Nghiêu, gương mặt đỏ bừng.

Dịch Nghiêu ngược lại dị thường bình tĩnh, đưa tay lấy đôi tay mềm nhũn trên cổ mình xuống, đưa đến bên miệng hôn một cái: “Tôi chỉ vô si đối với em a.” Thòi Ngô An then thùng không dám nhìn nàng, Dịch Nghiêu cúi đầu dính sát vào bên tai cô, thanh âm nhàn nhạt: “Đây xem như là bồi thường, Ngô An, em nhất định sẽ là của tôi.” Thòi Ngô An hừ một tiếng, đưa tay đẩy nàng: “Không cho đề ép em nữa, nặng muốn chết.”

Dịch Nghiêu từ trên người cô đứng lên, đưa tay sửa sang lại quần áo có chút xóc xếch: “Mẹ tôi thật sự rất thích Sướng Sướng, mấy ngày nay ở lại đây đi, đừng đi về.” Thòi Ngô An đứng lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, Dịch Nghiêu nhếch miệng, gương mặt cười cười: “Được rồi, là tôi không nỡ để em về.”

“Lúc nào thì Khang Diệu trở lại?” Thòi Ngô An đưa tay giải khai tóc thắt bím đuôi ngựa, nghiêng người nằm lý ở trên giường ngáp một cái. Tay đang sửa sang lại quần áo của Dịch Nghiêu dừng lại, cúi mặt nói: “Một tuần sau.” Thòi Ngô An giống như là vô tâm vô phể, vẫn vừa nói chuyện: “Chị đừng cố ý làm khó anh ấy a, nói cho cùng Khang Diệu tới thành phố X này cũng là vì em, em thật sự nợ anh ấy quá nhiều.”

Dịch Nghiêu đi tới mép giường, một chân quỳ xuống, cường ngạnh cầm lấy mặt Thòi Ngô An hôn xuống, mới chậm rãi đáp ứng: “Tôi biết.” Thòi Ngô An bĩu môi, di chuyển về phía trong giường, đầu quay vào trong không nhìn nàng. Dịch Nghiêu quỳ gối trên giường, dò người nằm ở bên tai Thòi Ngô An, sâu kín nói: “Tôi yêu em.” Âm áp hô hấp phun ở bên tai, sắc mặt Thòi Ngô An càng thêm đỏ.

“Tôi đến công ty, em ở nhà ngủ, nơi nào cũng không được đi.” Dịch Nghiêu từ trên giường bước xuống, cầm mắt kiếng trên bàn đeo lên: “Nếu như tôi trở lại không nhìn thấy em, cũng đừng trách tôi 'lạt thủ tôi hoa*’.” Dịch Nghiêu nghiêm trang nói những lời kỳ quái, Thòi Ngô An giật giật thân thể, đáp ứng một tiếng: “Biết rồi, bá đạo Tổng tài đại nhân.”

*ra tay độc ác :v

Dịch Nghiêu quay đầu lại nhìn Thòi Ngô An nằm lý ở trên giường không nhúc nhích, cúi đầu cười một tiếng, lại có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Nàng vào phòng rửa tay, một lát sau bùng chậu nước ra ngoài, trên vai vắt một cái khăn lông trắng.”Nằm xoay qua.” Dịch Nghiêu đem chậu nước đặt ở mép giường, Thòi Ngô An nghe lời lật người nằm ngửa, Dịch Nghiêu lôi kéo Thòi Ngô An xuống, để đầu gối của cô vắt ở mép giường.

Thòi Ngô An không rõ cho nên cúi đầu nhìn xuống, Dịch Nghiêu đang đứng ở mép giường, nắm chặt cá chân của cô, cời gầy cho cô. “Chị làm gì thế a?” Thòi Ngô An có chút mơ hồ, động tác trên tay Dịch Nghiêu không ngừng, nhanh chóng cời vớ cho cô, bỏ chân của cô vào trong bồn nước ấm.”Rửa chân đi ngủ a.” Dịch Nghiêu không ngại chút nào lấy tay rửa chân cho Thòi Ngô An, sau đó dùng khăn lông lau khô sạch sẽ, gãi gãi lòng bàn chân của cô: “Tốt lắm, đắp kín mền ngủ đi.”

Lúc này Thòi Ngô An mới phản ứng được, Dịch Nghiêu đã đứng lên, một tay cầm khăn lông, một tay bùng chậu nước, sai chân dài đi vào phòng rửa tay. Thòi Ngô An hít sâu một hơi, kéo chăn qua vùi mình vào trong. Chỉ chốc lát sau Dịch Nghiêu ra ngoài, đi tới lối cô từ trong chăn ra ngoài: “Thay quần áo ngủ, không cho trùm chăn kín đầu.” Thần tình Thòi Ngô An có chút mất tự nhiên: “Tại sao chị còn chưa đi a?”

Dịch Nghiêu cúi đầu, hơi híp mắt: “Hôn một cái.” Thòi Ngô An sợ cách nhau quá gần, Dịch Nghiêu sẽ nghe được thanh âm tiếng tim đập cực nhanh của mình, nhanh chóng ngẩng đầu, ở trên mặt nàng hôn một cái: “Đi nhanh đi Dịch tổng, chuyện của công ty rất quan trọng!” Dịch Nghiêu hài lòng đẩy mắt kiếng, sờ sờ tóc của cô, đi ra khỏi gian phòng. Thòi Ngô An nhìn cửa phòng đã đóng, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, bụng lòng thân thể ngã chổng vó nằm ở trên giường.

Đường đường Dịch thị tổng tài, cư nhiên tự mình rửa chân vì cho? Thòi Ngô An vỗ vỗ mặt, cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng lại quên cảm giác bùng tim kịch liệt nhảy lên trong nháy mắt đó.”Dịch Nghiêu...” Thòi Ngô An lầu bầu một tiếng, lại vùi mình vào trong chăn.

Dịch Nghiêu đi xuống lầu, Dịch Trữ đang ngồi ở trên ghế sa lon pha trà.”Ba, con đến công ty.” Dịch Nghiêu lên tiếng thừa Dịch Trữ, Dịch Trữ nhìn nàng một cái: “Ai, mẹ con mang đứa nhỏ đi mua sắm rồi, trong nhà chỉ còn dư lại lão đầu tử này.” Dịch Nghiêu đi tới, khề mỉm cười: “Ngô An đang ngủ, ba cảm thấy nhàm chán thì có thể tìm nàng hàn huyên một chút, nhưng mà không thể làm khó nàng nga.”

Dịch Trữ đưa chén trà cho Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu nhận lấy, Dịch Trữ cười híp mắt nhìn nàng: “Nha đầu kia thật sự không tệ.” Dịch Nghiêu uống trà, đặt cái chén xuống, vẻ mặt dịu dàng: “Vây con an tâm. Ba có rãnh rồi đi vườn hoa tu bổ một chút đi, có không ít hoa cỏ 'được' mẹ cùng Sướng Sướng cắt tỉa...” Mặt Dịch Trữ tối sầm, Dịch Nghiêu cười cười, xoay người ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thòi An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Một đồng ngôn ngang

Chương 14 : Một đồng ngôn ngang

Thòi Ngô An ở lại Dịch gia chừng mấy ngày, cho dù Túc Như Chi không tình nguyện, cũng không thể không thả người về nhà. Không có Thòi Sướng

bồi, Túc Như Chi rất nhanh chán nản những ngày nhàm chán ở nhà, Dịch Trữ cũng không giữ Túc Như Chi lại, trực tiếp kêu người đặt vé máy bay cho bà.

“Đến nơi thì gọi điện thoại hoặc là nhắn tin, chơi đủ rồi thì trở lại.” Dịch Trữ đưa Túc Như Chi đi phi trường. Túc Như Chi tùy ý đáp một tiếng, lôi kéo Dịch Nghiêu nói nhỏ: “Nghiêu Nghiêu, lần này mẹ đi ba tháng, lúc trở lại hy vọng con có thể mang theo hai mẹ con tiểu An đến đón ta.” Ánh mắt Dịch Nghiêu đảo quanh, đáp phi sở vấn: “Thật ra thì ba rất không nỡ để mẹ đi.”

Túc Như Chi liếc mắt: “Ai bảo ông ta không đi theo mẹ, buồn bực chết lão ấy cũng đáng đời.” Dịch Nghiêu cười cười, đưa túi xách cho Túc Như Chi, cho bà cái ôm: “Đến cái độ tuổi này của ba, luôn thích cuộc sống an tĩnh một chút.” Túc Như Chi quay đầu lại liếc mắt nhìn Dịch Trữ, đưa tay vỗ vỗ mặt Dịch Nghiêu: “Mẹ cũng già rồi.” Dịch Nghiêu nhún nhún vai: “Ba mẹ đi đi, con đến công ty.” Túc Như Chi căn cứ trách nhiệm làm mẫu thân, không khỏi lại thì thầm mấy câu: “Con a, đừng bắt chước như anh của con, cả ngày cũng chỉ biết có công việc. Có thời gian phải đi xem Tiểu An cùng Sướng bảo bảo một chút, nếu không bồi cái lão đầu từ đó pha trà cũng được.”

Dịch Nghiêu liên tiếp đáp ứng, lúc này Túc Như Chi mới cùng Dịch Trữ ra cửa, lão Ngô muốn đưa nhị lão đi phi trường, Dịch gia cũng không có thừa tài xế, Dịch Nghiêu đến nhà để xe lấy xe, tự mình lái xe đi công ty.

Dịch Trữ ngồi ngay ngắn, Túc Như Chi kéo cánh tay của ông, tò mò hỏi: “Aiz, lão Dịch, không phải là ông đặc biệt phản đối con gái của tôi cùng Tiểu An sao, lúc này mới có mấy ngày ông liền tiếp nhận rồi?” Dịch Trữ nhìn bà một chút, tức giận hừ một tiếng: “Cái gì mà con gái của bà, kia không phải cũng là con gái của tôi sao? Thật là.” Túc Như Chi đánh Dịch Trữ một cái, trợn mắt với ông: “Đừng có mà bắt bẻ tôi, nói mau.” Dịch Trữ thờ dài, vỗ vỗ mu bàn tay Túc Như Chi: “Tôi làm sao có thể dễ dàng tiếp nhận như vậy a? Tôi sợ Nghiêu Nghiêu khổ sở thôi.”

Túc Như Chi như có điều suy nghĩ, tựa vào trên bà vai Dịch Trữ khai đạo cho ông: “Đừng nói là ông, lúc vừa bắt đầu biết trong lòng tôi cũng không chịu nổi a. Nhưng mà ông cũng biết, tính tình Nghiêu Nghiêu quá cứng rắn, trừ phi con nó nguyện ý, nếu không cũng không ai ép được. Nói thật, tôi thật sợ, thái độ của ông lúc ấy như vậy, nếu như tôi cũng kiên quyết không đồng ý, vậy chúng ta còn có thể có đứa con gái này sao?” Dịch Trữ gật đầu một cái: “Con cháu tự có con cháu phúc, tính cách này của con gái chúng ta, nói đến cùng cũng là từ chúng ta. Ai, đường này cũng không dễ đi, nếu bị tổn thương làm sao bây giờ?”

“Không gây thương tổn được, không gây thương tổn được.” Túc Như Chi cười đắc ý: “Con gái của tôi giống tôi, cho dù là đại nghịch bất đạo cũng phải có nắm chắc. Coi như không có nắm chắc, ông có thể ngăn cản sao? Đừng nói là có thương tổn hay không, tôi lúc còn trẻ vì có thể cùng ông ở bên nhau cũng ăn không ít khổ a. Nghiêu Nghiêu của chúng ta đã trưởng thành, tự biết bản thân muốn là cái gì, theo tính tình của Nghiêu Nghiêu, có thể chủ động đi tranh thủ, cũng tốt hơn nhiều so với giấu kín trong lòng cả đời. Lão Dịch, lúc tôi không ở, ông phải chiều cổ tốt Nghiêu Nghiêu.” Dịch Trữ vội vàng đáp ứng, Túc Như Chi thế này mới yên lòng.

Dịch Nghiêu vừa tới công ty, liền gặp phải Giang Trùng: “Ai u, Giang tổng nhật lý vạn ky*, thế nào có thời gian tới tìm tôi a?” Dịch Nghiêu trêu chọc một câu, dưới chân không ngừng nghỉ đi về phía thang máy. Giang Trùng nhắm mắt theo đuổi, vẻ mặt rất nghiêm túc, đáng vẻ giống như “Trên thân ta mang đại sự”.

*một ngày đêm phải xử lý ngàn vạn việc. Hình dung người cảm quyền bận rộn xử lý chính vụ.

Vào thang máy, Dịch Nghiêu mới nhìn thẳng Giang Trùng: “Nói đi, tìm tôi làm gì?” Giang Trùng hít một hơi, tội nghiệp nhìn Dịch Nghiêu: “Giang Tịnh, cái nữ nhân điên này biết chuyện của tôi cùng Sở Ca, len lén tìm nàng không biết nói cái gì, Sở Ca bây giờ muốn cùng tôi chia tay. Tôi biết nàng vẫn đối với việc giữa tôi cùng Giang Tịnh có gút mắc, bây giờ tôi có giải thích thế nào nàng cũng không nghe, Dịch Nghiêu, cứu mạng a.”

“Cô có bị bệnh hay không a?” Dịch Nghiêu liếc mắt nhìn Giang Trùng: “Tình cảm giữa hai người các cô có vấn đề, thì tìm tôi đến cứu cô? Tôi cứu cô thế nào đây?” Giang Trùng nháy mắt mấy cái, đưa tay đâm đâm điện thoại di động trong tay Dịch Nghiêu: “Sở Ca bây giờ căn bản không để ý tới tôi, cô để cho cô vợ tiểu bạch thỏ của cô giúp tôi nhắn nhủ một chút đi. Hai người đó quan hệ tốt như vậy mà, đừng không.” Cửa thang máy mở ra, Dịch Nghiêu đi ra ngoài, Giang Trùng vội vàng đi theo: “Đi nhanh như vậy làm cái gì, chân dài giò lăm sao?” Dịch Nghiêu vào phòng làm việc, đưa tay chỉ ghế sa lon, Giang Trùng ngoan ngoãn ngồi xuống, Dịch Nghiêu bấm số, Giang Trùng vui vẻ ra mặt.

Thời Ngô An nhận điện thoại, Dịch Nghiêu không có nói chuyện của Giang Trùng, mà cùng cô chuyện phiếm, nói nửa ngày đều là quan tâm vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của cô. Giang Trùng nghe đến không nhịn được nữa, đang muốn đứng lên kháng nghị, Dịch Nghiêu lúc này mới chậm rãi tiến vào chánh đề: “Em lập tức cùng Ngụy Sở Ca nói một chút, Giang Trùng ở chỗ này cũng sắp phiền chết tôi.” Dịch Nghiêu ngay trước mặt Giang Trùng, không né tránh biểu đạt ghét bỏ đối với cô. Giang Trùng cầu người làm việc, cũng không dám phát tác, cắn răng ngồi ở trên ghế sa lon giả dạng đại Phật.

“Dịch Nghiêu, nếu như em cùng người khác lên giường, chị có thể tha thứ cho em sao?” Thời Ngô An nói ra một cái vấn đề để cho sắc mặt Dịch Nghiêu trong nháy mắt trở nên xanh mét, Dịch Nghiêu siết chặt điện thoại di động: “Em có ý gì?” Thời Ngô An giống như cảm nhận được tâm tình của nàng, vội vàng giải thích: “Em chỉ là hỏi như vậy thôi, chị đừng có tưởng là thật.” Sắc mặt Dịch Nghiêu lúc này mới hòa hoãn xuống, cẩn thận suy nghĩ một chút, trong nháy mắt liền sáng tỏ: “Giang Trùng?” Thời Ngô An ừ một tiếng, Dịch Nghiêu cảm thấy đầu cũng phải lớn hơn.

Giang Trùng không biết Thời Ngô An nói cái gì với Dịch Nghiêu, mà ánh mắt của Dịch Nghiêu nhìn cô trở nên có chút quái lạ.”Ừ, tôi biết rồi. Vậy em khai đạo nàng thật tốt, buổi tối tôi đến tìm em.” Dịch Nghiêu rút cục cúp điện thoại, Giang Trùng nhảy mấy bước liền đến bên người nàng, mặt tràn đầy mong đợi nhìn Dịch Nghiêu: “Như thế nào như thế nào?”

Dịch Nghiêu đặt điện thoại lên bàn, nhìn không được trợn mắt hướng Giang Trùng: “Cô cùng Giang Tịnh, đã làm chuyện gì không thể cứu vãn?” Giang Trùng có chút phát mộng: “Không thể cứu vãn?” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, đưa ra một ngón tay, chỉ vào mũi Giang Trùng: “Giang Tịnh nói với Ngụy Sở Ca, cô cùng Giang Tịnh nàng, lên giường.”

“Lên giường cái đầu cô ta á!” Giang Trùng sùng sốt một chút, gương mặt tức giận trắng bệch, miệng mắng to: “Thiên địa chứng giám a Dịch Nghiêu, tôi

căn bản không có thích cô ta, cùng cô ta cái gì... Xong rồi, xong rồi! Sờ Ca cư nhiên tin! Xong đời tôi rồi!” Dịch Nghiêu bình tĩnh đi tới bàn làm việc, ngồi xuống bắt đầu xử lý văn kiện: “Muốn phát triển thì trở về phát, tôi còn phải làm việc.”

Giang Trùng về mặt đưa đám, căn bản không nghe những lời của Dịch Nghiêu nói, ở trong phòng làm việc của nàng đi tới đi lui. Dịch Nghiêu ngẩng đầu, nghiêm mặt nhìn Giang Trùng: “Giang tổng làm ơn a, nơi này là phòng làm việc của tôi, không phải là Hưng Thịnh của cô a.” Hai tay Giang Trùng nắm thật chặt, phanh một tiếng nên ở trên bàn làm việc của Dịch Nghiêu, làm Dịch Nghiêu sợ hết hồn: “Cô làm gì thế a?” Giang Trùng bĩu môi: “Sờ Ca nàng không tin tôi. Nàng thà rằng tin tưởng nữ nhân diện Giang Tịnh đó, cũng không tin tôi.”

Dịch Nghiêu liếc mắt, đẩy tay Giang Trùng từ trên bàn xuống, ôm hai cánh tay nhìn cô: “Việc này cùng tin tưởng hay không, không có quan hệ, chẳng qua là nàng quá để ý cô.” Giang Trùng tiếp tục mếu máo: “Vậy tôi phải làm sao bây giờ đây?” Dịch Nghiêu sờ sờ cánh mũi, rồi búng tay một cái: “Tôi nay tôi đi tìm Ngô An, cô cũng đi theo đi. Đến lúc gặp được Ngụy Sờ Ca rồi, cô nên tự mình giải quyết cho tốt đi. Giang tổng, tôi chỉ có thể giúp cô đến đây thôi.”

Giang Trùng cảm động muốn chết, nắm tay Dịch Nghiêu dùng sức lắc lắc: “Dịch Nghiêu, đại ân của cô tôi không thể báo đáp, kiếp sau tôi làm trâu làm ngựa...” Dịch Nghiêu rút tay về, vươn ngón tay quơ quơ: “Không cần kiếp sau, Hưng Thịnh của cô không phải là mới khai phá một mảnh đất, muốn xây khu biệt thự gì đó sao, Giang Tổng, chia chén canh đi?” Mặt Giang Trùng tối sầm: “Dịch Nghiêu, có phải là bạn không vậy?” Dịch Nghiêu nhún nhún vai: “Ồ thương nói thương, dù sao cô cũng không quan tâm mấy cái vật vãnh này mà.”

“Trở về tôi sẽ để cho Từ Ngọc bàn với cô, mặc dù là tôi không quan tâm, nhưng không ai sẽ ngại tiền nhiều phải không? Dịch tổng thật sự là không có thành ý, một mảnh đất mà thôi, Hưng Thịnh của tôi có thể tự mình làm.” Giang Trùng nghiêm trang cò kè mặc cả, Dịch Nghiêu không sao cả cười cười: “Cái này nói thật hay.” Giang Trùng hoài nghi nhìn nàng, bĩu môi: “Tổng cảm thấy cái loại gian thương như cô không dễ nói chuyện như vậy, không phải trong lòng cô lại đang tính kế tôi chứ?”

Dịch Nghiêu vô tội lắc đầu một cái: “Tôi chẳng qua là cảm thấy, mỗi lần cùng Giang tổng giao thiệp đều có thể lấy được một cọc buôn bán không lỗ vốn nên rất vui vẻ mà thôi.” Khóe miệng Giang Trùng nhếch lên, lầu bầu một câu nói, Dịch Nghiêu không có nghe rõ. Giang Trùng tiêu sái đi đến cửa phòng làm việc, hướng Dịch Nghiêu kêu lên: “Tôi đi về trước, lúc nào cô đi thì gọi điện thoại cho tôi.” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, Giang Trùng liền mở cửa đi ra ngoài.

Dịch Nghiêu cầm điện thoại lên, gọi cho Tần Văn: “Chị Tần, tôi lại đàm xong một cọc buôn bán. Cùng Hưng Thịnh, chính là công quán số bảy của Tây Giao ngày hôm qua chị nói với tôi, không bao lâu Hồ Từ Ngọc sẽ tới, chị cùng hắn nói là được, nhớ dẫn Dịch Thuần theo.” Trong điện thoại Tần Văn ra sức khen Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu cong khóe miệng, khiêm tốn từ chối: “Không phải là tôi lợi hại, là Giang Trùng quá ngốc thôi. Bất quá nàng cũng không đến nổi ngốc lắm, còn biết để cho Hồ Từ Ngọc tới đây. Ừ, chị Tần cứ làm việc đi, tôi xem báo biểu một chút.”

Thời Ngô An ngồi ở bàn đọc sách, nâng má nhìn Ngụy Sờ Ca đang một tay cầm bút vẽ, một tay bưng bàn thuốc màu vẽ không ngừng. Thời Sướng ngồi ở bên chân Ngụy Sờ Ca, cầm trong tay một cọ vẽ, xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ trời xanh cỏ xanh. Kia một lớn một nhỏ cũng đắm chìm ở trong thế giới sáng tác của bản thân, Thời Ngô An nghiêng đầu, làm thế nào vẫn cảm giác mình là người dư thừa đây.

Ngụy Sờ Ca giống như phát tiết, càng không ngừng thoa thuốc màu trên vải vẽ tranh sơn dầu, trên vải vẽ tranh một mảnh bừa bộn, lại loáng thoáng có thể nhìn ra nội dung nàng vẽ. Trên vải vẽ một đoàn lửa, một đoàn lửa cháy rừng rực, trong lửa có một người, không thấy rõ diện mục. Thời Ngô An âm thầm suy nghĩ, người trong đám lửa kia có phải Giang Trùng hay không a? Ngụy Sờ Ca đột nhiên ngừng bút, đem bút vẽ cùng thuốc màu ném xuống đất, ôm đầu gối cùng Thời Sướng ngồi chung một chỗ.

Thời Sướng lấy bức vẽ của mình cho Ngụy Sờ Ca xem, Ngụy Sờ Ca khen cô bé đôi câu, Thời Sướng nhếch miệng cười lộ ra tiểu hàm răng như hạt gạo, Ngụy Sờ Ca muốn sờ sờ cái đầu nhỏ của Thời Sướng, lại nhìn một chút thuốc màu dính trên tay mình, đánh bỏ qua. “Dì Sờ Ca, dì không vui sao?” Thời Sướng đề bức vẽ xuống, cúi đầu móc móc cái túi nhỏ của mình, móc ra một viên kẹo sữa hình con thỏ đưa tới: “Cho dì nè, daddy nói lúc nào mami không vui liền cho mami ăn kẹo này, bây giờ dì Sờ Ca không vui, Sướng bảo bảo cũng lấy kẹo cho dì Sờ Ca.”

Ngụy Sờ Ca cũng không khách khí, nhận lấy viên kẹo, lột vỏ bỏ vào trong miệng: “Sướng bảo bảo, con thích daddy của con sao?” Thời Sướng gật đầu một cái, cầm lên bút vẽ cùng bức tranh tiếp tục vẽ lung tung: “Thích a, bảo bảo cũng thích ông nội bà nội, còn có anh hai, anh ba, anh tư nữa. Còn có hai người bác bảo bảo chưa từng thấy qua, nhưng mà bà nội nói, bọn họ đều là người tốt, cho nên Sướng bảo bảo cũng thích bọn họ.”

“Vậy cũng tốt.” Ngụy Sờ Ca thấp giọng nói một câu, Thời Sướng nghi ngờ ngẩng đầu nhìn nàng: “Dì Sờ Ca, tại sao dì không vui a?” Ngụy Sờ Ca nhai nhai viên kẹo, lắc đầu một cái: “Không có gì không vui. Sướng bảo bảo, không vẽ nữa, dì Sờ Ca dẫn con đi ăn bánh gatô.” Ngụy Sờ Ca từ dưới đất ngồi dậy, thuận tay cũng xách Thời Sướng lên: “Đi rửa tay nào.”

Thời Sướng quay đầu lại ngoắc ngoắc tay với Thời Ngô An: “Mami mami, chúng ta đi ăn bánh gatô nha.” Thời Ngô An gật đầu một cái: “Hai người đi rửa tay trước đi.” Ngụy Sờ Ca lôi kéo Thời Sướng đi rồi, Thời Ngô An gãi gãi cổ, lầu bầu lầu bầu một câu: “Có phải Sờ Ca sắp điên rồi hay không?” Cũng đứng dậy, đi theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đề mục không nghĩ ra

Chương 15 : Đề mục không nghĩ ra

Dịch Nghiêu tan tằm, gọi điện thoại cho Giang Trùng, Giang Trùng nói mình đang ở cửa hàng trang sức thuộc Dịch thị ở đường Minh Quang, bảo Dịch Nghiêu nhanh chóng đến đón cô thuận tiện chiết khấu cho cô luôn. Dịch Nghiêu còn chưa kịp hỏi Giang Trùng đi cửa hàng trang sức làm gì, thì Giang Trùng đã cúp điện thoại, Dịch Nghiêu không thể làm gì khác hơn là lái xe đi đến đó. Thời điểm Dịch Nghiêu đến, Giang Trùng đang ở quầy kim cương tiến hành kê kệ mặc cả với quản lý.

“Tôi và Dịch tổng của các người rất quen thuộc a, thật không thể chiết khấu cho tôi sao? Coi như là bán chút nhân tình.” Giang Trùng rất nghiêm túc cùng quản lý mặc cả, quản lý mỉm cười, khoe miệng mơ hồ có chút co quắp: “Thật xin lỗi Giang tổng, trong tiệm chúng tôi có quy định, cho dù là Dịch tổng đích thân đến lấy thì cũng phải trả tiền a.” Giang Trùng tròn mắt một cái: “Dịch thị này người sản nghiệp lớn như vậy, thế nào lại tính toán như thế a?”

“Đường đường Tổng giám đốc của tập đoàn Hưng Thịnh vì một viên kim cương kê kệ mặc cả, thậm chí không tiếc lời kéo quan hệ với tôi, còn có thể nói chúng tôi tính toán sao?” Giọng điệu Dịch Nghiêu gằn cọt, mặt vô biểu tình tiêu sái đi đến, quản lý cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: “Dịch tổng, ngài đã tới.” Dịch Nghiêu gật đầu một cái: “Cô ấy muốn mua cái gì?” Quản lý từ trong quầy thủy tinh lấy ra hai chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, giống nhau như đúc, Dịch Nghiêu nhìn lướt qua, xoay người hỏi Giang Trùng: “Cô mua nhẫn này làm cái gì?”

Giang Trùng từ trong tay quản lý đoạt lấy chiếc nhẫn kim cương, vui rạo rức nâng đến trước mặt Dịch Nghiêu: “Cầu hôn a. Như thế nào, ánh mắt của tôi không tệ đúng không? Quản lý nói đây là đồ tốt nhất trong tiệm của mấy người.” “Cầu hôn?” Dịch Nghiêu lập lại hai chữ, Giang Trùng gật đầu một cái, đem chiếc nhẫn trả lại cho quản lý, ý bảo hãy gói lại: “Mặc dù không biết tỷ lệ thành công là bao nhiêu, nhưng tôi thật không chịu nổi cảm giác có thể mất đi Sở Ca. Cái này kêu là bình hành hiếm chiêu* đi, Sở Ca không có cảm giác an toàn, tôi liền cho nàng một địa vị danh chính ngôn thuận, dầu gì xem như là tỏ một chút lòng thành.”

*兵行险招: binh đi nước hiểm. Nếu thắng thì là chuyện thường. Nếu thua cũng xem như cảm được thì buông được. Cuộc đời sai lầm một lần còn hơn hối hận vì ko dám làm

Dịch Nghiêu cúi mặt, không biết đang suy nghĩ gì, bất chợt cười một tiếng, khoe miệng có chút cứng ngắc: “Giảm cho cô ấy tám phần trăm, tính vào trưng mục của tôi.” Quản lý đáp ứng một tiếng, dẫn Giang Trùng đi cà phê. Dịch Nghiêu cách thật xa nhìn khuôn mặt Giang Trùng hoan thiên hỉ địa, chợt có chút hâm mộ cô: “Giang Trùng mặc dù có chút ngốc, nhưng dám nghĩ dám làm, không có cổ kị.” Dịch Nghiêu tự nói một câu, chân mày nhíu lại.

“Chiết khấu cho cô tám phần trăm mà thôi, cô có cần phải cao hứng như vậy không?” Dịch Nghiêu lái xe, hơi nghiêng đầu, không hiểu lắm căn nguyên làm cho Giang Trùng hưng phấn. Giang Trùng liếc nàng một cái, ngẩng cằm có chút tiểu kiều ngạo: “Mỗi lần đều là cho cô chiếm lấy chỗ tốt từ tôi, lần này cuối cùng cũng lấy được chút ít máu của cô, tôi dĩ nhiên là cao hứng.” Dịch Nghiêu có chút im lặng: “Tôi thật hiếu kỳ, thường ngày tư thái kia của cô lại không có bị người nhìn ra sơ hở, có phải là những người kia so ra còn ngốc hơn cô không?”

Giang Trùng hừ một tiếng, vỗ vỗ hộp đựng nhẫn đặt ở trong túi, có chút ngượng ngùng: “Có gì mà không hiểu, tôi cũng không phải kẻ ngốc, nếu như không phải bảo đảm cô là thật vô hại, còn lâu cô mới thấy được cái bộ dáng này của tôi.” Dịch Nghiêu đánh tay lái, nhìn thẳng phía trước: “Làm sao cô biết tôi vô hại? Tín nhiệm tôi như vậy sao?” Giang Trùng tựa vào lưng ghế, miễn cưỡng ngáp một cái, cười có chút dè dặt: “Mới không phải tin cô, là tin Sở Ca của tôi thôi. Nàng nói cô là người tốt, thì cô chính là người tốt, bởi vì tôi tin tưởng, Sở Ca sẽ không bao giờ hại tôi.”

Dịch Nghiêu không nói gì thêm, tăng thêm tốc độ xe, đường cong sườn mặt có chút lạnh lẽo cứng rắn. Tiểu An cùng Sở Ca bất đồng, “Giang Trùng chợt mở miệng, giống như là làm bầm bầu bầy một loại: ‘Sở Ca dầu gì coi như là cô gái sinh trưởng trong tháp ngà, còn Tiểu An nàng lại từng trải qua đau khổ, nếm qua âm lạnh, những năm này trôi qua cũng không tản nhân ý, trong lòng đã sớm không giống trước kia rộng lớn như vậy. Nàng đã sớm mất đi cái thuần chân của thuở ban đầu cùng với dũng khí liều lĩnh hướng về phía trước. Nàng đứng lên tường thành ấy, mặc dù không thấy được, nhưng mà người khác cũng không vào được, bản thân nàng cũng không thể bước ra. Mà tình cảm đối với nàng mà nói, có thể thật sự là như có như không hư ảo gì đó đi. Nàng cần bản, không có thật sự yêu, cũng không được yêu thương thật tốt. Nha! Con đường này của cô cứ từ từ mà đi, còn thật là xa a.”

Giang Trùng thở dài một hơi, ngưng lại phân tích đang thao thao bất tuyệt, cảm nhận được tầm mắt bên cạnh truyền tới, có chút xin lỗi gãi gãi cằm: “Cô đừng có nhìn tôi như vậy, lời này là lúc trước Sở Ca nói... Tôi chỉ là thuật lại một chút thôi, ôi chao, tôi không có nghĩ ra được những lời sâu sắc như vậy đâu a.”

Dịch Nghiêu thu hồi tầm mắt, nhìn phía trước yên ổn lái xe, từ từ câu khởi một nụ cười: “Cõi đời này chỉ có một Thời Ngô An, cũng chỉ có duy nhất một Dịch Nghiêu đặc biệt yêu Thời Ngô An mà thôi.” Giang Trùng nhăn mặt nhăn mũi, từ từ đưa tay che quai hàm: “Di, chưa chết người...”

Xe dừng ở cửa quán cà phê, Dịch Nghiêu khó hiểu tháo dây an toàn, mở cửa xe xuống xe. “Cô còn ngồi đó làm gì? Xuống a.” Giang Trùng ngồi ở vị trí kế bên tài xế, động cũng không động, Dịch Nghiêu nhìn không được thúc giục cô. Giang Trùng khế cần răng: “Dịch Nghiêu, nếu như Sở Ca nàng không tha thứ cho tôi, không chấp nhận tôi, làm sao bây giờ?” Dịch Nghiêu ôm hai cánh tay, ngoẹo đầu nhìn Giang Trùng: “Vậy thì cô sẽ phải chờ, chờ đến lúc nàng tha thứ cho cô, tiếp nhận cô.” Giang Trùng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, chậm chậm xuống xe.

Đi vào quán cà phê, Dịch Nghiêu liếc nhìn Thời Ngô An đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ. Cô đang dứt bánh gato cho Thời Sướng, khoe miệng mang ý cười, Dịch Nghiêu nhìn cô, không nhìn được cũng cong lên khoe miệng. Ngay Sở Ca ngồi ở phía đối diện với mẹ con Thời Ngô An, một tay chống cằm, ánh mắt thẳng tắp nhìn ngoài cửa sổ. Giang Trùng vẫn còn đang do dự có nên bước tới hay không, Dịch Nghiêu đã nâng chân dài, từng bước một đi tới, Giang Trùng sờ sờ hộp đựng nhẫn trong túi, đi theo.

“Daddy!” Thời Sướng nhìn thấy Dịch Nghiêu, ánh mắt sáng lên, cũng không trông nom miếng bánh Thời Ngô An đang đưa đến bên cái miệng nhỏ của mình, từ chỗ ngồi nhảy xuống, mấy bước chạy tới, nhào vào trong lòng Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu khom lưng ôm lấy Thời Sướng, cô bé 'bep' một ngụm hôn ở trên mặt nàng: “Daddy, bảo bảo đã có ba ngày không có nhìn thấy daddy, nhớ muốn chết, daddy có nhớ bảo bảo hay không a?”

“Dĩ nhiên nhớ.” Dịch Nghiêu dịu dàng cười, ôm Thời Sướng đi đến bên cạnh Thời Ngô An. Thời Sướng từ trong lòng nàng nhảy xuống, đứng ở bên cạnh

bàn híp mắt cười: “Daddy, Sướng bảo bảo nhường chỗ này lại cho daddy ngồi!” Dịch Nghiêu cũng không từ chối, sờ sờ cái đầu nhỏ của cô bé, khen một câu thật ngoan, nghiêng người ngồi ở bên người Thời Ngộ An.

Thời Ngộ An nhìn Dịch Nghiêu, chợt thối phù một tiếng bật cười, đưa tay đỡ nửa bên mặt của Dịch Nghiêu, từ trên bàn rút tấm khăn giấy trong hộp: “Trên mặt bị Sướng bảo bảo cọ dính đầy bánh rồi nè.” Động tác của Thời Ngộ An mười phần êm ái, dùng khăn giấy lau bơ dính trên gương mặt Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu nhìn cô mang theo vui vẻ, vẻ mặt lại rất là nghiêm túc, không nhìn được hơi nghiêng đầu, hôn một cái lên ngón tay của cô. Thời Ngộ An sùng sốt, trên mặt phỉm hồng, vội vàng buông lỏng tay, nắm chặt tấm khăn giấy trong lòng bàn tay.

Ngụy Sở Ca chìm vào suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên, chợt tỉnh, vừa quay đầu lại nhìn thấy không phải là Dịch Nghiêu, mà là đang đứng ở cách đó không xa, cũng không dám động đậy, Giang Trùng. Thân sắc của nàng trở nên có chút lãnh, đứng lên, âm điệu nghe không ra pháp phòng: “Tiểu An, Dịch Nghiêu, tôi có chút mệt mỏi, đi về trước đây.” Thời Ngộ An đi một tiếng, Ngụy Sở Ca đã bước đi.

“Sở Ca!” Giang Trùng đưa tay kéo lại Ngụy Sở Ca đang lướt qua người mình, nhìn cũng không nhìn mình một chút, thanh âm có chút phát run. Ngụy Sở Ca dùng sức, hất tay của cô ra, cũng không quay đầu lại bước nhanh đi ra khỏi quán cà phê, Giang Trùng quay đầu lại nhìn Dịch Nghiêu một chút, Dịch Nghiêu gật đầu một cái, cô khẽ cắn răng, vội vàng đi theo.

Dịch Nghiêu nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Sướng, đẩy nửa khối bánh gato còn chưa ăn xong tới phía đối diện: “Ngowan, đến đây ngồi.” Thời Sướng ngoan ngoan đi đến đối diện ngồi xuống, cầm cái nĩa nhỏ tự mình ăn bánh gato. Dịch Nghiêu kêu ly cà phê, đưa tay ôm Thời Ngộ An, khẽ sát bên tai cô thật thấp giọng hỏi: “Ba ngày không thấy, có nhớ tôi hay không?”

“Chị nghiêm chỉnh một chút đi.” Vẻ mặt Thời Ngộ An có chút nghiêm túc, ngược lại không có đẩy cánh tay nàng khoác trên vai mình ra: “Sao chị lại dẫn Giang Trùng cùng đến?” Dịch Nghiêu xoa xoa mặt, thờ dãi: “Chuyện thế nào rồi cũng phải giải quyết đi? Tôi tin tưởng Giang Trùng sẽ không làm ra chuyện có lỗi với Ngụy Sở Ca. Chắc, Ngụy Sở Ca rốt cuộc là thế nào, Giang Tịnh nói cái gì nàng cũng tin?”

Cà phê của Dịch Nghiêu được bung lên tới, chứng ép buộc của Thời Ngộ An tái phát, cho nàng thêm hai khối đường, cầm cái muỗng khuấy khuấy: “Dịch Nghiêu, chuyện cũng không có đơn giản như vậy. Em còn không có nói cho chị biết, Giang Trùng cũng không biết, trong nhà của Sở Ca đã biết chuyện của cậu ấy cùng Giang Trùng.” Dịch Nghiêu có chút kinh ngạc, Thời Ngộ An đặt cà phê ở bên tay của nàng, gương mặt buồn bực: “Mẹ của Sở Ca cũng thật hay, tấm hình kia chụp thành như vậy bà cũng có thể nhìn ra, hết lần này tới lần khác khích tướng, Sở Ca chịu không nổi, mới mấy ngày mẹ cậu ấy liền có đáp án.”

“Trong nhà Sở Ca huyền não thật nghiêm trọng, mấy ngày nay cậu ấy ở nhà em. Sở Ca còn bị ba cậu ấy đánh, trên người bây giờ còn đầy thương tích.. Trong khoảng thời gian này cái người tên Giang Tịnh kia lại đến tìm đến Sở Ca, nói chút lời nói kỳ kỳ quái quái, bảo cậu ấy làm sao có thể chịu được?” Thời Ngộ An mặt nhăn, chân mày nhíu chặt, trong lòng âm thầm mắng Giang Trùng: “Giang Trùng chết tiệt, lại không đáng tin cậy như vậy, Sở Ca xảy ra chuyện lớn như thế, không nói cho cô ta biết liền thật sự không phát hiện được, Sở Ca muốn cùng cô ta chia tay cũng đáng đời!”

Dịch Nghiêu bung cà phê lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng: “Em có biết lần này tới đây, Giang Trùng không đáng tin cậy kia chuẩn bị cái gì sao?” Thời Ngộ An lắc đầu một cái, bày tỏ không biết, Dịch Nghiêu đặt chén cà phê xuống, cũng buông tay Thời Ngộ An ra, tháo xuống chiếc nhẫn đang đeo trên ngón út bàn tay phải, đặt trong lòng bàn tay Thời Ngộ An: “Giang Trùng đi mua nhẫn, cô ấy muốn cầu hôn. Ngộ An, em nói Ngụy Sở Ca có đáp ứng Giang Trùng hay không?”

“Cầu... Cầu hôn? !” Thời Ngộ An tròn to hai mắt, bất khả tư nghị nhìn Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu gật đầu một cái, ánh mắt quét qua chiếc nhẫn cười trên tay Thời Ngộ An, ánh mắt lập tức trở nên âm trầm không ánh sáng. “Thật ra thì cũng là một cơ hội, nhìn Giang Trùng biểu hiện thế nào.” Vẻ mặt Dịch Nghiêu không thay đổi, chẳng qua là không hề nhìn Thời Ngộ An nữa, uống cà phê, nhìn gương mặt Thời Sướng đang ăn bánh gato.

Thời Ngộ An không có phát giác biến hóa của Dịch Nghiêu, đắm chìm trong rung động vì việc Giang Trùng muốn hướng Ngụy Sở Ca cầu hôn, thật lâu chưa hoàn hồn. Thấy Thời Sướng ăn bánh gato xong, Dịch Nghiêu rút cái khăn giấy lau sạch sẽ miệng cùng mặt của cô bé: “Còn muốn ăn sao?” Vẻ mặt Thời Sướng lộ ra kỳ vọng, sau đó lại vẻ mặt đau khổ lắc đầu một cái: “Mami nói sẽ bị sâu răng.”

Dịch Nghiêu sờ sờ cái đầu nhỏ của Thời Sướng: “Ngowan, vậy chúng ta đi tìm ông nội có được hay không?” Thời Sướng dùng sức gật đầu một cái: “Dạ! Có phải ông nội nhớ bảo bảo không? Bảo bảo cũng rất nhớ ông nội bà nội, bắt quá mami nói bà nội đi nơi khác Sướng bảo bảo tạm thời không gặp được bà nội.” Dịch Nghiêu cười cười: “Bà nội rất nhanh sẽ trở về.” Kêu người tới tính tiền, Dịch Nghiêu một tay dắt Thời Sướng, một tay dắt Thời Ngộ An vẫn còn đang rối rắm trong trạng thái rung động, rời đi quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngủ chung

Chương 16 : Ngủ chung

Dịch Trữ dẫn theo Thời Sướng đi vườn hoa ngắm sao, Thời Ngộ An ngồi trên ghế sa lon, lẳng lặng nhìn Dịch Nghiêu pha trà. Động tác của nàng rất ưu nhã, cũng rất nhuần nhuyễn, như nước chảy mây trôi, gương mặt ở dưới ánh đèn thoạt nhìn rất là lạnh lẽo, Thời Ngộ An cảm thấy, đáng về Dịch Nghiêu lúc pha trà thật đúng là 'thường tâm duyệt mục*'.
*trên trái tim luôn vui vẻ

*cảnh đẹp ý vui

Rót trà vào tách, Dịch Nghiêu đẩy tới trước mặt Thời Ngô An, lại rót cho mình một tách. “Ngày mai tôi phải đi thành phố Z tham gia một buổi triển lãm” Dịch Nghiêu ngửi hương trà, thỏa mãn híp mắt. Thời Ngô An đang cầm tách trà, ngẩng đầu nhìn nàng: “Chị đi bao lâu?” Dịch Nghiêu cười cười, không trả lời, hỏi ngược lại cô: “Em cùng Khang Diệu thế nào rồi?”

Thời Ngô An nhếch miệng, khe khẽ lắc đầu: “Anh ấy còn chưa có đồng ý, em...” “Tôi biết.” Dịch Nghiêu cắt lời cô, đặt tách trà xuống đứng dậy: “Mấy ngày nay hơi mệt chút, tôi đi lên nghỉ ngơi một lát.” Dịch Nghiêu xoay người mới vừa đi hai bước, bị Thời Ngô An từ phía sau ôm eo, áp mặt vào bả vai của nàng, thanh âm vang lên bên tai: “Em cần chút thời gian, Dịch Nghiêu, em không có lý do gì, cũng như không có lập trường gì đi ép buộc anh ấy, thật xin lỗi.”

Dịch Nghiêu ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút đăm đăm: “Ngô An, người mình yêu thuộc về người khác, vô luận nhìn từ góc độ nào, đều là chuyện làm cho người ta rất khổ sở.” Thời Ngô An xiết tay, giọng nói rất kiên quyết: “Em không phải là thuộc về Khang Diệu.” Dịch Nghiêu cười, khóe miệng cứng ngắc: “Em cũng không phải thuộc về tôi. Ngô An, nếu như hấn vẫn không đồng ý, em tính sẽ cùng hấn tiếp tục như thế cả đời sao?”

Thời Ngô An không nói lời nào, Dịch Nghiêu chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của cô vang ở bên tai mình. Vẻ mặt của Dịch Nghiêu từ từ trở nên lãnh lẽo đầy miễn cưỡng, cúi đầu nhìn tay Thời Ngô An đặt ở trên bụng mình: “Tôi hối hận, căn bản không có gì để tranh giành.” Đôi môi Thời Ngô An run rẩy, sắc mặt có chút trắng bệch: “Chị không muốn thích em nữa?”

Dịch Nghiêu xoay người, ấn Thời Ngô An vào ghế sa lon, để sát vào nhìn ánh mắt của cô: “Em căn bản là không biết, bao nhiêu lần tôi trông theo bóng lưng của em, bao nhiêu lần nhìn thấy em cùng người khác nắm tay đi qua, tôi căn bản đã thành thói quen, em có biết hay không? Tôi chỉ là hối hận lúc trước không tranh giành, nếu như tôi vẫn còn đứng ở xa xa nhìn em, không chạm tới, không tiếp xúc, cũng sẽ không cảm nhận được tư vị lo được lo mất, này so với cô độc yêu em còn làm cho người ta khổ sở. Thời Ngô An, tôi thích em nhiều năm như vậy, sao có thể vì một nam nhân không ra sao mà buông tha cho?”

“Dịch Nghiêu...” Hốc mắt Thời Ngô An có chút đỏ, đưa tay kéo cổ Dịch Nghiêu, tiến tới bên tai nàng, giọng nói êm ái: “Tại sao chị không xuất hiện sớm một chút?” Dịch Nghiêu nghiêng đầu, hôn lên mặt cô: “Đại khái là bởi vì khi đó, em cũng không cần tôi.” Hôn một đường đi xuống, rơi vào trên môi cô, Thời Ngô An khẽ ngẩng đầu, đáp lại nụ hôn của nàng.

Dịch Hiên cùng Dịch Vũ mới vừa bước vào phòng khách, liền thấy Đại tiểu thư nhà bọn họ đang đề Thời Ngô An ở trên ghế sa lon hôn đến quên hết tất cả. “Oh no!” Dịch Hiên che cặp mắt, còn Dịch Vũ lại rất dứt khoát xoay người. “Nơi này là phòng khách a Đại tiểu thư.” Dịch Hiên nói một câu, Thời Ngô An vội vàng đẩy Dịch Nghiêu ra, Dịch Nghiêu cầm cổ tay của cô, liễu mạng tiếp tục dây dưa.

Dịch Hiên mở ra khe hở, cũng yên lặng quay người sang, để sát vào Dịch Vũ: “Không phải là chúng ta tới quá không đúng lúc chứ?” Dịch Vũ khó được không cùng anh mình tranh cãi, rất là tán đồng gật đầu một cái: “Hai đứa muốn đi đâu vậy?” Thanh âm Dịch Nghiêu từ phía sau truyền đến, Dịch Hiên cùng Dịch Vũ liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau xoay người lại.

Dịch Nghiêu ở trên ghế sa lon ngồi đoan đoan chánh chánh, thoát nhìn cùng bình thường không khác bao nhiêu, chẳng qua là đôi môi đỏ bưng, Dịch Hiên nhìn thấy một trận đau răng, Đại tiểu thư có cần liễu mạng vậy hay không? Dịch Vũ lôi kéo Dịch Hiên đi tới, ngồi ở đối diện các nàng, Dịch Vũ liếc mắt nhìn Thời Ngô An bên cạnh Dịch Nghiêu, cô cúi đầu, mặt đỏ như muốn xuất huyết. “Bọn con đi họp mặt bạn học.” Dịch Hiên thành thật trả lời, nhìn Dịch Nghiêu một chút, lại nhìn Thời Ngô An một chút, lộ ra vẻ mặt một bộ rất mập mờ: “Đại tiểu thư cùng chị Tiểu An, rất có tình thú nha.”

Đầu Thời Ngô An càng thấp lợi hại hơn, Dịch Nghiêu cũng nhìn lại Dịch Hiên, miệng cười mang theo không rõ ý vị: “Con gọi cô ấy là gì?” Dịch Hiên nhúc nhúc: “Chị Tiểu An a.” Dịch Nghiêu lộ ra dáng vẻ như bưng bình đại ngộ, cười nhìn Dịch Hiên: “Con gọi cô ấy là chị a.” Dịch Hiên có chút buồn bực, gọi chị lại như thế nào? Dịch Vũ ở trong lòng âm thầm trào phúng*, toát ra một câu: “Mặc dù đồng lứa cùng Đại tiểu thư, nhưng bọn con cũng không thể gọi là đi đi?”

*nguyên văn là thô tào/phun tào

“Sướng Sướng kêu mấy đứa là anh, mấy đứa kêu mẹ của Sướng Sướng là chị?” Dịch Nghiêu nhướn nhướn chân mày mãnh mãnh, cười rất có thâm ý. Dịch Hiên khổ não vỗ đầu một cái: “Nói như vậy, bối phận này tính thế nào a?” Dịch Vũ cũng không nói, cau mày không biết đang suy nghĩ gì.

“Không cần tính là được, “ Dịch Thuần từ cửa đi vào, áo khoác cầm trên tay ném tới trên người Dịch Hiên: “Hai đứa trước viết xong báo cáo nghiên cứu đi, giáo viên hướng dẫn của mấy đứa đã gọi điện thoại tới chỗ anh rồi đây nè.” Mặt Dịch Hiên trợn trắng: “Em nói anh hai, anh có cần mỗi lần đều mất hứng như vậy không a?” Dịch Thuần trả lời cho cậu một cái liếc mắt: “Em cho rằng anh muốn quan tâm lắm sao?”

Dịch Hiên không phản đối, chỉ sợ Dịch Thuần kế tiếp liền bắt đầu bày ra tư thái 'huynh trưởng như cha', ném áo của Dịch Thuần xuống, dắt Dịch Vũ đi lên lầu. Dịch Thuần ngồi ở nơi Dịch Hiên vừa ngồi, thở ra một hơi: “Cũng sắp xếp xong xuôi, ngày mai tám giờ sáng bay.” Dịch Nghiêu gật đầu: “Trong phòng bếp có chứa cơm cho con, tự mình đi hâm lại đi.”

Dịch Thuần rót tách trà uống xong, đứng dậy đi vào phòng bếp, Thời Ngô An rút cục ngẩng đầu lên, ánh mắt yếu ớt nhìn Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu đưa tay, vuốt vuốt gương mặt nóng bỏng của cô, không nhìn được cười ra tiếng. Thời Ngô An trợn mắt nhìn nàng một cái: “Cười cái gì mà cười, đều tại chị!” Dịch Nghiêu vuốt lại phần tóc rối loạn của cô: “Sau triển lãm tôi phải lập tức bay qua Mỹ, xem ra không dưới một tháng tôi cũng không thể trở lại, muốn một nụ hôn tạm biệt cũng không được sao?”

“Được được được, chị muốn cái gì đều được.” Thời Ngô An nghe nàng nói một tháng sắp tới cũng không thấy được nàng, trong lòng bỗng có chút hoảng. Ánh mắt Dịch Nghiêu đảo quanh, nghiêng đầu hỏi rất nghiêm túc: “Thật sự? Vậy tôi nay ngủ cùng tôi đi.” Thời Ngô An nghi hoặc nhìn nàng: “Chị

muốn làm gì?” Dịch Nghiêu nghiêm trang lắc đầu một cái: “Cái gì cũng không làm, tôi bảo đảm, chỉ là muốn sáng sớm ngày mai mở mắt ra có thể nhìn thấy em.”

Thời Ngô An suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý: “Có thể.” Dịch Nghiêu cúi đầu hôn xuống, chợt nhớ tới cái gì, có chút lo lắng: “Sương Sương làm sao bây giờ?” Thời Ngô An có chút đắc ý, liếc mắt nhìn nhìn Dịch Nghiêu: “Sương bảo bảo nhà em mặc dù bình thời thoát nhìn rất dính người, nhưng là tương đối độc lập. Một mình ngủ thôi mà, căn bản không thành vấn đề.”

Vì vậy người bạn nhỏ Thời Sương đáng thương liền bị đẩy đến phòng khách ngủ một mình, Dịch Nghiêu đại khái là cũng biết xấu hổ, trước khi cô bé ngủ kê liền mấy cái chuyện xưa, cho đến khi dỗ được Thời Sương ngủ rồi mới trở về phòng.

Thời Ngô An đang ngồi ở trên giường thổi tóc, Dịch Nghiêu mở cửa đi vào, rất tự nhiên từ trong tay Thời Ngô An nhận lấy máy sấy, êm ái giúp cô thổi tóc, tựa như làm vô số lần động tác như thế. Thời Ngô An xoay người, ôm lấy thắt lưng Dịch Nghiêu, mặt dính vào trên bụng nàng: “Chị còn chưa có đi, em đã bắt đầu nhớ rồi nè.”

Dịch Nghiêu không nói gì, chỉ nhẹ nhàng giương lên khoe miệng, Thời Ngô An ở trên người nàng cọ cọ, từ từ nhắm nghiền hai mắt. Không biết qua bao lâu, Thời Ngô An có chút buồn ngủ, Dịch Nghiêu rút cục tắt máy sấy, đặt ở một bên trên bàn. Thời Ngô An buông Dịch Nghiêu ra, chậm chạp nằm úp sấp trên gối nằm.

Dịch Nghiêu tắt đèn lớn, chỉ để lại đèn ngủ ở đầu giường, lên giường nằm ở bên cạnh Thời Ngô An, đem chân mở ra đắp trên người cả hai. Thời Ngô An xoay người, tự giác rút vào lòng Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu hôn một cái trên trán cô, Thời Ngô An chợt mở mắt ra, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

“Thế nào?” Dịch Nghiêu hỏi, Thời Ngô An bấu môi, tiến tới trước mắt nàng, “Chị nhìn cho rõ, không được quên em” Dịch Nghiêu ôm chặt Thời Ngô An, tóc của hai người dầy dụa ở chung một chỗ, Thời Ngô An lật người, đặt ở trên người Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu có chút bất đắc dĩ cười cười: “Thế nào lại giống như một đũa con nít đây.”

Thời Ngô An cúi đầu, hôn xuống cái cằm cứng cổ của nàng: “Con nít sẽ đổi với chị như vậy sao?” Dịch Nghiêu hơi nghiêng đầu, một cái tay vòng qua sau lưng Thời Ngô An, ấn gáy của cô xuống, tình tứ hôn lên. Thời Ngô An vùng vẫy một hồi, Dịch Nghiêu lại hôn một lát mới buông cô ra, Thời Ngô An thờ hồn hèn vịn bả vai Dịch Nghiêu, yếu ớt lên tiếng: “Chị làm gì thế, đã nói với em thế nào a!”

“Bởi vì tôi thích em nha.” mặt Dịch Nghiêu đầy vẻ vô tội: “Cho nên nhìn không được muốn thân cận em.” Thời Ngô An nháy mắt mấy cái, một bộ dáng vẻ như có điều suy nghĩ. Dịch Nghiêu ôm hông của cô, ngẩng đầu hôn nhẹ lên mặt cô: “Em không thích?” Thời Ngô An rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: “Chị đừng động, để cho em thử một chút.”

Dịch Nghiêu rất phối hợp không nhúc nhích, Thời Ngô An cúi đầu, tiến tới bên môi nàng, đưa ra đầu lưỡi liếm liếm: “Dịch Nghiêu, môi của chị rất mỏng nga.” Dịch Nghiêu ừ một tiếng, cánh tay đang khoác bên hông Thời Ngô An có chút dùng sức. “Nghe nói người môi mỏng thì bạc tình.” Thời Ngô An chợt nghiêm túc, thoát nhìn giống như rất muốn cùng Dịch Nghiêu tham thảo vấn đề này thật kĩ. Dịch Nghiêu có chút im lặng, ấn lấy gáy của cô, chủ động hôn lên.

“Ngô... Đã nói xong là em làm...” Thời Ngô An đưa tay đẩy bả vai Dịch Nghiêu ra, Dịch Nghiêu bắt vì sở động, môi lưỡi dây dưa, thân thể Thời Ngô An rất nhanh mềm nhũn, tê liệt ngã vào trong lòng Dịch Nghiêu. Thân thể Thời Ngô An trở nên nóng hừng hực, mềm nhũn dán trên người Dịch Nghiêu, tay Dịch Nghiêu đang đặt ở bên hông Thời Ngô An chậm rãi di động, dò vào trong áo ngủ của cô.

Da thịt bên hông Thời Ngô An nhẵn nhụi như ngọc, Dịch Nghiêu tình tứ vuốt ve, dần dần có chút động tĩnh. Thời Ngô An đỏ mặt, thờ hồn hèn cắn một cái ở trên cổ nàng: “Không cho sờ lung tung...” Dịch Nghiêu nghe lời ngừng tay, Thời Ngô An giật giật, từ trên người nàng xuống, chui vào trong ngực nàng. Dịch Nghiêu đưa tay tắt đèn đầu giường, cầm đèn ở đỉnh đầu cô: “Ngủ đi.”

Trong bóng tối, Thời Ngô An yên tĩnh một lát, chợt nói: “Nếu như chị muốn... Có thể.” Thân thể Dịch Nghiêu mơ hồ run lên một cái, thanh âm có chút khàn khàn: “Ngô An... Ngủ đi.” Thời Ngô An dựa vào trong lòng nàng, từ từ thở dài: “Nếu như cuộc đời này của em sẽ phải giao phó cho một người, bây giờ em chỉ hy vọng người đó chính là chị.”

“Ngốc...” Dịch Nghiêu dán lại gần hôn một cái lên môi của cô: “Mau ngủ đi, ngày mai còn đưa tôi ra sân bay nữa.” “Dạ.” Thời Ngô An ở trong ngực nàng cọ cọ: “Ngủ ngon.” Dịch Nghiêu đưa tay vuốt mặt của cô, nhẹ nhàng thở dài: “Ngủ ngon.”

Ánh trăng rất tốt, có chút vắng vẻ xuyên thấu qua khe hở của rèm cửa sổ không có kéo kín chiếu vào trong phòng, rơi vào lòng bàn tay tay Dịch Nghiêu. Hai mắt nàng hơi khép lại, khoe mắt có chút ướt át, chưa xác định tương lai, làm sao nàng dám vơ tay, đem người yêu làm của riêng? Cái này giống như trò chơi tình yêu, vừa lúc nàng bắt đầu tham gia thì đã thua, thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Thời gia đã xảy ra chuyện

Chương 17 : Thời gia đã xảy ra chuyện

Mới sáng sớm Dịch Nghiêu liền bị Tần Văn oanh tạc điện thoại làm cho tỉnh, chỉ sợ nằng trể thời gian. Dịch Nghiêu ứng đối mấy câu, Tần Văn bỗng nhiên nói: “Chủ tịch sợ ngại quá cực khổ, trước đó vài ngày bảo tôi tuyển cho ngại một người trợ lý, tôi đã tuyển được người, lần này dẫn nàng cùng đi chứ?” Dịch Nghiêu đối với việc này không ý kiến, mặc dù nàng cảm giác mình cũng không cần lắm, nhưng nếu Dịch Trữ muốn cho nàng, nàng nhận là được. “Được, chuyện này chị Tần nhìn làm đi, bổ sung vé máy bay sao?” Nhận được trả lời khẳng định, Dịch Nghiêu cũng không có hỏi nhiều, mượn việc rửa mặt để cúp điện thoại.

Lúc Dịch Nghiêu từ WC đi ra, Thời Ngô An đã tỉnh, mê mê hoặc hoặc ngồi ở mép giường. Dịch Nghiêu đi tới, đưa tay gỡ gỡ mái tóc dài có chút xốc xếch của cô: “Buồn ngủ thì ngủ tiếp đi.” Thời Ngô An ngẩng đầu nhìn nàng, chậm rãi lắc đầu một cái: “Không muốn.” Dịch Nghiêu buồn cười, cười cong mắt, Thời Ngô An đưa tay đẩy nàng: “Chị đi xuống ăn cơm đi, em lập tức chuẩn bị xong.”

Dịch Nghiêu đáp ứng một tiếng, lại đứng yên không nhúc nhích, Thời Ngô An liếc mắt: “Em còn chưa có đánh răng.” Dịch Nghiêu cười, cúi người xuống nâng mặt của cô hôn một cái trên môi cô: “Tôi lại không ngại.” Thời Ngô An hừ một tiếng, Dịch Nghiêu vỗ vỗ đầu của cô: “Tôi chờ em ở dưới.”

Dịch Trữ không có hứng thú chen giữa người trẻ tuổi, ăn xong điểm tâm liền dẫn Thời Sướng theo đi tản bộ. Hành lý hôm qua đã gửi vận chuyển đi trước, Dịch Nghiêu cùng Dịch Thuần tay không, một thân nhẹ nhõm lên xe. Dịch Thuần tự giác ngồi ở phó lái, chỗ ngồi phía sau để lại cho Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An, dọc theo đường đi Thời Ngô An đều câu nhàu, cái gì tin tức dự báo thời tiết nói thành phố Z mấy ngày gần đây có mưa, phải chú ý thân thể a, cái gì mưa một trận nhiệt độ khẳng định sẽ thấp xuống, này còn chưa tới mùa hè đây, chị cũng đừng suốt ngày chỉ mặc quần áo mỏng dễ dàng ngã bệnh, cái gì đến Mỹ sẽ sai lệch mấy giờ không thể chỉ biết có công việc phải nhớ nghỉ ngơi...

Dịch Nghiêu ngoan ngoãn lắng nghe, nhất nhất đáp ứng, Thời Ngô An chột thân bí, tiến tới bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Không cho câu tam đáp tứ.” Dịch Nghiêu rất nghiêm túc gật đầu một cái bảo đảm, đuôi mắt lại có vui vẻ không che giấu được. Thời Ngô An tựa vào trên bả vai Dịch Nghiêu, nhẹ giọng gọi nàng: “A Nghiêu.” Dịch Nghiêu nhướn mày: “Ừ?” Thời Ngô An nở nụ cười, ôm cánh tay của nàng cọ cọ: “Gọi như vậy tương đối thân thiết a.” Dịch Nghiêu đưa tay đẩy mắt kiếng xuống, như không có chuyện gì gật đầu một cái, Dịch Thuần ngồi ở phía trước, khỏe miệng co rút, cảm thấy răng cũng đau.

Lái xe đến phi trường, Thời Ngô An giả vờ thâm trầm thở dài: “Tiễn người ngàn dặm, cuối cùng cũng từ biệt. Hôm nay đi qua chẳng biết lúc nào có thể gặp lại, vạn mong Dịch cô nương trân trọng.” Dịch Nghiêu nghiêng đầu, mâu quang sâu thẳm “Một ngày nào đó, tôi sẽ cột em vào trên người, tôi đi nơi nào, thì mang theo em tới nơi nào, không bao giờ xa nhau nữa.” Thời Ngô An ngẩng đầu, cũng không trông nom lão Ngô cùng Dịch Thuần vẫn còn ở trước mặt, đưa tay kéo cổ Dịch Nghiêu, hôn lên môi nàng: “Em thích chị.” Dịch Nghiêu mỉm cười, ôm lấy eo của cô, thật chặt.

Cách thời gian lên phi cơ một chút, Dịch Nghiêu phát tay một cái, để cho lão Ngô đưa Thời Ngô An trở về, Thời Ngô An biết nàng không muốn để cho bản thân quá mức sâu não, cũng không có dị nghị, ngoan ngoãn cùng nàng nói gặp lại. Trong lòng Dịch Nghiêu có chút buồn bã, dẫn theo Dịch Thuần cũng không quay đầu đi vào phòng chờ.

Tần Văn đã chờ ở phòng chờ, bên người nàng còn đứng một nam một nữ, nam chừng bốn mươi tuổi, là Tổng giám đốc thụ của Dịch thị, Dịch Nghiêu cùng hắn chào hỏi, ánh mắt rơi vào trên người cô gái trẻ tuổi đứng phía bên phải Tần Văn. “Cô là trợ lý mới của tôi?” Ánh mắt Dịch Nghiêu có chút lãnh, nhưng cũng coi là bất động thanh sắc. Khang Từ cũng thực sợ hết hồn, lần trước gặp nhau chẳng vui vẻ gì, lần đó Dịch Nghiêu nói cho cô biết Dịch Nghiêu là cấp trên của Khang Diệu, Khang Từ tin, lại không nghĩ tới Dịch Nghiêu cư nhiên sẽ là Tổng giám đốc của Dịch thị.

“Dịch tổng...” Khang Từ nhắm mắt kêu một tiếng, thoát nhìn có chút câu thúc, đầu còn đáng vẻ cay cú lần trước gặp mặt. Dịch Nghiêu hơi gật đầu một cái, ngoài dự liệu của Khang Từ, không chỉ không có so đo, thậm chí một chút phản ứng khác cũng không có.

Dịch Nghiêu nghe Tần Văn báo cáo hành trình cùng kế hoạch, thỉnh thoảng nói lên mấy vấn đề, thỉnh thoảng gật đầu. Khang Từ len lén quan sát nàng, thấy nàng quả thật vô tâm tư cùng mình “tính nọ cũ”, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. “Khang trợ lý, đi thôi.” Thông báo vang lên, Dịch Nghiêu đã bước đi, Khang Từ vẫn còn như lạc vào cõi thần tiên, Tần Văn không nhịn được kêu có một tiếng. Khang Từ phản ứng kịp, vội vàng đi theo.

“Thời giờ của tôi rất chặt, không thể có chút sơ sót nào.” Dịch Nghiêu cảm một phần vẫn kiện trên tay Tần Văn, ném tới trong ngực Khang Từ: “Lên máy bay xem thật kỹ, đến lúc đó do cô sắp xếp.” Không đợi Khang Từ phản ứng, Dịch Nghiêu liền xoay người, chỉ để lại bóng lưng cho cô. Khang Từ ở sau lưng nàng vang một tiếng, Dịch Nghiêu đẩy mắt kiếng, có chút buồn bực, Khang Từ nhìn như vậy vẫn rất bình thường, không giống ngày đó khắc nghiệt cùng cay cú như vậy, chẳng lẽ bởi vì hiện tại mình là sếp của cô ta?

Thời Ngô An trở lại Dịch gia, Dịch Trữ cùng Thời Sướng đã đi tản bộ trở về. Dịch Nghiêu không có ở đây, Thời Ngô An luôn cảm thấy có chút lúng túng, liền cùng Dịch Trữ cáo từ. Dịch Trữ ngẩng đầu nhìn nhìn cô, lại cúi đầu loay hoay với hoa hoa thảo thảo của mình: “Ta cả ngày ở nhà một mình cũng nhàm chán, không có chuyện gì liền mang theo đứa nhỏ tới xem lão già này một chút đi.” Thời Ngô An vội vàng đáp ứng, Dịch Trữ cắt cảnh hoa đưa tới trước mặt Thời Sướng, cô bé đưa tay nhận, ngẩng đầu nhìn ông: “Cảm ơn ông nội. Bất quá không phải ông nội đã nói, hoa nhỏ cũng có sinh mạng của nó, kia ông nội đem nó cắt xuống, nó có thể đau hay không a?”

Dịch Trữ sờ sờ đầu cô bé, vui mừng cười: “Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy. Nó không đau, con là quy túc* của nó.” Thời Sướng nghiêng đầu, nháy mắt nghi ngờ hỏi: “Cái gì là quy túc a?” Dịch Trữ gật đầu đắc ý: “Quy túc, chính là mệnh.” Thời Sướng vẫn là không hiểu, Dịch Trữ kéo kéo bím tóc của cô bé, từ ái cười: “Cái này a, khi nào lớn lên con sẽ hiểu. Cùng mami về nhà đi, ta để cho lão Ngô đưa các con.”

* nơi nó thuộc về

Thời Ngô An ở cửa tiểu khu đi xuống xe, sau đó ở dưới lầu nhà mình ngoài ý liệu thấy được người mình không nghĩ gặp được. Thời Ngô An đi tới, có chút khó có thể tin nhìn nam nhân cao lớn trước mặt: “Anh! Tại sao anh ở đây?” Thời Tuấn Thần râu ria xồm xoàm, đáng vẻ thoát nhìn cũng không tốt, nghe câu hỏi của Thời Ngô An, hần há miệng, thờ dài một hơi.

“Chúng ta đi lên nói.” Thời Ngô An ôm lấy Thời Sướng, Thời Tuấn Thần đi ở sau lưng cô, mãi cho đến vào cửa nhà cũng không nói gì. Thời Ngô An để cho Thời Tuấn Thần tùy ý ngồi, bản thân đi rót ly nước cho hắn, Thời Tuấn Thần sờ sờ mặt, đối với Thời Sướng nặn ra một cười: “Ta là cậu của con.” Thời Sướng nháy mắt mấy cái, chấp tay sau lưng đứng ngay ngắn, ngoeo đầu hỏi hắn: “Cậu là cái gì?”

Thời Ngô An bưng nước tới đây, đưa tới trong tay Thời Tuấn Thần: “Đây là anh của mami, Sướng bảo bảo phải gọi là cậu.” Thời Sướng nhếch môi cười, đi tới trước mặt Thời Tuấn Thần xoay một vòng: “Cậu, Sướng bảo bảo trước kia cũng chưa từng thấy qua cậu a. bảo bảo cũng không biết, mami còn có anh nha.” Trong lòng Thời Tuấn Thần có chút ê ẩm, một tay cầm chén nước, một tay ở trên đầu Thời Sướng sờ sờ: “Bé ngoan.”

“Sướng bảo bảo, mami có chuyện cùng cậu nói, Sướng bảo bảo đi vào phòng chơi có được hay không?” Thời Ngô An cùng Thời Sướng thương lượng, Thời Sướng ngoan ngoãn gật đầu: “Dạ!” Thời Ngô An hôn một cái lên mặt Thời Sướng, cô bé chạy nhanh vào phòng ngủ, Thời Ngô An ở trên ghế sa lon ngồi xuống, cười có chút câu nệ: “Anh, đã lâu không gặp.”

Thời Tuấn Thần đặt chén trà lên khay trà phía trước ghế salon, nặng nề thở dài: “Đúng vậy, ba năm không gặp a. Tiểu An, ban đầu khi em bị ba đuổi ra khỏi nhà, một câu nói anh cũng không dám vì em nói, bây giờ cùng đường, lại tới nơi này tìm em, trong lòng anh thật là...” Trong lòng Thời Ngô An có chút hiểu rõ: “Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?”

Thời Tuấn Thần mở tay ra, đưa lên vuốt vuốt mặt, một đôi mắt đỏ bừng, thậm chí ngâm nước mắt: “Công ty xảy ra chuyện, tài chính đứt đoạn, bên ngoài thiếu hơn một ngàn vạn, phí hết tâm tư cũng không thể bù đắp nổi. Ba bây giờ cũng gấp phải vào bệnh viện, anh hai vô năng, không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có thể tới tìm em.”

Thời gia tuy rằng không tính là đại phú đại quý, nhưng gia cảnh cũng coi như dư dả, mở ra công ty nhỏ, nhiều năm qua cũng chưa bao giờ vì tiền mà suy nghĩ, nhưng là Thời Ngô An biết, hơn một ngàn vạn, đủ để ép vỡ nhà bọn họ. “Ba không có chuyện gì chứ?” Thời Ngô An có chút lo lắng, Thời Tuấn Thần lắc đầu một cái: “Đã ổn định lại, bác sĩ nói, chỉ cần không bị kích thích nữa, qua mấy ngày là có thể xuất viện.”

Thời Ngô An thở phào nhẹ nhõm, cắn cắn môi, cuối cùng cũng hỏi: “Trong nhà bây giờ, còn thiếu bao nhiêu tiền?” Thời Tuấn Thần có chút khó có thể mở miệng, vò đầu rồi rắm một lúc lâu, mới cắn răng nói: “Năm trăm vạn.” Thời Ngô An hít một hơi, năm trăm vạn, năm trăm vạn là cái khái niệm gì? Thời Ngô An biết không coi là quá nhiều, nhưng cũng biết, mình vô luận như thế nào đều không thể có được năm trăm vạn này.

“Anh biết có chút làm người khác khó chịu.” Thời Tuấn Thần cũng sắp khóc lên: “Đối với em thật không biết làm gì mới phải, những người đó cả ngày đến nhà, huyên náo chướng khí mù mịt, mắt thấy mẹ cũng muốn tức đến đổ bệnh, Tiểu An, anh ngoại trừ em ra, còn có thể tìm ai?” Trong đầu Thời Ngô An suy nghĩ chột lóe, thứ nhất nghĩ đến chính là Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu nhất định nguyện ý giúp cô, coi như là không có đền bù, Dịch Nghiêu nhất định sẽ vì cô mà bất kể hậu quả. Nhưng là, trong tiềm thức của Thời Ngô An, lại không muốn hướng Dịch Nghiêu tìm kiếm trợ giúp. Cô hy vọng cảm tình giữa hai người là ngang hàng, thuần túy, mà chỉ cần dính hơi tiền, nhất định cũng không sạch sẽ a.

Thời Ngô An ở trong lòng tính toán, mặc dù cô đã bị đuổi ra khỏi cửa nhà, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, cô cũng không thể nào thật sự mặc kệ. Thời Ngô An tính toán, ở trong khả năng của mình, rốt cuộc như thế nào mới có thể lấy được năm trăm vạn, cô biết đây là không thể nào, cho nên cô lại tính toán, trong tất cả những người cô quen biết thì ngoại trừ Dịch Nghiêu, ai còn có thể một hơi lấy ra năm trăm vạn.

Đúng rồi! Ngụy Sở Ca! Trong đầu Thời Ngô An linh quang chột lóe, Ngụy Sở Ca dĩ nhiên không có nhiều tiền như vậy, nhưng là Giang Trùng có a. Thời Ngô An đã không thể suy nghĩ nhiều, cô không thể suy tính năm trăm vạn này phải bao lâu mới có thể trả được, cũng không thể suy tính việc lợi dụng quan hệ với Ngụy Sở Ca mà hướng Giang Trùng vay tiền là có thích hợp hay không, việc cô bây giờ cần làm, chính là làm sao có tiền, cứu người anh đáng thương này của cô.

Thời Ngô An làm một hít sâu, đưa tay vỗ vỗ bả vai cường tráng của Thời Tuấn Thần: “Anh hai, anh để cho em suy nghĩ một chút, thử xem có cách nào không.” Thời Ngô An không thể làm ra xác định bảo đảm, bởi vì trừ Dịch Nghiêu, cô không biết còn ai có thể cho cô cảm giác xác định. Thời Ngô An đột nhiên phát giác, bản thân đối với Dịch Nghiêu lệ thuộc, có phải hay không có chút quá?

“Thật... Thật sự có có thể?” Thời Tuấn Thần có chút vui mừng, hắn vốn cũng không có bao nhiêu hy vọng, chẳng qua là thật sự cùng đường hết cách, mới nhớ tới đứa em gái duy nhất này của hắn. Thời Ngô An gật đầu, lại lắc đầu: “Em không chắc chắn có thể lấy được tiền, nhưng là, em sẽ cố hết sức.” Thời Tuấn Thần mất hồ rọi lệ, run rẩy cầm tay Thời Ngô An: “Tiểu An, em gái tốt của anh, là Thời gia có lỗi với em, em còn có thể như vậy...”

Ánh mắt Thời Ngô An kiên định, trở về nắm lấy bàn tay Thời Tuấn Thần: “Vô luận như thế nào, em cũng vẫn là con của ba mẹ, là em gái của anh. Máu mủ là thế nào cũng không thay đổi được, coi như là ba không cần em, nhưng ở trong lòng của em, chúng ta vĩnh viễn là người một nhà.” Thời Tuấn Thần nghe Thời Ngô An nói xong, đột nhiên khóc giống như cái đứa nhỏ: “Tiểu An a, anh xin lỗi em, em là em gái của anh a, ban đầu anh nên bảo vệ em, mà không phải nhìn ba đuổi em đi. Tiểu An, em nên hận anh.”

“Em biết tính tình của ba, cũng biết tính cách của anh. Anh hai, em không có trách anh, là thật.” Thời Ngô An nói rất chân thành, rất nghiêm túc, Thời Tuấn Thần cắn răng, nước mắt rơi càng nhiều.

Đưa Thời Tuấn Thần ra cửa xong, Thời Ngô An cầm điện thoại di động, do dự một lúc lâu, mới quyết định phát cái tin nhắn cho Ngụy Sở Ca: “Minh có việc cần cậu giúp một tay, nhớ gọi Giang Trùng theo.” Một lát sau, Ngụy Sở Ca trở về tin nhắn: “Làm sao cậu biết mình tha thứ Giang Trùng?” Thời Ngô An lúc này mới nhớ tới, Ngụy Sở Ca vẫn đang chiến tranh lạnh với Giang Trùng, giận dữ cùng Giang Trùng nói chia tay.

Chương 19: Tình cảm thâm sinh

Chương 18 : Tình cảm thâm sinh

Hẹn xong thời gian địa điểm, Thời Ngộ An đến phòng ngủ gọi Thời Sướng, cô bé đang chơi xếp gỗ, cũng bày tỏ mình không muốn ra cửa. “Vậy bảo bảo tự mình ở trong nhà, không nên tùy tiện mở cửa cho người khác, mami sẽ nhanh chóng trở lại nhà.” Thời Ngộ An sờ sờ đầu Thời Sướng, cô bé ngoan ngoan đáp ứng, Thời Ngộ An liền rời khỏi nhà.

Thời Ngộ An đi đến quán cà phê thường đến, Ngụy Sở Ca cùng Giang Trùng còn chưa tới, Thời Ngộ An đợi một lát, lại gọi điện thoại thúc giục một lần, Ngụy Sở Ca mới cùng Giang Trùng khoan thai đi tới. Ngụy Sở Ca ngồi xuống ở phía đối diện Thời Ngộ An, Thời Ngộ An nhìn nàng một lúc lâu, than thở lắc đầu. “Thế nào?” Ngụy Sở Ca nghi hoặc hỏi: “Không phải nói có chuyện muốn mình giúp một tay sao, bây giờ mình đã tới rồi, phản ứng này của cậu là thế nào đây?”

Thời Ngộ An sờ sờ cổ của mình, có ý ám chỉ nói: “Trời tháng sáu, nên thường có con muỗi lúi tớii.” Ngụy Sở Ca suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra thay thế tấm gương chiếu, một cái tát vỗ vào trên cánh tay Giang Trùng đang ngồi bên cạnh. Giang Trùng nhìn quét qua nàng một chút, trên cái cổ trắng nõn có một vết hằn quả thật rất nổi bật, Giang Trùng tự biết đuối lý, cúi đầu không lên tiếng.

Ngụy Sở Ca lôi kéo cổ áo, che đi vết hằn, có chút lúng túng thay đổi chủ đề: “Tiểu An, cậu tìm mình rốt cuộc là có chuyện gì?” Thời Ngộ An cũng nghiêm chỉnh lại, suy nghĩ thế nào mở miệng. Giang Trùng kêu người tới gọi cà phê cùng điểm tâm ngọt, thích ý nằm ở trên bàn nhìn Thời Ngộ An, giọng nhạo báng nói: “Có phải là Dịch Nghiêu đi thành phố Z, cho nên cô cảm thấy tịch mịch, liền tới quấy rầy thế giới hai người của chúng tôi?”

“Chị đừng nói chuyện!” Ngụy Sở Ca tròn mắt nhìn Giang Trùng, Giang Trùng phần nộ ngậm miệng lại. Thời Ngộ An cũng không có để ý Giang Trùng nhạo báng, nói một lần sự việc phát sinh ở Thời gia cho hai người nghe. Giang Trùng xì một tiếng khinh miệt, không có lương tâm đưa ra chủ ý xấu: “Bọn họ vô tình, cô có nghĩa như vậy làm cái gì? Nếu là tôi, tôi mới bắt kẻ bọn họ chết sống.” Thời Ngộ An lắc đầu một cái, Ngụy Sở Ca nắm một cái bên hông Giang Trùng, cực kỳ bất mãn: “Chị cho rằng người người đều giống như chị sao?” Giang Trùng phiến cái bạch nhãn, không nói gì.

Thời Ngộ An thở dài: “Bọn họ dù sao cũng là người nhà của tôi, tôi không thể thật sự bắt kẻ không hỏi.” Ngụy Sở Ca gật đầu, nàng rõ ràng tính tình của Thời Ngộ An, cũng có thể hiểu ý tưởng của cô: “Vậy ý cậu thế nào? Giúp Thời gia trả nợ sao?” Thời Ngộ An gật đầu, Giang Trùng lại tới chen miệng: “Này càng đơn giản nha, năm trăm vạn đối với Dịch Nghiêu mà nói không đáng kể chút nào.” Ngụy Sở Ca lần này không có trách cứ Giang Trùng, trong mắt nàng, Thời gia ra chuyện như vậy, Thời Ngộ An tìm Dịch Nghiêu giúp một tay là điều dễ hiểu.

Thời Ngộ An lại rất nghiêm túc lắc đầu, nhìn Giang Trùng từ từ mở miệng: “Tôi muốn mượn chị năm trăm vạn.” Khóe miệng Giang Trùng nhếch lên: “Có làm hay không? Chẳng lẽ Dịch Nghiêu không muốn giúp cô? Không thể nào a, Dịch Nghiêu thích cô như vậy, không có lý do gì không giúp cô. Chẳng lẽ, Dịch gia ngay cả năm trăm vạn cũng không lấy ra được?” Thời Ngộ An nhú lại mi, thanh âm có chút xuống thấp: “Tôi, không có nói cho chị ấy biết.”

Giang Trùng còn muốn hỏi tại sao, Ngụy Sở Ca đưa tay che lại miệng của cô: “Tiểu An, cậu nên nghĩ rõ ràng. Năm trăm vạn cũng không phải là con số nhỏ, cho dù là mình cùng Trùng có quan hệ đặc thù, cũng không thể thay chị ấy quyết định việc này.” Thời Ngộ An cắn môi, cường bách bản thân gật đầu: “Mình biết, nhưng là bây giờ, mình thật sự rất cần.”

Ngụy Sở Ca buông Giang Trùng ra: “Chị có thể cho mượn sao?” Giang Trùng gật đầu, một bộ dáng vẻ tài đại khí thô: “Vợ yêu đã mở miệng, tôi làm sao có thể không cho mượn? Tiểu An trở về đưa số tài khoản cho tôi, tôi cho người chuyển tiền cho cô.” Ngụy Sở Ca bĩu môi: “Ai là vợ yêu của chị?” Giang Trùng cợt nhả, ôm nàng hôn một cái: “Nhấn cũng đã đeo lên, tôi tuyệt không cho phép em đổi ý.” Ngụy Sở Ca hừ một tiếng, nhưng không có mở miệng phản bác.

Thời Ngộ An nhìn hai người các nàng, chợt có chút hâm mộ, suy nghĩ lưu chuyển, có chút nhớ nhung người vẫn còn ở trên phi cơ kia. Nếu như Dịch Nghiêu ở đây, cô cũng sẽ không cần hâm mộ các nàng đi, bởi vì Thời Ngộ An cảm thấy, Dịch Nghiêu đối tốt với cô, một chút cũng không ít hơn Giang Trùng đối với Ngụy Sở Ca.

Ngụy Sở Ca đưa tay quơ quơ ở trước mắt Thời Ngộ An, kéo cô từ trong suy nghĩ trở về: “Tiểu An, thế nào lại ngăn người, nghĩ gì thế?” Thời Ngộ An phục hồi tinh thần lại, khe khẽ lắc đầu: “Chuyện này, hai người đừng nói cho nàng biết.” Nàng trong miệng Thời Ngộ An là người nào, Giang Trùng cùng Ngụy Sở Ca đều hiểu, Ngụy Sở Ca gật đầu đáp ứng, Giang Trùng mặc dù vẫn không hiểu tại sao không thể nói cho Dịch Nghiêu, nhưng vẫn là phụ họa theo Ngụy Sở Ca gật đầu liên tục.

Bởi vì Thời Sướng vẫn còn ở trong nhà, Thời Ngộ An cũng không có tán gẫu nhiều với Ngụy Sở Ca, cũng bị ánh mắt ai oán của nàng nhìn đến da đầu tê dại, rất nhanh liền cùng Ngụy Sở Ca cáo lỗi. Thời Ngộ An mới vừa đi, Giang Trùng liền không nhịn được nói lên nghi vấn của mình: “Tôi vẫn không hiểu, Tiểu An tại sao không tìm Dịch Nghiêu? Dịch Nghiêu sẽ rất thích ý giúp nàng giải quyết vấn đề khó khăn a.” Ngụy Sở Ca cười lạnh một tiếng, không chút nào che giấu bản thân đối với Giang Trùng khinh bỉ: “Bởi vì chị ngu ngốc a.”

Dịch Nghiêu xuống phi cơ, người phụ trách của công ty ở thành phố Z tự mình đi đón người, trực tiếp lái xe đưa đoàn người đến khách sạn. “Triển lãm hôm nay mới vừa bố trí xong, còn có chút vật phẩm đề thư ký Tần đi với tôi là được, Dịch tổng ngài nghỉ ngơi thật tốt, có gì cần thông báo tôi một tiếng là được.” Tổng giám đốc của Công ty con dẫn Dịch Nghiêu đi vào khách sạn, thái độ rất là cung kính.

Dịch Nghiêu gật đầu, suy nghĩ một chút, ánh mắt rơi vào trên người Khang Từ, nhàn nhạt mở miệng: “Khang trợ lý cũng đi đi, hiểu rõ công việc hơn một chút, nhanh chóng đuổi theo tiến trình công việc.” Khang Từ đáp ứng tới, Dịch Nghiêu đi vài bước, chợt dừng lại, nhìn về phía Tần Văn: “Chị Tần lưu ý chiều cô chỉ đạo Khang trợ lý một chút.” Tần Văn đáp ứng, liếc mắt nhìn Khang Từ, trong lòng suy nghĩ, sớm đã có nghe thấy Dịch Nghiêu thích nữ nhân, lần trước còn mang theo một vị “mẹ của con nàng” đi công ty, hiếm thấy nàng quan tâm đối với người nào như thế, chẳng lẽ lại coi trọng Khang Từ ?

Trời mới biết Dịch Nghiêu chẳng qua là lo lắng Khang Từ vừa tới bên người nàng giúp việc, sợ Khang Từ không cẩn thận liền xảy ra điều gì sơ xuất nhiều loạn cả kế hoạch, mới phân phó Tần Văn coi chừng cô, không nghĩ tới ý của mình sẽ bị Tần Văn bẻ cong thế thâm không nỡ nhìn. Không chỉ là Tần Văn, ngay cả bản thân Khang Từ cũng hiểu lắm, Tần Văn từ sớm đã thông báo, Dịch tổng mặc dù thoát nhìn đáng vẻ rất dễ nói chuyện, nhưng thật ra là cái người lãnh mạc, hơn nữa Dịch Nghiêu từng thấy qua đáng vẻ ác liệt của cô, cô cho là Dịch Nghiêu coi như không làm khó dễ cô cũng sẽ không đối với cô có cảm giác tốt gì, không nghĩ tới Dịch Nghiêu cư nhiên chủ động mở miệng đề cho Tần Văn chiều cô? Trên mặt Khang Từ tuy không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại không khỏi có chút ngột ngào.

Dịch Nghiêu hồn nhiên không biết mình bị YY thành cái bộ dạng gì, vừa đi đường vừa cùng Tổng giám đốc thương lượng về chuyện triển lãm, một bộ đáng vẻ nghiêm túc kia rơi vào trong mắt Khang Từ trở nên phá lệ động lòng người. Dịch Nghiêu từ trong tay Tổng giám đốc cầm thẻ mở cửa phòng, đưa tay đẩy một chút mắt kiếng đang lệch xuống: “Đương Tổng đi nghỉ ngơi đi, chị Tần cùng Khang trợ lý cực khổ rồi. Ừ, nghe nói mấy ngày nay thành phố Z có thể có mưa, ai không có mang dù tốt nhất mua một chiếc, lo trước khỏi họa luôn là tốt.”

Dịch Nghiêu cư nhiên cũng có một mặt thể thiếp, sắc mặt nàng nhu hòa, thoát nhìn tâm tình không tệ, Tần Văn có chút kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ là Dịch tổng sợ Khang trợ lý mắc mưa? Không thể không nói, năng lực tưởng tượng của Tần Văn quá mức cường đại, trong tiềm thức của nàng cho rằng Dịch Nghiêu đối với Khang Từ có ý, cho nên chỉ cần Dịch Nghiêu có chút không giống với thường ngày, nàng cũng đều cho là nguyên do bởi vì Khang Từ, nàng dĩ nhiên không biết nguyên nhân tâm tình Dịch Nghiêu không tệ là bởi vì nhớ tới trước đó Thôi Ngô An đối với nàng một phen dạn dỏ. Nghe nói thành phố Z có mưa, cũng là nghe Thôi Ngô An nói tới.

Ở thành phố Z mấy ngày, Dịch Nghiêu ban ngày bận về việc triển lãm, buổi tối kiên trì nấu cháo điện thoại với Thôi Ngô An, có lúc ác thú vị nổi lên, ở trong điện thoại đùa giỡn Thôi Ngô An, hết lần này tới lần khác Thôi Ngô An vẫn ngăn không nổi miệng của nàng, Dịch Nghiêu càng ngày càng quá đáng, tức giận đến Thôi Ngô An nhiều lần cúp điện thoại của nàng.

Triển lãm tiến hành rất thuận lợi, tình cảm cũng rất hài lòng, Dịch Nghiêu tâm tình không tệ, cũng lười truy cứu chuyện Khang Từ khi dễ Thôi Ngô An lúc trước, ngược lại vì công việc đối với cô tất cả chiều cô, dẫn đến một viên thiếu nữ tâm của Khang Từ cũng nhộn nhạo.

Có thể được một người ưu tú như Dịch Nghiêu thích, nhất định là một thể nghiệm rất tuyệt vời đi. Khang Từ không chỉ một lần ở trong lòng nghĩ như vậy, từ từ mình cũng cảm giác mình có tật xấu, Dịch tổng cũng không phải là nam nhân, bản thân ngày ngày nghĩ lung tung gì thế? Nhưng là Dịch tổng coi như không phải là nam nhân, cũng là một người thật hấp dẫn a... Khang Từ có chút khổ não, không biết là Dịch Nghiêu quá dễ dàng làm cho người ta thích, hay là tại bản thân quá dễ động tâm, cũng hoặc là trong tiềm thức của mình chính là thích mẫu người giống như Dịch Nghiêu vậy, nếu không làm sao sẽ không giải thích được, giống như cô có chút thích Dịch Nghiêu đây ?

Dịch Nghiêu còn không biết mình bị trợ lý coi trọng, mắt thấy chuyện ở thành phố Z bên này đã không sai biệt lắm, Dịch Nghiêu phân phó Tần Văn đặt vé phi cơ đi Mỹ quốc cho nàng, không nghĩ tới ở thời điểm mấu chốt này, triển lãm bên kia cư nhiên xảy ra chuyện.

Bên ngoài rơi xuống mưa to mưa to, trong đại sảnh khách sạn, sắc mặt Dịch Nghiêu so khí trời còn khó nhìn hơn: “Tôi không phải là nói với cô, Tổng giám đốc ký xong phải lập tức lấy văn kiện đến sao? Bây giờ cô nói với tôi cô không nhớ mang theo, Khang trợ lý, có phải là cô căn bản không có đem lời nói của tôi để ở trong lòng?” Khang Từ có chút bối rối, cúi đầu đại khí cũng không dám suyển, “Dịch tổng, thật xin lỗi, lúc ấy thật là có khác...”

“Xin lỗi không dùng được, tôi cũng không muốn nghe lý do của cô. Còn có nửa giờ phi cơ liền cất cánh, bây giờ tôi lại phải lập tức chạy tới phi trường, phần văn kiện kia rất quan trọng, hiện tại tôi chỉ muốn biết cô làm thế nào mới có thể trong vòng nửa giờ đưa nó đến tay tôi!” Dịch Nghiêu lần đầu tiên phát hỏa lớn như vậy, ngay cả Tần Văn cũng do dự, không dám nói giúp Khang Từ.

Trong lòng Khang Từ cũng không biết là tư vị gì, chỉ cảm thấy chóp mũi ê ẩm, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, cô khẽ cắn răng, xoay người chạy ra ngoài. “Khang Từ!” Dịch Nghiêu đưa tay kéo cô: “Cô muốn làm cái gì?” Tay của nàng rất lạnh, Khang Từ lại cảm thấy cả trái tim cũng nổi lửa: “Tôi đi lấy văn kiện...” Dịch Nghiêu nhú mi, cầm lấy cây dù trên bàn đặt vào tay cô, giọng nói đã có chút hòa hoãn: “Trên đường cẩn thận một chút, tôi ở chỗ này chờ cô.”

Cả thân thể Khang Từ hồn nhiên run lên, cắn răng dùng sức gật đầu một cái. Dịch Nghiêu không nhìn cô, đi tới gọi điện thoại. Khang Từ nắm chặt cây dù trong tay, xoay người vọt vào trong mưa, tế bào toàn thân đều như nhảy lên vui mừng. Thật ra thì Dịch Nghiêu rất là quan tâm cô đi? (Beta: có ai quan tâm người yêu mà để ny dầm mưa đi lấy đồ k? =” Áo tưởng hết sức)

Không thể không nói, Khang tiểu thư thật sự là suy nghĩ nhiều. Tính tình của Dịch Nghiêu tuy rằng cũng không tính là ôn hòa, nhưng cũng không đại biểu nàng không thiện lương, vừa đứng ngược lại, nàng là một người rất dễ mềm lòng, nếu không cũng sẽ không vô tri vô giác che giấu ưu tư của mình đón nhận Thôi Ngô An bên cạnh, hơn nữa vĩnh viễn đặt cô ở trong lòng. Cho nên không chỉ là Khang Từ, cho dù là đối bất cứ người nào, thái độ của Dịch Nghiêu cũng đều sẽ giống nhau. Có thể để cho nàng không đồng dạng như vậy, cũng chỉ có một Thôi Ngô An mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 20: Đề ý

Chương 19 : Đề ý

Bởi vì mưa quá lớn nên thời gian máy bay cất cánh bị kéo dài, lúc Khang Từ cầm văn kiện trở lại thời gian vừa vặn. Sau một phen dầy vò, đoàn người của Dịch Nghiêu rốt cục ngồi lên máy bay. Dương Tổng giám cùng Tần Văn trở về thành phố X, Dịch Thuần cùng Khang Từ theo Dịch Nghiêu đi Mỹ, thời điểm máy bay hạ xuống ở Mỹ chính là buổi trưa, bởi vì thời gian cấp bách, Dịch Nghiêu mã bất bình đề trực tiếp đi gặp đối tác.

Ở Mỹ có một công ty người Hoa mở, ở quốc tế rất có danh tiếng, bọn họ hiện tại muốn mở một công ty ở Trung Quốc, trải qua nhiều lần suy tính, cuối cùng lựa chọn đặt chân ở thành phố X, đối tác được chọn chính là Dịch thị. Dịch Nghiêu rất coi trọng lần hợp tác này, nên mới tự mình dẫn người tới thương lượng.

Nhóm người Dịch Nghiêu được an bài ở phòng tiếp khách, cũng không lâu lắm cửa phòng tiếp khách liền mở ra. “Dịch học tỷ.” Người đến là một nam nhân trẻ tuổi chỉ khoảng hơn hai mươi, mang theo vẻ mặt vui vẻ nhìn Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu đứng lên, nhìn kỹ nam nhân trước mắt, xác định bản thân cũng không có nhận ra hắn.

“Tôi là sinh viên năm thứ ba của đại học X, ngưỡng mộ đại danh Dịch học tỷ đã lâu.” Nam nhân nhìn ra được Dịch Nghiêu nghi ngờ, mở miệng giải thích một chút, hướng Dịch Nghiêu vươn tay: “Tôi là Lưu Minh Hề, lần hợp tác này với Dịch học tỷ do tôi phụ trách toàn bộ.” Dịch Nghiêu cùng Lưu Minh Hề bắt tay, rất nhanh buông ra, ái mộ trong mắt của hắn quá rõ ràng. Dịch Nghiêu có chút chán ghét. “Vậy Lưu tiên sinh, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu chưa?” Dịch Nghiêu duy trì nụ cười lễ phép, lại rõ ràng cũng không nhiệt tình.

Lưu Minh Hề nhún nhún vai: “Có thể a, chúng ta đi phòng họp nói.” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, Lưu Minh Hề ở trước mặt dẫn đường, Dịch Nghiêu cùng Dịch Thuần, Khang Từ đi theo phía sau đến phòng họp. “Dịch học tỷ bây giờ ở cùng một chỗ với người thương sao?” Lưu Minh Hề chợt quay đầu lại hỏi, hiển nhiên khi Dịch Nghiêu ở đại học X diễn giảng hắn cũng có mặt.

Dịch Nghiêu nhìn hắn một cái: “Sắp.” Lưu Minh Hề lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm, giống như là đùa giỡn nói: “Tôi dĩ nhiên là tin tưởng mị lực của Dịch học tỷ rồi, bất quá nếu là sắp, đó chính là còn không có cùng một chỗ đi, nói cách khác, tôi vẫn còn có cơ hội chứ?” Dịch Nghiêu dừng bước lại, cùng Lưu Minh Hề nhìn nhau, giọng nói rất dứt khoát: “Không có. Tôi cũng không tính đến chuyện thích người khác, Lưu tiên sinh cũng không cần ở trên người tôi tốn nhiều tâm tư.”

Lưu Minh Hề cười, có chút bất cần nghiêng đầu: “Nhưng mà, tôi thật rất thích Dịch học tỷ nga.” Dịch Nghiêu cầm túi văn kiện trong tay, vẻ mặt có chút biến lãnh: “Lần này tôi tới đây, là vì hợp tác, nếu như Lưu tiên sinh hôm nay không tính toán cùng tôi nói việc công, tôi chỉ có thể cáo từ trước.” Lưu Minh Hề rốt cục nghiêm chỉnh, xoay người tiếp tục dẫn đường đi về phía trước. Dịch Nghiêu đi theo sau, Khang Từ cũng đang sững sờ, Dịch Nghiêu có người trong lòng?

Dịch Thuần đi hai bước, quay đầu lại nhìn Khang Từ: “Khang trợ lý, đuổi theo nhanh lên một chút.” Mặt Khang Từ trắng bệch, bước nhanh đi theo, Dịch Thuần nhìn bóng lưng của cô, chậm rãi đi, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Dịch Hiên: “Tình địch của Thời tiểu thư đã xuất hiện, hơn nữa còn có hai vị.” Đợi một lúc lâu cũng không có hồi âm, Dịch Thuần mới nhớ tới thời gian trong nước bây giờ cũng đã là đêm khuya, không thú vị thu hồi điện thoại di động.

Bởi vì chuyện tương đối nhiều, Dịch Nghiêu ít nhất phải dừng lại ở Mỹ ba tuần lễ, bắt đầu chẳng qua là bước đầu đàm phán, xác định nội dung hợp tác, Dịch Nghiêu liền đứng dậy cáo từ. Lưu Minh Hề đưa Dịch Nghiêu ra ngoài, đưa ba cái thẻ mở cửa phòng cho nàng: “Nơi ở tôi đã giúp Dịch học tỷ thu xếp tốt lắm, cách công ty rất gần, hoan nghênh Dịch học tỷ thường xuyên đến tìm tôi, nói chuyện công việc cũng tốt, nói chuyện riêng càng tốt hơn.”

Dịch Nghiêu cũng không khách khí, nhận lấy thẻ mở cửa phòng ném cho Dịch Thuần, cũng không có nghe thấy nửa đoạn sau Lưu Minh Hề nói: “Lưu tiên sinh suy nghĩ rất chu đáo, đa tạ.” Lưu Minh Hề cười đến rất rục rờ, còn muốn nói điều gì, Dịch Nghiêu đã xoay người, bước nhanh rời đi. Lưu Minh Hề sờ sờ cằm, ý vị thâm trường cười, trò chơi có tính khiêu chiến, mới đáng chơi nha.

“Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn có nhiều việc cần làm.” Đến nơi ở, Dịch Nghiêu vừa dứt lời liền cầm thẻ phòng của mình đi, lưu lại Dịch Thuần cùng Khang Từ hai mặt nhìn nhau. Dịch Thuần than thở hai tiếng, ý có ám chỉ nói: “Đối với Đại tiểu thư mà nói, bị người không thích đề ý, cũng là một chuyện rất đáng ghét đây.” Nói xong cũng không quan tâm sắc mặt khó coi của Khang Từ, chậm rãi cầm thẻ mở cửa phòng, trong lòng suy nghĩ, sau khi về nước nhất định phải đòi Thời Ngô An mời hắn ăn cơm.

Dịch Nghiêu trở lại trong phòng, vốn định gọi điện thoại cho Thời Ngô An, nghĩ đến thời gian trong nước cùng ở Mỹ bất đồng, Thời Ngô An sợ là đã ngủ, liền đơn giản gửi một tin nhắn, lại không nghĩ rằng rất nhanh nhận được hồi âm. Dịch Nghiêu tiện tay bấm số điện thoại của Thời Ngô An, rất nhanh được tiếp nhận rồi. “Tại sao còn chưa ngủ?” Dịch Nghiêu đi thẳng vào vấn đề, Thời Ngô An hừ một tiếng, rất thẳng thắn: “Nhớ chị không ngủ được.”

Dịch Nghiêu cười ra tiếng, Thời Ngô An lâu bầu mấy câu, hỏi ngược lại nàng: “Không phải đã nói cho chị việc lệch múi giờ sao, chị thể nào còn chưa nghỉ ngơi?” Dịch Nghiêu thu hồi vui vẻ, đứng ở cửa sổ sát đất nhìn xuống, đèn nê ông rất sáng, Dịch Nghiêu lại đột nhiên cảm thấy tịch mịch: “Tôi cũng rất nhớ em a.” Thanh âm Dịch Nghiêu có chút thấp, Thời Ngô An cảm giác được tâm tình nàng không tốt lắm, muốn mở miệng an ủi nàng, cũng không biết nên nói gì mới phải.

“Thời gian thật không còn sớm, mau ngủ đi.” Thanh âm Dịch Nghiêu rất dịu dàng, mang theo ma lực làm cho người ta không thể cự tuyệt. Thời Ngô An ngoan ngoãn đáp ứng một tiếng, nhưng không có cúp điện thoại, Khóe miệng Dịch Nghiêu hơi nâng lên: “Ngô An, cho tới bây giờ tôi không nghĩ bản thân sẽ yêu một người như vậy, yêu đến tâm cũng đau.” Trông mặt Thời Ngô An bỗng nhiên phỉm hồng, cô cũng chưa từng được cảm thụ qua tình yêu thâm trầm mà chân thiết đến từ một người khác đối với mình như vậy.

Sau khi cúp điện thoại, Thời Ngộ An ở trên giường trần trọc trở mình, thật lâu không thể ngủ. Cùng Dịch Nghiêu chung đụng mấy ngày này luôn luôn tại trong đầu vang vọng, rõ ràng thời gian cũng không bao lâu, lại khắc thật sâu ở trong đầu. Khuôn mặt, sự dịu dàng, thâm tình, giáo hoạt, bá đạo, vắng lạnh, vui mừng, khô sở của nàng ... Thời Ngộ An che mặt, chợt phân không rõ, cô đối với Dịch Nghiêu là quá mức lệ thuộc vào, hay là thật động tâm.

Một đêm chưa chợp mắt, Thời Ngộ An lại dậy thật sớm, cô cùng Thời Tuấn Thần hẹn xong cùng đi thăm Thời ba vẫn còn đang nằm viện. Thời Ngộ An giao Thời Sướng cho Ngụy Sở Ca, rước lấy ánh mắt u oán của Giang Trùng, nhưng cô bây giờ không muốn mang theo Thời Sướng cùng đến bệnh viện, chỉ sợ Thời ba không cách nào tiếp nhận mà làm thương tổn Thời Sướng.

Thời Ngộ An theo thời gian ước định đi tới cửa bệnh viện, Thời Tuấn Thần đang đợi cô, thấy cô tới vội vàng nghênh đón. Bởi vì có tiền, tình huống của Thời gia có chuyển biến tốt, Thời Tuấn Thần cũng không có giống như mấy ngày trước đầy đáng về lời thôi lách thép như vậy, tây trang trắng thớm thoát nhìn rất có tinh thần.

“Tiểu An em đã đến rồi, chúng ta vào đi thôi?” Thời Tuấn Thần nhận lấy giỏ trái cây Thời Ngộ An cầm trong tay, hỏi thăm ý kiến của cô. Thời Ngộ An có chút chần chừ: “Anh, bây giờ em đi vào, có thể lại chọc ba tức giận hay không?” Thời Tuấn Thần lắc đầu một cái, lời kéo cô hướng trong bệnh viện đi: “Thời gian dài như vậy, ba sớm nên hết giận. Em dù sao cũng là con gái của ba, lần này lại giúp trong nhà lớn như vậy, ba còn có thể nói cái gì?”

Thời Ngộ An không có nói nữa, đi theo phía sau Thời Tuấn Thần, đi tới bên ngoài một gian phòng bệnh. Thời Tuấn Thần đẩy cửa ra, bản thân đi vào trước, sau đó quay đầu lại nhìn Thời Ngộ An: “Đi vào a.” Thời Ngộ An vẫn còn đang rối rắm, trong phòng bệnh đã truyền ra thanh âm của Thời ba: “Là Tiểu An tới sao?” Thời Ngộ An khẽ cắn răng, ma ma thẳng thặng đi vào phòng bệnh.

“Ba...” Thời Ngộ An đứng ở cửa, cúi đầu, nhỏ giọng kêu một tiếng. Thời ba dựa vào gối ở trên giường bệnh, nhìn cô thờ dãi: “Con ngẩng đầu nhìn ba.” Thời Ngộ An cắn môi, từ từ ngẩng đầu lên, dung nhan già nua của Thời ba đập vào trong mắt.

Thời ba vươn tay, nhẹ nhàng vẫy vẫy: “Tới đây, để cho ba xem thật kỹ con xem” Thời Ngộ An đi tới, Thời ba lôi kéo tay của cô, tình tế nhìn cô một lát, mặt lộ vẻ thẹn: “Tiểu An trưởng thành... Ba xin lỗi con, con gái, những năm này, cực khổ cho con.” Thời Ngộ An liền vội vàng lắc đầu: “Không, con không khổ, ba, là con chọc ba tức giận, là con làm sai chuyện, là con để cho ba thương tâm.”

“Đưa nhỏ ngọc.” Thời ba kéo tay Thời Ngộ An, cô nương theo lực đạo của ông ngồi ở mép giường, cha con hai người hàn huyên một lát. Thời Tuấn Thần thức thời đặt giỏ trái cây xuống liền đi ra ngoài, Thời ba đột nhiên hỏi: “Tiểu An, anh con nói năm trăm vạn kia là con cho. Từ đâu mà con có được nhiều tiền như vậy?” Thời Ngộ An há miệng, cũng không biết nên giải thích thế nào, Thời ba lại hỏi: “Có phải là vị Khang tiên sinh kia không, là hần cho?”

Năm trăm vạn không phải là con số nhỏ, Thời Ngộ An lại không thể trực tiếp nói cho Thời ba là cô lợi dụng quan hệ của Ngụy Sở Ca hỏi mượn Đại lão bản của tập đoàn Hưng Thịnh, bây giờ cũng không nghĩ ra lấy cớ, liền theo lời của Thời ba nói: “Dạ, là Khang Diệu giúp một tay mượn.” Thời ba lắc đầu thờ dãi: “Hần là một người tốt a, ban đầu ba thật đúng là lão hồ đồ, cảm thấy hần lừa con gái của ba, nên có thái độ như thế với hần. Không nghĩ tới hần bất kể hiềm khích lúc trước, giúp chúng ta lớn như vậy. Tiểu An a, Khang Diệu là một người có thể phó thác, con nên cùng hần sống thật tốt a.”

“Con biết.” Thời Ngộ An miễn miễn cưỡng cưỡng đáp ứng. Thời ba lại lôi kéo cô thật tốt dặn dò một phen, cho đến cả người mệt mỏi, mới thả Thời Ngộ An trở về. Trước khi Thời Ngộ An đi, Thời ba còn đặc biệt giao phó, bảo cô có thời gian thì về nhà thăm Thời mẹ một chút, nếu có thể thì dẫn theo Khang Diệu cùng Thời Sướng càng tốt. Thời Ngộ An tâm sự ngổn ngang, tùy ý ứng đối mấy câu, liền đi đến nhà Ngụy Sở Ca đón Thời Sướng.

Ngụy Sở Ca đã hoàn toàn công khai giới tính cùng trong nhà, nhà nàng không tiếp thụ nổi, Ngụy Sở Ca liền dọn ra ngoài ở một mình. Nàng mượn một nhà trọ đơn giản, Giang Trùng lo lắng nàng, ba ngày hai đầu hướng nơi này chạy, đến cuối cùng dứt khoát không trở về Giang gia nữa, cả ngày cùng Ngụy Sở Ca dính cùng một nơi. Lúc Thời Ngộ An đến, Ngụy Sở Ca đang dạy Thời Sướng vẽ, Giang Trùng ngồi ở một bên ôm máy vi tính xách tay xử lý công sự.

Thời Ngộ An đem việc mình đi thăm Thời ba nói một lần, Ngụy Sở Ca cũng không cảm thấy có cái gì, nàng biết chuyện lúc trước Thời Ngộ An bị đuổi ra khỏi nhà vẫn là tâm bệnh của cô, bây giờ Thời Ngộ An có thể trở về nhà, Ngụy Sở Ca cũng vì cô mà cao hứng. Ngược lại Giang Trùng, trong nháy mắt thì bão nổi: “Bằng cái gì có chỗ tốt liền toàn bộ để cho họ Khang kia vớt? Tiền là tôi ra a, hơn nữa ba cô còn đối với hần hảo cảm tăng lên gấp bội, còn muốn để cho cô cùng hần sống thật tốt, vậy Dịch Nghiêu kia lại làm sao bây giờ?”

“Tôi lúc ấy bất ngờ không nghĩ ra lý do, liền theo ý ba tôi nói. Hơn nữa chuyện tôi không thích Khang Diệu, ba tôi cũng không biết a.” Ngờ kíp Thời Ngộ An nhu nhược, Giang Trùng liếc mắt: “Cũng một Dịch Nghiêu có thể nhin, này nếu là Sở Ca cùng người khác kết hôn, không cần biết thiệt giả, tôi không phé đi nam nhân kia coi như thiên đại ân đức, chứ đừng nói tới để cho người phụ nữ của tôi tiếp tục cùng hần dây dưa.” Ngụy Sở Ca tròn mắt nhìn Giang Trùng một cái, giọng nói bất thiện: “Chị lợi hại như vậy a!”

Giang Trùng hừ một tiếng, lăm bằm một câu: “Dịch Nghiêu cho dù không nói ra miệng, tôi cũng không tin trong lòng nàng có thể không ngại việc này.” Nói xong cũng tiếp tục ba thấp ba thấp tiếp tục việc gõ gõ bàn phím của mình, lại lăm cho Thời Ngộ An bởi vì câu nói này mà rơi vào suy tư.

Thật ra thì Giang Trùng nói không có sai, trong lòng Dịch Nghiêu làm sao có thể không ngại? Nàng chẳng qua là không muốn Thời Ngộ An khó xử mà thôi. Nàng quá giỏi về che giấu tâm tình của mình, nếu không phải lúc này Giang Trùng nói ra, có lẽ Thời Ngộ An thật muốn đã quên, Dịch Nghiêu đối với sự tồn tại của Khang Diệu, làm sao có thể không thêm đề ý? Nàng không phải đã vì việc này mà tức giận một lần rồi sao, bất quá cuối cùng nàng vẫn là thỏa hiệp. Vì Thời Ngộ An, nàng đã không giống Dịch gia thiên tài, tinh táo cơ trí trong truyền thuyết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Khổ sở

Chương 20 : Khổ sở

Dịch Nghiêu ở nước Mỹ gần người gần hai tuần, chuyện hợp tác cùng nhà Lư Minh Hề cuối cùng cũng xem như bàn xong. Trong khoảng thời gian này, Lư Minh Hề không ít lấy lòng nàng, đáng tiếc Trương Vương hữu ý Thân Nữ vô tình, Dịch Nghiêu tâm như chỉ thủy, ngoại trừ công sự, ngay cả một câu cũng ít cùng hắn nói, chộc cho Lư Minh Hề một mặt lụn bại không chịu được, một mặt hơn hạ quyết tâm phải có được nàng.

Lúc này Dịch Nghiêu mới vừa tắm xong chuẩn bị ngủ, Giang Trùng gọi điện thoại đến, cùng nàng nói về tình huống hợp tác của khu biệt thự Tây Giao, sau khi nghe xong Dịch Nghiêu đang muốn cúp điện thoại, Giang Trùng cũng không theo không buông tha quần nàng: “Ôi chào, Dịch Nghiêu, tôi nghĩ đi nghĩ lại, mỗi lần đều đưa chỗ tốt lớn cho cô, luôn cảm thấy quá tiện nghi cho cô rồi, cô cũng nên bày tỏ chút ít lòng thành cho tôi đi?”

Dịch Nghiêu một tay cầm điện thoại di động, một tay rót rượu đỏ, giọng nói nhàn nhạt: “Tôi ngược lại muốn cho cô, bây giờ tôi cùng bên này hợp tác, coi như là một chén canh thật to, nhưng mà cùng Hùng Thịnh mấy người lĩnh vực bất đồng, vậy cô có thể nuốt xuống được sao?”

“Không muốn cái này có thể muốn cái khác a. “Giang Trùng là quyết tâm muốn từ trong tay Dịch Nghiêu vớt chút chỗ tốt: “Dịch thị mấy người bàn tay dài như vậy, lĩnh vực gì mấy người cũng có thể dính vào, sao lại không thể cho tôi chút dính chỗ tốt?” Dịch Nghiêu bung rượu đỏ lên uống một hớp, hít mũi chăm chọc cô: “Không phải nói không quan tâm tiền - quyền sao, tôi xem trong mắt cô chỉ có tiền thôi đi?”

Giang Trùng cũng không hài lòng Dịch Nghiêu nói cô như vậy, vội vã muốn chứng minh bản thân phẩm chất thật là tốt, không trải qua đại não suy nghĩ bật thốt lên: “Tôi cho cô vợ tiểu bạch thỏ của cô mượn năm trăm vạn, ngay cả ánh mắt đều không nháy một cái, cô lại còn nói tôi như vậy.” Lời nói ra khỏi miệng, liền không thể thu về được, Giang Trùng còn không có ý thức được bản thân lại ngu xuẩn ra khỏi tầm cao mới, Dịch Nghiêu đã mở miệng hỏi thăm: “Cô cho Ngô An mượn năm trăm vạn?”

Giang Trùng lập tức không phản đối, Dịch Nghiêu lại hỏi một lần: “Ngô An tại sao phải mượn cô nhiều tiền như vậy?” Giang Trùng nói quanh co nửa ngày, biết không thể che giấu, bèn đem việc của Thời gia nói thẳng ra, cuối cùng còn ý xấu cổ động tuyên truyền một chút gần đây Khang Diệu là như thế nào đi đến Thời gia, như thế nào cùng Thời Ngô An “ăn ái”. “Nói thật, nếu như cô còn không trở lại, tiểu bạch thỏ của cô liền bị đại hôi lang khác ăn mất.”

Dịch Nghiêu nửa ngày không lên tiếng, Giang Trùng còn muốn dong dài cái gì, Dịch Nghiêu đột nhiên trực tiếp cúp điện thoại, Giang Trùng tức giận thiếu chút nữa ném điện thoại. Dịch Nghiêu ngồi ở trên giường suy nghĩ một lúc lâu, động động mấy ngón tay gửi cái tin nhắn cho Tần Văn: “Chuyển cho Giang Trùng năm trăm vạn.” Chỉ chốc lát sau nhận được hồi âm, Tần Văn rất rõ ràng là một người thư ký tần chức trách, hỏi cũng không hỏi liền trực tiếp đi làm.

Trong nhà Thời Ngô An xảy ra chuyện, trong lòng cô nhất định rất khổ sở, nhưng Thời Ngô An cái gì cũng không nói cho nàng. Dịch Nghiêu biết Thời Ngô An cũng có kiêu ngạo của cô, cũng hoặc là đơn thuần không muốn để cho nàng lo lắng, nhưng là Thời Ngô An không có đem chuyện lớn như vậy nói cho nàng biết, không để cho Dịch Nghiêu ở lúc cô cần nàng, có thể ở một bên bồi cô, an ủi cô, Dịch Nghiêu cảm thấy có chút khổ sở. Về phần Khang Diệu, Dịch Nghiêu cảm giác tính khí của mình thật đúng là tốt giống như trong tin đồn như vậy, sau khi nghe Giang Trùng thêm dầu thêm mỡ nói, nàng cũng không có lập tức để ý Khang Diệu, phản ứng đầu tiên lại là bây giờ Thời Ngô An như thế nào.

Chuyện trong nhà của Thời Ngô An đã xử lý tốt sao? Thời Ngô An đã thờ phào nhẹ nhõm hay là còn đang khổ não? Thời Ngô An có khóc hay không? Những ngày đó tiếng cười của Thời Ngô An trong lúc cùng nàng gọi điện thoại có phải làm bộ hay không? Có phải lúc đó Thời Ngô An rất muốn nhìn thấy nàng, lệ thuộc vào nàng hay không... Dịch Nghiêu nhìn tấm ảnh tự chụp của Thời Ngô An trên điện thoại di động gửi tới trước đó, trong đầu tràn đầy đều là Thời Ngô An.

Dịch Nghiêu mở ra máy vi tính, vừa đặt vé máy bay vừa cùng Dịch Thuần gọi điện thoại: “Ta muốn trở về trước, nơi này chút công việc còn lại liền giao cho con cùng Khang Từ. Sau khi hai người giải quyết xong lập tức trở về nước, không nên ở chỗ này lâu. Sáng mai ta lên máy bay, không cần đưa ta, cứ như vậy.” Dịch Thuần còn chưa kịp nói một chữ, Dịch Nghiêu đã cúp điện thoại.

Mà bên kia Giang Trùng cũng có chút rối rắm, Thời Ngô An từng nói qua không muốn để cho Dịch Nghiêu biết, bây giờ cô lại nói lời lỡ miệng, có thể tạo thành ảnh hưởng gì không tốt giữa các nàng hay không? “Dịch Nghiêu chính là một đại ma vương a, tôi suýt chút nữa quên mất, mới vừa rồi tôi còn thêm dầu thêm mỡ, em nói xem, không biết nàng có thể hắc hóa* hay không, ngược chết Tiểu An xong rồi trở lại ngược chết tôi?” Giang Trùng ôm Ngụy Sở Ca, đang hoảng đem “chuyện tốt” “mình vừa làm khai báo rõ ràng.

*trở nên bụng dạ khó lường

Ngụy Sở Ca tựa vào trong lòng cô, lần này thật không có nói Giang Trùng ngu xuẩn, ngược lại an ủi cô: “Như vậy cũng tốt a, thật ra thì, Dịch Nghiêu có quyền được biết, hơn nữa Tiểu An cùng Khang Diệu gần đây quả thật quá mức thân mật, nếu là Dịch Nghiêu trở lại, phát hiện Tiểu An bị đoạt đi rồi, thì mới thật là ngược chết chị.” Giang Trùng gật đầu một cái, hơi chút yên tâm, chợt điện thoại di động có âm báo tin nhắn reo lên, Giang Trùng lười biếng liếc mắt nhìn, chợt tròn to hai mắt: “Sở Ca, Dịch Nghiêu chuyển năm trăm vạn cho tôi.”

Ở thành phố X không có ai biết Dịch Nghiêu về nước, thời điểm nàng xuống máy bay cũng không có người điện thoại. Bây giờ ở trong nước là hơn tám giờ sáng, Dịch Nghiêu xuống máy bay trước tiên liền về nhà, Dịch Hiên cùng Dịch Vũ đến trường học, Dịch Từ đem chim ra ngoài đi dạo, trong nhà chỉ còn lại người giúp việc. Dịch Nghiêu đổi quần áo, trực tiếp đón xe đến nhà Thời Ngô An.

Ngày nhớ đêm mong hơn hai mươi ngày, nghĩ đến lập tức sẽ nhìn thấy người trong lòng, trong lòng Dịch Nghiêu không khỏi có chút khẩn trương. Thời Ngộ An ở góc lầu cách đó không xa, Dịch Nghiêu chợt dừng bước lại, nghiêng người đứng ở góc tường. Dịch Nghiêu thấy được Thời Ngộ An, cô ấy mới từ trong nhà ra ngoài, Khang Diệu đi theo phía sau. Hai người đứng ở trước cửa nói chuyện, Dịch Nghiêu rất không muốn thừa nhận, nhưng mà nhìn bọn họ như vậy thật rất giống vợ đưa chồng ra cửa đi làm, mà thật ra thì cũng chính là như vậy đi.

Trong lòng Dịch Nghiêu có chút buồn bã, nàng vẫn nhận định Thời Ngộ An không thích Khang Diệu, nên coi hẩn vì không có chuyện gì nên cùng Thời Ngộ An chơi trò mập mờ buồn cười, thỉnh thoảng buồn bực sẽ tìm chút thanh thần từ Thời Ngộ An. Thật ra thì nàng mới vẫn luôn là dư thừa đi, tối thiểu Khang Diệu cũng là người chồng danh chính ngôn thuận của Thời Ngộ An đi, còn nàng, coi là cái gì đây? Ác nhận dự đồ Thời Ngộ An ngoại tình, một tiểu tam*?

*người thứ ba

Khang Diệu cùng Thời Ngộ An nói cái gì Dịch Nghiêu không nghe được, nhưng nàng lại thấy rất rõ một màn Khang Diệu cúi đầu hôn gương mặt Thời Ngộ An, mà Thời Ngộ An, cô không có né tránh, ngược lại cúi đầu, dáng vẻ giống như rất thẹn thùng. Dịch Nghiêu nhắm hai mắt lại, giống như tất cả một nhọc lâu nay trong nháy mắt đều vọt ra, nàng cảm thấy có chút choáng váng, hoa mắt, đứng cũng không vững.

Dịch Nghiêu đỡ tường, suy nghĩ có chút quỷ dị xoay người. Chính nàng tựa hồ cũng đang cười nhạo mình, nhìn, nàng yêu cô đến tận xương, cô cũng không đặt nàng ở trong lòng đâu. Dịch Nghiêu xoay người rời đi, trong đầu nàng tất cả đều là hình ảnh Khang Diệu cúi đầu hôn gương mặt Thời Ngộ An kia, nàng chợt nhớ tới, hình như bản thân cũng hôn qua chỗ đó đi.

Dịch Nghiêu một đường trở về nhà. Một người ưu tú lại ưu nhã, thiên tài Dịch gia thanh danh vang dội, tổng giám đốc đương nhiệm của Dịch thị, được khen là ánh sáng của đại học X, giống như một đứa bé bị úy khuất lại không biết nói cho ai, gương mặt xưa nay vắng lạnh nhưng lại hết sức dịu dàng giờ đây giống như ngấm ở trong sương mù dày đặc, nhìn không ra buồn vui, lại có thể cảm thấy được mệnh mông mù mịt.

Khi Dịch Nghiêu về đến nhà, Dịch Trữ đang ở trong phòng khách pha trà, lúc này thấy nàng trở lại có chút kinh ngạc: “Sao mới đây mà Nghiêu Nghiêu về rồi?” Dịch Nghiêu tùy ý dạ một tiếng, gương mặt trắng bệch bước lên lầu. Dịch Trữ có chút lo lắng, rồi lại không biết phải hỏi như thế nào, liên tục suy nghĩ, liền gọi điện thoại nói cho Túc Như Chi tình huống dị thường của con gái, cho nên Dịch Nghiêu mới vừa trở lại phòng rửa mặt, liền nhận được điện thoại đến từ Túc Như Chi.

“Mẹ, gọi điện thoại cho con có chuyện gì sao?” Thanh âm Dịch Nghiêu rất thấp, Túc Như Chi lập tức liền nghe ra tâm tình con gái không tốt lắm, hoặc là, có thể nói là rất không tốt. “Mẹ nhớ Nghiêu Nghiêu, gọi điện thoại cho con không được sao?” Túc Như Chi không có trực tiếp hỏi Dịch Nghiêu, ngược lại tùy ý trò chuyện cùng nàng, tâm tình Dịch Nghiêu không tốt, vẫn luôn là Túc Như Chi nói, nói chuyện trên đường lữ hành của bà phát sinh chuyện lý thú, Dịch Nghiêu thỉnh thoảng ứng tiếng phụ họa một câu.

“Tâm tình Nghiêu Nghiêu không tốt sao?” Túc Như Chi rốt cục đi vào chánh đề: “Có phải cùng Tiểu An gây gổ hay không?” Túc Như Chi trong lòng biết rõ ràng, trừ Thời Ngộ An, còn không có ai có thể để cho tâm tình con gái mình xuống thấp như vậy. Dịch Nghiêu không biết trả lời như thế nào, các nàng không có gây gổ, nhưng là nàng tình nguyện đứng là hai người gây gổ, tối thiểu nàng có thể đi dỗ dành Thời Ngộ An. “Không có gì, mẹ, chúng con... thật tốt.” Dịch Nghiêu nhếch miệng, chỉ có thể nói như vậy.

Túc Như Chi trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói: “Gai dài sẽ phải nhổ ra cho hết, nếu không chi biết càng ngày càng đau. Sau khi nhổ hết, coi như không thể khép lại, ít nhất cũng sẽ không đau như vậy.” Nói xong liền cúp điện thoại, bà tin tưởng Dịch Nghiêu có thể xử lý tốt chuyện của mình, bà làm mẹ, cũng chỉ có thể làm đến như vậy thôi.

Dịch Nghiêu lẳng lẳng nhìn điện thoại di động, suy nghĩ một lúc lâu, mới chậm chạp bấm số điện thoại của Thời Ngộ An. “Tôi đã trở về.” Âm điệu của Dịch Nghiêu hơi cao, không muốn để cho Thời Ngộ An nghe ra bản thân có cái gì không đúng. Thời Ngộ An kinh ngạc trong dự liệu của nàng: “Chị như thế nào không nói gì liền trở về?” Dịch Nghiêu nhếch môi, không trả lời, nói thẳng: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi, tôi có việc muốn nói cùng em.”

“Em, quên cùng chị nói, ba em đã tha thứ cho em. Sau đó, ông ấy bảo em buổi trưa hôm nay đi về nhà. Cùng...Khang Diệu...” Thời Ngộ An có chút do dự, nhưng vẫn là nói chi tiết cho Dịch Nghiêu. Giọng nói của Thời Ngộ An có chút cẩn thận, Dịch Nghiêu vốn nên tức giận, tâm tình trầm muộn chợt giống như lập tức biến mất, nàng nâng lên một cái cười lạnh, giọng nói rất nhẹ rất nhanh: “Như vậy a, vậy cũng tốt.” Nói xong không đợi Thời Ngộ An phản ứng. Trực tiếp cúp điện thoại.

Khóe miệng Dịch Nghiêu mang cười, dáng vẻ thoát nhìn tâm tình không tệ, làm thế nào cũng cảm thấy có chút quỷ dị. Hồi lâu, nét mặt của nàng mới từ từ nghiêm túc, cặp mắt đỏ bừng bấm số gọi Giang Trùng: “Ra ngoài, đi uống rượu với tôi, không được dẫn Ngụy Sở Ca theo.” “Ồi chao? Cô đã trở lại?” Giang Trùng mới vừa hỏi ra một câu, Dịch Nghiêu đã cúp điện thoại, Giang Trùng tức giận giương nanh múa vuốt.

“Sở Ca, tôi đi ra ngoài một chút.” Giang Trùng đổi quần áo, lao đảo đến phòng bếp, Ngụy Sở Ca đang nấu ăn, cũng không quay đầu lại hỏi cô: “Sắp ăn cơm rồi, chị đi ra ngoài làm gì?” Giang Trùng đi tới phía sau nàng, đưa tay ôm lấy eo nàng, thỏa mãn cọ cọ: “Cái tên Dịch Nghiêu kia đã trở về, không biết bị kích thích cái gì, mới là buổi trưa lại kêu tôi đi ra ngoài uống rượu với nàng.”

Ngụy Sở Ca hiển nhiên đã quen Giang Trùng thỉnh thoảng dính người, thần thái như thường tiếp tục chuyện dở trong tay: “Đoán chừng cùng Tiểu An có liên quan, vậy chị đi đi, uống ít một chút.” “Ừ, tôi giải quyết nàng xong sẽ trở lại.” Giang Trùng đưa tay quay mặt Ngụy Sở Ca lại, hôn một cái trên môi nàng, vui rạo rức đi ra cửa. Ngụy Sở Ca quay đầu lại tiếp tục cắt thức ăn, khóe miệng lại không nhịn được cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nản lòng thoái chí

Chương 21 : Nản lòng thoái chí

Dịch Nghiêu gửi địa chỉ cho Giang Trùng, khi Giang Trùng đến, trước mặt Dịch Nghiêu đã bày không ít vỏ chai rượu. “Chắc, cô cũng nên tìm nơi có phong cách một chút, chạy đến KTV* uống rượu giải sầu cũng quá hạ thấp mình rồi.” Giang Trùng đặt mông ngồi vào bên người Dịch Nghiêu, đưa tay cầm lấy lon bia.

*quán karaoke

Dịch Nghiêu ngẩng đầu nhìn cô một cái, nghiêng đầu cười: “Giang Trùng, tình yêu rồi cuộc là cái cái quý gì?” Giang Trùng kéo mở nắp lon bia, hít một hơi: “Tôi cũng không biết nó là cái quý gì, đối với tôi mà nói, chính là Sở Ca.” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, cầm lấy một ly cao cổ bên trong là rượu đỏ. Giang Trùng vươn tay vỗ vỗ mặt của nàng: “Uống say chưa?”

“Không có say.” Dịch Nghiêu nghiêng đầu, tránh thoát cô đụng vào, Giang Trùng bĩu môi: “Nhìn cũng không xê xích gì nhiều. Ôi chao, cô đây là vừa trở về đi?” Dịch Nghiêu ngược đầu một hơi uống cạn một ly rượu đỏ, Giang Trùng kéo kéo khóe miệng: “Cô uống chậm một chút đi, tôi lại không có giành với cô.” Dịch Nghiêu giống như không nghe thấy Giang Trùng nói chuyện, có chút sững sờ giờ cái ly lên, sau đó chọt buông tay, cái ly rơi trên mặt đất vỡ tan.

Giang Trùng vội vàng tránh ra xa, chỉ sợ Dịch Nghiêu điên đập thứ gì lên trên người cô. “Hắc, Dịch tổng, ngài rồi cuộc bị cái gì kích thích?” Giang Trùng bỏ giày, ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon, tò mò nhìn Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu đưa tay vuốt vuốt mặt của mình, ánh mắt có chút đăm đăm. Giang Trùng đưa tay quơ quơ ở trước mắt nàng, Dịch Nghiêu nghiêng đầu nhìn cô, chậm rãi đem chuyện xảy ra từ đầu tới cuối nói một lần.

Sau khi Giang Trùng nghe xong, không nhịn được liếc mắt, đặt lon bia ở trên bàn, tiến tới bên người Dịch Nghiêu, gật gù đắc ý nói: “Cô a, cái này không phải kêu là thay người may áo cưới sao?” Dịch Nghiêu không lên tiếng, Giang Trùng lắc đầu một cái: “Chỉ có cô mới như vậy, nếu là tôi, lập tức ngay tại chỗ tôi chất vấn với đôi cầu... khụ khụ, bọn họ...”

Dịch Nghiêu đưa ra một ngón tay, dựng thẳng ở trước mặt Giang Trùng, cười hết sức rực rỡ: “Người ta chính là vợ chồng danh chính ngôn thuận, tôi đến chất vấn cái gì a?” Giang Trùng như có điều suy nghĩ: “Hình như là như vậy nha.” Dịch Nghiêu hừ một tiếng, Giang Trùng ôm cánh tay làm ra dáng vẻ trầm tư. Dịch Nghiêu đưa tay vỗ vỗ vai của cô: “Chúng ta tới, nói một chút.” Giang Trùng không hiểu: “Nói chuyện gì?” Dịch Nghiêu mê ly suy nghĩ, lại duỗi ra tay đánh Giang Trùng một cái: “Nói chuyện làm ăn.” Giang Trùng mắt tròn mắt dẹt, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Ngụy Sở Ca, nói rõ mình có thể sẽ trở về muộn một chút.

Dịch Nghiêu mở mắt ra, rèm cửa sổ chưa kéo, xoa xoa ánh mắt có chút đau, theo thói quen vươn cánh tay đi lấy điện thoại di động đặt ở tủ đầu giường. Điện thoại di động không sáng lên, chắc là hết pin, nàng vuốt vuốt huyệt Thái dương, vỗ vỗ đầu, từ trên giường giùng giàng ngồi dậy. Đầu rất đau, Dịch Nghiêu thử suy nghĩ lại một chút chuyện phát sinh, trí nhớ đến đoạn nàng lờ lửng kéo Giang Trùng nói xong việc làm ăn. Hắn là Giang Trùng đưa nàng trở về đi, Dịch Nghiêu liếm liếm khóe miệng khô khốc, xuống giường, chân trần đạp trên sàn nhà lạnh như băng.

Vào WC rửa mặt, cuối cùng cũng có một chút tỉnh thần, Dịch Nghiêu cầm điện thoại di động sạc pin, vừa mở máy, liền thấy một đồng cuộc gọi nhớ cùng tin nhắn. Thời gian hiển thị trên điện thoại di động chính là hơn ba giờ chiều, nàng đại khái ngủ một ngày một đêm, lâu như vậy. Mở ra tin nhắn chưa đọc, bên trong trừ Tần Văn hồi báo công việc, còn có chính là Thời Ngộ An cùng Khang Từ. Dịch Nghiêu cau mày, chỉ để lại tin nhắn của Tần Văn, những thứ khác toàn bộ không thèm nhìn tới liền xóa sạch. Lại mở ra nhìn những cuộc gọi không có tiếp, hai của Thời Ngộ An, Dịch Nghiêu theo bản năng không nhìn tới, nổi bật chính là năm cuộc đến từ Dịch Vũ cách đó không lâu.

Dịch Nghiêu bấm số gọi Dịch Vũ, rất nhanh điện thoại được tiếp. “Đại tiểu thư đã tỉnh chưa, nhanh tới bệnh viện đi, Dịch Hiên đã xảy ra chuyện.” Từ trước đến nay Dịch Vũ luôn tỉnh táo lại có chút hốt hoảng, Dịch Nghiêu chớp mắt khô khốc tái nhợt hỏi: “Dịch Hiên thế nào?” Dịch Vũ sắp xếp ngôn ngữ một chút, nói rất đơn giản, cũng rất rõ ràng: “Anh ba lên lên lái xe của anh hai ra ngoài, xảy ra tai nạn, mới vừa vào phòng giải phẫu.” Đầu Dịch Nghiêu càng thêm đau, vội vã trả lời một câu, treo điện thoại liền đi thay quần áo.

Lão Ngộ lái xe, Dịch Nghiêu ngồi phía sau nhìn ngoài cửa sổ, lông mày vo thành một nắm. Xe dừng đèn đỏ, một thân ảnh quen thuộc đến trong xương xông vào tầm mắt. Thời Ngộ An cúi đầu đứng ở vạch bên ngoài chờ đèn đỏ, Khang Diệu đứng bên người cô trong lòng đang ôm Thời Sướng. Khang Diệu không biết nói cái gì với Thời Ngộ An, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, khuôn mặt tươi cười. Đuôi lông mày Dịch Nghiêu khẽ run, tìm xuất hiện đầy đặc cảm giác đau nhói, nàng cúi đầu, nhìn chằm chằm mỗi chân của mình, từ từ bật cười, thật là đẹp một nhà ba người tràn đầy hạnh phúc a, nàng cũng không nhìn được muốn ghen tỵ đây. Đèn đỏ qua, lão Ngộ khởi động xe, Dịch Nghiêu mặt vô biểu tình nhắm mắt lại.

Dịch Vũ ở cửa bệnh viện chờ Dịch Nghiêu, thấy nàng tới, vội vàng nghênh đón, giành nói trước: “A Hiên không có gì đáng ngại, bị túi hơi an toàn làm gãy hai cái xương sườn, đã phẫu thuật nối lại. Não có chút chấn động nhẹ, tỉnh dưỡng mấy tháng là được, ông nội đang ở bên trong bô a Hiên.” Dịch Nghiêu thờ phào nhẹ nhõm, đi theo Dịch Vũ vào bệnh viện “Chuyện này trước đừng nói cho anh hai và chị dâu biết, tránh cho bọn họ lo lắng.” Dịch Vũ gật đầu một cái, có vẻ rất trầm ổn “A Hiên khẳng định cũng không muốn để cho ba biết, nếu không ba thế nào cũng phải phạt anh ấy cho xem”

Dịch Hiên còn chưa tỉnh, yên lặng nằm ở trên giường bệnh thuần trắng, đầu bị quấn giống như xác ướp. Dịch Trữ ngồi ở mép giường, mang kính lão nhìn bệnh án của Dịch Hiên, Dịch Nghiêu gõ cửa một cái, ông ngẩng đầu lên, từ từ đứng dậy “Đã tới a, có đau đầu hay không?” Dịch Nghiêu lắc đầu một cái, đi tới đỡ ông ngồi xuống. “Lát nữa ba trở về đi, con ở chỗ này với A Hiên là được.” Dịch Trữ gật đầu một cái, nghiêng đầu nhìn Dịch Nghiêu trên giường bệnh: “Cũng do tên tiểu tử này hay gây chuyện, lần này xảy ra chuyện lớn rồi đi? Chờ A Hiên tỉnh lại con phải mắng hắn một trận, nếu không lần

sau sẽ không nhớ lâu.”

“Con biết.” Dịch Nghiêu ngồi ở trên giường bệnh “Ba, người trở về bảo người nấu một nồi cháo gà, buổi tối con trở về lấy.” Dịch Trữ đáp ứng, chợt nhớ tới một chuyện, quay đầu nói với Dịch Nghiêu]: “Điện thoại di động của con hết pin sao? Tiểu An gọi điện thoại cho con không được nên gọi đến nhà, ba cùng nàng nói con uống say đang ngủ, chờ con tỉnh lại để cho con gọi lại cho nàng.” Thần sắc Dịch Nghiêu có chút lãnh, thanh âm nhàn nhạt: “Con không có mang điện thoại.” Dịch Trữ nhìn ra được tâm tình con gái không phải tốt lắm, cũng không hỏi nhiều, cầm bệnh án gốc cùng nàng nói về thân thể của Dịch Hiền.

Không bao lâu Dịch Trữ liền đứng dậy đi về, Dịch Vũ cũng đi theo ông về nhà lấy đồ, trong phòng bệnh chỉ còn lại Dịch Nghiêu cùng Dịch Hiền nằm ở trên giường. Dịch Nghiêu kéo cái ghế ở trước cửa sổ ngồi xuống, ôm hai cánh tay, suy nghĩ bay thật xa. Nàng không nghĩ tới những chuyện xảy ra giữa Thời Ngộ An cùng Khang Diệu, ngược lại nhớ tới khi còn bé. Chính nàng khi còn bé, còn có Thời Ngộ An khi còn bé. Thời Ngộ An khi còn bé là một người có chút điềm chủ nghĩa anh hùng, khi đó anh hùng trong cảm nhận của cô chính là Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu thành tích tốt, lần nào cũng đứng nhất lớp, tính tình cũng tốt, yên lặng chưa bao giờ làm ồn ào, là học sinh được các giáo viên thích nhất. Thời Ngộ An hy vọng trở thành người như Dịch Nghiêu vậy, nhưng mà cô thủy chung là chính cô, có chút kiêu ngạo, có chút tự nhiên, có chút yêu cười, có chút lỗ mãng, có chút khá ái...

Khi còn bé Thời Ngộ An thích ăn kẹo sữa, hoặc là bây giờ cũng thích, Dịch Nghiêu thường có thể ở trong túi của Thời Sướng phát hiện đủ loại kẹo sữa. Thời Ngộ An thật ra rất yêu học tập, cô thường sẽ quần Dịch Nghiêu dạy cô số học hoặc là tiếng Anh, sau khi Dịch Nghiêu dạy xong cô luôn sẽ cho Dịch Nghiêu một viên kẹo sữa, còn không nên phải nhìn nàng ăn xong. Mới đầu Dịch Nghiêu rất không nhẫn nại, sau lại không biết thế nào, giống như thật thích dạy cô, có lúc tan lớp Thời Ngộ An không quần nàng dạy cho cô khẩu ngữ hoặc là phương trình nàng còn có thể có một chút mắt mờ mờ nhỏ, không biết là bởi vì kẹo sữa, hay là bởi vì Thời Ngộ An, cũng hoặc là cả hai đi.

Nữa sau lại, Thời Ngộ An liền cùng Dịch Nghiêu trở thành bạn bè, không chỉ là bản thân Thời Ngộ An nhất sương tình nguyện, trong lòng Dịch Nghiêu cũng nhận định như vậy, chẳng qua là cho tới bây giờ cũng không có nói ra.

Trong cả lớp cũng chỉ có Thời Ngộ An mới có thể cùng Dịch Nghiêu lạnh như băng, nổi danh thiên tài ở toàn trường cùng nhau chơi đùa, cô thậm chí còn có thể kéo Dịch Nghiêu cùng các bạn của mình cùng nhau chơi đùa, mặc dù Dịch Nghiêu cho tới bây giờ không nói chuyện nhiều.

Chuyện đã xảy ra lâu như vậy nhưng đến bây giờ Dịch Nghiêu còn nhớ rất rõ, nhưng mà Thời Ngộ An cũng đã sớm quên sạch sẽ, cho dù các nàng học cùng một trường tiểu học, học cùng một trường trung học, nhưng mà Thời Ngộ An vẫn dứt khoát xóa toàn bộ về nàng ra khỏi trí nhớ.

Có lẽ là cho tới bây giờ không có để ở trong lòng đi, bên người nàng chỉ có Thời Ngộ An, trong lòng cũng chỉ có Thời Ngộ An, nhưng mà Thời Ngộ An thì không giống như vậy, bên người cô vĩnh viễn không thiếu bạn bè, Dịch Nghiêu mặc dù đặc thù, nhưng cũng là bé nhỏ không đáng kể.

Vậy bây giờ đây? Dịch Nghiêu nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm giác được nản lòng thoái chí, bây giờ Thời Ngộ An có phải là cũng cần bản không có để nàng ở trong lòng, có phải là chỉ cần mấy năm ngắn ngủi, cô lại có thể quên nàng sạch sẽ? Dịch Nghiêu chợt khủng hoảng, sau đó lại có chút hối hận, nếu như, có thể có nếu như, năm đó nếu như nàng không ra nước ngoài, như vậy ở thời điểm Thời Ngộ An không chỗ nào dựa vào có thể trở thành nơi để cô dựa vào hay không, như vậy cũng không cần Khang Diệu, cũng sẽ không tạo thành cục diện như bây giờ.

Nhưng mà hối hận thì lại có ích lợi gì, cõi đời này cần bản không có chuyện nếu như, chỉ có thực tế. Thực tế đang ở trước mắt, nàng không dám đứng vào, nhưng cũng không dám chạy trốn. Sắc mặt Dịch Nghiêu tái nhợt, nàng cắn môi dưới, bắt đầu lấy dũng khí suy tư một chút vấn đề, bây giờ sinh hoạt của Thời Ngộ An cũng không tệ lắm, Khang Diệu thật yêu cô, nhà của cô cũng đón nhận hẳn, bọn họ bây giờ một nhà ba người thoạt nhìn thật là hài hòa tốt đẹp, như vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ? Dịch Nghiêu, nên làm cái gì bây giờ? Phải buông tay sao?

“Ngô... Đau quá...” Thanh âm Dịch Hiền từ phía sau vang lên, kéo Dịch Nghiêu đang suy nghĩ trở về, nàng quay đầu, Dịch Hiền chạm vào lớp vải quá trên đầu, nhẹ nhàng nhếch miệng, nước mắt lưng tròng nhìn nàng. Dịch Nghiêu đứng dậy, đi tới bên giường bệnh của Dịch Hiền, trên cao nhìn xuống mà nhìn hân: “Tỉnh?” Dịch Hiền yếu ớt gật đầu, khí tràng của Đại tiểu thư tại sao kinh khủng như vậy? Dịch Nghiêu liếc mắt nhìn đồng hồ thạch anh trên tường, đã sắp hơn năm giờ. “Có đói bụng không?” Dịch Nghiêu nhìn thấy Dịch Hiền có chút sợ, thả mềm thanh âm.

Dịch Hiền lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái: “Đói cũng không phải đói, nhưng mà con thật khát nước.” Dịch Nghiêu nhìn lướt qua tủ đầu giường, phía trên cũng không có nước, ngược lại có một đồng trái cây. Dịch Nghiêu đi vòng qua, chọn một trái táo lớn, cầm lên dao gọt hoa quả đặt bên cạnh gọt vỏ. Hiệu quả thuốc tê trên người Dịch Hiền đã qua, hân vận vẹo khuôn mặt chịu đựng đau đớn, Dịch Nghiêu liếc hân một cái, bình tĩnh nói: “Con bây giờ cho đến khi tốt nghiệp cũng không cần nhắc lại chuyện muốn có xe riêng của mình.” Trên mặt Dịch Hiền cứng đờ, đáng thương nhìn Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu mặt lạnh nhìn thẳng vào mắt hân, Dịch Hiền bĩu môi, yếu yếu ồ một tiếng.

Dịch Nghiêu điều chỉnh giường bệnh lại một chút, để cho Dịch Hiền có thể ngồi dựa vào, đưa trái táo đã gọt xong cho hân: “Cánh tay cùng cái miệng của con cũng không có bị thương, cầm gặm đi.” Dịch Hiền ngoan ngoãn nhận lấy trái táo, vừa gặm vừa nhỏ giọng lầu bầu: “Đối đãi bệnh nhân không phải là nên dịu dàng một chút sao...” Dịch Nghiêu nghe được lời của hân, cầm dao gọt trái cây quơ quơ ở trước mắt hân: “Lão gia tử để cho ta mắng con một trận để cho con nhớ lâu, con nghĩ thử một chút xem được không?” Dịch Hiền nuốt nước miếng một cái: “Mắng liền mắng a, đừng động đao...”

Dịch Nghiêu ném cây dao lên trên tủ đầu giường, xoay người ra khỏi phòng bệnh: “Đợi lát nữa tiểu Vũ tới, ta đi ra ngoài một chút.” Cửa phòng bệnh từ từ đóng lại, Dịch Hiền gặm trái táo, đầu óc chuyển thật nhanh. Tâm tình Đại tiểu thư không tốt nha, khẳng định không phải đơn thuần là bởi vì bản thân không nghe lời mà bị thương, người có thể để cho Đại tiểu thư tâm tình không tốt như vậy, thoạt nhìn thậm chí còn có chút khổ sở nữa, sẽ chỉ có một đi? Nhưng mà chị Tiểu An... Nhưng mà lúc Đại tiểu thư ra khỏi nước không phải ngay trước mặt hân và a Vũ thân mật cùng mami của Sướng bảo bảo như vậy sao, làm sao đột nhiên lại như vậy a? Xem ra cần phải để cho a Vũ đi hỏi thăm một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Xa lánh

Chương 22 : Xa lánh

Bởi vì Dịch Vũ còn phải đi học, sau khi hắn đưa đồ đến thì Dịch Nghiêu liền báo hắn trở về nhà, bản thân giữ Dịch Hiên suốt đêm. Buổi chiều hôm sau Dịch Vũ không có lớp, Dịch Nghiêu để cho hắn trông Dịch Hiên, bản thân muốn đi ra ngoài mua chút đồ cho Dịch Hiên. Dịch Hiên nước mắt lưng tròng nhìn nàng: “Đại tiểu thư đối với con thật tốt, con càng ngày càng thích Đại tiểu thư.”

“Ít tìm phiền toái cho ta là được.” Dịch Nghiêu vuốt vuốt huyệt Thái dương, Dịch Vũ có chút lo lắng: “Sắc mặt Đại tiểu thư thoạt nhìn rất kém, hay là để con đi tốt hơn, Đại tiểu thư nghỉ ngơi một chút đi.”

Dịch Nghiêu lắc đầu một cái, trấn an cười cười: “Ta không sao mà, đi ra ngoài hóng mát một chút cũng là tốt, nơi này quá ngột ngạt, con chiều cổ tốt A Hiên là được.” Dịch Vũ không nói nữa, lấy điện thoại di động của nàng đưa cho nàng: “Pin đầy rồi, con giúp Đại tiểu thư lấy tới.” Dịch Nghiêu nhận lấy điện thoại di động, cũng không thèm nhìn tới liền cất vào trong túi.

Dịch Nghiêu đi đến một siêu thị gần bệnh viện, đi dạo một chút cảm thấy thật sự là nhàm chán, liền mua đủ đồ đi ra ngoài. Lúc sắp đi tới cửa, bỗng tiếng chuông báo động vang lên, sau đó có rất nhiều người thành quần kết đội chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa kêu cháy. Dịch Nghiêu ngẩng đầu nhìn vào bên trong, quả nhiên có khói bốc lên, có người đi qua bên người nàng đẩy nàng một cái để cho nàng đi mau, Dịch Nghiêu gật đầu một cái, đi theo đám người bước nhanh ra ngoài.

Đến ngoài cửa, khắp nơi đều là người đang gọi điện thoại, có người đang báo cảnh sát, có người đang báo bình an, có người đang khóc, Dịch Nghiêu đột nhiên cảm thấy có chút tâm phiền ý loạn. Đang lúc nàng muốn xoay người trở về bệnh viện, Thôi Sướng đột nhiên không biết từ nơi nào nhô ra, nhào tới trong lòng nàng: “Daddy!” Dịch Nghiêu theo bản năng muốn tìm kiếm thân ảnh của Thôi Ngô An, rồi lại sợ nhìn thấy Khang Diệu, đang lúc rối rắm, Ngụy Sở Ca với khuôn mặt lo lắng đi tới trước mặt nàng, nói cho nàng một chuyện long trời lở đất: “Tiểu An còn ở bên trong!”

Dịch Nghiêu căn bản phản ứng không kịp nữa, phản xạ có điều kiện giao hết thứ trong tay cùng với Thôi Sướng giao cho Ngụy Sở Ca, xoay người chạy vào bên trong. “Dịch nghiêu cẩn thận một chút nha! Tiểu An ở lầu hai!” Ngụy Sở Ca chỉ kịp kêu một câu như vậy, bóng lưng Dịch Nghiêu đã biến mất ở trong tầm mắt. Đã có cảnh sát tới đây sơ tán nhân viên, Ngụy Sở Ca gấp đến độ nước mắt cũng sắp chảy ra, vừa ôm Thôi Sướng đi ra ngoài cánh giới tuyến, vừa bấm điện thoại gọi Giang Trùng.

Bên trong mọi người tranh nhau chạy ra ngoài, Dịch Nghiêu ngược dòng người chạy lên, chọc cho mọi người một mảnh tức giận mắng. Dịch Nghiêu không thèm quan tâm, gấp gấp xông vào trong. Nguồn điện bên trong đã bị cắt từ trước, thang cuốn tự động cũng ngừng, Dịch Nghiêu chạy bộ lên lầu hai, trong lòng không ngừng cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may.

Không biết mỗi lầu ở nơi nào, cả siêu thị cũng tràn ngập khói dày đặc, Dịch Nghiêu bò đến lầu hai, một cước đá văng ra thùng nước bên cạnh thùng rác, cởi áo khoác xuống ngâm vào bên trong. Áo khoác hút đầy nước, Dịch Nghiêu lấy ra bịt miệng mũi, không có mục tiêu mà tìm kiếm.

“Ngô An! Em đang ở đâu!” Dịch Nghiêu thỉnh thoảng lấy áo khoác ra kêu một tiếng, ánh mắt bị hun khói liên tục chảy nước mắt, cũng may mọi người ở lầu hai đều đi hết, không để cho nàng phải luống cuống tay chân. Nàng không xác định Thôi Ngô An còn ở lầu hai này hay không, nhưng mà nàng nhất định phải tìm, trước khi đem lầu hai lật một lần, nàng sẽ không lựa chọn rời đi.

“Ngô An! Em có ở đây không! Ở đây thì nhanh trả lời tôi!” Cổ họng Dịch Nghiêu đã có chút khàn, không khí ở lầu hai càng ngày càng kém, coi như che lại miệng mũi, nàng cũng sắp không thể hít thở. Lầu dưới có nhân viên cứu hỏa cùng cảnh sát cầm loa lớn chỉ huy, Dịch Nghiêu tâm phiền ý loạn, bắt đầu cầu nguyện Thôi Ngô An đã đi xuống. Đang lúc này, Dịch Nghiêu nghe được tiếng gọi quen thuộc: “A Nghiêu...”

Dịch Nghiêu đột nhiên xoay người, hướng ngọn nguồn thanh âm chạy qua, ở trong góc một tiệm bán quần áo tìm được Thôi Ngô An. Cô quỳ ngồi dưới đất, có chút suy yếu nhìn nàng, sau đó từ từ kéo ra một nụ cười. Dịch Nghiêu ngồi xổm người xuống, đem áo khoác ướt ướm khoác lên người cô, ôm chặt lấy cô: “Thôi Ngô An, em ngu ngốc hay sao? Tại sao không chạy!”

“Em bị người đụng vào, bị trặc chân, vô cùng đau đớn.” Thanh âm Thôi Ngô An có chút yếu: “Sao chị lại ở chỗ này?” Dịch Nghiêu cúi đầu hôn một cái lên trán của cô: “Tôi tới tìm em a, đứa ngốc.” Thôi Ngô An đưa tay ôm cổ của nàng, mang theo nước mắt: “Em rất nhớ chị, a Nghiêu, em cho là em cũng không còn thấy được chị nữa.”

Dịch Nghiêu bình tĩnh lại, quả quyết ôm lấy Thôi Ngô An: “Chúng ta đi ra ngoài trước.” Thôi Ngô An núp ở trong ngực nàng, nhẹ nhàng gật đầu một cái. Lầu hai khói rất lớn, lại không nhìn thấy ánh lửa, Dịch Nghiêu thờ phào nhẹ nhõm, tận lực tăng nhanh tốc độ chạy xuống lầu dưới. “A Nghiêu, em gọi điện thoại cho chị, chị đều không nghe, tin nhắn cũng không trả lời, có phải chị giận em không?” Thôi Ngô An ở trong lòng Dịch Nghiêu chậm rãi mở miệng, Dịch Nghiêu không nói gì, chuyên chú nhìn đường dưới chân.

“Em cùng với Khang Diệu không có xảy ra chuyện gì. Nhà em xảy ra chút chuyện, ba em cho là anh ấy giúp một tay, nên báo em dẫn anh ấy về nhà. A Nghiêu, em thật không có cách nào...” Thôi Ngô An cố gắng giải thích, khước miệng Dịch Nghiêu hơi ép xuống, là điềm báo tức giận, nàng lạnh lùng cắt đứt Thôi Ngô An: “Đừng nói chuyện.” Nàng không có biện pháp gì cả, hết lần này tới lần khác không có biện pháp, để cho nàng khô sở, để cho nàng đau lòng, để cho nàng không biết như thế nào cho phải.

Dịch Nghiêu xuống đến lầu một, có nhân viên cứu hỏa nhanh chóng tới giúp các nàng. Dịch Nghiêu nghe không rõ bọn họ nói cái gì, cũng không buông tay đang ôm Thời Ngộ An ra, nàng chỉ cảm thấy choáng váng hoa mắt, chính mình cũng không biết thể nào chạy ra khỏi siêu thị, cũng không biết Giang Trùng lúc nào thì đến bên người nàng, cứng rắn đoạt lấy Thời Ngộ An trong lòng nàng đi.

“Cô không có chuyện gì chứ? Tiểu An cần đi bác sĩ, cô cũng không xê xích gì nhiều, mau lên xe.” Giang Trùng lôi Dịch Nghiêu vào trong xe, lại bị nàng lạnh lùng hất ra. Giang Trùng tức giận muốn mắng người, nhìn Dịch Nghiêu, làm thế nào cũng nói không ra lời. Trên khuôn mặt trắng nõn dính đầy bụi bẩn, một đạo một đạo, một đoàn một đoàn. Trên mặt kiếng đều là bụi bặm, trên quần áo xura nay sạch sẽ không nhiễm hạt bụi nhỏ tràn đầy dơ bẩn, thoát nhìn vô cùng sạch vật, làm cho người ta hoàn toàn không thể đem nàng cùng Tổng giám đốc Dịch thị cao quý ưu nhã liên tưởng đến cùng nhau.

Dịch Nghiêu nhìn về phía trong xe, đối mặt với Thời Ngộ An, ánh mắt nàng quá lạnh mạc, Thời Ngộ An chưa từng thấy qua bao giờ, không biết tại sao, Thời Ngộ An có chút sợ, còn có chút chột dạ. Dịch Nghiêu thu hồi tầm mắt, lắc đầu một cái: “Tôi còn có chuyện, đi trước.” Nàng nói xong cũng trực tiếp xoay người đi, Giang Trùng tức giận gờn chân.

Thời Ngộ An cúi đầu, một bộ dáng như tiểu bạch thỏ bị úy khuất, Giang Trùng muốn an ủi cô một chút, cẩn thận vừa nghĩ, dường như rõ ràng là Dịch Nghiêu càng khó chịu hơn. Giang Trùng nhìn về phía Ngụy Sở Ca, Ngụy Sở Ca trốn mắt nhìn cô một cái: “Trước đi bệnh viện đã!” Giang Trùng biến sắc, nhưng vẫn là chui vào trong xe, lái xe đi bệnh viện.

Dịch Nghiêu không trở về bệnh viện, nàng sờ sờ túi, phát hiện trừ điện thoại di động cùng thẻ tín dụng còn có một tờ một trăm, liền thật nhanh quyết định đón xe về nhà. Về đến nhà, Dịch Trữ không có ở đây, người giúp việc nói ông lại mang chim đi tản bộ, Dịch Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, liền tục dặn dò người giúp việc không được nói bộ dạng lúc về nhà này của mình cho Dịch Trữ, liền lên lầu về phòng của mình tắm thay quần áo.

Thu thập xong hết thảy, Dịch Nghiêu đột nhiên cảm giác được hơi mệt chút, nằm ở trên giường rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Đến khi nàng tỉnh lại trời đã sắp tối, cả người vô lực, trong lòng cũng khó chịu. Dịch Vũ gọi điện thoại tới, Dịch Nghiêu tùy tiện tìm cái lý do qua loa tặc trách chuyện buổi chiều không có trở về bệnh viện, thuận tiện nói cho Dịch Vũ bản thân buổi tối ở nhà nghỉ ngơi. Dịch Vũ hiểu chuyện không có hỏi tới nữa, hơn nữa còn bảo đảm bản thân sẽ chiếu cố tốt Dịch Hiên.

Dịch Nghiêu xuống lầu tùy tiện tìm chút đồ ăn, Dịch Trữ ở vườn hoa tưới nước, Dịch Nghiêu không có đi tìm ông, lại trở về gian phòng tiếp tục ngủ. Dịch Nghiêu ngủ rất nhanh, cũng rất sâu, tiếng chuông tin nhắn cũng không có đánh thức nàng. Thời Ngộ An lại ôm điện thoại di động, lo lắng suốt đêm. Cô muốn biết Dịch Nghiêu thế nào, lại bị ánh mắt lạnh lùng của nàng hù dọa, không dám gọi điện thoại cho nàng. Thời Ngộ An rối rắm một lúc lâu, lấy dừng khí nhắn tin cho nàng, lại chậm chạp không thu được tin trả lời.

Ngày kế khi Dịch Nghiêu tỉnh lại mới nhìn đến tin nhắn, vốn là muốn trực tiếp xóa đi, nhưng lại nhìn tin nhắn phát ngốc. Tin nhắn chỉ có bốn chữ một dấu chấm câu “Chỉ có khỏe không?” Dịch Nghiêu cau mày, động động ngón tay trả lời “Ừ” một chữ, liền ném điện thoại di động xuống đi rửa mặt.

Tin nhắn tiếp theo Thời Ngộ An trả lời Dịch Nghiêu không nhìn, cũng không xóa, trực tiếp đánh dấu không đọc. Bởi vì là thứ sáu, Dịch Vũ không cần đến trường, Dịch Nghiêu liền giao Dịch Hiên cho hần, bản thân đi xử lý chuyện công ty.

Cách mấy ngày Khang Từ rốt cục nhìn thấy Dịch Nghiêu, trong lòng cô có chút kích động, lại có chút đau lòng, bắt quá ngăn ngừa mấy ngày, Dịch Nghiêu cư nhiên gây gổ nhiều như vậy. Nhưng mà Khang Từ không có vui vẻ bao lâu cũng không có đau lòng bao lâu, Lưu Minh Hề mượn danh nghĩa họp tác nghênh ngang vào phòng làm việc tổng giám đốc, ở bên trong một buổi sáng cũng không ra ngoài, còn cùng Dịch Nghiêu đi ăn trưa, ghen tỵ của Khang Từ cũng sắp bốc lên.

Dịch Nghiêu để cho Dịch Thuần giao lại công việc, liền bảo hần tới bệnh viện nhìn Dịch Hiên, Dịch Thuần thế mới biết Dịch Hiên gặp chuyện không may, tức giận muốn bùng nổ, mãi la hét phải nói cho Dịch Kính Viễn, hù dọa phải Dịch Hiên liền tiếp thê cũng không dám làm xằng làm bậy nữa, lúc này hần mới chịu bỏ qua, bắt quá vẫn là dùng băng hiệu “huynh trưởng như cha” nhắc Dịch Hiên “cầu huyết làm đầu”.

Dịch Hiên bày tỏ rất khổ não, ôm bắp đùi Dịch Nghiêu liền tiếp khóc lóc kêu la không muốn Dịch Thuần chiếu cố hần, Dịch Nghiêu bị hần dây dưa không có biện pháp, liền đem chuyện của công ty giao cho Dịch Thuần, chính mình ở bệnh viện bồi Dịch Hiên. Cả người Dịch Hiên đều vô cùng vui sướng, cả ngày đùa giỡn vô lại, lúc đường bệnh khiêu khích gài bẫy Dịch Nghiêu lơ lửng, muốn biết tại sao tâm tình Dịch Nghiêu không tốt.

Không biết là Dịch Nghiêu quá cẩn thận, hay là Dịch Hiên bây giờ trở nên quá ngu xuẩn, liền tiếp mấy ngày, một chút tin tức hữu dụng cũng không có. Dịch Hiên rất thất bại, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một Thời Ngộ An có thể khiến cho Đại tiểu thư như vậy, nhưng giữa các nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì đây? Dịch Hiên nhiều lần suy tư không có kết quả, rốt cục sau lần thứ n Dịch Nghiêu nhìn điện thoại di động ngăn người, làm ra một quyết định - để cho Dịch Vũ trực tiếp hỏi Thời Ngộ An.

Vì vậy vào một buổi chiều yên tĩnh, Dịch Vũ bị Dịch Hiên lấy danh nghĩa đi lấy nước nóng đuổi ra phòng bệnh, tìm nơi yên lặng bấm số điện thoại của Thời Ngộ An. Thời Ngộ An rất nhanh nhận điện thoại, Dịch Vũ sắp xếp ngôn ngữ một chút, nói ngay vào điểm chính: “Tôi là Dịch Vũ, có một số việc muốn hỏi chị một chút.”

Thời Ngộ An có chút kinh ngạc, cũng rất mau phản ứng kịp: “Ừ, là chuyện gì?” Sắc mặt Dịch Vũ có chút rét run, nhưng mà Thời Ngộ An lại không thấy được: “Đại tiểu thư kể từ lúc từ Mỹ trở lại, tâm tình vẫn không tốt, thậm chí là... rất khó chịu, có phải cùng chị có liên quan hay không?” Thời Ngộ An trầm mặc một hồi, giọng nói có chút xuống thấp: “Tôi cũng không rõ ràng, tôi cũng rất muốn biết... A Nghiêu rốt cuộc thế nào a...”

“Đại tiểu thư rất yêu chị” Dịch Vũ cũng giảm thấp thanh âm xuống: “Chỉ một chuyện nhỏ của chị, cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với Đại tiểu thư. Tình cảm của chị đối với Đại tiểu thư không bằng Đại tiểu thư đối với chị, chị sẽ không hiểu.” Dịch Vũ ngừng một chút, tiếp tục nói: “Nếu như chị thật sự không thích Đại tiểu thư, vậy liền nhanh chóng nói ra đi. Đau dài không bằng đau ngắn, Đại tiểu thư không phải là người thích dây dưa, chị cũng nên thẳng thắn với Đại tiểu thư có được hay không?”

Thời Ngô An cắn môi, vành mắt có chút đỏ lên, mặc dù biết Dịch Vũ không thấy được, cô cũng là dùng sức lắc đầu một cái: “Không được. Tôi thích A Nghiêu, không muốn cùng A Nghiêu tách ra. Tôi biết giữa chúng tôi giống như xảy ra vấn đề gì đó, tôi muốn tìm a Nghiêu nói rõ một chút, nhưng mà dường như nàng luôn luôn cố ý xa lánh tôi... Dịch Vũ, cậu nói tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Dịch Vũ trầm mặc hồi lâu, sâu kín thờ dài: “Dịch Hiên đã xảy ra chuyện, Đại tiểu thư mấy ngày nay đều ở bệnh viện. Chị, đến đây tìm Đại tiểu thư đi.” Dịch Vũ nói số phòng bệnh của Dịch Hiên cho Thời Ngô An, liền cúp điện thoại. Hắn có thể làm đã làm, còn dư lại, xem duyên phận, xem bản thân các nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người yêu

Chương 23 : Người yêu

Dịch Vũ trở lại phòng bệnh, phát hiện trong phòng bệnh thêm một người. Lưu Minh Hề ngồi ở trên ghế trò chuyện cùng Dịch Hiên, thấy Dịch Vũ trở lại, cười chào hỏi cùng hắn: “Dịch Vũ.” Dịch Vũ gật đầu, không nhiệt tình lắm kêu một tiếng niên trưởng, hắn đi tới đặt bình trà xuống, Dịch Hiên không tìm không có phổi cười ha ha ha: “Ôi chào em trai, anh cho em biết a, tình nhân trong mộng Lưu niên trưởng vẫn nói đến kia, cư nhiên chính là Đại tiểu thư!”

Dịch Vũ rất lãnh đạm ồ một tiếng, hắn cũng không ngu xuẩn xé ngắt trời như Dịch Hiên, nếu không phải Lưu Minh Hề thích Dịch Nghiêu, làm sao lại không có lý do gì tiếp cận bọn họ? Dịch Hiên đối với thái độ của Dịch Vũ rất bất mãn, lôi kéo Lưu Minh Hề tiếp tục nói đông nói tây. Dịch Nghiêu đứng ở trước cửa sổ nhìn xuống, Dịch Vũ đi tới, kêu nàng một tiếng.

“Thế nào?” Thần sắc Dịch Nghiêu nhàn nhạt, nhìn ra được tinh thần không tốt lắm. Dịch Vũ lôi kéo tay của nàng quơ quơ, nghiêng đầu cười: “Đại tiểu thư kể từ lúc từ nước ngoài trở về, vẫn rất không bình thường.” Dịch Nghiêu nháy mắt mấy cái, khẽ cười lắc đầu: “Có thể là khí trời quá nóng, có chút phiền não.” Dịch Vũ biết nàng quả thật không muốn nói, cũng không có cưỡng bách nàng. Hắn từ trước đến nay không khéo nói, lần này lại là lần đầu tiên chủ động tìm đề tài nói chuyện phiếm cùng Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu cũng có chút hăng hái phôi hợp.

Sắc trời từ từ tối dần, Dịch Hiên la hét muốn ăn bữa tối, Dịch Vũ có chút không quá tình nguyện, bắt quả vẫn đi ra ngoài mua. Lưu Minh Hề đứng dậy cáo từ, Dịch Nghiêu dặn dò Dịch Hiên mấy câu, đưa Lưu Minh Hề đi ra ngoài. Đến cửa bệnh viện, Dịch Nghiêu đứng dưới đèn đường, vẫn là thái độ ôn hoà: “Tôi đưa tới đây, trên đường cẩn thận.”

Lưu Minh Hề có chút thất bại, bất quá vẫn là thể hiện khuôn mặt tươi cười: “Dịch học tỷ, có cần tuyệt tình như vậy không a!” Dịch Nghiêu nhìn hắn một chút, nhún vai một cái: “Vốn là không có tình, tại sao có thể nói là tuyệt tình?” Lưu Minh Hề không nói gì, Dịch Nghiêu cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thờ dài: “Đã hơn bảy giờ, cậu đi nhanh lên đi. Lưu Minh Hề, không cần tiếp tục, tôi sẽ không thích cậu.”

“Tôi không xứng với chị sao?” Lưu Minh Hề hỏi nàng: “Tôi luôn luôn cố gắng, mặc dù không cách nào đạt tới độ cao của chị, nhưng mà Dịch Nghiêu, tôi cũng không phải quá kém đi? Vậy tại sao chị không thể cho tôi một cái cơ hội?” Dịch Nghiêu cười, ngẩng đầu chăm chú nhìn vào ánh mắt của hắn: “Tôi thích một người, từ vừa mới bắt đầu hiểu được loại tình cảm này đã thích nàng, mười năm. Vấn đề ở đây là không phải có cơ hội hay không có cơ hội, Minh Hề, tôi thích nàng so với cậu thích tôi, hơn rất nhiều.”

Lưu Minh Hề đưa tay xoa xoa mặt của mình, thờ dài một hơi: “Cho nên? Tôi thật không có cơ hội?” Dịch Nghiêu gật đầu: “Sớm một chút thời gian có lẽ có, bây giờ, tự tôi cũng ghét bỏ sự cố chấp của bản thân.” Lưu Minh Hề đưa tay cầm cổ tay Dịch Nghiêu, vẻ mặt rối rắm: “Tôi biết tôi nên bỏ cuộc, nhưng mà, tôi vẫn còn rất không cam lòng làm sao bây giờ?”

Dịch Nghiêu không có tránh tay của hắn ra, bày ra vẻ mặt hết cách: “Có thể là bởi vì vị lực của tôi quá lớn.” Lưu Minh Hề có chút im lặng, Dịch Nghiêu cong khóe miệng cười. Lưu Minh Hề hít một hơi, rất chăm chú nhìn nàng: “Để cho tôi, thử lại lần nữa có được hay không? Để cho tôi theo đuổi chị thêm một tháng nữa, nếu như kết quả vẫn là như vậy, tôi sẽ bỏ cuộc.”

Dịch Nghiêu suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý, Lưu Minh Hề cười cầm tay của nàng: “Chị nhìn xem, hai chúng ta rất là xứng đôi.” Dịch Nghiêu nhìn hắn một cái, vẫn như cũ không có tránh thoát, ngược lại theo hắn cười. Dịch Nghiêu không biết mình tại sao như vậy, chẳng qua là đột nhiên có một loại khoái cảm trả thù? Thời Ngô An, thật ra thì Dịch Nghiêu tôi cũng không phải là không có em thì không thể đi?

Thời Ngô An an bài tốt Thời Sương, muốn một mình đi tìm Dịch Nghiêu nói chuyện rõ ràng một chút, vừa tới cửa bệnh viện, liền thấy nàng đứng ở dưới đèn đường, cùng một người đàn ông nắm tay vừa nói vừa cười. Trong tâm Thời Ngô An lộp bộp một tiếng, rầu rĩ đau lòng, thậm chí tâm hoảng ý loạn, không chế không được có chút phát run. Nàng tại sao có thể...

Nàng, tại sao không thể? Chính Thời Ngô An cũng phát giác bản thân suy nghĩ quái dị, tại sao mình có thể cùng Khang Diệu giữ vững quan hệ thân mật như vậy, lại không thể chịu được Dịch Nghiêu cùng những người khác nắm tay một chút? Thời Ngô An cắn môi dưới, gắt gao nhìn chăm chăm Dịch Nghiêu, giống như đột nhiên đã hiểu. Dịch Nghiêu là của nàng a, tại sao có thể cùng người khác...

Dịch Nghiêu cảm thấy tầm mắt nóng rực, nàng quay đầu đi, thấy được Thời Ngô An, sắc mặt có chút khó coi. “Thế nào?” Lưu Minh Hề theo tầm mắt của nàng nhìn sang: “U, chỗ kia có một mỹ nữ.” Dịch Nghiêu liếc hắn một cái, rút tay của mình ra, đi về phía Thời Ngô An, Lưu Minh Hề bủn rủn, đi

theo.

“Em thế nào lại ở chỗ này?” Giọng nói của Dịch Nghiêu có chút lãnh đạm, ánh mắt cũng quét một lần trên người Thời Ngô An, muốn nhìn xem trên người cô có phải xảy ra chuyện gì hay không. Thời Ngô An nhếch miệng, thanh âm có chút thấp: “Em tới tìm chị...” Dịch Nghiêu ồ một tiếng: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Thời Ngô An không biết nên mở miệng thế nào, Lưu Minh Hề đi tới bên người Dịch Nghiêu, tò mò nhìn Thời Ngô An: “Dịch Nghiêu, vị mỹ nữ này là ai a?” Dịch Nghiêu đưa tay đỡ mắt kiếng, có chút thờ ơ nói: “Bạn.” Lưu Minh Hề gật đầu một cái, Thời Ngô An lại ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Dịch Nghiêu, miệng giống như không bị khổng chế nói ra: “Không phải là người yêu sao?”

Khỏe miệng Lưu Minh Hề co quắp một chút, Dịch Nghiêu sùng sốt, ánh mắt có chút trợn to, cũng trong một cái chớp mắt tiếp theo khôi phục bình thường, đưa tay kéo bả vai Thời Ngô An, một bộ dáng vẻ “đây là bạn tốt của ta”. “Đừng có nói đùa, chồng của em, còn có con em cũng đang ở nhà chờ em đi? Mau về nhà đi, buổi tối ra ngoài cũng không đi cùng chồng, vạn nhất gặp phải người xấu thì sao?”

Thời Ngô An đang muốn nói chuyện, Dịch Nghiêu chợt nghiêng đầu hôn một cái ở trên mặt cô: “Muốn tôi gọi điện thoại giúp em sao, để cho Khang quản lý tới đón em?” Thời Ngô An nhìn nàng, từ từ lắc đầu. Lưu Minh Hề thế nào cũng cảm thấy không khí giữa các nàng có chút quái dị, Dịch Nghiêu cũng vậy, hôn người ta làm gì? Mặc dù giữa hai nữ nhân thân mật một chút cũng rất bình thường đi, nhưng mà hắn cũng vẫn cảm thấy có cái gì không đúng.

“Minh Hề, “ Dịch Nghiêu nhìn hắn, ánh mắt giống như có gai, rơi vào trên người lại không đau không ngứa “Đưa vị tiểu thư này về được không? Dù sao hai người cũng thuận đường, nàng đến hoa viên Tứ Hải.” Lưu Minh Hề gật đầu một cái, vẫn là không nhận được mở miệng: “Sao chị đột nhiên trở nên là lạ?” Dịch Nghiêu không lên tiếng, Thời Ngô An rõ ràng còn muốn phản đối, Lưu Minh Hề rất có mắt nhìn chỉ chỉ ven đường: “Cái đó, tôi đi đón taxi, hai người nói chuyện với nhau đi.”

Lưu Minh Hề xoay người đi đến bên đường đón xe, Dịch Nghiêu lui về sau hai bước, có chút thờ ơ nói: “Em tìm tôi làm gì?” Thời Ngô An hít sâu một hơi, từ từ mở miệng: “Chị tại sao lại đột nhiên đối với em lãnh đạm như vậy?” Ánh mắt Dịch Nghiêu có chút lãnh, nàng đưa tay kéo Thời Ngô An, xoay người cô lại dán sát thân cây bên cạnh, nâng lên mặt của cô cúi đầu hôn xuống.

Cái hôn này không có quá dài, Dịch Nghiêu vươn đầu lưỡi ở trong miệng Thời Ngô An quét một vòng liền lui ra. Nàng vẫn như cũ đang nâng khuôn mặt của cô, đưa ra nét mặt rất trong trẻo nhưng lạnh lùng tùy tiện cười: “Thì ra là em thích tôi nhiệt tình đối với em a?” Thời Ngô An có chút sợ run, môi đỏ mọng hé mở, ánh mắt phiếm nước nhìn Dịch Nghiêu.

Có phải Khang Diệu cũng đã gặp bộ dáng này của Thời Ngô An? Một ý tưởng quỷ dị ở trong đầu Dịch Nghiêu dâng lên, tựa như ma chướng, thế nào cũng xóa không đi. “A Nghiêu?” Thời Ngô An lấy lại tinh thần, thấy vẻ mặt nàng quái dị, không nhận được mở miệng gọi nàng một tiếng. Dịch Nghiêu quý thân xui khiến ôm thắt lưng Thời Ngô An, vén lên áo sơ mi đen bạc, lập lại ma sát ở trên da thịt nhai ở eo của cô.

Người này là của nàng, ai cũng không thể cướp đi. Dịch Nghiêu ôm Thời Ngô An sát vào lòng mình, tay trái đỡ hông của cô, tay phải được voi đòi tiền di chuyển lên trên, vuốt ve lưng của cô. Thời Ngô An giật mình, chỉ cảm thấy tất cả da gà đều nổi lên, toàn thân cũng trở nên yếu ớt kỳ quái. Cô đỏ mặt, thử tránh né đụng chạm của Dịch Nghiêu, lại bị nàng siết chặt hơn ôm vào trong ngực.

“Ngô...” Dịch Nghiêu cúi đầu hôn lên cổ Thời Ngô An, Thời Ngô An ngẩng đầu lên, đèn đường ở cách đó không xa yếu ớt, lại nhìn về phía xa, Lưu Minh Hề đứng ở ven đường không nhúc nhích. Thời Ngô An đột nhiên tỉnh táo lại, đây chính là ở bên ngoài! “A Nghiêu, dừng tay...” Thời Ngô An dùng sức đẩy Dịch Nghiêu ra, dựa vào cây há miệng thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng.

Dịch Nghiêu cau mày, không biết đang suy nghĩ gì. Thời Ngô An nắm lấy tay nàng, nàng cũng không có cự tuyệt. Thời Ngô An thở phào nhẹ nhõm, đỏ mặt vuốt phẳng nếp uốn quần áo. “Xin lỗi.” Dịch Nghiêu rũ mặt, không nhìn rõ tâm tình, Thời Ngô An lắc đầu một cái, không nói gì.

“Một mình em đi tới đây, Sướng Sướng đâu?” Dịch Nghiêu chợt nhớ tới tiểu cô nương yêu dính người, Thời Ngô An không chút suy nghĩ, trực tiếp nói chi tiết: “Khang Diệu ở nhà trông Sướng Sướng.” Thời Ngô An nói xong cũng hỏi hặn, bởi vì cô nhìn thấy sắc mặt Dịch Nghiêu trở nên cực kỳ khó coi. Thời Ngô An vừa muốn giải thích, Dịch Nghiêu đã dùng sức bỏ tay của cô ra.

Dịch Nghiêu lui hai bước, cười lạnh một tiếng: “Vậy em còn không mau trở về, đừng làm cho bọn họ sốt ruột chờ. Tôi còn phải chiều cổ Dịch Hiên, cũng không phụng bồi.” Dịch Nghiêu nói xong liền xoay người rời đi, Thời Ngô An ở phía sau lớn tiếng kêu nàng, nàng nắm chặt quả đấm, bước nhanh hơn, rất nhanh đi vào bệnh viện.

Thời Ngô An nhìn bóng lưng Dịch Nghiêu từ từ biến mất ở tầm mắt của mình, nước mắt đột nhiên rơi xuống. Nàng không phải đã nói yêu cô sao? Không phải đã nói sẽ chờ cô sao? Tại sao muốn đối với cô như vậy? Tại sao quăng cô vào trong biển sâu của nàng, rồi lại tàn nhẫn như vậy xoay người rời đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái?

Lưu Minh Hề đi tới, đưa tay quơ quơ ở trước mắt Thời Ngô An: “Vị tiểu thư này, cô... tại sao khóc? Ôi chao? Dịch Nghiêu đi đâu rồi, cô cùng chị ấy cãi nhau sao?” Thời Ngô An lắc đầu một cái, đưa tay xoa xoa nước mắt, Lưu Minh Hề đưa cái khăn giấy cho cô, cô nói cảm ơn, lau khô nước mắt.

“Tôi tên là Lưu Minh Hề, xem như làngười theo đuổi Dịch Nghiêu đi.” Lưu Minh Hề nhún vai: “Xe đang chờ đây, chúng ta bây giờ đi sao?” Thời Ngô An nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng gật đầu: “Lưu tiên sinh, tôi tên là Thời Ngô An.” Lưu Minh Hề gật đầu một cái, dẫn Thời Ngô An đi về phía ven đường, Thời Ngô An nhìn bóng lưng cao ngất của hắn, nhớ tới mới vừa rồi hắn lôi kéo tay Dịch Nghiêu, đột nhiên hiểu, tại sao mỗi lần cô nhắc tới Khang Diệu, Dịch Nghiêu đều phản ứng lớn như vậy.

Sắp đi đến ven đường, Lưu Minh Hề chợt quay đầu lại, khẩn thiết nhìn Thời Ngô An: “Tôi thật là đặc biệt thích nàng, nếu như có cơ hội cùng nàng một chỗ, nhất định sẽ thương nàng yêu nàng, không để cho nàng bị tí xú ủy khuất. Thời tiểu thư, xin tin tưởng tôi thật lòng.” Thời Ngô An cười khổ: “Lưu tiên

sinh nói với tôi những này làm gì?” Lưu Minh Hề bắt đầu đi cười cười: “Trong lòng nàng có người, không muốn tiếp nhận tôi, ngay cả cơ hội cũng không chịu cho tôi. Thời tiểu thư nếu như là bạn của nàng, nhất định biết làm thế nào mới có thể đã động lòng nàng. Tôi hy vọng, cô có thể giúp tôi.”

Thời Ngô An trầm mặc một hồi, dùng sức lắc đầu một cái: “Tôi nghĩ tôi không thể giúp được anh.” Bởi vì, tôi không thể đem người yêu của tôi tặng cho người khác. Lưu Minh Hề sùng sốt, nhưng cũng không có nói gì, có chút sa sút xoay người chui vào trong taxi. Thời Ngô An sâu kín thở dài, theo sau hân lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Quan hệ

Chương 24 : Quan hệ

Thời Ngô An về đến nhà, Thời Sướng đã buồn ngủ, Khang Diệu ở trong phòng khách vừa làm việc vừa chờ cô. “Đã trở về.” Khang Diệu nghe tiếng cửa mở, ngẩng đầu lên mỉm cười. Thời Ngô An gạt đầu một cái, đổi giày đi vào trong phòng nhìn Thời Sướng, lại trở về phòng khách. Tâm tình của Khang Diệu thoát nhìn không tệ, khép lại máy vì tính cười tùm tùm nhìn cô.

Thời Ngô An đi tới ngồi vào phía đối diện của hắn, hít sâu một hơi: “Khang Diệu, có chút chuyện chúng ta cần nói rõ ràng.” Khang Diệu tán đồng gật đầu một cái, mở miệng cười: “Anh cũng đang có ý đó đây. Tiểu An, bây giờ trong nhà của em đã tha thứ cho em, cũng tiếp nhận anh. Chúng ta, còn có tiểu Sướng, một nhà ba người thật tốt? Ba năm nay, anh vẫn tôn trọng em, nhưng mà Tiểu An, em thật tính toán tiếp tục cả đời như vậy sao?”

Thời Ngô An không lên tiếng, Khang Diệu tiếp tục nói: “Em biết, anh thật lòng yêu em. Tiểu An, em có thể thử một chút, xem anh là chồng của em, mà không phải ân nhân. Để cho anh chiều cổ cho em cùng tiểu Sướng, cả đời, có được hay không?” Ánh mắt của hắn khẩn thiết, trong tâm Thời Ngô An vừa xấu hổ lại rối rắm, nhưng mà nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của Dịch Nghiêu, rốt cục vẫn phải ngoan hạ quyết tâm: “Khang Diệu, anh có thể nghe em nói một câu hay không?”

Khang Diệu lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, Thời Ngô An chăm chú nhìn hắn, ngữ điệu rất chậm: “Em cũng chỉ có một đời này, không thể khẳng khái tặng cho người không thương.” Hai mắt Khang Diệu hơi tròn to, vẻ mặt có chút ngốc trẻ, hồi lâu, mới từ từ nở nụ cười khổ: “Như vậy, em có người trong lòng sao?” Ánh mắt Thời Ngô An khẽ run, từ từ gạt đầu: “Phải.”

Khang Diệu hít một hơi, gạt đầu liên tục: “Thì ra là như thế. Như vậy, là em muốn anh thành toàn bọn em sao?” Thời Ngô An cúi đầu, thanh âm có chút thấp: “Em nợ anh quá nhiều, Khang Diệu, em không dám yêu cầu anh thành toàn cho em cái gì, em không có tư cách đó. Cho tới nay đều là không công bình a, vô luận đối với anh, hay là đối với nàng. Em yêu nàng, nhưng em vẫn luôn tôn trọng nàng, em không thương anh, em cũng vẫn đang tôn trọng anh. Em thật không biết nên làm cái gì bây giờ, Khang Diệu, thật xin lỗi...”

“Để cho anh suy nghĩ. “ Khang Diệu nắm chặt quả đấm, ần ần nhủ lại mi: “Cho anh thêm một chút thời gian, để anh suy nghĩ thật kỹ.” Thời Ngô An cắn môi dưới, dùng sức gạt đầu một cái. Khang Diệu đứng lên cầm áo khoác cùng máy vì tính xách tay, thật sâu nhìn Thời Ngô An một cái, sải bước đi ra cửa nhà.

Thời Ngô An mỉm cười, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Dịch Nghiêu: “Có lẽ bởi vì chị là người dịu dàng nhất trên thế giới này.” Cho nên em mới có thể không kìm hãm được dễ dàng như vậy liền yêu chị. Đợi một lúc lâu không nhận được tin trả lời, Thời Ngô An đặt điện thoại ở trên bàn, yên lặng lấy hai tay che mặt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Mami về rồi.” Thời Sướng xoa mắt, từ trong phòng đi ra ngoài, từng bước nhỏ chạy đến trước mặt Thời Ngô An. Thời Ngô An vươn tay, ôm cô bé vào trong ngực, vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn: “Thế nào tỉnh?” Thời Sướng hơi chu cái miệng nhỏ, ôm cổ của cô cọt cọt lui: “Con ngủ đủ rồi. Mami, Khang tiên sinh nói mami đi tìm Dịch tổng, Dịch tổng chính là daddy sao?”

Thời Ngô An không nhịn được cười ra tiếng: “Đúng vậy, Dịch tổng chính là daddy, bắt quá Sướng bảo bảo tại sao kêu ba ba là Khang tiên sinh?” Thời Sướng mếu máo, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Anh ba nói, daddy không thích bảo bảo kêu Khang tiên sinh là ba ba nha, bảo bảo không muốn để cho daddy không vui. Mami, mami còn không có nói cho bảo bảo biết có nhìn thấy daddy hay không? Sướng bảo bảo thật là nhớ daddy nga.”

“Gặp được.” Gương mặt cười của Thời Ngô An âm thầm xuống, giọng nói rất nhẹ nhàng: “Nàng rất tốt.” Thời Sướng bĩu môi, bắt mắt đưa thân thể: “Sướng bảo bảo cũng muốn gặp daddy, mami hãy gọi điện thoại cho daddy, bảo bảo muốn daddy dẫn bảo bảo đi chơi công viên trò chơi.” Thời Ngô An liếc mắt nhìn điện thoại di động trên bàn, sờ sờ tóc Thời Sướng: “Ngao, nàng rất bận rộn, chúng ta không nên quấy rầy nàng có được hay không?”

Thời Sướng mê mê cái miệng nhỏ nhắn, vươn cánh tay cầm lên điện thoại di động, nhét vào trong tay Thời Ngô An: “Gọi đi gọi đi, daddy nói qua, người nhà so công việc quan trọng hơn nhiều.” Thời Ngô An cầm điện thoại di động, do dự một chút, vẫn là không nhịn được bấm số gọi cho Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu hồi lâu mới nhận điện thoại, nàng vừa ra tiếng, Thời Ngô An trực tiếp kín đáo đưa điện thoại cho Thời Sướng.

Thời Sướng ngược lại không có phát giác cái gì khác thường, hưng phấn ôm điện thoại di động cùng Dịch Nghiêu nói chuyện: “Daddy, Sướng bảo bảo rất nhớ daddy nha.” Thời Ngô An không lòng dạ nào đi nghe Thời Sướng cùng Dịch Nghiêu nói cái gì, cũng không muốn biết Dịch Nghiêu là thế nào đáp lại. Cô có chút thất thần, trong đầu tràn đầy đều là khuôn mặt của Dịch Nghiêu, cho đến lúc Thời Sướng trả điện thoại lại, Thời Ngô An mới phục hồi tỉnh.

thần.

“Daddy bảo ngày mai mang bảo bảo đi công viên trò chơi nga.” Thời Sướng nghe cảm, cười rất đắc ý, Thời Ngô An không nhìn được cũng cười theo. Thời Sướng: “Vậy chúng ta đi ngủ đi? Nếu không ngày mai cũng không có tinh thần chơi nga.” Thời Sướng dùng sức gật đầu một cái: “Dạ! Mami cũng nhanh đi ngủ nha!” Thời Sướng từ trong lòng Thời Ngô An nhảy xuống đất, nhón chân lên hôn một cái trên mặt cô: “Mami ngủ ngon!”

Nhìn Thời Sướng sôi nổi trở về phòng, Thời Ngô An không nhìn được cong lên khoe miệng. Âm báo tin nhắn trên điện thoại di động vang lên, Thời Ngô An cúi đầu mở ra, là tin hồi âm của Dịch Nghiêu: “Mà em cũng là người tàn nhẫn nhất.” Chóp mũi Thời Ngô An đau xót, rơi lệ: “Chị hẳn là không ngại cô độc, nhưng em không thể không có chị.” Tin nhắn gửi đi, cũng không có đáp lại, Thời Ngô An để điện thoại di động xuống, rửa mặt đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thời Sướng chạy vào phòng Thời Ngô An kêu to, muốn Thời Ngô An tìm quần áo xinh đẹp cho mình. Chờ Thời Ngô An dậy, hơn nửa hết thấy đều thu thập xong, chuông cửa vừa đang vang lên. Thời Sướng chạy tới mở cửa, cao giọng hô tiếng daddy, Thời Ngô An dò người nhìn về phía cửa, Dịch Nghiêu đang ôm Thời Sướng vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn xuống mặt của cô bé.

“Có thể đi rồi chưa?” Thái độ Dịch Nghiêu đối với Thời Sướng vẫn là giống như lúc trước, đối với Thời Ngô An lại rõ ràng lãnh đạm. Thời Ngô An mím môi, nhẹ nhàng gật đầu một cái, Dịch Nghiêu nhìn cô, thanh âm vẫn như cũ lãnh đạm: “Vậy đi thôi.” Nàng ôm Thời Sướng xoay người đi ra ngoài, Thời Sướng nằm ở trên vai nàng phát tay với Thời Ngô An: “Mami nhanh lên một chút!” Thời Ngô An cúi đầu, cầm túi lên đi theo.

Lão Ngô lái xe đưa các nàng đi công viên trò chơi, dọc theo đường đi đều là Thời Sướng lú lú, Dịch Nghiêu đáp lại nàng, Thời Ngô An vẫn không lên tiếng. Đến cửa công viên trò chơi, Thời Sướng giống như chim nhỏ vừa thoát ra khỏi lồng tre, sung sướng không chịu được. Một tay Thời Sướng lôi kéo Thời Ngô An, một tay lôi kéo Dịch Nghiêu, nhanh chóng xông vào khu trò chơi: “Mau mau mua vé, bảo bảo muốn ngồi xe vượt núi!”

“Quá nguy hiểm” Dịch Nghiêu kéo tiểu hài từ quá độ hưng phấn: “Ngồi đu quay ngựa gỗ có được hay không?” Thời Sướng chu cái miệng nhỏ: “Mami mới thích cái đó, bảo bảo thích chơi xe vượt núi.” Dịch Nghiêu nhìn Thời Ngô An một chút, ngắt cái mũi nhỏ của Thời Sướng: “Vậy đợi lát nữa daddy cùng ngồi với con, Sướng bảo bảo ngoan ngoan cùng mami đứng ở chỗ này đợi không nên chạy loạn, daddy đi mua vé.” Thời Sướng dùng sức gật đầu, Dịch Nghiêu buông ra tay cánh tay nhỏ bé, bước chân đi về phía chỗ bán vé.

“Thật đúng là ngày xấu, ở chỗ này cũng có thể đụng phải các người.” Dịch Nghiêu mới vừa đi không lâu, Khang Từ liền cùng một cô gái bộ dáng thanh tú đi tới trước mặt mẹ con Thời Ngô An, trên mặt ghét bỏ không nói nên lời. Thời Sướng ngậm miệng không nói gì, Thời Ngô An cũng không muốn cùng Khang Từ nhiều lời, nhưng mà Khang Từ giống như một khi đối mặt với Thời Ngô An liền thay đổi tính tình, vô cùng chua ngoa đánh đá, hoàn toàn không giống dáng vẻ khi ở trước mặt Dịch Nghiêu.

Khang Từ ôm hai cánh tay, khiêu khích nhìn Thời Ngô An: “Mang đứa con hoang tới công viên trò chơi à? Chỉ có một mình cô? Không có tên ngu ngốc nào tới dãi thỏ cho các người?” Sắc mặt Thời Ngô An có chút tái xanh, lại như cũ không nói lời nào, Khang Từ lại hăng hái hơn, vừa định lại nói ra lời châm chọc, thanh âm Dịch Nghiêu ở phía sau lạnh lùng vang lên: “Cô lại phát thần kinh cái gì?”

“Dịch tổng.” Khang Từ xoay người, có chút bối rối nhìn Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu quét mắt nhìn cô một cái, giao vé cho Thời Ngô An: “Cô nói có chuyện xin nghỉ, là vì tới nơi này chơi sao?” Khang Từ liền vội vàng lắc đầu, lôi kéo cô gái bên cạnh tới cho Dịch Nghiêu nhìn: “Đây là bạn học thời đại học của em, lần đầu tiên tới thành phố X, em mang nàng đi dạo, đi tới nơi này, chẳng qua là đứng dịp.” Dịch Nghiêu không có phản ứng gì, đưa một cây kẹo que tới trước mặt Thời Sướng, cô bé đưa tay nhận, nghe đầu đối với nàng ngọt ngào cười một tiếng: “Cảm ơn daddy!”

Khang Từ có chút sững sờ: “Con hoang... Thời Sướng gọi chị là gì?” Dịch Nghiêu bĩu môi không để ý tới Khang Từ, khom lưng bế Thời Sướng lên, Thời Sướng hiểu chuyện sửa mắt kiếng có chút bị lệch của nàng lại ngay ngắn, Dịch Nghiêu mỉm cười: “Người rất nhiều, ngàn vạn lần chó để bị lạc nga.” Thời Sướng ngoan ngoãn dạ một tiếng. Trong lòng Khang Từ có chút không bình tĩnh, Dịch Nghiêu cư nhiên đối với Thời Sướng dịu dàng như vậy? Hơn nữa, lần đầu tiên cô gặp Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu cũng giúp Thời Ngô An, quan hệ giữa các nàng là như thế nào?

Suy nghĩ như vậy cũng liền hỏi ra khỏi miệng: “Dịch tổng cùng Thời Ngô An là quan hệ như thế nào?” Dịch Nghiêu có chút nhìn không được, sao vấn đề của Khang Từ nhiều như vậy? Nàng vốn không muốn trả lời, liếc thấy Thời Ngô An cũng đang nhìn nàng, không nhìn được nổi lên chút ý định: “Bạn học cũ mà thôi, có thể có quan hệ gì?” Giọng nói của nàng cực kỳ tràn đầy lo lắng, ánh mắt dư quang vẫn nhìn Thời Ngô An, suy nghĩ muốn nhìn xem cô sẽ có phản ứng gì, giống như ở trước mặt Lưu Minh Hề vậy, có toát ra một câu người yêu nữa hay không?

Thời Ngô An lại giống như không có nghe được, cúi đầu mím chặt môi. Trong lòng Dịch Nghiêu cười lạnh, sắc mặt cũng không tốt, thế nào, ngay trước mặt cô em chồng liền cái gì cũng không dám nói? Khang Từ nghe lời của nàng xong cũng rất là cao hứng, cô còn tưởng rằng Dịch Nghiêu đối với Thời Ngô An có cái tình cảm gì không bình thường chứ.

Thời Sướng không thích Dịch Nghiêu cùng Khang Từ nói chuyện, len lén kéo quần áo của nàng. Dịch Nghiêu hiểu ý, bày ra công thức hóa mỉm cười tới: “Khang trợ lý tùy ý, tôi đi vào trước.” Nói xong cũng không trông nom phản ứng của Khang Từ, ôm Thời Sướng đi vào khu trò chơi, Thời Ngô An liếc mắt nhìn Khang Từ, cũng đi theo.

“Quan hệ giữa các nàng rất đặc biệt à, tuyệt đối không phải thuần túy là bạn học cũ.” Cô gái bên cạnh Khang Từ chậm rãi mở miệng, tâm tình tốt đẹp của Khang Từ nhất thời lập tức biến mất: “Tịch Cẩm Chi, cậu có ý gì à?” Cô gái tên Tịch Cẩm Chi khẽ mỉm cười, vô tội buông tay: “Tôi không có ý gì à. Bất quá Khang Từ, thì ra là cậu cũng có một mặt đánh đá như vậy nga, thật là... khó coi.”

Sắc mặt Khang Từ tái xanh, tức giận nhìn chằm chằm Tịch Cẩm Chi: “Đối đãi hạ người gì thì dùng cái dạng thái độ đó!” Tịch Cẩm Chi chậm rãi lắc đầu, một bộ dáng như ngày tận thế: “Cậu ngay cả người nào là dạng gì cũng nhìn không rõ, còn dám nói lời như thế? Ai, ngu xuẩn à.” Khang Từ tức giận muốn xù lông, Tịch Cẩm Chi bỗng nhiên nói: “Cậu thích Dịch tổng kia đi?”

“Cậu... Nói càn cái gì!” Về mặt Khang Từ lập tức trở nên mất tự nhiên, về mặt Tịch Cẩm Chi lộ ra một bộ hiểu rõ: “Đáng tiếc, dường như nàng cũng

không có thích cậu.” Tịch Cẩn Chi nói xong, hít một hơi thật sâu, xoay người chậm rãi đi ra ngoài, Khang Từ có chút thất bại, nhẹ giọng mắng nài một câu, rất không tình nguyện đi theo.

Ko biết editor Ami có nghỉ Tết ko nữa :))

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Quá độ

Chương 25 : Quá độ

Dịch Nghiêu bồi Thời Sướng chơi cho tới trưa, tâm tình Thời Ngộ An không tốt lắm, không có chơi cùng hai người, một mình ngồi ở bên trong quán cà phê chờ các nàng. Thời điểm Dịch Nghiêu cùng Thời Sướng trở lại quán cà phê Thời Ngộ An đang ngồi một mình bên cửa sổ ngắm người, cả phê trên bàn đã sớm nguội.

“Mami!” Thời Sướng chạy nhanh nhào vào trong lòng Thời Ngộ An, cô mới tỉnh thần, ôm Thời Sướng đặt ngồi trên đầu gối mình, rút khăn giấy lau mồ hôi cho cô bé: “Có mệt hay không a?” Thời Sướng lắc đầu một cái, mặt cười rực rỡ ngẩng đầu nhìn: “Daddy đều ôm bảo bảo nga, một chút cũng không mệt mõi! Mami, bảo bảo đói bụng.”

Dịch Nghiêu ngồi ở đối diện, cúi đầu gọi tin nhắn, Thời Ngộ An nhìn nàng một cái, khóe miệng có chút cứng nhắc nói: “Muốn ăn cái gì?” Thời Sướng bĩu môi, đáng thương nhìn Thời Ngộ An: “Macaron có được hay không?” Thời Ngộ An từ từ lắc đầu: “Không thể, quá ngọt, răng của bảo bảo sẽ bị sâu ăn hết.”

Thời Sướng méo mếu, ngược lại nhìn về phía Dịch Nghiêu: “Daddy, người ta muốn ăn đồ ngọt.” Dịch Nghiêu ngẩng đầu lên, cười đưa tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Thời Sướng: “Ngoan, nghe lời mami.” Thời Sướng bĩu môi, ngao kiêu quay đầu đi, không để cho Dịch Nghiêu sờ mình “Daddy chỉ thương mami, không thương Sướng bảo bảo.” Khóe miệng Dịch Nghiêu nhẹ nhàng nhếch một chút, bỏ điện thoại vào trong túi, hai tay đặt ở trên bàn, nàng má nhìn Thời Sướng: “Bánh pút-ting có được hay không? Lại thêm một bánh gato matcha nữa?”

Thời Sướng vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, xoay mặt nhìn lên Thời Ngộ An, thấy cô lại đang ngắm người, có làm ra vẻ già dặn thờ dài, miễn cưỡng đáp ứng: “Vây cũng được.” Dịch Nghiêu khen Thời Sướng một câu ngoan, kêu phục vụ sinh.

Thời Sướng ăn chút điểm tâm ngọt liền la hét no rồi, Dịch Nghiêu nói muốn đi ăn cơm, Thời Ngộ An bày tỏ không đói bụng, Dịch Nghiêu nhìn cô một lát, nhún nhún vai không lên tiếng. Thời Sướng tỉnh thần mười phần, nghỉ ngơi một lát lại lôi kéo Dịch Nghiêu chạy đông chạy tây chơi đùa, Thời Ngộ An tìm đến cái ghế dưới tàng cây, ngồi ở đó chờ hai người.

Thời gian giống như trôi qua rất chậm, lại giống như thật nhanh. Thời Ngộ An ngây ngốc ngồi ở đó, đến khi phục hồi tinh thần lại, nhìn xem một chút thời gian, đã hơn bốn giờ chiều. Lại đợi một lát, Dịch Nghiêu ôm Thời Sướng đầu đầy mồ hôi từ bên đu quay ngựa gỗ đi tới.

Dịch Nghiêu đặt Thời Sướng xuống, ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi, Thời Ngộ An đưa bình nước cho nàng, nàng đưa tay nhận, lại không mở. Thời Ngộ An mím chặt môi, lấy tấm khăn giấy ướt từ trong túi xách ra lau mồ hôi cho nàng, Dịch Nghiêu nhíu mi nhưng cũng không có né tránh. Thời Sướng đứng ở dưới tàng cây quan sát con sâu nhỏ, Dịch Nghiêu nhìn Thời Ngộ An, nhàn nhạt mở miệng: “Mẹ tôi đã trở về, kêu em về nhà ăn cơm.”

Thời Ngộ An ừ một tiếng, ánh mắt Dịch Nghiêu chuyển qua trên người cô, có chút ần ần run rẩy lông mi, lại cái gì cũng không có nhiều lời. Dịch Nghiêu gọi điện thoại cho lão Ngô, lúc lão Ngô đến cửa công viên trò chơi, nàng cũng nghỉ ngơi đủ rồi, không có gọi Thời Ngộ An, cũng không có gọi Thời Sướng, một người đứng lên đi ra ngoài. Thời Ngộ An khinh phiêu phiêu thờ dài, gọi Thời Sướng nhắm mắt theo sau.

Thời Sướng chơi một ngày, đến trên xe liên ngủ thiếp đi trong lòng Thời Ngộ An, không có Thời Sướng lú lú, trong xe an tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở. Dịch Nghiêu cau mày, đang muốn mở miệng, điện thoại di động của Thời Ngộ An chợt vang lên, cô vội vàng nhét Thời Sướng vào trong lòng của Dịch Nghiêu, nhanh chóng nhận nghe điện thoại.

Dịch Nghiêu ôm Thời Sướng vỗ vỗ, cô bé có chút thức tỉnh rất nhanh đã ngủ lại. Thời Ngộ An nghiêng đầu nghe điện thoại, có ý đề thấp thanh âm: “Khang Diệu, em cùng bạn ăn cơm tối, ừ, được, em biết.” Dịch Nghiêu vờn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm khóe miệng, trong mắt một mảnh âm trầm.

Thời Ngộ An cúp điện thoại, quay đầu đi xem Dịch Nghiêu, thấy nàng đã nhắm mắt lại. Xe lại chạy khoảng hai mươi phút, chậm rãi lái vào nhà để xe Dịch gia. Dịch Nghiêu mở cửa xe, ôm Thời Sướng đi cũng không quay đầu lại, Thời Ngộ An có chút lúng túng, vội vàng đi theo.

“Ba, mẹ.” Dịch Nghiêu vào phòng khách, hướng về phía Dịch Trữ cùng Túc Như Chi tùy ý lên tiếng chào liền ôm Thời Sướng lên lầu, Túc Như Chi còn không có biết rõ chuyện gì xảy ra, Thời Ngộ An mang theo vẻ mặt khiến người ta rất muốn khi dễ từ bên ngoài đi vào: “Chào chú, chào dì.”

Túc Như Chi vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Tiểu An tới đây ngồi.” Thời Ngộ An nghe lời đi tới bên cạnh ghế sofa, đặt túi ở phía trên, ngồi ở bên cạnh Túc Như

Chi. Túc Như Chi cười híp mắt lôi kéo tay Thời Ngô An: “Cũng có hơn một tháng không gặp, Tiểu An lại đẹp ra.”

Thời Ngô An có chút xấu hổ cười: “Đi đừng đùa con.” Túc Như Chi lại cùng cô hàn huyên mấy câu, lại kéo đến trên người Dịch Nghiêu: “Nghiêu Nghiêu là thế nào? Mặt đen như bao công.” Thần tình Thời Ngô An âm trầm xuống, khe khẽ thở dài: “Là con lại chọc a Nghiêu mất hứng đi.”

Thanh âm Thời Ngô An mềm nhũn, vẻ mặt rất thất vọng, lại mang chút vẻ vô tội, tâm Túc Như Chi suy tít là mềm nhũn: “Ai ô ô, tính tình Nghiêu Nghiêu có chút cổ quái, nhất định là chính mình nghĩ lầm quần đi.” Thời Ngô An miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, cười không nổi.

“Để cho tiểu An yên tĩnh một chút, đợi lát nữa lúc ăn cơm xong rồi hỏi nữa.” Dịch Trữ chậm rãi lên tiếng, không chớp mắt nhìn chằm chằm tờ báo. Túc Như Chi tán đồng gật đầu một cái, vỗ vỗ tay Thời Ngô An: “Con xem con khuôn mặt nhỏ nhắn này này, liếc nàng cũng không dám. Sẽ không phải sợ Nghiêu Nghiêu tức giận đi?”

Thời Ngô An lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái, trông mắt có chút đỏ lên: “A Nghiêu bây giờ đối với con rất lạnh nhạt, con thật sự có chút cảm thấy sợ...” Túc Như Chi nhìn bộ dáng này của cô, không nhịn được có chút đau lòng, nửa ôm cô dịu dàng dỗ dành an ủi: “Không có chuyện gì, Nghiêu Nghiêu thích con như vậy, làm sao có thể thật giận con đây? Con của di sinh di hiểu, nghe lời di, chớ để ở trong lòng, Nghiêu Nghiêu nhất định là nhất thời hồ đồ, chờ nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

“Là vấn đề của con.” Thời Ngô An đưa tay xoa xoa ánh mắt, vẻ mặt rất yếu ớt: “Là con khiến cho nàng ủy khuất.” Túc Như Chi bắt đầu đi thở dài: “Người trẻ tuổi a, không chịu chút khổ sao có thể biết quý trọng? Tiểu An ngoan, không cần biết Nghiêu Nghiêu thế nào, con phải tin tưởng, Nghiêu Nghiêu là thật lòng yêu con a.” Thời Ngô An cắn môi dưới, dùng sức gật đầu: “Con biết.”

Túc Như Chi đưa tay, sờ sờ đầu của cô, không nói gì thêm. Dịch Trữ bỏ tờ báo xuống, nhìn qua hai người bọn họ, bắt đầu đi lắc đầu một cái: “Đất Tiểu An đi dạo trong vườn hoa một chút đi, a Thuần a Vũ đều ở đó. Mọi người tuổi tác cũng không sai biệt lắm, cùng nhau trò chuyện, thả lỏng một chút.” Túc Như Chi trung cầu ý kiến của Thời Ngô An, cô gật đầu, Túc Như Chi liền dẫn cô đến vườn hoa.

Cho đến sắc trời đen xuống, mọi người mới từ trong vườn hoa cùng nhau trở lại trong nhà. “Rửa tay rồi đi ăn cơm đi.” Dịch Trữ từ phòng ăn nhô đầu ra: “Này trời mưa thật là tốt a, hôm qua ta mới vừa trồng thêm mấy cây nhỏ.”

“Ông cái lão già này, trông cây liền trồng cây đi, trong vườn hoa cũng không phải là không còn đất trống, ông làm gì mà đem mấy chậu mẫu đơn của tôi đi chỗ khác?” Gương mặt Túc Như Chi lộ vẻ mất hứng, chất vấn Dịch Trữ. Dịch Trữ trợn mắt một cái: “Chỗ đó tôi đã sớm chuẩn bị để trồng cây, có nơi dành riêng cho hoa mẫu đơn bà không chịu để vào cứ muốn đặt ở đó, bây giờ ngược lại còn trách tôi?” Túc Như Chi hừ một tiếng, cho Dịch Trữ một cái liếc mắt, xoay người đi rửa tay.

Túc Như Chi mới vừa vào phòng ăn, Thời Sướng liền giang hai cánh tay nhào vào trong lòng bà, khanh khách cười không ngừng: “Bà nội bà nội, con nhớ bà nội muốn chết! Bà nội có nhớ Sướng bảo bảo không a?” Túc Như Chi ngồi ở bên cạnh bàn ăn, ôm Thời Sướng đặt trên đầu gối, thật tốt chiều chuộng một phen: “Đi nhiên nhớ nha, bà nội đây không phải là trở về thăm con sao?”

Người giúp việc cầm chén đĩa dọn xong, Dịch Trữ phát tay một cái: “Cũng ngồi xuống ăn cơm đi, ăn cơm xong rồi hãy dỗ dành đứa nhỏ.” Túc Như Chi nhìn Dịch Trữ một cái, đặt Thời Sướng ngồi trên cái ghế bên cạnh mình: “Sướng Sướng muốn ăn cái gì, bà nội gấp cho con.” Thời Sướng sờ sờ cái bụng nhỏ của mình, có chút vô tội: “Con không đói bụng a.”

“Không đói bụng cũng phải ăn một chút, buổi trưa ăn món ngọt, ban đêm sẽ đói bụng.” Dịch Nghiêu buông xuống ống tay áo xăn lên lúc rửa tay, bưng chén nhìn Thời Sướng, cô bé biến sắc mặt: “Vậy cũng được.” Dịch Nghiêu ngoác ngoác khóe miệng, cúi đầu ăn cơm không có nói thêm gì nữa.

Thời Ngô An ngồi ở bên cạnh Dịch Nghiêu, cũng vẫn cúi đầu xới cơm, ngay cả đồ ăn cũng không gấp. Mưa bên ngoài có khuynh hướng lớn hơn, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng sấm sét, trong phòng cũng rất tĩnh lặng, Dịch Thuần cùng Dịch Vũ cũng không dám nói lời nào, nhìn mặt lẫn nhau.

Túc Như Chi ho khan hai tiếng, tìm đề tài: “Bên ngoài mưa lớn, Tiểu An cũng đừng đi về, tối nay ngủ cùng Nghiêu Nghiêu đi.” Thời Ngô An còn chưa nói gì, Dịch Nghiêu chợt cười lạnh một tiếng, âm dương quái khí nói: “Trong nhà người ta còn có người chờ đây, mẹ giữ người lại trong nhà chúng ta làm sao được? Cũng không sợ trong nhà người ta lo lắng.”

“Ai u cái con bé này, đây là học của ai a?” Túc Như Chi buông chiếc thìa, nhìn một chút sắc mặt khó coi của Thời Ngô An, lại nhìn một chút Dịch Nghiêu: “Con nói đùa kiểu này là có ý tứ gì a Dịch Nghiêu?” Dịch Nghiêu ngẩng đầu, mặt bất kinh tâm cười cười: “Con nói chính là lời nói thật a, Khang quản lý còn đang ở nhà chờ đây, mẹ giữ vợ con người ta lại nơi này làm gì?”

Túc Như Chi vừa muốn mở miệng mắng nàng, Thời Ngô An đã đặt chén xuống đứng lên, trông mắt phỉm hồng: “Em trở về là được.” Dịch Nghiêu giương mắt nhìn cô, trong lòng mơ hồ run lên một cái, tâm đau nhói. Thời Ngô An hít sâu một hơi, trực tiếp xoay người rời đi.

“Tiểu An! Con đừng đi ra ngoài, bên ngoài trời mưa lớn lắm, Tiểu An!” Túc Như Chi kêu một tiếng, Thời Ngô An cũng không quay đầu lại. Túc Như Chi trợn mắt nhìn Dịch Nghiêu một cái: “Con xem con đang làm gì kia! Còn không vội vàng đuổi theo!” Dịch Nghiêu ngồi yên không động, Túc Như Chi đột nhiên đứng lên, cái ghế kéo trên mặt đất vang lên thanh âm ben nhọn, bà đưa tay ôm lấy Thời Sướng, nhìn lướt qua Dịch Nghiêu: “Lúc này mới có bao lâu, con có phải là đã quên lúc ban đầu nói cái gì với mẹ rồi?”

Dịch Nghiêu như cũ không nói gì, tay đặt ở dưới cái bàn đã nắm chặt thành quyền. Túc Như Chi sâu kín thở dài: “Đêm hôm khuya khoắt, trời lại đổ mưa, đáng thương cho một cô gái yếu đuối như tiểu An, nếu như xảy ra chuyện gì...” Dịch Nghiêu đứng lên, không nói tiếng nào bước nhanh đi ra khỏi phòng ăn, Túc Như Chi liếc mắt: “Tôi cũng không có khẩu vị, mọi người ăn đi, tôi mang Sướng trở về phòng ngủ.”

Thời điểm Dịch Nghiêu đi ra ngoài, vừa đứng thấy Thời Ngô An ở ven đường chui vào một chiếc taxi, nàng vội vàng chạy đi nhà để xe. Lão Ngô đang

rửa xe, thấy nàng tới có chút kinh ngạc, Dịch Nghiêu mở cửa xe ngồi xuống: “Bên ngoài trời mưa đây, chạy một vòng thì sạch sẽ.” Lão Ngô có chút mờ mịt, Dịch Nghiêu thở hắt hắt mấy hơi, có chút nóng nảy nói: “Đến hoa viên Tứ Hải.”

Có lẽ tên chương có ý nói quan hệ hai người sắp chuyển sang giai đoạn mới ^^

P/s: do editor nghỉ Tết với bạn đi làm sau tết nên giờ mới có chương. Để mấy b chờ lâu... ủng hộ b ấy nha '(

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Một chương rất thuần khiết

Chương 26 : Một chương rất thuần khiết

“Chú về trước đi.” Đến hoa viên Tứ Hải, Dịch Nghiêu mở cửa xe, bỏ lại một câu nói liền vọt vào trong mưa. Lão Ngô quay cửa sổ xe xuống hô to: “Đại tiểu thư, cô cảm theo dù này!” Âm một tiếng sấm vang, lão Ngô không có nghe được Dịch Nghiêu nói cái gì, lại nhìn qua, thân ảnh của nàng đã biến mất khỏi tầm mắt.

Trời mưa càng lúc càng lớn, Dịch Nghiêu lấy mắt kiếng xuống lau lau bọt nước, cũng không bao lâu lại động đậy. Chạy một lát ở bên trong tiểu khu, rốt cục ở trước mắt nhìn thấy thân ảnh quen thuộc: “Ngô An!” Nàng xông lên kéo lại cổ tay Thời Ngô An, cường bách cô xoay người đối mặt bản thân.

Thời Ngô An hai mắt đều đỏ, trên khuôn mặt đầy nước mưa cùng nước mắt, Dịch Nghiêu đưa tay sờ sờ mặt cô, sau đó ôm cô thật chặt vào trong ngực. “Thật xin lỗi, là lỗi của tôi, em đừng khóc, thật xin lỗi...” Thời Ngô An ôm lại nàng, dùng sức lắc đầu, nức nở nói: “Đừng nói xin lỗi, chị không có lỗi gì với em hết. A Nghiêu, em thật sợ hãi, em cho rằng chị sẽ không bao giờ... muốn nhìn tới em nữa, a Nghiêu...”

Dịch Nghiêu đặt cằm ở trên trán Thời Ngô An, sâu kín thở dài: “Tôi vốn không nên nghiêm túc như vậy, đều đã nói phải thương em yêu em, lại làm hại em khổ sở như vậy. Tôi sẽ đối a Ngô An, em đừng thương tâm, chúng ta sẽ giống như trước đây vậy, có được hay không?”

“Không được!” Thời Ngô An dùng sức tránh thoát ra ôm ấp của Dịch Nghiêu, có chút thở gấp hướng về phía nàng rống to: “Em biết chị đối với Khang Diệu rất dễ ý rất dễ ý, Dịch Nghiêu, chị cần gì phải ép bản thân nhân nhượng em như vậy? Chị lại không có nợ em! Còn có a, em nói rồi em không thích Khang Diệu, em thích chị, chị có thể đừng luôn tự cho là đúng hay không a! Chị cái tên đại ngu ngốc này! Không phải là rất lợi hại sao, không phải chị là thiên tài sao, tại sao chị cũng không nhìn ra được? Dịch Nghiêu, em yêu chị a!”

Dịch Nghiêu có chút sợ run, tiếng mưa rơi tách tách vang ở bên tai, trong đầu lại trống rỗng. Thời Ngô An cắn môi, đưa tay lấy mắt kiếng của Dịch Nghiêu xuống, ôm cổ của nàng áp xuống, ngửa đầu hôn lên. Dịch Nghiêu nháy mắt mấy cái, nước mưa trên lông mi rơi vào trên mặt Thời Ngô An, cô có chút nẩy sinh ác độc, gần như găm cán tàn sát bừa bãi ở trên môi Dịch Nghiêu.

Hôn một lát, Thời Ngô An nghiêng đầu điều chỉnh hô hấp, Dịch Nghiêu cúi đầu, kéo khuôn mặt cô đến đối diện với mình: “Thời Ngô An, vô luận em nói cái gì, tôi cũng nhất định tin tưởng.” Thời Ngô An mang lại mắt kiếng cho Dịch Nghiêu, vùi đầu vào trên vai nàng hít sâu một hơi: “Chuyện khi còn bé phần lớn em đều không nhớ được, nhưng có một người luôn để cho em khắc sâu ấn tượng. Đại khái là ở tiểu học, bạn ngồi cùng bàn của em là một người đặc biệt lợi hại, trong mỗi cuộc thi cũng liên đứng thứ nhất, giáo viên cũng đặc biệt thích nàng, lúc ấy em cũng rất sùng bái nàng. Nói như thế nào đây, có lẽ cùng chị một dạng đi, nàng cũng được gọi là thiên tài. Nhưng là a, nàng cũng không có bạn bè gì, hoặc là có thể nói trực tiếp chút, nàng căn bản không hiểu cùng người khác trao đổi như thế nào, ở ngay lúc đó trong lớp chỉ có một mình em cùng nàng chơi đùa đi. Cho nên nói, thiên tài cũng không phải là cái gì cũng hiểu, chị cũng giống vậy, một người ưu tú như vậy, không phải là bị tình cảm trên cọt thì cũng như một kẻ ngốc đó sao.”

Dịch Nghiêu trầm mặc một hồi, sâu kín thở dài: “Tôi cảm thấy có chút lạnh.” Thời Ngô An mới từ trong ngực nàng lui ra ngoài, hung hăng tròn mắt nhìn nàng một cái, lôi kéo nàng đi vào trong nhà. Đến trong nhà, Thời Ngô An ở phòng ngủ lật nửa ngày, có chút im lặng: “Chị mặc áo choàng tắm đi, áo ngủ của em đối với chị mà nói có lẽ hơi ngắn một chút. Nhanh đi tắm, ngàn vạn lần chớ ngã bệnh.”

“Vậy còn em?” Dịch Nghiêu buông xuống tóc dài, xoắn một cái, vịn ra một vũng nước lớn. Thời Ngô An cầm cái khăn lông ném cho nàng, không sao cả nhún nhún vai: “Này cũng tháng bảy, khí trời lại không lạnh, một lát nữa em tắm cũng không sao. Chị nhanh lên một chút a, em đi làm chút canh gừng chống lạnh.” Dịch Nghiêu lấy mắt kiếng xuống đặt ở trên bàn, để sát vào Thời Ngô An: “Tôi cũng không ngại cùng em... tắm chung.”

Cũng giống như trong ngày thường, ánh mắt cũng mang theo chút lạnh lùng, không có mắt kiếng trở ngại, trở nên ôn hòa hoặc như là mang theo chút phong tình. Con người của Dịch Nghiêu so với người bình thường đen hơn, cách gần như vậy, giống như hắc động muốn hút đi hồn phách người, mặt Thời Ngô An có chút hồng, đẩy Dịch Nghiêu vào phòng tắm: “Ai nha nha chị đi tắm nhanh đi, ở đó còn nói nhảm nhiều như vậy!” Dịch Nghiêu còn chưa kịp phản kháng, Thời Ngô An đã phanh một tiếng đóng cửa, xoay người đi về phía phòng bếp.

Dịch Nghiêu tắm xong ra ngoài, Thời Ngô An đã nấu canh gừng xong, cô uống một chén, một chén để lại cho Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu bụng chén, vẻ mặt có chút rói rảm: “Cái này, mùi rất kỳ quái a.” Thời Ngô An liếc nàng một cái, cầm áo ngủ vào phòng tắm: “Trước khi em đi tắm ra chị tốt nhất nên uống xong, nếu không a, tối nay chị cũng đừng nghĩ ngủ.”

Dịch Nghiêu cảm cái chén, yên lặng suy tư một lát, chỉ uống một hớp nhỏ, liền đi tới phòng bếp đổ canh gừng đi, còn cẩn thận xóa sạch dấu vết. Nàng cảm thấy sảy Thòi Ngộ An đặt sẵn trên bàn sảy khô tóc, cảm điện thoại lên nhấn cái tin báo bình an cùng trong nhà, rồi ngồi ở trên ghế sa lon rất nhàn nhã xem ti vi. Cũng không lâu lắm Thòi Ngộ An liền ra tới, quả nhiên không ngoài dự đoán của Dịch Nghiêu, cô vén một chút mái tóc vẫn còn ướt, ghé đầu đến trước mặt Dịch Nghiêu: “Chị há miệng ra.”

Ở trong lòng Dịch Nghiêu thầm khen sự cơ trí của mình, ngoan ngoãn hé miệng, Thòi Ngộ An hít hít mũi, đánh hơi được mùi canh gừng mới hài lòng gật đầu một cái. Dịch Nghiêu có chút đắc ý nhếch miệng, lôi kéo Thòi Ngộ An bảo cô ngồi yên, rồi sảy tóc cho cô. Dịch Nghiêu mới vừa đặt máy sảy xuống, Thòi Ngộ An từ phía sau ôm hông của nàng, tội nghiệp nói: “Sau này không cho chị suy nghĩ lung tung nữa, có cái gì không hài lòng chị liền nói ra, em nhất định sẽ cho chị một câu trả lời thỏa đáng. Chị mà đối với em lãnh đạm như vậy nữa, một bộ dáng vẻ rất ghét em như vậy nữa, em thật liên... Không biết như thế nào cho phải.”

“Vậy em cùng Khang Diệu ly hôn a.” Dịch Nghiêu rất trực tiếp nói ra chuyện bản thân để ý nhất: “Trước đây tôi cũng đã sớm nói, Ngộ An, em cùng hân ly hôn, tôi sẽ nuôi em cùng bảo bảo, không được sao?” Thòi Ngộ An sợ mình nếu như không dứt khoát một chút, Dịch Nghiêu lại suy nghĩ lung tung, vội vàng nhân cơ hội biểu trưng thành: “Em thật sự có nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, a Nghiêu, em nhất định sẽ ly hôn với Khang Diệu.”

Dịch Nghiêu tạm thời không muốn thảo luận cái vấn đề này, kéo Thòi Ngộ An trở lại phòng ngủ: “Tôi có chút mệt, ngày mai còn phải đi làm, nhanh đi ngủ.” Thòi Ngộ An ồ một tiếng liền đi về phía chiếc giường, Dịch Nghiêu sờ sờ đai lưng áo choàng tắm, đứng trên mặt đất cư cao lâm hạ nhìn Thòi Ngộ An đã ngoan ngoãn nằm xong: “Tôi phải mặc cái này ngủ?”

“Nếu không đây?” Khuôn mặt Thòi Ngộ An đầy vẻ vô tội: “Nếu là không có thói quen, chị có thể lựa chọn không mặc.” Thòi Ngộ An chẳng qua là chi đùa một chút, Dịch Nghiêu lại thật thấp cười một tiếng, quỳ gối trên giường tiến tới bên tai cô, thấp giọng nói: “Tôi cũng không có mặc áo lót a.” Thòi Ngộ An lập tức tròn to đôi mắt, bất khả tư nghị nhìn nàng: “Chị... chị còn có cái ham mê này a?”

Dịch Nghiêu im lặng, ở bên tai cô có chút nghiêng răng nghiêng lợi thổi ra hô hấp ấm áp: “Em cần bản, là không có đưa cho tôi đi?” Thòi Ngộ An có chút lúng túng, đang muốn đứng dậy đi tìm áo lót cho nàng, Dịch Nghiêu đã ép cả người xuống tới. Thòi Ngộ An đẩy đẩy bả vai của nàng: “Đừng làm rộn, mau dậy đi, em đi tìm áo lót cho chị.” Dịch Nghiêu cắn một cái ở trên cổ của Thòi Ngộ An, tay cũng dờn đi xuống nắm bên hông của cô.

Hôn chuyển qua trên cằm, Thòi Ngộ An có chút khó nhịn ngẩng đầu lên, hô hấp cũng thay đổi có chút dồn dập. Dịch Nghiêu vron lưỡi liếm liếm, ngậm môi dưới vào: “Bây giờ, em có thể cự tuyệt tôi.” Thòi Ngộ An không nói gì, càng không có cự tuyệt, ngược lại khẽ mở miệng, chủ động nghênh hợp. Dịch Nghiêu cũng không muốn hỏi nhiều hơn nữa, chuyển tâm cùng cô hôn tiếp.

[... Đoạn này bị khóa QAQ] => các bạn tự tưởng tượng hà hà ^.^

“Ngộ An?” Dịch Nghiêu kêu một tiếng, Thòi Ngộ An rầm rì, chọc cho nàng bật cười. Thòi Ngộ An dứt khoát xoay người, đưa lưng về phía Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu ngồi dậy, đắp kín chăn cho cô, mặc lại áo choàng tắm đi phòng rửa tay lấy chậu nước. Dịch Nghiêu bung nước đến phòng ngủ, Thòi Ngộ An đã ngủ thiếp đi, Dịch Nghiêu rón rén lau lau thân thể cho cô, lại trở về phòng tắm đi tắm, sau khi hết thấy đều chuẩn bị xong, mới bò lên giường ôm chặt nàng vào lòng, mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Đúng là rất thuần khiết nga (￣￣|||)

Đoạn H bị khóa mất rồi =)) Mấy b tự tưởng tượng nha...hoặc ai có raw có thể send cho mình =))))

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Dĩ nhiên là nàng

Chương 27 : Dĩ nhiên là nàng

Bị đồng hồ sinh học quấy phá, Dịch Nghiêu dậy thật sớm. Rón rén đi ra phòng khách, gọi điện thoại cho Tần Văn, bảo cô tìm người đưa một bộ quần áo cùng đồ lót theo size của mình tới. Trong lòng Tần Văn bách chuyển thiên hồi, nhưng căn cứ nguyên tắc của một thư ký tốt, cũng không có hỏi nhiều. “Dịch tổng còn có gì phân phó hay không?” Tần Văn rất tần trách, đúng chuẩn của một lão bản cần, Dịch Nghiêu suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói: “Đừng để cho Khang Từ tới.”

“Dịch tổng, ngài cùng Khang trợ lý...?” Trong lòng Tần Văn hiểu, Dịch Nghiêu khẳng định cùng người nào đó xảy ra chuyện gì, nếu không cũng sẽ không để cho cô đi đưa quần áo tới, nhưng là cô vẫn cảm thấy tình cảm Dịch Nghiêu đối với Khang Từ cũng không phải tầm thường, không muốn lão bản của mình làm kẻ một chân đứng hai thuyền, thậm chí là một tên cặn bã... hơn nữa cô còn phải hướng chủ tịch báo cáo nữa là, rốt cục nhìn không được hỏi một chút.

Dịch Nghiêu trầm mặc một chút, đối với suy nghĩ mơ hồ của Tần Văn có chút hiểu: “Có phải chị Tần suy nghĩ nhiều quá rồi không?” Tần Văn áp ứng nửa

ngày, cuối cùng quyết định nói thẳng ra, dù sao Dịch Nghiêu cũng không phải là người cô có thể qua mặt: “Dịch tổng, có phải cô có tình cảm khác biệt với Khang trợ lý?” Mặt Dịch Nghiêu tối sầm, có chút nghiêng rằng nghiêng lợi: “Chỉ nói lưu nói vượn cái gì? Tình cảm khác biệt? Tôi đối với nàng không có bất kỳ thứ tình cảm nào!”

“A, tôi xem thấy ngài rất là chiều cổ nàng a, tôi còn tưởng rằng...” Tần Văn có chút ngượng ngùng, Dịch Nghiêu ngồi ở trên ghế sa lon, lần đầu tiên cảm thấy Tần Văn không đáng tin cậy: “Tôi không có chiều cổ nàng, tôi chỉ sợ nàng kéo lại tiến trình công việc của tôi. Chị Tần, tôi hy vọng chị nhớ kỹ, trong lòng tôi sớm đã có người, không thể nào tùy tiện liên động tâm đối với trợ lý của mình.” Tần Văn vội vàng bảo đảm một phen, thề bản thân sẽ không bao giờ suy đoán lung tung nữa.

“Người yêu của Dịch tổng, có phải cái người lần trước, mẹ của con gái ngài không?” Tần Văn lại hỏi một câu, Dịch Nghiêu cũng không có ý giấu giếm, trực tiếp trả lời đúng rồi. Lại nói thêm mấy câu về phương diện công việc, Dịch Nghiêu cúp điện thoại, đi phòng rửa tay lấy ra bàn chải đánh răng mới, đơn giản rửa mặt một phen, lại trở về phòng ngủ. Thời Ngô An còn chưa có tỉnh, chẳng qua là đổi cái tư thế, nghiêng thân ôm chăn ngủ say, tấm lưng trắng nõn hoàn toàn bại lộ trong không khí.

Dịch Nghiêu nằm ở sau lưng cô, vòng tay ôm cô vào trong ngực lại kéo chăn đắp kín cho cô. Thời Ngô An rầm rì mấy tiếng, xoay người mơ mơ màng màng mở mắt ra, Dịch Nghiêu hôn một cái lên môi của cô, cười híp mắt: “Thời gian vẫn còn sớm, ngủ tiếp một chút đi.” Thời Ngô An núp ở trong ngực nàng, ngáp một cái: “Chị không đi làm sao?” “Buổi chiều sẽ đi.” Dịch Nghiêu đưa tay vuốt vuốt mặt của cô, Thời Ngô An bất mãn nhìn chằm chằm nàng, Dịch Nghiêu bày ra một vẻ mặt rất vô tội, Thời Ngô An dùng dằng muốn đứng lên, lại bị ôm thật chặt.

“Làm gì nữa, em muốn dậy ăn chút gì, tối hôm qua bị chị tức giận không có khẩu vị, chết đói em bây giờ.” Thời Ngô An đẩy cánh tay Dịch Nghiêu ra, đáng tiếc không có khí lực bằng nàng, làm thế nào cũng đẩy không ra. Dịch Nghiêu lật người áp xuống phía dưới, đâm đâm mặt của cô: “Tôi cũng chưa ăn cơm a.” Thời Ngô An cầm cổ tay của nàng, phòng ngừa nàng lại đâm bản thân: “Vậy chị mau dậy đi, em đi nấu cơm.”

Dịch Nghiêu cúi đầu cọ a cọ ở trên người cô: “Em không mệt mỏi sao?” Thời Ngô An hừ một tiếng, cúi đầu cắn một cái trên cổ tay Dịch Nghiêu: “Tôi ngày hôm qua còn nói không cần người đâu, em xem cái dấu răng này nè.” Dịch Nghiêu hút một ngụm lạnh khí, từ trên người Thời Ngô An lật đi xuống, che dấu răng trên cổ tay oán trách. Thời Ngô An vừa đưa lưng về phía nàng mặc quần áo, vừa có chút hã hê: “Đáng đời chị.”

Dịch Nghiêu bĩu môi, không muốn chấp nhặt với cô, đặt hai tay đệm ở dưới ót nhìn trần nhà: “Tôi muốn ăn trứng chần nước sôi, cùng với cháo thịt nạc trứng muối.” Thời Ngô An mặc quần áo tử tế, quay đầu lại nhìn nàng: “Em không biết làm.” Dịch Nghiêu nghiêng đầu, buồn cười nhìn thẳng vào mắt cô: “Bình thường Sướng bảo bảo cũng ăn thức ăn mua bên ngoài?” Thời Ngô An liếc mắt nhìn nàng: “Đại tiểu thư, chị yêu cầu quá cao, em không biết làm cái gì cháo thịt nạc trứng muối. Canh suông mì sợi, chị có ăn hay không.”

“Chưa nói không ăn a.” Dịch Nghiêu ngồi dậy, từ bên kia xuống giường, rất là đắc ý nhướn mày: “Em đi giặt quần áo của tôi, tôi nấu cơm cho em ăn.” Thời Ngô An liếc mắt, hết sức không tin nhiệm nàng: “Chị biết nấu cơm?” Dịch đại tiểu thư thoát nhìn vào là đáng về mười ngón tay không dính nước mùa xuân, có điểm nào giống người biết nấu cơm? Dịch Nghiêu ôm cánh tay, khinh phiêu phiêu thờ dãi: “Dầu gì tôi cũng một mình ở nước ngoài ngày người bốn năm, thức ăn nơi đó tôi ăn không quen, lại không thể ngày ngày chạy đến phố người Hoa nên bản thân học nấu cơm.”

Thời Ngô An chớp chớp mắt: “Vậy sau này chị đều phải nấu cơm cho em ăn a!” Dịch Nghiêu mỉm cười, ánh mắt rơi vào trên người cô mang theo cung chiêu: “tốt, sau này đều làm cho em ăn.” Thời Ngô An chạy tới hôn một cái trên mặt nàng: “Vậy em đi rửa mặt, sau đó giặt quần áo cho chị, chị đi làm cơm nhanh lên một chút đi!” Thời Ngô An hơi ngượng đầu, Dịch Nghiêu liếc nhìn ấn ký màu đỏ sậm trên cổ cô, cười càng ngày càng có thâm ý. Nàng cúi đầu, tiến tới bên tai Thời Ngô An, nhẹ giọng nói: “Thuận tiện, giặt luôn tấm gras trải giường đi.”

“??” Thời Ngô An còn không kịp phản ứng, Dịch Nghiêu đã lách mình ra khỏi phòng ngủ, Thời Ngô An xoay người nhìn trên giường, cúi người xuống đẩy chăn sang một bên, nẩy vệt máu màu đỏ sậm rất rõ ràng bại lộ ở trong tầm mắt. Trên mặt Thời Ngô An hiện ra một vầng mây đỏ, cô lầu bầu mấy câu, lấy gối đầu cùng cái ly ôm đến trên cửa sổ, rồi kéo tấm gras trải giường đi giặt.

Dịch Nghiêu còn chưa làm cơm xong, chuông cửa liên vang lên, nàng quay đầu lại nhìn một cái, kêu Thời Ngô An đi mở cửa. Thời Ngô An mới vừa treo quần áo ở ban công xong, lau khô tay đi mở cửa. “Chào cô, xin hỏi Dịch tổng có ở đây không? Tôi là nhĩ thứ ký của Dịch tổng, tôi mang quần áo đến cho cô ấy.” Bảo mẫu toàn năng Thành Nhai tiên sinh giờ lên hai túi giấy, cười híp mắt đứng ở cửa. Thời Ngô An theo bản năng quay đầu lại kêu Dịch Nghiêu: “A Nghiêu, có người tìm chị.”

Gọi thân mật như vậy? Lòng này Thành Nhai run lên một cái, nghiêm túc quan sát Thời Ngô An một chút. Ừ, một em gái rất xinh đẹp, bắt quá xem vết hôn ở trên cổ kia, có lẽ cũng cùng Dịch tổng không thoát được quan hệ. Nói vậy, vị này chính là lão bản nương chính thức đi? Trong lòng Thành Nhai đang tiến hành phỏng đoán, Dịch Nghiêu đã mặc áo choàng tắm đi tới cửa, trong tay còn cầm cái muỗng to.

*vợ của lão bản

“Tần Văn thế nào lại để cho anh tới?” Dịch Nghiêu nhìn Thành Nhai một cái, đưa tay nhận lấy túi giấy trong tay hắn. Cái mặt Thành Nhai nhăn nhó, ánh mắt u oán nhìn Dịch Nghiêu: “Thư ký Tần bề bộn nhiều việc, ngài lại không để cho Khang trợ lý tới, cũng chỉ còn sót lại mình tôi.” Một đại nam nhân như hắn chạy tới đưa áo lót, cũng rất là không cam nguyện đi? Dịch Nghiêu ồ một tiếng, bắt đầu đuổi người: “Đồ đạc đã đưa đến, anh trở về tiếp tục công việc đi.”

Thành Nhai yếu yếu vâng một câu, Dịch Nghiêu cười cười: “Tiền xe trở về bảo chị Tần thanh toán, cuối tháng phát thêm tiền thưởng cho anh.” Thành Nhai lập tức nghiêm nghị, vỗ lồng ngực bảo đảm: “Vi lão bản tận trung tận trách, đến chết không thôi!” Dịch Nghiêu nể hân một câu ba hoa, Thành Nhai nịnh hót cười: “Kia Dịch tổng, vậy tôi đi trước.” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, Thành Nhai nhìn nàng một chút, lại nhìn Thời Ngô An một chút, mặt cười mập mờ, xoay người đi.

Thời Ngô An đóng cửa lại, Dịch Nghiêu đưa túi giấy túi cho cô: “Cháo của tôi còn chưa có xong nha, tôi phải vào phòng bếp.” Thời Ngô An nhìn nàng,

ánh mắt có chút quái dị, Dịch Nghiêu không hiểu, đưa tay ngắt ngắt mặt của cô: “Ánh mắt này của em là sao a?” Thời Ngộ An bĩu môi, ôm túi giấy âm dương quái khí hỏi: “Từ lúc nào thì chị có thêm một Khang trợ lý a? Không phải là Khang Từ đi?”

“Thời gian dài cùng một chỗ với tôi, trở nên càng ngày càng thông minh.” Dịch Nghiêu buồn cười, Thời Ngộ An nhấm nhồm: “Thật đúng là cô ấy sao?” Dịch Nghiêu vô tội buông tay: “Người là do chị Tần tuyển, chuyện này không liên quan đến tôi nha.” Thời Ngộ An liếc nàng một cái, chẳng qua là có chút ngoài ý muốn, không có thật để ở trong lòng: “Tốt lắm, chị nhanh đi xem cháo của chị đi.”

Dịch Nghiêu trở về phòng bếp, Thời Ngộ An mang quần áo của nàng vào phòng ngủ, ở phòng khách đợi một lát, Dịch Nghiêu cầm một tô cháo đi ra. “Đi lấy chén đĩa.” Dịch Nghiêu đặt cháo ở trên bàn, lôi kéo Thời Ngộ An vào phòng bếp. Thời Ngộ An cầm hai bộ chén đĩa, Dịch Nghiêu bung tiếp mấy thứ còn lại, hết thấy chuẩn bị xong, hai người liền bắt đầu ăn cơm.

Cơm ăn đến một nửa, Dịch Nghiêu đột nhiên mở miệng: “Đừng để cho tôi chờ đợi quá lâu.” Thời Ngộ An sững sốt một chút, Dịch Nghiêu không có nhìn cô, cúi đầu dùng cái muỗng khuấy khuấy cháo trong chén: “Tôi và Khang Diệu, đến cuối cùng em cũng phải lựa chọn thôi.” Thời Ngộ An nhếch miệng, cười nói: “Em chọn chị a. Tôi hôm qua không phải đã nói sao, em nhất định sẽ ly hôn với Khang Diệu.” Dịch Nghiêu ăn một muỗng cháo, ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh ẩn ở phía sau tròng kính, rồi lại giống như mang theo chút sắc bén: “Đều là chuyện sớm hay muộn, tôi không biết em còn do dự cái gì.”

Thời Ngộ An nhú lại mi, cầm cái muỗng ở trong chén lay tới lay đi: “Sau khi em ly hôn với anh ấy xong thì sao?” Dịch Nghiêu đột nhiên cảm thấy buồn cười, đưa tay xoa xoa đầu của cô: “Đưa ngọc, đương nhiên là ở chung một chỗ với tôi a, danh chính ngôn thuận.” “Danh chính ngôn thuận.” Thời Ngộ An lặp lại một lần, ngược mắt nhìn nàng: “Tổng giám đốc Dịch thị là một người đồng tính luyến ái, nếu như bị phổ biến ra bên ngoài, a Nghiêu, chị có nghĩ tới điều này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với chị hay không?”

“Em suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì?” Dịch Nghiêu thu tay lại, ôm cánh tay nhìn thẳng vào mắt cô: “Cho dù có ảnh hưởng thì thế nào, tôi cần bản là không quan tâm. Ngộ An, nếu như em thật sẽ vì vậy mà có điều cố kỵ, tôi hoàn toàn có thể buông xuống vị trí này.” “Chị bệnh thần kinh a!” Thời Ngộ An rống nàng: “Chị đã vì em bỏ ra nhiều như vậy, a Nghiêu, em đã nợ chị quá nhiều.”

Dịch Nghiêu hít sâu một hơi, nâng lên khóe miệng cười: “Tôi yêu em, em cũng yêu tôi, chuyện này rất công bình a, không có ai nợ ai cả.” Thời Ngộ An phiền não vuốt vuốt mặt, chăm chú nhìn nàng: “Giang Trùng nói cho em biết, chị đã giúp em trả tiền cho nàng.” “Em nhất định phải cùng tôi phân rõ ràng như vậy sao?” Dịch Nghiêu cũng trầm sắc mặt, Thời Ngộ An đưa tay nắm lấy cánh tay của nàng lắc lắc: “Em không phải là có ý này.”

“Em lúc nào cũng cố kỵ cái này cố kỵ cái kia, căn bản có phải là em không muốn ở chung một chỗ với tôi? Thời Ngộ An, em muốn bội tình bạc nghĩa sao?” Dịch Nghiêu khó được cũng biết ăn vạ, Thời Ngộ An nghe được những lời này nhìn không được hai mắt tròn trắng: “Bội tình bạc nghĩa? Chị không phải là thiên tài sao, thế nào sẽ dùng sai thành ngữ. Tôi hôm qua rõ ràng chính là chị... Ai nha nha, dù sao là chị nói không đúng!” Dịch Nghiêu một tay để lại cái bàn, một tay để lại lưng ghế của Thời Ngộ An, từ từ để sát vào cô, cong mắt cười: “Lúc tôi mười hai tuổi năm ấy, là em đã cướp đi nụ hôn đầu của tôi nga.”

Phản ứng đầu tiên của Thời Ngộ An chính là Dịch Nghiêu đang nói hươu nói vượn: “Chị nói vậy là có ý gì nga, khi đó em biết chị sao?” Dịch Nghiêu cũng không giận, dù sao đã sớm biết Thời Ngộ An đã quên mình: “Khi đó tôi còn không có thói quen nhảy lớp, cùng một đám người bạn nhỏ ngồi học chung một chỗ. Khi đó bạn ngồi cùng bàn của tôi rất ngốc, người khác nói nàng không ai thèm lấy nàng liền bắt đầu buồn bực. Tôi đại phát thiện tâm dỗ dành nàng, nàng liền hôn tôi. Nga, đổi lại nàng cho tôi một viên kẹo, bắt quả bị tôi ném đi rồi.”

Dịch Nghiêu vừa nói như thế, Thời Ngộ An giống như có chút ấn tượng: “Điều này, đây là chị đang nói em sao? Giống như có chuyện như vậy đi... Ôi chao, bất quá khi đó bạn ngồi cùng bàn của em là một người rất lợi hại đây, trong trường học của chúng em đều công nhận là thiên tài, thần đồng!” Dịch Nghiêu đưa tay đẩy xuống mắt kính, một tay đặt ở bụng, một tay nắm thành quyền chống cằm, ánh mắt lạnh sâu nhìn cô: “Vậy em suy nghĩ thêm một chút nữa, cái người bạn ngồi cùng bàn thiên tài-thần đồng đó của em, có phải gọi là Dịch Nghiêu hay không?”

Về mặt Thời Ngộ An ngây ngốc, ánh mắt đăm đăm, không thể tin nhìn Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu tiến tới trước mặt cô, nghiêng đầu cười, Thời Ngộ An nuốt nước miếng một cái, một tay đẩy nàng ra: “Em muốn yên tĩnh một chút, chị đừng có nói chuyện với em nữa.” Dịch Nghiêu nhún nhún vai, hơi có chút đắc ý tiếp tục ăn cháo, còn Thời Ngộ An thì ôm đầu cố gắng hồi tưởng cái dáng vẻ của bạn học thiên tài ngồi cùng bàn ra sao. Dịch Nghiêu ăn cháo xong, khinh phiêu phiêu thờ dài, cũng không có quấy rầy Thời Ngộ An đang cố gắng suy tư đằng kia, xoay người đi đến phòng ngủ thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Đại hôn lang lòng dạ hiểm độc

Chương 28 : Đại hôn lang lòng dạ hiểm độc

Dịch Nghiêu thay quần áo xong đi ra ngoài, Thời Ngộ An còn đang ngẩn người, nàng đi tới vuốt vuốt mặt Thời Ngộ An, cười nhẹ nói: “Không có chuyện gì phải rối rắm, nếu em có thời gian, còn không bằng suy nghĩ xem lúc nào thì ly hôn với vị Khang tiên sinh kia.” Thời Ngộ An bĩu môi, không nói gì.

“Tôi cũng không muốn bởi vì chuyện của Khang Diệu mà chiến tranh lạnh với em nữa, em cũng đừng ý vào tôi yêu em mà đối với tôi muốn làm gì thì làm. Nếu em thật sự chọc giận tôi, tôi cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Dịch Nghiêu tiến tới trước mặt Thời Ngộ An, kẻ sát mặt vào chớp

mũi cô, chậm rãi uy hiếp. Thời Ngô An nhả cái mũi nhọn bóng nằng: “Không trách được Giang Trùng nói chị là một đại hôi lang, rốt cục lộ ra cái đuôi rồi.”

Dịch Nghiêu nâng mặt của cô lên, hôn lung tung khắp nơi: “Tôi chính là đại hôi lang, phải trông chừng em con tiểu bạch thỏ này.” Thời Ngô An đưa tay đẩy nằng ra: “Em mới không phải tiểu bạch thỏ gì.” Dịch Nghiêu thuận thế buông cô ra, vuốt phẳng vạt áo, lại đẩy mắt kiếng một cái, bày ra một bộ dáng vẻ nghiêm túc: “Tốt lắm, tôi phải đến công ty, còn có việc cần xử lý, tôi đi trước. Buổi trưa em đến tìm tôi đi, sau đó chúng ta cùng nhau về nhà, nếu không mẹ tôi còn không mắng chết tôi mới lạ.”

Thời Ngô An lười biếng đáp ứng một tiếng, Dịch Nghiêu cười cười, lại tiến tới kề cận cô: “Thân ái, ngày hôm qua tôi vội vã chạy ra ngoài đuổi theo em, điện thoại di động ví tiền cái gì cũng không có mang, dù sao em cũng không có bận việc gì, nếu không chúng ta trực tiếp cùng nhau đi công ty đi?” Thời Ngô An liếc mắt, mặc kệ nằng, chậm chạp trở về phòng thay quần áo.

Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An ra cửa đã trễ lắm rồi, đón chiếc taxi chạy thẳng tới Dịch thị, đến nơi đã gần mười giờ. Tần Văn rất kinh ngạc lúc này Dịch Nghiêu lại đến công ty, nhìn lại một chút Thời Ngô An phía sau nằng, vẻ mặt rất là ý vị thâm trường. Hai vị này xem ra đều là tay mới a, cứ như vậy liền ra cửa một chút biện pháp gì cũng đều không có làm.

Tần Văn thần kỳ lấy ra hai miếng băng keo cá nhân, đưa cho Thời Ngô An: “Người trẻ tuổi a, có một số việc thỉnh thoảng nên chú ý một chút.” Thời Ngô An cầm miếng băng keo, nghi hoặc nhìn Tần Văn, Tần Văn thể thiết mở ra giúp cô, sau đó dán vào trên cổ cô, che lại một ít dấu vết mập mờ: “Như vậy là tốt rồi, có thể phòng ngừa rất nhiều phiền toái. Ngài nói có phải hay không a Dịch tổng?”

“Nga...” Dịch Nghiêu xoa lỗ mũi: “Chị Tần bận rộn, tôi đi vào trước.” Nói xong cũng lôi kéo Thời Ngô An vào phòng làm việc, không thấy Tần Văn đang ở phía sau kêu gọi nằng. “Gấp như vậy làm gì, bên trong có chút thứ dễ dàng gây ra hiểu lầm nha.” Tần Văn lăm băm lấu bấu một câu, ở trong lòng lo lắng thay Dịch Nghiêu.

Dịch Nghiêu mới vừa đóng cửa lại, Thời Ngô An liền tiến tới bên tai, sâu kín hỏi: “A nghiêu, chị thích huân y thảo nga?” Dịch Nghiêu buồn bực, xoay người nhìn cô, dư quang liếc về phía một bó huân y thảo to đặt trên bàn làm việc. Nằng có chút im lặng, đi tới cầm bó hoa lên nhìn một chút, từ bên trong lấy ra tám thể.

“Cái tên Lưu Minh Hề này, thật là được voi đòi tiên a.” Dịch Nghiêu tiện tay xé rồi vứt chung với hoa vào thùng rác. Thời Ngô An hé miệng, đang muốn nhạo bóng nằng mấy câu, cửa phòng làm việc bị gõ vang. “Vào đi.” Dịch Nghiêu lôi kéo Thời Ngô An ngồi ở trên ghế sa lon, đưa cuốn tạp chí cho cô.

Cửa bị đẩy ra, Khang Từ đi vào: “Dịch tổng, Hồ Từ Ngọc của Hưng Thịnh... Thời Ngô An, tại sao cô lại ở chỗ này?” Khang Từ thấy Thời Ngô An ngồi ở bên người Dịch Nghiêu, phản ứng đầu tiên là tròn to hai mắt, tiếp theo đó là ghen tỵ. Một cánh tay của Dịch Nghiêu khoác lên trên vai Thời Ngô An, hai người không khỏi ngồi quá gần nhau đi.

“Tại sao tôi không thể ở chỗ này?” Thời Ngô An nhìn Khang Từ một chút, rồi cúi đầu lật tạp chí Dịch Nghiêu vừa nhét vào tay cô. Khang Từ vốn là muốn mắng, nhưng lại ngại vì có Dịch Nghiêu ở đây, thế nào cũng không mở miệng được. Dịch Nghiêu nhướn mày nhìn Khang Từ: “Khang trợ lý, cô tìm tôi có việc gì sao?”

Khang Từ yên lặng tròn mắt nhìn Thời Ngô An một cái, cường bách bản thân dời đi lực chú ý vào công việc “Hồ Từ Ngọc nói khu biệt thự số bảy sắp bắt đầu khởi công, ngài có muốn giữ một cái hay không?” Dịch Nghiêu sờ sờ cằm, trong mắt thoáng qua một tia giao hoạt “Giang Trùng khẳng định đã chọn xong chỗ tốt, tôi cũng không cần phí khí lực đi thăm dò, giữ cho tôi cái bên cạnh nằng.”

Khang Từ đáp một tiếng vâng, Dịch Nghiêu phát tay một cái đề cho Khang Từ đi xuống công tác, Khang Từ có chút không tình nguyện xoay người, thấy được bó hoa trong thùng rác. “Hoa này là Lưu Tổng giám đưa tới?” Khang Từ hỏi một câu, Dịch Nghiêu có chút lãnh đạm nhìn Khang Từ: “Quên nói cho cô biết, lần sau nếu có người đưa thứ gì tới, liền trực tiếp cự tuyệt, cự tuyệt không được thì vứt bỏ, dù sao cũng không nên để cho những thứ đó xuất hiện ở trước mắt của tôi.”

Khang Từ đối với thái độ của Dịch Nghiêu rất là bất mãn, trong lòng khó chịu, có chút âm dương quái khí nói: “Lưu Tổng giám cũng coi như là một nhân tài, hơn nữa gia thế cùng Dịch tổng cũng tương xứng. Nghe nói hắn thích ngài rất nhiều năm, cuồng dại đối với ngài như vậy, ngài thật sự không suy nghĩ đến hắn một chút sao?” Dịch Nghiêu kéo khóe miệng, híp mắt cười: “Lưu Minh Hề cho cô bao nhiêu tiền a?”

“Anh ta không có cho tôi một phần tiền nào a, là tự tôi cảm thấy Lưu tổng giám và chị rất xứng đôi, Kim đồng Ngọc nữ ông trời tác hợp.” Giọng Khang Từ có chút chua chát, đáng tiếc Dịch Nghiêu không có nghe vào tai, chỉ lo cúi đầu quan sát Thời Ngô An. Sắc mặt Thời Ngô An như thường, nhưng Dịch Nghiêu có thể minh xác cảm nhận được cô có chút tức giận.

Dịch Nghiêu cau mày, không nhịn được mở miệng: “Chuyện riêng của tôi cũng không nhọc đến Khang trợ lý quan tâm, huống chi tôi sớm nói qua lòng đã có người, Khang trợ lý loạn điểm uyên ương như vậy, sẽ làm tôi cảm thấy rất khổ não, đây cũng không phải là hành động của một nhân viên tốt nên có.” Khang Từ bị ánh mắt lạnh lẽo của nằng nhìn tâm loạn như ma, cắn môi nói không ra lời.

“Cô có thể đi ra ngoài.” Dịch Nghiêu lạnh lùng ra lệnh, Khang Từ rốt cục không nhịn được bộc phát: “Chị có thái độ gì a Dịch Nghiêu! Đối với Thời Ngô An dịu dàng như vậy, lại đối với tôi như vậy? Ngày hôm qua không phải là chị đối với cô ta lạnh như băng sao, cô ta đã cho chị uống thuốc mê gì a!” Chân mày Dịch Nghiêu nhăn chặt, cũng có chút tức giận: “Khang trợ lý, xin cô chú ý đến thân phận của mình một chút!”

Khang Từ cắn răng cười lạnh: “Thân phận? Đúng vậy, chị là lão bản của tôi mà, tôi phải rất cung kính đối với chị. À, nhưng rất tiếc bây giờ thì không phải, tổng giám đốc Dịch, tôi muốn từ chức!” Dịch Nghiêu đứng dậy, đi tới trước mặt Khang Từ, ánh mắt xuyên thấu qua tròng kính sắc bén mười phần “Tốt, cô lập tức đưa thư từ chức, tôi tùy thời đều có thể ký tên.”

Trông mắt Khang Từ phiếm hồng, nặng nề hừ một tiếng, dùng sức mở cửa chạy ra ngoài. Dịch Nghiêu không vui dùng chân đá cửa, đi trở về ngồi xuống bên cạnh Thời Ngộ An: “Một trợ lý nhỏ nhỏ, cũng vô pháp vô thiên như vậy.” Thời Ngộ An nhìn nàng một cái, cúi đầu tiếp tục lật tạp chí.

Dịch Nghiêu đưa tay kéo Thời Ngộ An vào trong ngực, rất tự giác chủ động giải thích: “Tôi với Lưu Minh Hề cũng không có chuyện gì, hẳn nói cho hẳn theo đuổi tôi một tháng nữa, nếu không được hẳn sẽ buông tay, tôi chỉ đáp ứng hẳn điều này.” Thời Ngộ An không có tiếp lời của nàng, ngược lại sâu kín toát ra một câu: “Khang Từ, cô ấy thích chị đi?” Dịch Nghiêu thiếu chút nữa bị cô chọc cười: “Đừng nói giỡn lung tung.”

“Ánh mắt của Khang Từ nhìn em, đơn giản cùng ánh mắt của chị lúc nhìn Khang Diệu giống nhau như đúc!” Thời Ngộ An nghiêm trang: “Bất quá Khang Từ so với chị còn rõ hơn.” Dịch Nghiêu vẫn cảm thấy không yên lòng, vuốt vuốt tóc Thời Ngộ An mạn bất kinh tâm nói giỡn: “Em có cảm giác nguy cơ quá lớn không? Yên tâm, trong lòng tôi chỉ có em thôi.”

Thời Ngộ An đơn giản muốn đỡ trán, cô muốn hỏi Dịch Nghiêu một chút, chị không phải là thiên tài sao, thời điểm chị tỏ tình thoát nhìn cũng không giống như người ngu ngốc về mặt tình cảm a, chị đây là ngốc thật hay là giả ngốc a? Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, vì sự không dứt khoát của mình đã để cho Dịch Nghiêu khổ chịu không ít lần, vậy mình có tư cách gì đi tính toán chị lí?

Dù sao Dịch Nghiêu cũng không thích Khang Từ, cũng sẽ không thích Lưu Minh Hề, vậy coi như xong đi. Trong lòng Thời Ngộ An tự mình thương lượng với mình, với Lưu Minh Hề coi như xong đi, ngay cả cái người hay khi dễ mình cư nhiên cũng thích người yêu của mình, người này còn mang bộ dạng lộn xộn, quả thực rất phiền a.

Thời Ngộ An vẫn còn đang rối rắm, Dịch Nghiêu đưa tay nâng mặt của cô, trực tiếp hôn lên. Liếm cắn mút làm liên một mạch, Thời Ngộ An còn đang suy tư liền bị hôn đến đầu óc choáng váng cả người như nhũn ra. Vừa hôn xong, Dịch Nghiêu tiến tới bên tai cô, ha ha cười có chút đắc ý: “Thời Ngộ An, nếu như em còn suy nghĩ lung tung nữa... Tôi cũng không ngại cùng em đến phòng nghỉ ngơi nói chuyện rõ ràng một chút.”

“Đại sắc lang!” Thời Ngộ An đỏ mặt, dùng sức đẩy nàng ra: “Chị tới công ty đến tận cùng là để làm cái gì! Làm việc a!” Dịch Nghiêu vô tội buông tay “Phản ứng của em lớn như vậy làm cái gì nga? Làm việc thì làm việc, em còn sợ tôi nuôi không nổi em sao?” Thời Ngộ An tức giận, đưa tay chỉ vào mũi nàng: “Sau này chị đừng tiếp xúc nhiều với Giang Trùng, em cảm thấy chị càng ngày càng vô lại!”

Giang nhị tiểu thư thật sự là nằm cũng trúng đạn a, nếu như cô ở chỗ này, nhất định sẽ khóc kêu đây là bộ mặt thật của đại hôn lang lòng dạ hiểm độc a, thật không có chuyện gì liên quan đến Giang Trùng cô a... Đáng tiếc nơi này chỉ có Dịch Nghiêu cùng Thời Ngộ An, nên Dịch tổng lòng dạ hiểm độc như không có việc gì hướng Thời Ngộ An gật đầu: “Tốt, sau này ngoại trừ hợp tác trong công việc, tôi tuyệt đối sẽ cách Giang Trùng xa thật xa.”

Giang Trùng nếu như biết Dịch Nghiêu cư nhiên nói như vậy nhất định phải khóc ngất ở trong lòng Ngụy Sở Ca ... Thời Ngộ An liếc Dịch Nghiêu một cái, đi tới vỗ vỗ đầu của nàng: “Ngoan, em đi ngủ, chị làm việc cho giỏi nga.” Khóe miệng Dịch Nghiêu mơ hồ mếu một chút, bất quá vẫn là bày ra dáng vẻ thật là cao hứng: “Ừ, tốt.” Thời Ngộ An che miệng ngáp một cái, xoay người nhẹ nhàng đi vào phòng nghỉ ngơi, Dịch Nghiêu xoa xoa huyết Thái dương, đi tới phía sau bàn làm việc ngồi xuống, bắt đầu nghiêm túc làm việc.

Một phần văn kiện mới vừa xem được hai phần ba, điện thoại trên bàn sôi nổi kêu vang, Dịch Nghiêu tiếp điện thoại, bên kia truyền đến thanh âm Giang Trùng: “Chuyện gì xảy ra a Dịch Nghiêu, điện thoại di động của cô sao lại không gọi được đây?” “Điện thoại di động để ở nhà quên mang.” Dịch Nghiêu nghiêm trang, Giang Trùng cũng không có để ở trong lòng, bắt đầu balabala: “Vị trợ lý kia của cô là có chuyện gì xảy ra nha, điện thoại cũng không gọi được. Công việc trước đó bảo cô ta hỏi cô mà còn chưa thấy trả lời đây. Dịch tổng nha, khu biệt thự kia của tôi cũng bắt đầu khởi công rồi, rốt cuộc cô có muốn tôi để phần lại cho cô không?”

“Muốn a, bên cạnh cô là được.” Dịch Nghiêu vừa cùng Giang Trùng nói chuyện, vừa nhìn văn kiện, nhất tâm lưỡng dụng cũng không lao lực. Giang Trùng ở bên kia bắt đầu mắng nàng: “Cũng biết sẽ bị cô lòng dạ hiểm độc tính toán, tôi thăm dò bao lâu a, tìm được khu đất phong thủy tốt, lập tức bị cô chiếm đi một nửa linh khí.” Dịch Nghiêu ha ha: “Người tin tưởng khoa học sẽ không mê tín a Giang tổng.”

Giang Trùng lại bắt đầu làm bầm lâu bầu, Dịch Nghiêu ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang nói: “Công sự nói xong rồi thì cúp máy đi, Ngộ An không cho tôi tiếp xúc nhiều với cô, cô sẽ dạy hư tôi.” Giang Trùng không nói, Dịch Nghiêu rất có kiên nhẫn chờ cô bạo phát, quả nhiên, trong chớp lát, Giang Trùng bắt đầu bạo phát: “Tôi? Dạy hư cô? Cô xác định nhân xưng không sai chứ! Cô không biết xấu hổ cùng Tiểu An nói hươu nói vượn cái gì! Tôi làm sao có thể dạy hư cô! Rõ ràng chính là cô lòng dạ hiểm độc, còn lúc nào cũng phải giả bộ vô cùng nghiêm chỉnh! Cô cái tên chết tiệt này, tôi nói cho cô biết Dịch Nghiêu, tôi không...”

Dịch Nghiêu để điện thoại xuống, tiện tay rút luôn dây điện thoại: “Đường đường Tổng giám đốc của Hưng Thịnh, hơn nữa người đã lớn như vậy rồi, thế nào cứ thô lỗ như vậy đây.” Dịch Nghiêu lăm lăm lâu bầu một câu, xoa xoa cái lỗ tai, tiếp tục nghiêm túc xem văn kiện.

Nghiêu Nghiêu thật là nham hiểm. Tội Giang Trùng quá

(-_-)

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nửa năm

Chương 29 : Nửa năm

Ngày tháng không nóng không lạnh trôi qua, rất nhanh đến cuối tháng tám, khí trời thành phố X nóng nực lợi hại, theo như cách nói của Giang Trùng là ngày như vậy nếu như ra cửa đi bộ, không khác nào ra đường làm thịt nướng.

Thời Ngô An vẫn không có nhắc lại chuyện của cô cùng Khang Diệu, chẳng qua là cũng không có dẫn hân trở về nhà nữa, Dịch Nghiêu biết trong lòng Thời Ngô An vẫn cảm thấy có lỗi với Khang Diệu, Dịch Nghiêu cũng không có ép cô, làm bộ như mất trí nhớ. Nguyên nhân chính là như thế, Thời Ngô An đối với Dịch Nghiêu càng ngày càng cảm thấy áy náy, chẳng qua là đúng như Dịch Nghiêu suy nghĩ, cô vẫn cảm thấy, Khang Diệu giúp cô nhiều như vậy, vì cô bỏ ra nhiều như vậy, cô không thể vong ân phụ nghĩa. Nhưng mà Thời Ngô An quên, trên phương diện tình cảm, ai cũng không miễn cưỡng được.

Ngày đầu tháng chín, Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An đưa Thời Sướng đi học nhà trẻ. Đây là ngày đầu tiên Thời Sướng đi học, Thời Ngô An lo lắng thật lâu, thậm chí đến núp ở ngoài cửa sổ nhìn Thời Sướng thật lâu, thấy vẫn không có vấn đề gì xảy ra, mới yên tâm đi về. Dịch Nghiêu đưa Thời Ngô An về nhà, sau đó trở về công ty.

Mở ra email, xem qua một chút, Dịch Nghiêu ngoài ý muốn thấy được email của vị giáo sư dạy năng lúc đi du học ở nước ngoài gửi đến. Mở ra nghiêm túc nhìn xong, nguyên lai là giáo sư Sử Mật Tư muốn mời nàng tham gia hạng mục nghiên cứu học thuật trong nửa năm.

Ban đầu Dịch Nghiêu muốn trực tiếp cự tuyệt, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi lại cảm thấy đây có thể xem như một cơ hội. Nàng cùng Thời Ngô An, có lẽ nên tách ra một đoạn thời gian sẽ tốt hơn. Không có gì là chuyện đương nhiên, hai người các nàng cũng nên suy nghĩ thật kỹ một chút, trong cuộc đời của nhau, rốt cuộc đứng ở vị trí nào.

Dịch Nghiêu gọi điện thoại cho Túc Như Chi, tham khảo ý kiến của bà. Sau khi Dịch Nghiêu và Thời Ngô An hòa hảo trở lại, Túc Như Chi đã sớm đi du lịch khắp nơi, bây giờ đang nước ngoài. Bởi vì vấn đề sai giờ, Túc Như Chi bên kia đang là đêm khuya, vốn Túc Như Chi bị Dịch Nghiêu đánh thức vô cùng oán niệm, nhưng sau khi nghe ý tưởng của Dịch Nghiêu xong, cũng thay đổi nghiêm chỉnh lại.

“Con phải suy nghĩ kỹ, người trẻ tuổi có quá ít kiên nhẫn, vạn nhất tiểu An chờ không được, trong vòng nửa năm đó thích người khác, vậy con làm sao bây giờ?” Túc Như Chi hiểu rõ con gái mình, xác định nàng không thể nào thay lòng trước, nhưng Thời Ngô An thì cũng không nhất định. Dịch Nghiêu xoa trán, xem thường nhẹ giọng nói: “Con tin tưởng Ngô An yêu con, nhưng cũng có thể tình cảm có lúc cũng thật cần được chứng minh. Mẹ, con không muốn ép Ngô An, nhưng con thật không thể rộng lượng đến mức vẫn chịu được người yêu của con là vợ của người khác.”

Túc Như Chi thở dài: “Con đã có quyết định, vậy thì đi làm đi. Cùng ba con thương lượng một chút, gọi anh con về đi, bàn giao lại chuyện của công ty.” “Con biết, mẹ nghỉ ngơi thật tốt đi.” Dịch Nghiêu cúp điện thoại, ngồi ngây ngốc một lát, rồi gửi mail trả lời lại cho giáo sư Sử Mật Tư.

Buổi trưa Dịch Nghiêu về nhà, cùng Dịch Trữ nói chuyện bản thân muốn đi Anh quốc nửa năm. Dịch Trữ nhìn nàng một cái, không hỏi tại sao, chỉ gật đầu: “Chóc nữa ba sẽ gọi điện thoại cho Kính Viễn.” Dịch Nghiêu gọi điện thoại cho Thời Ngô An, hẹn cô buổi chiều đưa Thời Sướng đi học xong sẽ cùng nhau đi xem phim.

Phim là Dịch Nghiêu chọn, phim khoa học viễn tưởng thật sự đối với Thời Ngô An mà nói là vô cùng nhàm chán, cô chỉ nhìn được phần mở màn, thời gian còn lại đều là ngủ. Dịch Nghiêu cũng không nghiêm túc xem phim, nàng cúi đầu, nhìn Thời Ngô An cùng mình mười ngón tay trong tay, chợt có một chút hối hận.

Rõ ràng là đã hạ quyết tâm, bản thân vẫn như trước không bỏ được. Dịch Nghiêu đột nhiên có chút buồn cười, nhưng thế nào cũng cười không nổi. Thời gian sẽ không quay đầu lại, nàng không biết mình còn có thể chờ bao lâu, chỉ mong, quyết định của mình đúng đi.

Xem điện ảnh xong rồi, Dịch Nghiêu đánh thức Thời Ngô An. Cô xoa ánh mắt, bị Dịch Nghiêu lôi kéo tay, mơ mơ màng màng đi theo phía sau nàng ra khỏi rạp chiếu phim. Dịch Nghiêu lái xe tới, lôi kéo Thời Ngô An đi ra bãi đậu xe, trên đường đi cô luôn luôn lầm bầm: “Chị chọn phim gì vậy a, em xem cũng ngủ thiếp đi. Người ta hẹn hò đều đi xem phim tình cảm, tại sao chúng ta phải xem phim khoa học viễn tưởng? Di Túc rõ ràng nói qua chị thích xem phim văn nghệ...”

Ngồi vào trong xe, Thời Ngô An vẫn còn ở oán trách, Dịch Nghiêu chợt nắm chặt tay của Thời Ngô An, chăm chú nhìn ánh mắt của cô: “Tháng sau tôi sẽ phải đi Anh quốc.” “Công ty của chị tại sao luôn luôn là Đại lão bán ra mặt a ?” Thời Ngô An nháy nháy mắt, hiểu lầm ý tứ của Dịch Nghiêu.

Dịch Nghiêu khinh phiêu phiêu thờ dài một cái: “Giáo sư lúc tôi ở Anh quốc du học, mời tôi đi làm một học thuật nghiên cứu, trong nửa năm.” Dịch Nghiêu ngừng một chút, tiếp tục nói: “Tôi đồng ý.” Thời Ngô An nghe nàng nói, nhất thời hiểu được, cô mím môi, nửa ngày mới hỏi ra một câu: “Vậy em làm sao bây giờ?”

“Ngô An.” Dịch Nghiêu vươn cánh tay ôm Thời Ngô An đang ngồi bên ghế phó lái vào trong lòng, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Chúng ta tách ra một đoạn thời gian đi.” Thời Ngô An an tĩnh nằm ở trong ngực nàng, vẫn không nhúc nhích, cũng không nói gì. Dịch Nghiêu cau mày, nhẹ nhàng buông cô ra, phát hiện vành mắt phẫm đầy nước.

Dịch Nghiêu lập tức đau lòng, lại ôm người vào trong ngực, lời nói nhỏ nhẹ dỗ dành: “Tôi không phải là không yêu em, càng không phải là muốn buông tay. Ngô An, chúng ta cũng cần yên tĩnh một chút, thật tốt suy nghĩ một chút không phải sao? Tôi có rất nhiều không cam lòng, tôi không muốn lừa gạt em, tôi sợ những thứ không cam lòng này có một ngày sẽ nổ tung mà thương tổn đến em. Em tin tưởng tôi, nửa năm sau tôi trở lại, nhất định cho em, cũng cho bản thân tôi một công đạo, có được hay không? Chỉ cần khi đó em vẫn còn yêu tôi, vậy chúng ta liền vĩnh viễn ở chung một chỗ, không bao giờ

tách ra nữa, được không?”

Thời Ngô An núp trong ngực nàng nhẹ giọng nức nở, nửa ngày mới hòa hoãn “A Nghiêu, thật xin lỗi. Em vẫn luôn biết, tình cảm giữa chúng ta vẫn luôn không công bằng. A Nghiêu, em có tài đức gì, chỉ là người ưu tú cỡ nào, vì một người như em mà phải ẩn nhẫn như vậy, ủy khuất như vậy. Là em quá ích kỷ, em không thể dễ dàng tha thứ mình là một người vong ân phụ nghĩa, rồi lại không nỡ bỏ đi sự dịu dàng của chị. Em yêu chị a, nhưng mà, em căn bản không xứng với chị...”

“Tôi từng nói qua với mẹ, em là người duy nhất trên thế giới này xứng với tôi. Hoặc giả em còn chưa đủ tốt, nhưng tôi, chỉ nguyện ý thích một mình em.” Dịch Nghiêu hôn lên một giọt nước mắt sắp rơi xuống trên mắt Thời Ngô An, cười hết sức dịu dàng: “Coi như cho lẫn nhau một không gian, có được hay không? Thời Ngô An, em có nguyện ý chờ tôi trở lại, ở cùng tôi đầu bạc đến già hay không?”

Thời Ngô An cắn môi, nặng nề gật đầu: “Chị nhất định, nhất định phải trở lại tìm em. Em sẽ vẫn luôn chờ chị, cũng sẽ cố gắng cho chị một công đạo. A Nghiêu, chị không được thích người khác nha.” Dịch Nghiêu giơ lên ba ngón tay: “Mặc dù lời thề cũng không nói lên được cái gì, nhưng mà Ngô An, tôi thề, đời này của tôi chỉ yêu một mình em.”

Việc Dịch Nghiêu ra khỏi nước đã là chuyện vãn đã đóng thuyền, Dịch Trữ gọi điện thoại cho Dịch Kính Viễn, bảo hắn trở lại tiếp nhận công ty. Dịch Kính Viễn cùng Lâm Tương Nhã ở bên ngoài chơi cũng không ít thời gian, rất nhanh liền trở về nước mà không có một câu oán hận nào.

Đây là lần đầu tiên Thời Ngô An nhìn thấy Dịch Kính Viễn, hắn là một người đàn ông trung niên rất có mị lực, mặc dù không còn trẻ, nhưng dấu vết của năm tháng càng làm cho hắn có vẻ trầm ổn. Dịch Kính Viễn cũng được xem là tuấn tú, dáng dấp của hắn và Dịch Nghiêu cũng không giống nhau, Dịch Nghiêu giống Túc Như Chỉ, còn hắn thì như Dịch Trữ. Bất quá đáng về khi Dịch Kính Viễn cười lên ngược lại sẽ làm Thời Ngô An nghĩ đến Dịch Nghiêu, anh em hai người đều không phải là người thích cười, nhưng khi cười lên đều đồng dạng là ôn hòa mềm mại.

“Đây chính là Tiểu An a, thường nghe A Nghiêu nhắc tới, thật là một cô gái xinh đẹp.” Lâm Tương Nhã trước nắm tay Thời Ngô An, quan sát thật kỹ một phen. “Cảm ơn chị khách lễ!” Thời Ngô An có chút khần trương, đỏ mặt cúi chào Lâm Tương Nhã, chọc cho Lâm Tương Nhã cười không ngừng. Dịch Kính Viễn cũng cười nhân nhật, ôn hòa nhìn Thời Ngô An: “Tiểu An không cần quá khần trương, theo A Nghiêu kêu chúng ta anh hai, chị dâu là được.”

Thời Ngô An có chút lúng túng, nhỏ giọng kêu câu: “Anh hai, chị dâu.” Dịch Nghiêu cũng ở một bên cười, một chút tự giác giúp Thời Ngô An hóa giải lúng túng cũng không có, Thời Ngô An bất mãn len lén trợn mắt nhìn nàng một cái. Dịch Nghiêu lúc này mới đi tới, lôi kéo tay của cô quơ quơ: “Chị dâu cũng sẽ không làm khó em, làm gì khần trương như vậy?”

“Đúng vậy a. “ Dịch Hiên cũng tham gia náo nhiệt: “Ba mẹ là người thật tốt a, chị Tiểu An, ba mẹ chúng ta rất thích con gái, cho nên đặc biệt thương Đại tiểu thư, mấy anh em chúng ta đều bị ghét bỏ đây. Chị cứ nhìn xem đi, sau này bọn họ khẳng định cũng sẽ đặc biệt thương chị giống như Đại tiểu thư vậy.”

Dịch Kính Viễn đưa tay nắm lỗ tai của Dịch Hiên, kéo đến nỗi Dịch Hiên gào khóc thảng gọi: “Ai u ba, đau a! Con vừa mới nói qua ba là người tốt nha, ba lập tức lên khi dễ con! Ai ô ô, ba, ba mau buông con ra!” Dịch Kính Viễn buông lỗ tai của Dịch Hiên ra, vỗ một cái tát để cho Dịch Hiên đứng ngay ngắn lại, tức giận nói: “Người lớn nói chuyện, con nít chen miệng cái gì? Còn có, lúc ba không có mặt ở đây, có phải mày lại gây họa? Càng ngày càng có khả năng a, trước khi đi ba đã nói cái gì với mày?”

“Con không nhớ!” Dịch Hiên lầu bầu một tiếng: “Làm sao ba biết con lại đã gây ra họa, có phải là anh hai cáo mật hay không!” Dịch Kính Viễn nhắc chân đạp một cái vào mông Dịch Hiên: “Còn cần anh hai mày mật báo? Ba chỉ thuận miệng vừa nói không phải chính miệng mày liền thừa nhận sao, cút đi lên viết bản kiểm điểm ba nghìn chữ cho ba, viết không xong không cho ăn cơm!”

“Nếu không phải dáng dấp của con và Dịch Vũ giống nhau như đúc, con tuyệt đối sẽ cho rằng con là do ba nhặt được!” Về mặt Dịch Hiên đưa đám: “Con xảy ra tai nạn xe cộ, ba không quan tâm con, còn phạt con nữa!” Dịch Kính Viễn lại muốn đưa tay nhéo lỗ tai của Dịch Hiên: “Mày còn dám nói! Còn dám nói! Ba phạt mày bao nhiêu lần, cũng không nhớ được bao lâu!”

Dịch Hiên né tránh tay Dịch Kính Viễn, che lỗ tai chạy lên lầu, vừa chạy vừa kêu la: “Muru sát con ruột a! Thảm tuyệt nhân hoàn a!” Dịch Kính Viễn tức giận thở khi khi, Lâm Tương Nhã vội vàng đi đến giúp hắn thuận khí: “Tốt lắm tốt lắm, Tiểu Hiên không phải là tính tình kia sao, từ nhỏ đến lớn nó đều như vậy, anh không phải đã nhìn quen rồi sao. Đừng tức giận a, thân thể quan trọng.”

“Anh sớm muộn gì cũng bị nó làm cho tức chết!” Dịch Kính Viễn dùng sức hừ một tiếng, Thời Ngô An nhìn không được cong lên khóe miệng, một Dịch Kính Viễn thoát nhìn rất lợi hại, rất có khí tràng, khi đối mặt với đứa con trai nghịch ngợm cũng liền giống như một người cha bình thường, Thời Ngô An cũng buồn lòng thật nhiều.

Dịch Nghiêu tiến tới bên tai Thời Ngô An, nhỏ giọng nói: “Cũng may Sướng bảo bảo của chúng ta tương đối ngoan, nếu không chắc tôi cũng phải tức chết.” Thời Ngô An có chút đắc ý, cũng nghiêng đầu cùng nàng kể tai nói nhỏ: “Cũng phải xem đứa nhỏ là do ai dạy dỗ a!” Dịch Nghiêu thấp giọng cười, phụ họa cô nói: “Đúng vậy đúng vậy, em dạy thật là tốt a.” Thời Ngô An liếc nàng một cái, từ từ cong khóe miệng.

Lâm Tương Nhã nhìn Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An ở trước mặt mình và Dịch Kính Viễn len lén lút lút nói thầm, nhìn cười không được, cũng nói khề với Dịch Kính Viễn: “Em xem Nghiêu Nghiêu như vậy, quả thật tốt vô cùng.” Dịch Kính Viễn cũng nhìn Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An một cái, cười gật đầu.

Chương 31: Không đề

Chương 30 : Không đề

“Cô cái người lòng dạ hiểm độc này rốt cục cũng đi, thật là đáng mừng a.” Mặt Giang Trùng cười thật đáng ghét, tài đại khí thô vung tay lên: “Bữa này tôi mời, đừng khách khí, coi như tiền cô.” Dịch Nghiêu cúi đầu nhìn thực đơn, ngoài miệng cũng không chút lưu tình, thẳng đâm vào chỗ đau của Giang Trùng: “Giang tổng, nghe nói mấy ngày trước cô đi Ngụy gia lấy lòng, bị cha mẹ vợ đuổi ra ngoài?”

Sắc mặt Giang Trùng nhất thời liền không tốt, Dịch Nghiêu mỉm cười, tiếp tục hỏi: “Giang tổng, bị cây chổi đánh trúng có đau hay không a?” Giang Trùng hừ một tiếng, ôm cánh tay thờ khi khi. Ngụy Sở Ca liếc cô một cái: “Đã bảo chị không nên nói chuyện lung tung, mẹ em ghét nhất người như vậy.” Giang Trùng bĩu môi, có chút ủy khuất: “Tôi không phải là muốn đồ dành lão nhân gia người vui vẻ sao, ai biết bà lại nóng nảy như vậy chứ.”

Ánh mắt Giang Trùng liếc qua, nhìn Dịch Nghiêu tức giận nói: “Cô còn nói tôi, tôi cũng không tin hai người các cô có thể lừa gạt cả đời. Nhà của Tiểu An khẳng định không tốt nói chuyện giống trong nhà của cô rồi, đến lúc đó cô có bị đuổi ra ngoài, cũng đừng có tìm tôi khóc.” Dịch Nghiêu không lên tiếng, Thời Ngộ An giương mắt nhìn Giang Trùng, nghiêm trang nói: “Cái này cũng không cần chị lo lắng, em sẽ không để cho người nhà của em tổn thương đến A Nghiêu.”

“Ôi chào, mấy người khoan hãy nói.” Giang Trùng nâng cằm, hơi có chút đắc ý: “Mặc dù cha mẹ vợ cũng không phải rất muốn nhìn thấy tôi, nhưng mà tôi đã nhìn ra, bà chính là nói năng chua ngoa tâm đầu hủ. Huống chi, tôi còn có một cha vợ hiểu rõ lý lẽ đây. Mấy người liền nhìn xem đi, trước khi Dịch Nghiêu từ Anh quốc trở lại, tôi khẳng định có thể giải quyết xong.” Dịch Nghiêu để thực đơn xuống, báo tên vài món thức ăn, giọng nhẹ tênh: “Mọi mặt mong chờ.”

Ăn cơm xong, Giang Trùng khó được nghiêm chỉnh một chút: “Dịch Nghiêu, sau khi cô đi thì những hợp tác của chúng ta có thể toàn bộ giao cho anh cô sao.” Dịch Nghiêu gạt đầu: “Yên tâm đi, anh hai tôi cũng không để ý đến chút ít chỗ tốt đó của cô đâu.” Giang Trùng hừ một tiếng, trợn mắt nói: “Dịch Kính Viễn cũng không phải là người hiền lành gì, họ Dịch mấy người đều là bọn người lòng dạ hiểm độc.”

“Hiện tại trong lòng cô có bao nhiêu oán niệm a?” Dịch Nghiêu cũng mắt trợn trắng giống như vậy, Giang Trùng khoát khoát tay: “Không có không có, chính là mỗi lần tôi vừa có động tác cô sẽ tới sắp một cước, tôi rất không cao hứng.” Dịch Nghiêu mặc kệ Giang Trùng, lôi kéo Thời Ngộ An đứng lên, lễ độ mỉm cười: “Đa tạ Giang tổng khoản đãi, không có chuyện gì tôi xin cáo từ trước.”

“Đi thôi đi thôi, thời gian hai người tú ân ái cũng không được bao lâu đâu.” Giang Trùng nhìn có chút hả hê, Dịch Nghiêu nhướng mày, nhìn như rất tùy ý nói: “Đúng rồi, mấy ngày trước tôi đụng phải Giang Tịnh, tình nhân cũ của cô, nàng hỏi thăm tôi về Giang tổng cô. Giang tổng điềm phúc không cạn a, cô đã cướp đi hết thảy của nàng, nhưng người ta đối với cô vẫn là nhớ mãi không quên đây.” Dịch Nghiêu nói xong, không nhìn sắc mặt Giang Trùng đang tối lại, tâm tình rất tốt lôi kéo Thời Ngộ An rời đi.

Dịch Nghiêu dắt tay Thời Ngộ An, không có đón xe, từ từ đi ở trên đường. Đi hồi lâu, Thời Ngộ An đột nhiên nói: “Ngày mai là chị đi rồi, nếu như con đường này vĩnh viễn đều đi không xong thì thật tốt.” Dịch Nghiêu nắm thật chặt tay của Thời Ngộ An, dừng bước lại kéo cô đến trước mặt mình: “Sẽ có một ngày như vậy, chúng ta cùng đi trên một con đường không có đoạn cuối, vĩnh viễn đi tới.”

Thời Ngộ An cúi đầu, khóe mắt có chút ướt át, cô vội vàng nói sang chuyện khác: “Những gì chị mới vừa nói với Giang Trùng là thiệt hay giả?” Dịch Nghiêu nhếch lên khóe miệng: “Nửa thật nửa giả. Tôi quả thật có gặp Giang Tịnh, bất quá Giang Tịnh không có hỏi thăm Giang Trùng, chỉ hỏi tôi một câu, Giang Trùng chết chưa.” Thời Ngộ An nghiêng đầu, thoát nhìn có chút khổ não: “Nàng đối với Giang Trùng, rốt cuộc có phải là có tình cảm như vậy không?”

“Có lẽ vậy.” Dịch Nghiêu nhún vai: “Với đầu óc của Giang Tịnh, không thể nào một chút cũng không nhìn ra được những động tác nhỏ kia của Giang Trùng. Có lẽ là khinh thường, có lẽ do thiên ý, hoặc giả trực tiếp chính là phóng túng.” Thời Ngộ An không hiểu lắm, Dịch Nghiêu lắc lư tay của cô: “Tôi đã nói ba đi đón Sướng Sướng, em theo tôi đi đại học X xem một chút, như thế nào?”

Thời Ngộ An gạt đầu, hé miệng cười: “Nhớ năm đó, em cũng từng làm sinh viên ở đây một tháng nha.” Dịch Nghiêu nhéo mũi cô: “Từ tiểu học cho đến đại học, chúng ta đều là cùng một trường học. Thời Ngộ An bạn học, em phải kêu tôi bao nhiêu tiếng học tỷ đây?”

Hai người thuê xe đi đại học X, thời gian buổi trưa đang giờ tan học, rất nhiều sinh viên lục tục từ trong trường học ra ngoài. Có người mắt sáng thấy được Dịch Nghiêu, càng lúc càng đưa tới nhiều hơn sinh viên chú ý. “Dịch học tỷ, chị rốt cục tới trường học, chúng em thật là cao hứng!” Một nam sinh la hét, Dịch Nghiêu cười: “Xin lỗi mọi người, công việc của tôi khá bề bộn, bởi vì ngày mai sẽ đi Anh quốc tham gia một nghiên cứu, có thể thật lâu mới trở về, cho nên trước khi đi tới trường học xem một chút.”

“A! Không sao, công việc của học tỷ tương đối quan trọng hơn!” Các bạn học rồi rít bầy tỏ hiểu, Dịch Nghiêu giảo hoạt nháy mắt mấy cái: “Mọi người muốn gặp được tôi rất đơn giản a, cố gắng học tập, tương lai đến Dịch thị công tác, liền có thể ngày ngày đều nhìn thấy tôi.” Thời Ngộ An len lén bĩu môi, quả nhiên vô gian không thương, lúc này liền bắt đầu lôi kéo nhân tài. “Nếu học tỷ cũng nói như vậy chúng ta nhất định sẽ cố gắng!” Một nữ sinh nắm quả

đám, lời thề son sắt nói, những người khác đi theo phụ họa.

Dịch Nghiêu hài lòng gật đầu một cái, hướng bọn sinh viên khoát khoát tay: “Cũng đã trễ thế này, mọi người mau đi ăn cơm đi.” Bọn sinh viên không thuận theo không buông tha tìm đề tài, muốn cùng nàng nhiều tán gẫu mấy câu: “Học tử, mỹ nữ bên cạnh học tử là ai a?” Có người hỏi một câu, Dịch Nghiêu nghiêng đầu nhìn lên Thôi Ngô An, cong khóe mắt cười: “Vị mỹ nữ này, em là ai a?”

Thôi Ngô An trợn mắt nhìn Dịch Nghiêu một cái, Dịch Nghiêu cười híp mắt giơ lên hai người mười ngón tay đan vào nhau ở trước mặt quơ quơ: “Đây là người đặc biệt quan trọng của tôi.” Bọn sinh viên tựa hồ có chút hiểu, trong lúc nhất thời trầm mặc, sau đó một nam sinh cười hỏi Dịch Nghiêu: “Học tử bây giờ cùng người thương ở cùng một chỗ sao?” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, người nam sinh kia ôm ngực làm ra một bộ đáng vẻ rất thụ thương: “A, vậy chúng em không phải là không có cơ hội nữa rồi?”

“Hy vọng các vị niên đệ học muội, cũng có thể cùng người mình thích ở chung một chỗ.” Dịch Nghiêu vẫn đậm phong khinh cười, người nam sinh kia nhìn lướt qua nàng cùng Thôi Ngô An tay trong tay, chân thành nói: “Chúc học tử cùng người thương vĩnh viễn hạnh phúc. Còn có, hai người rất xứng đôi.” Dịch Nghiêu thu hồi vui vẻ, chăm chú nhìn nam sinh trước mắt: “Cảm ơn em.”

Những sinh viên khác cũng phản ứng kịp, lại bắt đầu lú lú: “Tôi đã nói mà, căn bản là không có nam nhân nào có thể xứng với học tử nha.” “Suy nghĩ một chút còn vô cùng kích động, học tử yên tâm, chúng ta sẽ không nói lung tung!” “Nhìn thế nào Dịch học tử cũng có vẻ công, quả nhiên a quả nhiên.” “Không không không ta cảm thấy học tử có vẻ thụ hơn...” Mắt thấy thảo luận càng ngày càng quá trớn, Dịch Nghiêu dở khóc dở cười mở miệng: “Tốt lắm tốt lắm, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên trở về nhà thì về nhà, chớ thảo luận vấn đề lung tung linh tinh.”

Ồn ào đủ rồi, bọn sinh viên cũng nghe lời giải tán đi, Dịch Nghiêu lôi kéo tay Thôi Ngô An đi vào đại học X, trong trí nhớ tiếng ve kêu còn ở bên tai. Thôi Ngô An đá hòn đá nhỏ, thoát nhìn tâm tình không tệ: “Bọn họ đều là người rất tốt a.” Dịch Nghiêu gật đầu, khóe miệng hơi giơ lên: “Có thời điểm tôi cũng cảm thấy mình rất may mắn, ông trời đối đãi với tôi tốt như vậy. Cho tôi người nhà tốt như vậy, bạn bè, bạn học, thậm chí còn có người xa lạ. Còn có một người yêu nguyện ý cả đời dắt tay tôi cùng đi.”

“A Nghiêu.” Thôi Ngô An dừng bước lại, quay đầu nhìn Dịch Nghiêu, ánh mắt sáng trong suốt mang theo ý cười: “Chị tuyệt đối là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời này của em.” Dịch Nghiêu nhìn cô, trong lòng có chút ngứa ngáy, không nhịn được dán qua đây cô tựa vào một thân cây bên đường. “Chị muốn làm gì?” Hai tay Thôi Ngô An để ở trên vai Dịch Nghiêu, nghiêm trang nhìn thẳng vào mắt nàng: “Nơi này chính là trường học, không thể làm loạn.”

Dịch Nghiêu nháy mắt mấy cái, đưa tay tháo mắt kiếng xuống, tiến tới hôn lên mặt Thôi Ngô An: “Như vậy cũng coi là làm loạn sao?” Thôi Ngô An kéo lấy cổ áo nàng, như có chuyện lạ gật đầu một cái: “Tư thế quá mức. Như vậy thấy thế nào cũng không giống như là một loại bạn bè đâu.” “Tôi và em, vốn không phải là bạn bè.” Dịch Nghiêu cúi đầu hôn môi của cô, nhẹ nhàng cọ mấy cái: “Yên tâm đi, thời gian này ở đây sẽ không có người tới.”

“Ai nói không sẽ có người tới?” Sau lưng chợt truyền đến thanh âm, Dịch Nghiêu cau mày quay đầu lại nhìn, chính là cô gái cùng đi công viên trò chơi với Khang Từ hôm trước, đang đứng cười khanh khách ở cách đó không xa. “Lúc trước tôi liền đoán, quan hệ của hai người không đơn giản như vậy.” Tịch Cẩn Chi chậm rãi đi tới, cảm thấy vô cùng thú vị quan sát Dịch Nghiêu: “Quả nhiên là để tôi đoán trúng.”

Dịch Nghiêu xoay người, đeo mắt kiếng lên, cũng quan sát Tịch Cẩn Chi: “Cô là?” Tịch Cẩn Chi cười, thoát nhìn cực kỳ vô hại: “Tôi tên Tịch Cẩn Chi, là một luật sư. Ngô, tôi còn là bạn học thời đại học của Khang Từ nữa, bắt quá quan hệ của tôi với nàng cũng không tốt lắm, Dịch đại tổng tài cũng không cần phải đề phòng tôi. “Dịch Nghiêu nhìn ra Tịch Cẩn Chi cũng không có âm mưu hoặc là ác ý gì, mà bản thân cũng không sợ nàng có âm mưu hay ác ý gì, thuận miệng nói: “Tôi đã không phải là tổng tài gì.”

Tịch Cẩn Chi “Ngà” một tiếng, hướng Dịch Nghiêu đưa tay ra, mỉm cười nói: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ánh sáng của đại học X.” Dịch Nghiêu cầm tay của nàng, cười lại: “Cũng ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Tịch đại luật sư.” Tịch Cẩn Chi thu hồi tay, có chút kinh ngạc: “Ồi chao? Cô biết tôi?”

“Ba tôi phải người có ý đi mời cô về Dịch thị, mặc dù không có chính thức ra mắt, cũng không đến nỗi không có nghe nói đến.” Giọng nói Dịch Nghiêu nhàn nhạt: “Tịch luật sư thật là tuổi trẻ tài cao, hy vọng cô cùng Dịch thị hợp tác vui vẻ.” Tịch Cẩn Chi cười cười: “Ồ chúc vị kia, tôi đối với công việc cũng không dám lười biếng.”

Dịch Nghiêu đối với thái độ của Tịch Cẩn Chi có chút hài lòng, mỉm cười hỏi: “Tịch luật sư tới đại học X có việc sao?” Tịch Cẩn Chi buông tay ra: “Hiệu trưởng của đại học X là giáo sư đại học của tôi, giáo sư bảo tôi tới gặp ông ấy một chút. Tôi mới từ phòng làm việc của giáo sư ra ngoài, vốn là muốn đi dạo một lát, thế nào không biết lại đúng lúc như vậy, gặp được... hai người. Ôi chao, Dịch tổng, Khang Từ nói chị dâu của nàng nhất định là ở bên ngoài có tình nhân, chính là cô rồi?”

“Cô muốn nghĩ như vậy cũng không phải là không được.” Mặt Dịch Nghiêu thờ ơ: “Nhưng cô ấy là người yêu của tôi, không phải là tình nhân cái gì.” Tịch Cẩn Chi vén tóc qua vành tai, hắc hắc cười hai tiếng: “Tôi cũng không có nghĩ như vậy. Đúng rồi, Thời tiểu thư, mặc dù chủ lực của tôi là những vụ án kinh tế, nhưng các vụ ly hôn tôi cũng có thể đánh, không thắng, không thu tiền nga.”

Tịch Cẩn Chi cười híp mắt lấy ra tấm danh thiếp, vòng qua Dịch Nghiêu nhét vào trong tay Thôi Ngô An: “Phong cảnh của đại học X cũng không tệ lắm, tôi tiếp tục đi dạo đây, hai vị, xin tùy ý.” Tịch Cẩn Chi chấp tay sau lưng, tiêu sái bước đi, Thôi Ngô An cúi đầu nhìn một chút danh thiếp trong tay, như không có chuyện gì bỏ vào trong túi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Tương tư

Chương 31 : Tương tư

“Dịch, ngày nghỉ cô xin phép đã được thông qua, chúc mừng cô có thể trở về nhà.” Annie tiểu thư là đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu với Dịch Nghiêu, một vị mỹ nhân Anh quốc tóc vàng mắt xanh, nàng vỗ vỗ bả vai Dịch Nghiêu nói bằng tiếng Anh giọng Luân Đôn: “Có cần tôi giúp cô đặt vé máy bay không?” Dịch Nghiêu quay đầu lại nhìn nàng, lễ phép mỉm cười, dùng tiếng Anh lưu loát trả lời nàng: “Cảm ơn, tự mình tôi có thể.”

Annie đưa giấy xin nghỉ phép cho Dịch Nghiêu: “Thay tôi gửi lời chúc sinh nhật vui vẻ đến cha của cô.” Dịch Nghiêu bỏ giấy xin nghỉ phép vào túi, giang hai cánh tay ôm Annie một cái: “Tốt, tôi sẽ chuyển lời.” Giáo sư Smith từ phòng làm việc đi ra: “Shonna, chúng tôi sẽ nhớ đến cô, mau sớm trở lại, tôi cần cô.”

Dịch Nghiêu làm ra động tác nhún vai, khoanh tay nhìn giáo sư Smith: “Giáo sư, đã hơn hai tháng tôi không có nhìn thấy người nhà của tôi, hơn nữa trong giấy xin nghỉ phép của tôi ghi rõ tôi có thể ở lại Trung quốc năm ngày.” Smith bắt đầu đi lắc đầu một cái: “Được rồi, được rồi. Thân ái, chúc cô vui vẻ. Tôi biết qua một đoạn thời gian nữa, trong nước các cô có một ngày lễ long trọng gọi là Tết, đến lúc đó tôi chỉ có thể cho cô thời gian ba ngày, dĩ nhiên sẽ không bao gồm thời gian đang trên máy bay. Xin lỗi Shonna, thời gian của chúng ta rất khan trương.”

“Tôi biết.” Dịch Nghiêu cũng rất bất đắc dĩ: “Đúng rồi giáo sư, tôi biết ngài có quen một nhà thiết kế trang sức rất danh tiếng.” Smith gật đầu một cái, cười híp mắt nhìn nàng: “Đúng vậy, người cô nói có thể là Jack tiên sinh, anh ta đặc biệt nổi tiếng, cô cần sự giúp đỡ của anh ta sao?” Dịch Nghiêu khoanh hai tay lại, để ở trước ngực, hết sức chân thành nhìn Smith: “Làm ơn nói một tiếng với Jack tiên sinh giúp tôi, tôi muốn mời Jack tiên sinh thiết kế một cặp nhẫn.”

Smith cùng Annie nhìn nhau cười một tiếng, Annie hỏi: “Dịch, có phải là muốn tặng cho vị tiểu thư xinh đẹp trên điện thoại của cô không?” Dịch Nghiêu thoải mái thừa nhận: “Đúng vậy, nàng là người yêu của tôi.” Smith cười ha ha, đưa tay vỗ vỗ bả vai Dịch Nghiêu: “Tôi đáp ứng cô, nhất định bảo Jack thiết kế ra một đôi nhẫn thật đặc biệt cho cô. Shonna, nhìn cô rất hạnh phúc.”

Dịch Nghiêu lần nữa nói tạ ơn, lại cùng Smith và Annie hàn huyên một lát, liền rời đi phòng nghiên cứu trở về nhà trọ. Trở lại nhà trọ, trước tiên là đặt vé máy bay, không có gọi điện thoại thông báo về nhà, Dịch Nghiêu quyết định ngủ một giấc, ngày mai đi thẳng về. Mới vừa tắm xong ra ngoài, máy vi tính báo có thư mới, nàng mở ra nhìn, là Dịch Kính Viễn hỏi nàng có về ăn mừng đại thọ bảy mươi của Dịch Trữ hay không.

Dịch Nghiêu suy nghĩ một chút, trả lời mấy chữ đang xin nghỉ, nàng muốn cho người nhà một kinh hi. Chỉ chốc lát sau Dịch Kính Viễn liền lại gửi tới một email, không phải là báo nàng chiều cô tốt bản thân, mà nói nếu như hiện tại không thể trở về cũng không cần miễn cưỡng linh tính, Dịch Nghiêu cùng Dịch Kính Viễn lại hàn huyên không dứt một lát, sau đó lên giường đi ngủ.

Khi Dịch Nghiêu kéo valy hành lý đi vào nhà, Dịch Kính Viễn đang chuẩn bị đi công ty, nhìn thấy nàng quả thật sợ hết hồn: “Tại sao trở về nhanh như vậy?” Dịch Nghiêu đưa tay siết chặt cổ, cho hấn một ngụm cười đắc ý: “Anh hai, có phải là rất vui mừng hay không a?” Dịch Kính Viễn cười sờ sờ đầu của nàng: “Đúng vậy, rất vui mừng. Mấy ngày trước mẹ nhỏ đã trở lại, cùng chị dâu của em bồi ba đi thăm bạn học cũ, em về không đúng lúc rồi. Tiểu An đang ở trên lầu dỗ Sướng Sướng ngủ đây, em lên đi, anh đến công ty đây, buổi tối chúng ta mới tán gẫu đi.”

“Được, anh hai hẹn gặp lại, trên đường cẩn thận.” Dịch Nghiêu cười híp mắt, hiển nhiên tâm tình không tệ, Dịch Kính Viễn nghiêng đầu, hướng nàng phát tay một cái, xoay người đi ra nhà để xe. Dịch Nghiêu đặt valy hành lý bên cạnh ghế sa lon trong phòng khách, rón rén lên lầu. Đi tới cửa phòng của mình, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đập vào mi mắt chính là một cảnh tượng ngỡ từ nữ hiệp. Thời Ngộ An ở đầu giường hát nhạc thiếu nhi, Thời Sướng lúi cúi kéo một tay của cô, nhắm hai mắt cười híp mắt, thoạt nhìn còn chưa ngủ.

Dịch Nghiêu đi vào phòng, trở tay đóng cửa lại, phát ra âm thanh nho nhỏ. Thời Ngộ An phản xạ có điều kiện quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên trợn to hai mắt. Dịch Nghiêu cũng không nói gì, cong khoe miệng, khoe mắt cũng hàm chứa vui vẻ. Thời Sướng không nghe được thanh âm của Thời Ngộ An dỗ mình ngủ nữa, lập tức mở mắt.

“Daddy!” Thời Sướng từ trên giường bò dậy, giày cũng không mang, từ trên giường nhảy xuống nhào tới trong lòng Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu ôm lấy Thời Sướng, đi tới ngồi vào bên cạnh Thời Ngộ An: “Trời lạnh, không thể đi chân trần trên mặt đất, biết không?” “Dạ biết!” Thời Sướng dùng sức gạt đầu, đưa tay nắm lấy cổ áo Dịch Nghiêu kêu la: “Daddy, Daddy! Sướng bảo bảo rất là nhớ daddy nga, daddy tốt cực rồi lại!”

Dịch Nghiêu sờ sờ cái đầu nhỏ của cô bé, trên mặt mang nụ cười dịu dàng: “Daddy cũng rất nhớ Sướng bảo bảo a.” Thời Sướng ha ha ha cười, xoay người đi kéo tay Thời Ngộ An: “Mami, mami không phải nói phải khoanh hết tờ lịch này daddy mới trở lại sao?” Đầu óc Thời Ngộ An có chút chưa hoàn hồn, Dịch Nghiêu nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Sướng để cho cô bé đối mặt bản thân: “Daddy trở lại mừng sinh nhật ông nội, mấy ngày nữa là phải đi.”

“Như vậy a...” Thời Sướng nhất thời ồ ồ, bĩu môi không nói lời nào. Dịch Nghiêu kéo kéo bím tóc Thời Sướng, giọng nói mềm nhẹ dỗ dành cô bé: “Tốt lắm, mami nói rất đúng, khoanh hết tờ lịch này daddy nhất định sẽ trở lại, đến lúc đó không bao giờ đi nữa, có được hay không? Sướng Sướng cũng đã đi học, phải ngoan ngoãn nghe lời mami nói. Chờ daddy trở lại, sẽ dẫn Sướng Sướng đi công viên hải dương chơi có được hay không?”

Thời Sướng vẫn vô cùng mất hứng, bất quá cũng miễn miễn cưỡng cưỡng gật đầu, yếu yếu đáp ứng. Dịch Nghiêu nhét Thời Sướng vào trong chăn, cẩn thận đắp kín, dịch tốt góc chăn, cúi đầu hôn lên trán cô bé một cái: “Daddy có lời muốn nói với mami của bảo bảo, bây giờ bảo bảo ngoan ngoãn đi ngủ, khi nào thức dậy daddy dẫn bảo bảo đi ăn bánh gato đâu có chịu không?”

Thời Sướng nhìn nàng một chút, lại đảo mắt nhìn Thời Ngộ An một chút, gương mặt nghiêm túc: “Daddy, không phải daddy sẽ làm chuyện xấu hổ đối với mami chứ?” “...” Khoe miệng Dịch Nghiêu co giật, xoay mặt đi nhìn Thời Ngộ An, về mặt cô cũng như là thấy quỷ, đỏ mặt trừng hướng Thời Sướng:

“Tiểu quý này, con nói bậy cái gì thế!?” Thời Sướng đưa hai cánh tay nhỏ bé từ trong chăn ra che mặt lại: “Trước kia ở ban bôi lội, cô Lưu và cô Trương hôn nhau a, bảo bảo còn thấy daddy hôn mami nha, cô giáo Vương ở nhà trẻ nói, đó là chuyện xấu hổ, con nít không thể làm!”

Dịch Nghiêu ho nhẹ một tiếng, kéo tay Thời Sướng nhét vào trong chăn, hung thần ác sát cảnh cáo cô bé: “Sau này khi daddy và mami của con hai người ở chung, không cho phép con nhìn lên!” Thời Sướng bĩu môi, nhắm mắt lại kéo dài thanh âm: “Bảo bảo biết rồi!” Dịch Nghiêu có chút im lặng, đưa tay nhéo cái mũi nhỏ của Thời Sướng một cái, đứng dậy lôi kéo Thời Ngô An đi ra khỏi phòng.

“Mấy ngày trước Giang Trùng cùng Sở Ca còn có mẹ của cậu ấy đi dạo chợ hoa, đương nhiên khi đó mẹ cậu ấy rất là chán ghét Giang Trùng. Ngày đó ở nơi giao nhau giữa chợ hoa cùng đường Minh Quang xảy ra chuyện, một chiếc xe mất khống chế ở trên đường, Giang Trùng vì che chở cho Sở Ca bị đụng văng đi ra ngoài thật xa, bây giờ còn đang nằm bệnh viện đây.” Thời Ngô An chậm rãi nói cho Dịch Nghiêu chuyện phát sinh mấy ngày trước: “Lần này coi là nhân họa đắc phúc đi, bây giờ thái độ của mẹ cậu ấy đối với Giang Trùng tốt hơn không ít.”

Dịch Nghiêu ngồi xuống bên cạnh mấy chậu lan, đưa tay đùa mấy cọng hoa lan, nghe vậy cười cười: “Giang Trùng người này mặc dù không ra sao, nhưng mà từ trước đến nay vận khí không tệ.” Thời Ngô An nhìn mấy ngón tay thon dài của Dịch Nghiêu cẩn thận đùa bỡn hoa lan, không nhịn được nói thầm nằn: “Hoa lan rất yếu ớt nha, chị đừng có giết chết nó.” Dịch Nghiêu nghiêng đầu nhìn cô một chút, nhún vai một cái, bung chậu hoa lên đứng dậy đưa về trong phòng ấm.

“Lan Quân Tử mặc dù khó trồng, nhưng mà không đến nỗi dễ dàng chết như vậy đâu.” Dịch Nghiêu ngồi ở bên cạnh Thời Ngô An, đưa tay nắm lấy bả vai của cô: “Đã lâu không thấy, có nhớ tôi không?” Thời Ngô An tựa vào trên bả vai nàng, nhẹ nhàng khép mắt lại, nhưng cũng không nói chuyện. Dịch Nghiêu hạ thấp giọng, nói liên miên: “Em ở trong lòng tôi dường như luôn là một bộ dáng, nhưng dường như mỗi lần gặp mặt lại đều không giống nhau. Trong sách có trăm loại tình thương, ngàn loại cô độc, tôi cho là tôi sẽ từng cái trải nghiệm, nhưng sự thật chứng minh, trong lòng tôi tràn đầy đều là em, cũng không nghĩ ra những thứ khác, ngay cả cô độc cũng không có, nhưng lại có tràn đầy tịch mịch.”

Thời Ngô An cong khóe miệng, ôm hông của nàng nằm úp sấp vào trong ngực nàng: “A Nghiêu, tình thoại chị nói càng ngày càng lưu loát a.” Dịch Nghiêu cúi đầu hôn xuống lỗ tai của cô: “Bởi vì đối tượng là em nha.” Thời Ngô An cười mắng nàng một câu miệng lưỡi trơn tru, rúc vào cổ Dịch Nghiêu, né tránh nụ hôn của nàng: “Nhột, không muốn.” Dịch Nghiêu sợ Thời Ngô An té xuống, ngồi thẳng thân thể lôi kéo cô ngồi đằng hoàng, nghiêng đầu nhìn cô: “Thật ra thì tôi chính là muốn nói, tôi rất nhớ em.”

Mắt Thời Ngô An nhìn phía trước, sắc mặt có chút ửng hồng: “Em biết.” “Lãnh đạm như vậy ư?” Dịch Nghiêu đưa tay nâng mặt của cô, cau mày, ra vẻ rất khổ não: “Mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, em thế nào lại không giống như vậy a?” Thời Ngô An nháy mắt mấy cái, cười nói: “Vậy thì miễn cưỡng cưỡng nói với chị, em cũng nhớ chị.”

Dịch Nghiêu nheo mắt lại, đề sát vào mặt cô: “Miễn cưỡng cưỡng? Nga, Ngô An a, tôi có chút thương tâm đây, tôi muốn...” Nàng nói được một nửa đột nhiên ngừng nói, Thời Ngô An hỏi: “Chị muốn cái gì?” Dịch Nghiêu nhẹ nhàng cười một tiếng, tiến tới bên tai cô, thấp giọng nói: “Muốn cùng làm chuyện xấu hổ với em.”

“Ghét chị quá đi!” Thời Ngô An đưa tay đẩy Dịch Nghiêu ra, bắt đắc dĩ khí lực không đủ, ngược lại thân thể bị ôm chặt. Ánh mắt Dịch Nghiêu thâm trầm, hàm chứa thâm tình cùng dịu dàng không cách nào diễn tả, Thời Ngô An nhìn ánh mắt của nàng, giống như bị định thân, không thể động đậy. Dịch Nghiêu khẽ mỉm cười, tiến tới hôn lên môi của cô, thấp giọng lầm bầm: “Một câu tôi yêu em, có thể đổi một nụ hôn hay không?”

Thời Ngô An lắc đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Muốn cả đời.” Dịch Nghiêu cười, lại sâu kín thờ dài: “Càng ôm chặt lấy em, càng sợ em đột nhiên biến mất không thấy. Ngô An, nếu như đây là một giấc mộng, có thể cùng em đầu bạc đến già, thật là tốt biết bao.” Thời Ngô An vòng tay qua cổ của nàng, trán tựa vào trán Dịch Nghiêu, đáy mắt sáng trong suốt: “Em mới không thêm ở chung một chỗ với chị lâu như vậy.” Dịch Nghiêu hé miệng muốn nói gì, Thời Ngô An chủ động dán môi của mình hôn lên, ngăn chặn lời của nàng.

“Tại sao mỗi lần đều để cho chúng ta đụng phải cảnh tượng này?” Dịch Nghiêu ôm ngực, yên lặng xoay người. Dịch Vũ liếc Dịch Nghiêu một cái, kéo hẳn rời vườn hoa đi vào phòng bếp: “Đại tiểu thư đã trở lại, em phải tự mình xuống bếp, anh đi theo làm trợ thủ cho em.” Dịch Nghiêu có chút bất đắc dĩ: “Em trai, em nói một đại nam nhân như em làm sao lại biết nấu cơm đây? Em học được khi nào a, sao anh lại không biết thế?”

Dịch Vũ dừng bước lại, ôm hai cánh tay nhìn về phía Dịch Nghiêu: “Nếu như anh muốn học em có thể dạy cho anh.” Mặt Dịch Nghiêu lập tức đỏ lên, nhưng không có xuề xòa, dùng dần nửa ngày, mới cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Được rồi, em dạy... Dạy cho anh đi.” Dịch Vũ cười ha hả một tiếng, đắc ý ngẩng cằm lên: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân a, Dịch Nghiêu anh cũng sẽ vì theo đuổi con gái mà đi học nấu cơm, chắc chắn.”

Dịch Nghiêu sùng sốt, vây quanh Dịch Vũ vài vòng: “Làm sao em biết?!” Dịch Vũ quét mắt nhìn hán một cái: “Mặc dù nói bây giờ đang là mùa đông, nhưng mấy ngày nay trên mặt anh vẫn viết hai chữ phát xuân rất rõ ràng. Lười cùng anh nói nhảm, nhanh theo em.” Dịch Nghiêu nhìn bóng lưng Dịch Vũ, ngượng ngùng đi theo sau: “Có rõ ràng như vậy sao...”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Cuộc sống của người chiến thắng

Chương 32 : Cuộc sống của người chiến thắng

Đại thọ bảy mươi của chủ tịch Dịch thị, làm oanh động không nhỏ ở thành phố X, không chỉ là nhân vật nổi tiếng các nơi có hợp tác buôn bán cùng Dịch thị, ngay cả thị trường của thành phố X cũng tới tham gia, hơn nữa còn tự mình trao cho Dịch Trữ tám bằng khen tặng doanh nghiệp ưu tú. Một màn kia bị ký giả chụp được, ngày hôm sau chiếm đầy mặt báo xã hội.

Lễ mừng thọ được cử hành ở nhà hàng quốc tế Hưng Thịnh, Dịch Nghiêu gạt Giang Trùng nói không cần quà tặng của cô, chỉ cần tùy ý chiết khấu ba năm phần trăm tất cả các loại chi phí như: mặt bằng, phục vụ, rượu...lĩnh tinh là được, Giang Trùng vui vẻ đáp ứng, chờ đến lúc kịp phản ứng ruột cũng sắp thất lại. Âm thanh Hồ Từ Ngọc gõ máy tính ba ba vang lên, lãnh đạm báo cho Giang Trùng biết, một câu nói tùy tiện của cô làm cho Hưng Thịnh tổn thất bao nhiêu tiền.

“Anh nói Dịch Nghiêu chết tiệt này có phải là người hay không a, chết không có lương tâm, vừa trở lại liền hờn tôi!” Giang Trùng tức giận thở khi khi, Hồ Từ Ngọc nhìn cũng không nhìn cô, cúi đầu chuyên chú lật văn kiện, không mặn không nhạt nói một câu: “Ngay cả sổ sách này cũng coi không ra, không biết ban đầu cô làm thế nào kéo đại tiểu thư xuống ngựa?” Giang Trùng liếc mắt nhìn hần, nhạt nhẽo cười: “Không phải là nhờ có thần trợ công anh sao, Từ Ngọc a Từ Ngọc, anh chính là phúc tinh của tôi nga.” (đại tiểu thư này là Giang Tịnh, chị Giang Trùng)

Hồ Từ Ngọc ha ha cười một tiếng, ngẩng đầu lên dùng mắt cá chết chăm chú nhìn Giang Trùng: “Cho dù cô có nịnh nọt tôi cũng không có tác dụng. Tổng giám đốc, số tiền bị lỗ này sẽ tính vào tài khoản cá nhân của cô.” “Tại sao!” Mắt Giang Trùng nhìn chăm chăm hần, vô cùng không vui. Hồ Từ Ngọc rút ra một cây bút vừa ghi ghi, vừa trả lời Giang Trùng: “Là cô nói, trong công việc quan trọng nhất là công-tư phải rõ ràng, số tiền bị cô làm hao tổn kia cũng đều là tiền lương của công nhân viên a.”

Giang Trùng còn muốn giải thích mấy câu, cửa phòng làm việc bị gõ vang, Ngụy Sở Ca dò đầu vào: “Giang đại tổng tài, thị trường đọc diễn văn sắp kết thúc rồi, cô có còn muốn tham gia yến hội hay không?” Giang Trùng hữu khí vô lực gạt đầu một cái: “Muốn muốn.” Hồ Từ Ngọc lấy văn kiện đã chỉnh lý tốt để ở một bên, lại lấy ra một phần văn kiện khác nhìn kỹ, còn không quên một bên nhĩ một bên tố cáo cùng Ngụy Sở Ca: “Lão bản nương, tôi hy vọng cô có thể quản giáo Giang tổng tốt một chút, làm cho Giang tổng sau này không được cảm tiền lương của công nhân viên chúng tôi ra đùa giỡn.”

Ngụy Sở Ca không hiểu ra sao, Giang Trùng trợn mắt nhìn Hồ Từ Ngọc một cái, đi tới đẩy Ngụy Sở Ca ra khỏi phòng làm việc: “Đừng nghe tên này nói bậy, chúng ta mau đi xuống chúc thọ cho Dịch lão gia tử.” Ngụy Sở Ca nương theo lực đạo của Giang Trùng đi về phía trước, có chút hồ nghi nhìn cô: “Giang Trùng, không phải là chị lại bị Dịch Nghiêu hớ?”

Giang Trùng ha ha cười mấy tiếng, méo mặt gạt đầu một cái. Ngụy Sở Ca liếc mắt, cũng lười để ý cô, mặc kệ đạp giày cao gót đất đất đất đi về phía trước. Giang Trùng đuổi sát theo, lôi kéo tay Ngụy Sở Ca oán trách: “Em nói cái tên Dịch Nghiêu không có lương tâm này, tôi đây xuất viện vì cố ý đi chúc thọ cho ba của cô ta, đã không biết cảm kích tôi thì thôi, ngược lại còn thiết cái bẫy rập cho tôi chui vào. Tôi thấy cô ta thì phiền muốn chết, cái người lòng dạ hiểm độc đó sống luôn ở Anh quốc không bao giờ trở lại nữa là tốt nhất, một khi tôi gặp phải cô ta thì tuyệt đối không có chuyện tốt mà.”

“Bây giờ người ta nghị luận người khác cũng trắng trợn như vậy sao, Giang tổng?” Dịch Nghiêu ôm cánh tay tựa vào góc tường, mang vẻ mặt cười đến cả người lẫn vật vô hại. Giang Trùng sợ hết hồn, ôm ngực nhìn nàng: “Ác! Cô cố ý chờ ở chỗ này để nhát tôi sao?!” Dịch Nghiêu vén mái tóc, rồi đặt hai tay vào trong túi áo khoác đi tới trước mặt Giang Trùng, khinh thường cười cười: “Như cô vậy gọi là có tật giật mình.”

Giang Trùng hừ một tiếng, cũng không lên tiếng trả lời, Ngụy Sở Ca hỏi Dịch Nghiêu: “Tiểu An không có tới?” Dịch Nghiêu gạt đầu: “Em ấy không thích những trường hợp này, hơn nữa Khang Diệu cũng có mặt, Ngô An cũng cảm thấy khó xử. Cũng không sao cả, buổi tối còn có bữa tiệc họp mặt gia đình mà.” Ngụy Sở Ca kéo kéo tay Giang Trùng, an ủi một chút tâm linh đang bị tổn thương của cô, tiếp tục cùng Dịch Nghiêu nói chuyện: “Thật ra, Dịch Nghiêu, trong lòng cậu không cảm thấy khó chịu sao?”

Dịch Nghiêu biết ý tứ trong lời nói của Ngụy Sở Ca, cúi đầu một lát, lại có chút bất đắc dĩ cười: “Cũng không có cách nào khác, không phải sao? Tựa như cậu, cũng không phải là rất để ý Giang Tịnh sao? Coi như nàng cùng Giang Trùng thật không có gì cả, nhưng cậu vẫn sẽ để ý. Nhưng mà cậu biết Giang Trùng chỉ yêu có mình cậu, cho nên mặc dù cậu sẽ để ý, nhưng không đến nỗi không thể nhẫn nhịn. Tôi nghĩ cả hai chúng ta, tâm tình cũng không khác nhau lắm đi.”

“Bây giờ ở thành phố X, chỉ cần là người biết Giang Trùng tôi, có ai còn không biết quan hệ giữa tôi và Sở Ca?” Giang Trùng vừa nghe Dịch Nghiêu lại nói đến Giang Tịnh, trong lòng liền khó chịu, vội vã chứng minh trong sạch của bản thân: “Tôi đã lên kế hoạch, cũng cùng mẹ của Sở Ca thương lượng, Dịch Nghiêu, chờ cô hoàn thành nghiên cứu trở về, hoan nghênh tham gia lễ đính hôn của chúng tôi.” Những lời này của Giang Trùng vừa thốt ra, không chỉ Dịch Nghiêu nhướng mày, vẻ mặt Ngụy Sở Ca cũng tràn đầy kinh sợ: “Cái gì lễ đính hôn?”

Giang Trùng không sao cả bĩu môi, giọng nói cũng rất nghiêm túc: “Tôi biết em chú ý đến việc giữa tôi và Giang Tịnh, tôi cũng rất hối hận, nếu như tôi biết em sớm một chút, tôi tuyệt đối sẽ không dùng biện pháp ngu xuẩn như vậy để cho Giang Tịnh buồn lòng cảnh giác đối với tôi. Nhưng mà Sở Ca, tôi không có biện pháp thay đổi chuyện đã phát sinh, cho nên không thể làm gì khác hơn là hướng tương lai nỗ lực. Em cũng đừng nói tôi không chịu cùng em thương lượng lĩnh tinh gì đó, lúc trước khi tôi cầu hôn em đã đáp ứng tôi, nhần em cũng đã đeo lên rồi. Ngụy Sở Ca, tôi sẽ cho em một danh phận danh chánh ngôn thuận, Giang Trùng tôi nói được là làm được.”

Dịch Nghiêu đưa tay đẩy đẩy mắt kiếng, cho Giang Trùng một ánh mắt sắc bén: “Mỗi mắt mong chờ.” Giang Trùng cũng lấy ra tư thái cao quý lãnh diễm tới, mặt không biểu tình đưa ra một ngón tay dựng thẳng đến trước mặt Dịch Nghiêu: “Nhìn vào cô cùng Tiểu An, tính tình một người do dự bất quyết hơn so với một người, Dịch Nghiêu, chúng ta đánh cuộc một lần. Nếu như cô có thể làm cho tiểu An với Khang tiên sinh ly hôn trước khi cô làm nghiên cứu xong trở về, tôi sẽ vô điều kiện cho cô một trăm vạn, tiền mặt.”

“Không đánh cuộc.” ánh mắt Dịch Nghiêu quét qua cô một cái: “Bất quá có thể xem như trò chơi, vui đùa một chút, tôi sẽ không ép Ngô An ly hôn, nhưng tôi tin tưởng Ngô An sẽ không để cho tôi chờ quá lâu. Giang Trùng, một trăm vạn này của cô tôi nhớ kỹ, nếu như tôi không thu được một trăm vạn này, thì nhân năm lên đưa cho cô, như thế nào?” Giang Trùng vui rạo rục cười, khiêu khích nhìn Dịch Nghiêu: “Quả nhiên đại đại khí thô a, bất quá tiểu bạch thỏ... Chắc chắn, tôi bị cô chiếm nhiều tiện nghi như vậy, rất cục nên vớt vát trở lại.”

“Đừng cao hứng quá sớm.” Không đợi Dịch Nghiêu nói chuyện, Ngụy Sở Ca liền không chút lưu tình mở miệng: “Hòe tiên sinh nói đúng, em đúng là nên quần áo chị thật tốt.” Giang Trùng mếu máo, không dám phản bác, Dịch Nghiêu xoay người thở dài: “Đi thôi.” Giang Trùng như chợt nhớ tới cái gì, không có ý tốt cười cười đi tới sau lưng Dịch Nghiêu cùng nàng đáp lời: “Tôi nói Dịch Nghiêu nha, tin tức báo chí vừa mới đăng, nói nguyên nhân công ty Mars cùng Dịch thị mấy người hợp tác vì Đại thiếu gia của bọn họ thích cô? Là thật hay giả a? Hôm nay cái người tên Lư Minh Hề đó cũng có tới đi? Ôi chào Dịch Nghiêu, cô nói xem ngày mai trang đầu tờ báo có thể bị Dịch gia mấy người chiếm hết hay không? Tin tức xã hội chính là ba của cô cùng Hứa thị trưởng, giải trí bát quái chính là cô cùng Lư đại thiếu gia a...”

Dịch Nghiêu mất hứng phát phát tay: “Ngày lạnh như vậy còn có con ruồi, phiền chết.” Giang Trùng có chút không vui, đưa tay đi chụp bả vai của nàng: “Cô nói ai là con ruồi nha?” Dịch Nghiêu nghiêng đi thân thể tránh thoát tay của Giang Trùng, còn ý tốt nhắc nhở: “Giang tổng, chúng ta sắp vào thang máy, kẻ tiếp khắp nơi đều sẽ có ký giả thường lui tới, xin giữ vững tốt hình tượng cao lạnh của cô. Còn có, nắm chặt tay vị hôn thê tương lai của cô, không nên để cho nàng bị những kẻ không đầu đến gần.” Giang Trùng hừ một tiếng: “Đừng có nói sang chuyện khác!” Nhưng vẫn nghe lời lui về nắm chặt tay Ngụy Sở Ca, chọc cho Dịch Nghiêu cười khẽ một tiếng.

Đi vào tầng lầu tổ chức tiệc sinh nhật của Dịch Trữ, Giang Trùng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang lôi kéo Ngụy Sở Ca giành ở trước mặt Dịch Nghiêu ra khỏi thang máy. Mới vừa đi ra thang máy, liền bị một đám ký giả xông tới, mặc dù ở yến tiệc không ai dám mang theo súng dài pháo ngắn, thế nhưng mỗi một cái miệng so với súng pháo đều không kém cỏi chút nào, nhanh chóng bắn đủ loại vấn đề. Giang Trùng khi đối mặt ký giả ngược lại bình tĩnh, một hỏi một đáp, căn bản là ai đến cũng không cự tuyệt.

“Xin hỏi Giang tổng, nghe nói trước đó vài ngày cô bị tai nạn xe cộ?”

“Đúng vậy, nhưng không có gì đáng ngại, cảm tạ các vị quan tâm” Anh hùng cứu mỹ nhân nga.

“Giang tổng Giang tổng, lần này cô phổ trương dẫn theo Ngụy tiểu thư cùng mình đến dự sinh nhật của Dịch chủ tịch, không sợ Dịch đồng không tiếp thụ nổi sao?”

“Bác Dịch kiến thức rộng rãi, sao lại chú ý đến chuyện nhỏ nhặt này?” Nói giỡn, con gái bảo bối của Dịch lão cũng như vậy, ông ấy cũng tiếp nhận rồi có được không.

“Nghe nói Giang tổng cùng Dịch tổng... Nga không phải, bây giờ phải nói là Dịch gia Đại tiểu thư, quan hệ rất tốt?”

“Anh cứ gọi là Dịch Nghiêu không phải được rồi sao, là bạn hợp tác rất tốt với tôi” Mới là lạ.

“Kia Giang tổng có biết Dịch đại tiểu thư cùng Đại thiếu gia Lư Minh Hề của công ty Mars thật sự có quan hệ mập mờ gì hay không?”

“Biết.”

“Giang tổng có thể nói một chút hay không, quan hệ của bọn họ là như thế nào?”

“Dù sao thì không có quan hệ gì ở mặt tình cảm.”

“Kia chuyện hợp tác giữa Mars cùng Dịch thị giải thích thế nào?”

Giang Trùng lần này không có trả lời ngay, nghiêm mặt nhìn người hỏi vấn đề này: “Sáng nay anh ăn điểm tâm là cái gì?” “Sandwich cùng... bánh bao...” Ký giả rõ ràng rất sùng sốt, không biết Giang Trùng có ý gì. Giang Trùng mỉm cười một cái, đưa tay kéo kéo cà vạt của hắn: “Vị ký giả tiên sinh này, chuyện buổi sáng anh ăn sandwich cùng bánh bao giải thích thế nào?”

“Cái này còn phải giải thích? Tôi muốn ăn thì ăn a.” Ký giả một bộ dáng vẻ đó là chuyện đương nhiên a, có chút không giải thích được nhìn Giang Trùng. Giang Trùng hít sâu một hơi, dùng một loại ánh mắt càng không giải thích được nhìn thẳng vào mắt vị ký giả: “Vậy chuyện hợp tác của Mars cùng Dịch thị còn cần phải giải thích? Tại sao phải kéo đến tình cảm mập mờ cái gì đây? Người ta muốn cùng Dịch thị hợp tác không được sao? Hay là nói, anh cảm thấy ở thành phố X này còn có công ty có ưu thế hợp tác hơn cả Dịch thị?” (Giang Trùng muôn năm, Giang Trùng số 1 =)))

Ký giả bị Giang Trùng liên tiếp đặt câu hỏi, hỏi đến á khẩu không trả lời được, Giang Trùng tiếc hận thở dài: “Người trẻ tuổi, đào bát quái cũng là cần có kỹ xảo a, với trí thông minh này, anh cũng không quá thích hợp làm ký giả nha.” Mặt vị ký giả kia đỏ lên, ánh mắt Giang Trùng liếc một cái: “Dịch tổng không phải đang ở phía sau tôi đây sao, có cái gì liền trực tiếp hỏi nàng đi.”

Ánh mắt các ký giả quả nhiên toàn bộ chuyển qua phía sau Giang Trùng, Dịch Nghiêu đi tới, hướng Lư Minh Hề đang đứng xem náo nhiệt cách đó không xa ngoắc ngoắc tay, Lư Minh Hề nhún nhún vai, lắc đầu một cái. Dịch Nghiêu cũng lắc đầu một cái, tiếp tục hướng hân hoan, Lư Minh Hề bắt đầu đi, chậm rãi đi tới: “Học tỷ, gọi tôi có chuyện gì sao?” Dịch Nghiêu kéo hắn, chỉ chỉ các ký giả đang vây xem: “Hôm nay chúng ta liền nói rõ ràng tất cả, sau này không ai được viết bậy nữa, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Các ký giả nhìn nhau một chút, cũng liếc ra ý, Dịch Nghiêu hướng Lư Minh Hề nháy mắt, hắn lập tức hiểu ý, vươn cánh tay nắm Dịch Nghiêu, một dáng vẻ cả hai là bạn tốt: “Có nghe học tỷ của tôi nói hay không? Tôi nói cho các người biết, quan hệ của hai chúng tôi rất thuần khiết, tôi đây cũng là sinh viên của đại học X, học tỷ đây không phải là ánh sáng của đại học X chúng tôi sao, là nữ thần, là thần tượng của tôi. Các người cũng không thể viết bậy nữa, sỉ nhục tình cảm sùng bái thuần khiết của tôi đối với học tỷ, tôi sẽ tức giận đó.”

Dịch Nghiêu mở tay ra: “Nhìn thấy sao? Quan hệ của chúng tôi đều không phải là cái loại không dám gặp người, nếu chúng tôi cũng đã phủ nhận, những lời đồn này cũng nên ngưng hẳn.” Các ký giả hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới không có đào được cái tin tức bát quái gì không nói, còn bị cưỡng ép bỏ

đi tin vịt. Dịch Nghiêu nhìn đã không còn gì để nói, đẩy Lưu Minh Hề, cười khanh khách vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Tiệc nên bắt đầu rồi, tôi đến chỗ ba tôi, tiểu học đệ, giúp học tỷ chiếu ứng khách nơi này một chút, có được không?”

“Vâng, học tỷ.” Lưu Minh Hề ngoài cười nhưng trong không cười cúi đầu khom lưng. Dịch Nghiêu hài lòng cười cười, tiêu sái rời đi. Mặt Giang Trùng đầy vẻ đồng tình nhìn Lưu Minh Hề đang tiếp tục chu toàn cùng nhóm ký giả, nói khẽ với Ngụy Sở Ca: “Dịch Nghiêu mới đúng sống cuộc sống của người chiến thắng có phải hay không? Trời sinh đã mang hào quang của nhân vật chính, IQ cao, EQ cũng không thấp. Người trong nhà cũng thật thương nàng, mặc dù Tiểu An còn chưa giải quyết xong chuyện với Khang tiên sinh, nhưng cũng đặt hết tâm tư vào nàng, còn không công vớt được một cô con gái ngoan ngoãn như vậy nữa chứ. Suốt ngày hồ tôi không nói, ngay cả Lưu Minh Hề này cũng bị hồ đủ thắm. Chắc chắn, Dịch đại tiểu thư này a, thật đúng là tu luyện thành tinh mà.”

Trong lòng Giang Trùng mặc dù còn tức giận nhưng cũng mang theo tí xúu hâm mộ. Ngụy Sở Ca liếc Giang Trùng một cái, không nói gì. Bản thân Giang Trùng lại lèm bèm một lát, bên kia có người chiêu đãi mời mọi người vào chỗ ngồi, nói muốn khai tiệc, hai mắt Giang Trùng mở lớn: “Dịch Nghiêu hồ tôi nhiều tiền như vậy, đầu gì tôi cũng phải ăn trở lại gỗ gác một chút!” Nói xong liền lôi kéo Ngụy Sở Ca đi vào đám người, Ngụy Sở Ca thở dài, ở bên tai Giang Trùng sâu xa nói: “Chú ý giữ hình tượng a, Giang tổng.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Anh họ Túc gia

Chương 33 : Anh họ Túc gia

Ở buổi tiệc gia đình ăn mừng đại thọ bảy mươi của Dịch lão gia tử vào buổi tối, Thời Ngộ An gặp được người chưa từng gặp qua bao giờ, theo Dịch Nghiêu giới thiệu, nam nhân trẻ tuổi mặc tây trang giày da, bộ dạng hết sức anh tuấn là anh họ của nàng, Túc Cẩm Dung, con trai của anh Túc Như Chi, Túc Như Ủy. Kể từ khi Túc Như Chi gả cho Dịch Trữ, liền ít cùng Túc gia lui tới, Túc Cẩm Dung là người duy nhất của Túc gia coi như thân cận nhất với Dịch gia.

Túc gia từ trước đến nay ở giới quân chính rất có danh tiếng, kinh doanh cũng là ở số ít, Túc Cẩm Dung ở phương diện kinh doanh rất có thiên phú, tuổi còn trẻ chính là CEO cho một công ty không nhỏ. Hơn nữa bởi vì kể từ lúc Túc Như Chi gả cho Dịch Trữ, Túc Như Ủy đối với thương nhân cũng rất chú ý. Túc Cẩm Dung hoàn toàn là dựa vào cố gắng của mình leo lên vị trí bây giờ, cho nên Dịch Trữ đối với Túc Cẩm Dung cũng là rất thương thức.

“Dương, con mới từ bên ngoài chạy về, dạo này quá bận rộn, còn chưa kịp mua lễ vật cho dương, mong dương đừng trách tội con nha.” Túc Cẩm Dung kính Dịch Trữ ly rượu, Dịch Trữ vui vẻ gật đầu một cái: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, có lòng là tốt rồi.” Túc Như Chi gấp thức ăn cho Dịch Trữ, âm dương quái khí nói: “Ba con khẳng định không biết con tới đây đi? Có phải là lừa gạt hấn không, hấn mà biết con tới mừng sinh nhật cho lão Dịch nhà chúng ta, khẳng định phải tức chết.”

Túc Cẩm Dung dở khóc dở cười, cẩn thận trả lời: “Cũng đã nhiều năm qua rồi, ông nội và ba con cũng đã sớm nghĩ thông suốt, cô cũng đừng so đo với hai người nữa. Lần này con tới đây ba con cũng biết đến, ông ấy cũng không có nói cái gì không phải sao?” Túc Như Chi hừ một tiếng, vẫn là âm dương quái khí: “Cần gì quan tâm bọn họ nghĩ thông suốt hay không thông suốt, cuộc sống của ta nhiều năm qua vẫn đều rất tốt a.”

Túc Như Chi không thuận theo không buông tha, mọi người Dịch gia không ai dám lên tiếng nói bà cái gì, khóe miệng Túc Cẩm Dung co rút có chút lúng túng, Dịch Nghiêu hướng Thời Ngộ An nháy mắt, Thời Ngộ An nhắm mắt kéo kéo ống tay áo của Túc Như Chi: “Di à, hôm nay là sinh nhật của bác Dịch, chúng ta cũng nên thật vui vẻ. đúng không?”

Túc Như Chi bĩu môi, lôi kéo tay Thời Ngộ An bắt đầu ca cảm: “Tiểu An vẫn chưa biết Túc gia bọn họ có bao nhiêu khó ưa đi, ban đầu lúc ta cùng lão Dịch ở chung một chỗ, bọn họ suốt ngày quấy rối, thật vất vả chúng ta mới có thể kết hôn, bọn họ lại la hét nói cả đời này cũng không qua lại với nhau, không qua lại thì không qua lại là được, ta cũng không hiềm lạ gì! Nhưng mà bọn họ càng quá phận a, sau khi Nghiêu Nghiêu của chúng ta ra đời, bọn người đáng ghét kia lại dám nói cái gì, đó là huyết mạch của Túc gia bọn họ, còn muốn giành con gái bảo bối của ta! Tiểu An con nói ta có thể nhìn sao? Bây giờ là thời đại nào rồi, một đám người cổ lỗ còn không ngừng suốt ngày ra ngoài gieo họa cho người!”

“Lúc Nghiêu Nghiêu ra đời con mới có ba tuổi nha, cô chớ có giận chó đánh mèo mà liên lụy đến con a...” Túc Cẩm Dung yếu yếu biện giải cho mình, bị Túc Như Chi hung hăng trợn mắt nhìn một cái. Thời Ngộ An cũng không biết nên nói cái gì, hướng về phía Dịch Nghiêu vô tội nháy mắt mấy cái, Dịch Nghiêu bắt đầu đi lắc đầu, bày tỏ không cần lo, tùy ý Túc Như Chi đi thôi.

Túc Như Chi thấy không ai nói chuyện, lại hừ một tiếng, tiếp tục oán niệm: “Túc gia nhiều người như vậy, cũng không thiếu mấy người mặt người dạ thú, không chừng còn có bao nhiêu con rơi ở bên ngoài đây! Bọn họ tại sao không để cho mấy người đó nhận tổ quy tông? Chi có tình không bỏ qua cho ta, đúng không!” Túc Như Chi vừa nói những lời này xong, về mặt Túc Cẩm Dung chợt có chút biến hóa vi diệu, Dịch Nghiêu cho là hấn có chút khó chịu, cũng cảm thấy Túc Như Chi hơi quá đáng, đầu óc giật giật, cúi đầu lặng lẽ trò chuyện với Thời Sướng bản thân đang ôm trong lòng, cô bé chăm chú ăn quên cả trời đất không thèm để ý gì đến chuyện bên ngoài.

Thời Sướng từ trên đùi Dịch Nghiêu nhảy xuống, trong tay nắm một miếng nem rán bước chân nhỏ đi vòng qua bên người Túc Như Chi, tiếng nói nhõng nhẽo làm nũng: “Bà nội, chúng ta ăn cơm nhanh lên một chút, cơm nước xong cùng nhau đi xem phim hoạt hình có được hay không nha?” Nói xong, còn cầm nem rán trong tay giơ lên trên khóe miệng Túc Như Chi. Túc Như Chi bị ánh mắt sáng trong suốt của Thời Sướng nhìn, lập tức mặt mày hớn hớn:

“Tốt, tôi bà nội ôm nào, chúng ta mau chóng com nước xong xuôi liền đi xem ti vi a.”

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám nói thêm gì nữa, đành hoảng hốt cầm củi ăn com, cho đến lúc Túc Như Chi ôm Thôi Sương đi ra phòng khách xem ti vi, không khí mới hòa hoãn lại. Dịch Trữ không biết mang theo ý tưởng gì, nói với Túc Cẩm Dung: “Cứ nhìn tính tình này của cô con đi, trở về cùng ông nội và ba con nói một chút, cũng hỏi bọn họ xem, lúc đầu những thanh niên tuổi trẻ tài ba anh Tuấn mà bọn họ chọn trúng cho cô của con kia, có thể chịu được tính tình này của cô con sao?”

Túc Cẩm Dung gật đầu một cái, dạ một tiếng, Dịch Trữ vuốt râu trên môi, thờ dài. Túc Cẩm Dung sờ sờ mũi, nghĩ muốn đòi đề tài, đưa mắt rơi vào trên người Dịch Thuần vẫn đang rất an tĩnh: “A Thuần lúc nào thì cử hành hôn lễ a? Đến lúc đó ta nhất định chuẩn bị phong bao đỏ thắm cho con.” Dịch Thuần ngẩng đầu, mặt không giải thích được: “Cậu họ có ý gì? Bạn gái con còn chưa có đâu, cùng ai kết hôn a?”

Túc Cẩm Dung sừng sốt, đòi đi ánh mắt nhìn Thôi Ngô An, Dịch Nghiêu biết hẳn nhất định hiểu lầm cái gì, đưa tay ôm chầm bả vai Thôi Ngô An, khinh phiêu phiêu nhìn Túc Cẩm Dung: “Người của em.” Túc Cẩm Dung sợ ngây người, tròn to hai mắt nhìn Dịch Nghiêu cùng Thôi Ngô An. Dịch Hiền vãi hóp lùa xong chén com, lôi kéo Dịch Vũ đứng lên: “Em trai, chúng ta đi ngắm sao đi, ngày hôm qua anh mới vừa mua một bộ kính thiên văn, cực xịn luôn!” “Nga.” Dịch Vũ nhanh chóng để chén đĩa xuống, bình tĩnh đi theo Dịch Hiền. (2 anh em thức thoi ==))

Dịch Kính Viễn cùng Lâm Tương Nhã cũng đứng lên, lên tiếng chào cùng Dịch Trữ, liền cùng nhau trở về phòng nghỉ ngơi. Dịch Thuần cũng lặng lẽ đứng lên, một người hết sức tịch mịch đi ra khỏi phòng ăn, lại đột nhiên cảm giác được bản thân cũng không còn nhỏ, là thời điểm nên tìm một người bạn gái. Trong phòng ăn chỉ còn lại hai cha con Dịch gia cùng Thôi Ngô An, Túc Cẩm Dung bốn người, Túc Cẩm Dung vẫn còn đang ở trạng thái khiếp sợ, Thôi Ngô An có chút lúng túng, Dịch Trữ cùng Dịch Nghiêu ngược lại một bộ dáng vẻ khí định thần nhàn nói chuyện phiếm.

“Ba, nhà chúng ta đòi đầu bếp sao?” Dịch Nghiêu ăn món ăn, thuận miệng hỏi một câu, Dịch Trữ lắc đầu một cái, vươn cánh tay gấp thức ăn cho nàng: “Đầu bếp Giang Trùng kia đặc biệt đưa đầu bếp của Quốc Tế Hưng Thịnh tới làm bàn tiệc này cho chúng ta.” “Bởi vậy, con nói mùi vị thế nào lại thay đổi đây.” Dịch Nghiêu cười cười: “Giang Trùng cũng không có hiểu chuyện như vậy đâu, chắc là Ngụy Sở Ca ra chủ ý, muốn cho ba vui vẻ đây mà.”

Dịch Trữ cũng cười, nghiêng đầu nhìn Túc Cẩm Dung: “Cẩm Dung sao lại dừng lại? Ăn com a.” Túc Cẩm Dung rói rắm một lát, lấp bắp mở miệng: “Dương... Dương thế nào... Nghiêu Nghiêu nàng...” Dịch Nghiêu liếc hẳn một cái, lại bộ dạng thoải mái nói với Thôi Ngô An: “Mới vừa rồi không có cẩn thận giới thiệu, bây giờ nói lại một lần, anh họ của tôi Túc Cẩm Dung, thanh niên tuổi trẻ tài cao tài giỏi đẹp trai. Ngô An, gọi anh họ.”

Thôi Ngô An nhẹ nhàng lắc đầu, Dịch Nghiêu gãi gãi bàn tay của cô ở dưới bàn, Thôi Ngô An tròn mắt nhìn Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu nháy mắt mấy cái, Thôi Ngô An mới có chút không tình nguyện mở miệng: “Anh họ...” Dịch Nghiêu lúc này mới hải lòng gật đầu, rồi hướng Túc Cẩm Dung nói: “Anh họ, đây là người yêu của em, Thôi Ngô An.” Dáng vẻ thần nhiên này của Dịch Nghiêu, ngược lại khiến cho Túc Cẩm Dung cảm thấy có phải là mình quá khoa trương rồi không.

“Anh họ trở về không nên cùng ông ngoại và cậu nói lung tung nga. “ Dịch Nghiêu sâu kín mở miệng: “Ông ngoại nhất định sẽ nhúng tay, nhưng mà em còn chưa nghĩ ra cách ứng phó với ông như thế nào đâu. Dù sao, giống như việc của em so với mẹ sẽ càng làm cho ông tức giận đi.” Túc Cẩm Dung ha hả một tiếng, Nghiêu Nghiêu em còn biết là ông sẽ tức giận nha. Ngoài miệng nhưng vẫn là đồng ý: “Yên tâm đi, vì cái mạng nhỏ này của mình, anh sẽ không nói lung tung. Tính tình của ông nội với cô cũng có chút giống nhau ở chỗ thích giận chó đánh mèo đến người khác, anh cũng không dám đi trêu chọc ông đâu.”

Dịch Nghiêu mỉm cười: “Anh họ thật đúng là một người ‘thiện giải nhân ý’ nha.” Túc Cẩm Dung có chút im lặng, Dịch Nghiêu thật không hổ là con gái của Túc Như Chi, thật sự là làm cho người ta hết cách mà. Dịch Trữ uống chén canh, rất thích ý nghe bọn họ nói chuyện, canh cũng uống xong, nghe cũng xong rồi, Dịch Trữ đứng lên vươn thẳng thắt lưng, cười nói: “Già rồi, không chịu đựng được, ta về nghỉ ngơi, Nghiêu Nghiêu ở lại trò chuyện với anh con, ăn xong thì gọi người dọn dẹp.”

Túc Cẩm Dung vội vàng thuận thế cũng đứng lên, khoát khoát tay cười theo: “Không được dương, con cũng cần phải trở về.” Dịch Trữ cũng không giữ hẳn lại, bảo Dịch Nghiêu gọi lão Ngô đưa anh trở về, liền lên lầu nghỉ ngơi. Dịch Nghiêu bảo Thôi Ngô An về phòng trước, kêu người dọn dẹp phòng ăn, cùng Túc Cẩm Dung đi ra nhà để xe.

“Khi ông nội tìm người giới thiệu những thanh niên tài tuấn môn đăng hộ đối kia cho em, anh đã cảm thấy không có nam nhân nào có thể xứng đôi với em được, không nghĩ tới em cư nhiên lại thích một người con gái.” Thừa dịp thời gian chờ lão Ngô tới, Túc Cẩm Dung cảm thán một câu. Dịch Nghiêu có chút nghi ngờ: “Ông ngoại lúc nào thì giới thiệu người cho em?” Túc Cẩm Dung liếc mắt: “Có cô ngăn ở trước mặt, em liền có thể an tĩnh khỏi xướng làm cô gái thời đại mới được tự do yêu đương, rất tốt.”

Dịch Nghiêu nhin cười không được, ý ở trên xe nhìn Túc Cẩm Dung: “Như đã nói qua, Túc thiếu gia đã từng thích nhất lưu luyến bụi hoa, rất nhiều năm không có yêu ai a? Anh họ, lúc nào thì tìm cho em một người chị dâu đây?” Về mặt Túc Cẩm Dung có chút cứng đờ, mắt tự nhiên vuốt vuốt lỗ mũi: “Chuyện này sao, bây giờ... Lấy công việc làm trọng a.” Dịch Nghiêu nhìn ra hẳn không đúng lắm, nhưng cũng không có hỏi nhiều. Hai người lại tùy ý hàn huyên mấy câu, lão Ngô đã tới, Dịch Nghiêu bảo lão Ngô đưa Túc Cẩm Dung trở về Túc gia, liền lên lầu.

Thôi Ngô An đang nằm ở trên giường chơi trò chơi trên điện thoại, Dịch Nghiêu đi đến nằm ở bên người Thôi Ngô An, nghiêng đầu nhìn cô một lúc lâu cô cũng không có phản ứng. Dịch Nghiêu đưa tay đoạt lấy điện thoại di động, tiện tay đặt ở trên tu đầu giường, Thôi Ngô An trừng nàng: “Chị làm gì thế a!” Dịch Nghiêu ôm cô vào lòng, lại tựa như làm nũng cọt cọt: “Hai ngày nữa tôi đã đi rồi, em cũng không cùng tôi nhiều một chút?”

“Cùng chị làm cái gì?” Thôi Ngô An đẩy Dịch Nghiêu một cái: “Đi tắm, em muốn ngủ.” Dịch Nghiêu hí hóp mắt, vô cùng mất hứng, Thôi Ngô An ngắt mặt của nàng: “Chị còn không bằng không trở lại đây, trở lại có mấy ngày ngăn ngủ lại muốn đi, em lại khổ sở thêm một lần.” Đầu Dịch Nghiêu vùi vào cổ Thôi Ngô An, hít một hơi thật sâu: “Lần sau trở về nữa, cũng không đi, không bao giờ đi nữa.”

Thôi Ngô An không biết nghĩ tới điều gì, hít hít mũi có chút ghen ngào: “Có phải chị vô cùng khó chịu khi thấy em và Khang Diệu như vậy không, rõ

ràng là rất dễ ý, ban đầu còn nói dễ nghe như vậy. Nếu như chị thật không thể nhẫn nhịn. chị liền nói với em, chuyện ly hôn cũng không phải là nhất định phải được Khang Diệu đồng ý mới được! Chị rút cuộc có hiểu hay không a, em không muốn bức bách Khang Diệu bởi vì anh ấy là ân nhân của em, nhưng chị là người yêu của em mà, em càng không muốn chị khổ sở a!”

Dịch Nghiêu ôm Thời Ngộ An thật chặt, nhẹ giọng bật cười: “Đúng nha, tôi thật là khó chịu a, ban đầu hạ quyết tâm lớn như vậy, chịu khổ nhưng vẫn là em và tôi. Ngộ An, tôi thật là hối hận, chúng ta rõ ràng có thể không cần xa rời nhau.” Thời Ngộ An yên lặng chảy nước mắt, chợt nắm chặt quả đấm, kiên định nói: “Lần này sau khi chị đi, em phải đi tìm Khang Diệu nói chuyện cho rõ ràng, nếu như anh ấy vẫn không đồng ý, em vẫn còn cái danh thiếp của Tịch luật sư, trước đó em giữ lại đây.”

“Quyết định?” Dịch Nghiêu hỏi, Thời Ngộ An dùng sức gật đầu một cái, Dịch Nghiêu chợt nhớ tới gương mặt khổ bức kia của Giang Trùng, không nhìn được bật cười, một trăm vạn a, giống như thăng chắc đây. Thời Ngộ An đưa tay nhu nhu mặt Dịch Nghiêu: “Chị vừa cười cái gì nha!” Dịch Nghiêu không nhìn được cười, kéo tay Thời Ngộ An thương lượng cùng cô: “Giang Trùng muốn đưa cho tôi một trăm vạn, em nói chúng ta nên xài như thế nào a?” “Chị lại hồ Giang Trùng?” “Không có nha, là chính cô ta tự đào cái hố này...”

Lúc này Giang đại tổng tài đang cùng Ngụy Sở Ca khanh khanh ta ta chuẩn bị làm vận động nào đó thiếu nhi không nên làm, đột nhiên hung hăng hất hoi một cái. “Bị cảm?” Ngụy Sở Ca có chút lo lắng sờ sờ đầu của cô, Giang Trùng lắc đầu một cái: “Không có chuyện gì, chắc là có người đang nói xấu tôi, nếu không nhất định là Dịch Nghiêu lại tính toán tôi, phải đề phòng cô ta thật kỹ mới được.” Ngụy Sở Ca liếc mắt: “Đừng ở đó nói lao thao nữa, em mệt mỏi, ngủ đi.” “...” Nói như vậy, vận động thiếu nhi không nên làm đâu? Giang Trùng lau lệ chua cay ôm Ngụy Sở Ca từ từ ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ly hôn

Chương 34 : Ly hôn

Rất nhanh liền tới ngày Dịch Nghiêu trở về Anh quốc, mà Thời Ngộ An cũng thật hẹn Khang Diệu ra, chuẩn bị cùng hắn nói rõ về việc ly hôn. “Em chỉ cần Sướng bảo bảo, nhà cùng tài sản cũng sẽ không cảm một phần một chút nào, sau khi ly hôn anh cũng không cần trợ cấp tiền nuôi dưỡng cho Sướng Sướng. Khang Diệu, em thật sự nợ anh quá nhiều, nếu như anh đồng ý, em có thể đưa cho anh một khoản tiền xem như bù đắp lại phần nào.” Thời Ngộ An ăn theo lời chỉ dạy của Túc Như Chỉ nói, mặc dù cảm thấy có chút cường ngạnh cùng không thông tình đạt lý, nhưng cô vẫn quyết tâm làm như vậy.

Khang Diệu nháp một hộp cà phê, sắc mặt rất bình tĩnh: “Thật không thể không ly hôn sao? Ngay cả một chút quan hệ trên danh nghĩa với anh, em cũng không muốn có sao?” Thời Ngộ An cắn môi gật đầu: “Em không muốn tiếp tục như thế nữa, đối với anh không công bằng, đối với nàng, cũng không công bằng.” Khang Diệu thở dài, đưa tay ôm đầu trầm mặc một lúc lâu, mới sâu kín hỏi ra tiếng: “Là Dịch Nghiêu sao?” Thời Ngộ An có chút kinh ngạc, mặc dù không biết Khang Diệu làm sao mà biết được, nhưng vẫn gật đầu.

Khang Diệu quay đầu đi, hắn vẫn giữ vững trầm mặc, Thời Ngộ An cũng không nói thêm gì nữa, không khí an tĩnh đến quỷ dị. Không biết qua bao lâu, cà phê cũng nguội lạnh, Khang Diệu mới từ từ mở miệng: “Được... Anh đồng ý. Ngày mai anh phải ra nước ngoài công tác, chờ anh trở lại, chúng ta liền... Ly hôn.” Thời Ngộ An lúc này cư nhiên hết sức bình tĩnh, không có vui vẻ, cũng không có không vui, giống như tất cả tâm tình cũng lập tức biến mất, chỉ an tĩnh gật đầu một cái.

“Nếu như không có Dịch Nghiêu, có phải là em sẽ cùng anh giữ vững quan hệ vợ chồng, cho dù là trên danh nghĩa?” Khang Diệu còn chưa chết tâm, Thời Ngộ An nhìn hắn, rất nghiêm túc nói: “Đừng như vậy, Khang Diệu.” Trên cõi đời này chưa từng có nếu như, Dịch Nghiêu có thể chính là người đã được định sẵn trong số mệnh của Thời Ngộ An, đánh một vòng tròn lớn hơn mười năm, Dịch Nghiêu rốt cục vẫn phải bước vào nơi số mệnh đã an bài cho nàng, vĩnh viễn sẽ không rời đi.

Khang Diệu hoàn toàn buông tha chống cự, đón nhận bản án của mình, hắn đứng lên, từ trong ví móc ra một trăm đồng tiền đặt ở trên bàn, bước đi, cũng không quay đầu lại. Thời Ngộ An một mình ngồi ở đó, từ từ uống xong ly cà phê đã nguội lạnh. Dịch Nghiêu giống như kẻ trộm vọt đến, khăn trương nhìn Thời Ngộ An “Chị tiểu An, tôi nhìn thấy Khang Diệu đi ra ngoài, sự việc thế nào rồi?”

Thời Ngộ An gật đầu, chậm rãi nói: “Chờ anh ấy công tác trở về, liền ly hôn.” Dịch Nghiêu vỗ tay một cái “Yes!” Thời Ngộ An thở dài, nằm ở trên bàn không nhúc nhích “Tiểu Nghi, tôi cảm giác mình thật là xấu xa.” Dịch Nghiêu ngồi ở đối diện với cô, cũng nằm ở trên bàn, vui vẻ nói: “Chị Tiểu An, đã như vậy rồi, còn có thể thế nào đây? Có thể đây chính là lựa chọn tốt nhất, nói thật ra, coi như không có Đại tiểu thư, vẫn có thể là người khác, tóm lại tôi không cảm thấy, chị thật có thể cùng một người chị không yêu cùng nhau sống cả đời.”

“Ban đầu tôi cho là qua thời gian dài, tôi sẽ thật sự tiếp nhận Khang Diệu, cả đời cũng như vậy qua đi. Nhưng mà, hết thấy đều thay đổi.” Thời Ngộ An nhắm mắt lại, giống như nói mơ. Dịch Nghiêu vuốt cằm, hỏi cô: “Chị thật sự yêu Đại tiểu thư sao?” Thời Ngộ An ngẩng đầu lên, nhìn Dịch Nghiêu chợt mỉm cười “Đại đại khái là điều duy nhất tôi có thể xác định đi.”

Dịch Nghiêu cười híp mắt ngồi thẳng, mở tay ra “Trên thế gian này không có phương pháp gì là lường toàn kỳ mỹ, trong cuộc sống không thể tránh khỏi việc phải lựa chọn, đúng rồi chính là đúng rồi, sai lầm rồi cũng không có biện pháp, bản thân cảm thấy không làm sai là được.” Thời Ngộ An tán đồng gật đầu một cái, cười hỏi Dịch Nghiêu: “Một tiểu Nghi luôn luôn thích gây họa đột nhiên cảm khái nhiều như vậy, có phải là có người thích rồi hay không?”

“Thật sự có rõ ràng như vậy sao?” Dịch Hiên xoa xoa mặt, khó được có chút ngưng ngừng. Thôi Ngô An không nhịn được bật cười, Dịch Hiên lúng túng cười theo “Chúng ta trở về đi thôi, bà nội vẫn đang chờ ở nhà đây.” Thôi Ngô An gạt đầu, cầm túi xách, hai người cùng đi ra khỏi phòng và phê.

Mới vừa lên xe Dịch Hiên liền gọi điện thoại cho Túc Như Chi “Bà nội, tạm thời xem như xử lý xong rồi, Khang Diệu công tác trở về liền ly hôn. A? Bây giờ sao? Dạ, con sẽ nói với chị Tiểu An, biết, bà nội gấp lại.” Dịch Hiên cúp điện thoại, nhún nhún vai với Thôi Ngô An “Bà nội bảo chị dọn nhà.” “Dọn nhà?” Thôi Ngô An không hiểu, Dịch Hiên gạt đầu, giải thích “Sau khi chị ly hôn với Khang Diệu tất nhiên là không thể tiếp tục ở nhà của hân nữa rồi, chẳng lẽ chị muốn dẫn Sướng bảo bảo trở về nhà chị a? Ý của bà nội chính là bảo chị dọn vào nhà chúng tôi ở.”

Thôi Ngô An có chút do dự, Dịch Hiên quơ quơ cánh tay của cô “Chị Tiểu An không muốn ở cùng với chúng tôi sao?” Thôi Ngô An lắc đầu một cái “Tôi luôn cảm thấy không quá thích hợp.” Dịch Hiên vuốt cằm, không khỏi có chút kiêu ngạo, cười nói: “Dù sao đời này của chị nhất định là người của Dịch gia chúng tôi, nếu như Đại tiểu thư ở đây, khẳng định cũng sẽ bảo chị dọn đến. Chị Tiểu An, đã đi tới bước này, chị cũng đừng do dự như vậy nữa.”

“Vậy cũng tốt.” Thôi Ngô An vẫn thỏa hiệp, Dịch Hiên bảo lão Ngô quay đầu xe đi Tử Hải hoa viên, miệng lầu bầu thì thầm: “Cũng không có gì cần dọn dẹp nhiều, mang đi một ít quần áo cũng đủ rồi.” Mà sự thật lại ra ngoài dự liệu của Dịch Hiên, dù sao cũng ở thật nhiều năm, đồ đạc lớn nhỏ gì đó dọn dẹp ra ngoài cũng không ít, đặc biệt là các món đồ chơi của Thôi Sướng, đầu Dịch Hiên cũng lớn.

“Sớm biết liền kêu xe đến.” Dịch Hiên lầu bầu một tiếng, gọi điện thoại cho Dịch Vũ, bảo em trai tìm chiếc xe có thể tải đồ tới. Khi Dịch Vũ đến, Dịch Hiên cùng lão Ngô đã mang mấy cái thùng lớn xuống dưới lầu, Dịch Vũ cũng không ở lại lâu, xong xuôi liền đi theo xe chuyên chở trực tiếp trở về Dịch gia. Thôi Ngô An gửi tin nhắn cho Khang Diệu, đặt cái chìa khóa ở dưới tấm thảm trước cửa, lại thu dọn phòng một chút, mới theo Dịch Hiên cùng nhau trở về.

Đêm đó Khang Diệu say mềm một trận, Khang Từ đẩy hân từ trong quán rượu ra ngoài, hân giống như đứa bé ngồi ăn vạ ở bên lề đường không muốn đứng lên. Khang Từ không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là cùng ngồi với hân, thuận tiện hỏi hân một chút đã xảy ra chuyện gì “Anh, công tác của anh xảy ra vấn đề gì sao?”

“Tôi biết, tôi căn bản không có lý do để dây dưa nữa. Mặc dù nàng, là một người con gái, nhưng mà, nàng là người ưu tú như vậy a. Tôi biết, cái gì tôi cũng kém cỏi so với nàng, hức...” Khang Diệu vừa nói lời say, vừa nấc. Khang Từ bận rộn vỗ lưng hân, cho hân thuận khí, mở chai nước suối cầm trong tay cho hân uống một hớp “Anh đang nói lộn xộn cái gì đây? Anh, rốt cuộc anh phát thần kinh cái gì a?”

Khang Diệu đẩy tay Khang Từ ra, bưng mặt ô ô khóc “Lúc nào cũng nói là em nợ tôi, nhưng thật ra thì em căn bản không nợ tôi cái gì! Là tôi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lợi dụng làm ba trên danh nghĩa của tiểu Sướng để em phải gả cho tôi, tôi biết em không thương tôi, trước đến giờ vẫn luôn không thương tôi, em có thể, hức, có thể cùng tôi ở chung mái nhà, trải qua mấy năm, tôi đã, rất thỏa mãn...” Khang Từ mơ hồ nghe ra được điều gì, nắm cổ áo Khang Diệu hỏi hân: “Có phải Thôi Ngô An lại làm chuyện gì có lỗi với anh?”

“Tiểu An... Tiểu An a! Em nhất định phải hạnh phúc a, ha ha... Em không phải luôn thắc mắc làm sao tôi biết là Dịch Nghiêu sao? A? Hắc hắc, Dịch Vũ đi tìm tôi, nói với tôi thật là nhiều chuyện của em với nàng, tôi tin tưởng, nàng yêu em, khẳng định không thể ít hơn so với tôi! Nàng sẽ đối với em thật tốt, tôi tin tưởng... Dịch Nghiêu, tuyệt đối là một người có thể phó thác cả đời, tôi chúc hai người hạnh phúc a...” Khang Diệu kéo cả vạt, nằm ở ven đường ỏi một trận, Khang Từ đã sớm sùng sốt, chai nước suối trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu... Khang Từ cảm thấy đầu óc có chút căng, huyết Thái Dương nhảy thành thạch. Khang Diệu ỏi xong, tự giác nhặt lên chai nước suối súc miệng, lão đảo lác lư đứng ngay gần “Tiểu An, nàng dọn đi rồi... Rốt cục tôi có thể tùy tiện về nhà, nhưng mà, nàng cũng đi rồi, tôi còn trở về làm cái gì a?” Khang Diệu lại đặt mông ngồi dưới đất, qua một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi công tác, sau khi trở về, phải ly hôn...”

Khang Diệu chống tay bò dậy, lão đảo lác lư đi về phía trước, trong miệng vẫn lầu bầu: “Ngủ, đi công tác, ly hôn... Ngủ, đi công tác, ly hôn...” Khang Từ ở phía sau không đi theo, chỉ lẳng lặng nhìn hân lão đảo càng đi càng xa. Chợt, Khang Từ cười một cái, bước nhanh đuổi theo.

Khang Diệu tuân thủ lời hứa, sau khi đi công tác trở về liền làm thủ tục ly hôn với Thôi Ngô An. Cảm tờ giấy chứng nhận ly hôn màu đỏ sậm trong tay, Thôi Ngô An đột nhiên không nhịn được mà đỏ mặt. Khang Diệu đứng thẳng tắp, trên mặt mỉm cười ấm áp, một chút dấu vết thương tâm cũng nhìn không ra “Tiểu An, mặc dù chúng ta cuối cùng là hữu duyên vô phận, nhưng tôi vẫn cảm tạ trời xanh để cho tôi gặp được em. Thời gian sau này khi không có tôi, em nhất định, nhất định phải hạnh phúc.”

Thôi Ngô An dùng sức gạt đầu “Khang Diệu, có mấy lời thật sự là không quá có ý nghĩa, nhưng mà em vẫn muốn nói. Anh là một người rất tốt, nhất định sẽ gặp được người thuộc về anh, mặc dù người đó không phải là em, nhưng em tin rằng lúc ấy anh nhất định vui vẻ hơn so với bây giờ.” Khang Diệu cúi đầu, cẩn thận cất giấy chứng nhận ly hôn vào trong túi “Ừ. Vậy thì, gặp lại sau.”

Khang Diệu thật sâu nhìn Thôi Ngô An một cái, nhìn một lần này đi, sau này gặp lại, bọn họ sẽ không có nửa điểm dây dưa. Khang Diệu cảm thấy chóp mũi đau xót, nhanh chóng quay đầu đi “Vây, tôi đi trước, gặp lại Tiểu An, gặp lại.” “Chờ, chờ đã!” Thôi Ngô An đột nhiên kéo cánh tay hân lại, Khang Diệu ngừng bước quay đầu lại nhìn cô, Thôi Ngô An buông lỏng tay, nhẹ nhàng còi ra chiếc nhẫn kết hôn đang mang trên tay, mở ra lòng bàn tay của Khang Diệu, đặt vào “Khang Diệu, một lần cuối cùng cảm ơn anh. Còn có, thật xin lỗi.”

Khang Diệu nắm chặt quả đấm, siết chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, bước đi cũng không quay đầu lại. Thôi Ngô An nhìn bóng lưng của Khang Diệu biến mất ở trong tầm mắt, từ từ đi ra khỏi cục dân chính, lười phải tính toán việc lệch múi giờ, Thôi Ngô An trực tiếp bấm số gọi cho Dịch Nghiêu. Trong nước là buổi chiều, Luân Đôn lúc này đang là buổi sáng, Dịch Nghiêu tiếp điện thoại rất nhanh “Ngô An?” Thôi Ngô An không lên tiếng, Dịch Nghiêu hỏi một câu sao thế, Thôi Ngô An còn chưa muốn lên tiếng, Dịch Nghiêu cũng trầm mặc cùng cô.

“A Nghiêu...” Thời gian trôi qua hồi lâu, rốt cuộc Thôi Ngô An chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút phát run. Dịch Nghiêu vội vàng trả lời một câu: “Tôi ở đây.” Thôi Ngô An hít một hơi, nói từng chữ từng câu hết sức rõ ràng: “Em rốt cục cũng có thể cho chị một cái công đạo, tất cả của em, cuối cùng

cũng có thể hoàn toàn thuộc về chị.” Dịch Nghiêu sững sốt một chút, còn chưa kịp suy nghĩ, Thời Ngộ An nói thẳng: “Em đã ly hôn với Khang Diệu.”

Gió đang không ngừng thổi vào từ cửa sổ, thổi bay giấy tờ trong tay Dịch Nghiêu rơi trên mặt đất, nàng không có lập tức đi nhặt lại, ngược lại nắm chặt điện thoại di động “Em vừa nói cái gì?” Thời Ngộ An liền trả lời lại một lần nữa: “Em đã ly hôn với Khang Diệu rồi.” Dịch Nghiêu khom lưng nhặt giấy tờ rơi trên đất lên, mới vừa đặt ở trên bàn, lại một lần nữa bị gió thổi rơi. Nàng cũng không ngại phiền lại nhặt lên, đặt bên dưới một quyển sách.

“Dịch, cô nên đóng cửa sổ lại.” Annie mới vừa vào tới, thấy vậy liền nói, Dịch Nghiêu cười lắc đầu một cái, chỉ chỉ cửa sổ “Gió lạnh thổi cho đầu óc của tôi thanh tỉnh hơn một chút.” Annie mở đồng hồ đeo tay ra, nghe Dịch Nghiêu nói vậy, bất đắc dĩ cầm quyển sách trên giá sách lại đi ra ngoài. Dịch Nghiêu đi tới bên cửa sổ, phát hiện bên ngoài khí trời hết sức âm trầm, đang rơi xuống cơn mưa phùn.

Dịch Nghiêu thờ dài vào điện thoại còn chưa ngắt, sâu xa nói: “Nếu như có thể, tôi thật muốn lập tức xuất hiện ở bên cạnh em” Dịch Nghiêu nghe được tiếng Thời Ngộ An cười khê, tiếp theo là thanh âm thanh thúy giòn tan “Lòng của em vĩnh viễn đều ở cùng với chị.” Dịch Nghiêu nhìn mưa phùn mênh mông bên ngoài, từ từ cong khóe miệng. Dự báo khí tượng ở Luân Đôn vẫn trước sau như một âm u, nhưng ở trong lòng Dịch Nghiêu thì có ánh mặt trời ấm áp đang dâng lên trong màn mưa tí tách.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tình thoại

Chương 35 : Tình thoại

Bởi vì phòng nghiên cứu lâm thời có chuyện, cuối cùng Dịch Nghiêu cũng không thể trở về nước trong lễ mừng năm mới, cùng với sinh nhật đầu tháng ba của nàng, cũng đồng thời gác lại. Thời gian ở Luân Đôn so với thời gian trong nước chậm bảy giờ, Túc Như Chi đặc biệt gọi điện thoại cho Dịch Nghiêu: “Bảo bối thân mến của mẹ, sinh nhật hai mươi ba tuổi vui vẻ.” “Cảm ơn mẹ.” Dịch Nghiêu một tay cầm điện thoại di động, một tay rót cà phê.

“Daddy, sinh nhật vui vẻ!” Thanh âm Thời Sướng mềm nhũn từ trong điện thoại truyền tới, Dịch Nghiêu không nhịn được cong lên khóe miệng “Cảm ơn con, bảo bối.” Thời Sướng cười lên khanh khách, Dịch Nghiêu thuận miệng hỏi: “Mami của con đâu?” “Mami đi tìm daddy a!” Miệng của đứa nhỏ đặc biệt mau, Túc Như Chi chưa kịp ngăn cản, Thời Sướng liền làm cho kinh hi mà Thời Ngộ An phí hết tâm tư chuẩn bị trở thành công dã tràng.

Dịch Nghiêu nhướn mi, trên mặt vui vẻ càng đậm “Bảo bối ngoan, đưa điện thoại cho bà nội.” Thời Sướng ngoan ngoãn đưa điện thoại cho Túc Như Chi, Túc Như Chi liếc Thời Sướng một cái, bất đắc dĩ nhận lấy điện thoại. Dịch Nghiêu nhấp một hộp cà phê, chờ Túc Như Chi chủ động mở miệng, quả nhiên, Túc Như Chi chậm rãi nói thật: “Kể từ lần trước con gọi điện thoại nói qua năm không thể trở lại, Tiểu An liền có tính toán muốn đi tìm con. Vốn là một phen kinh hi, bị đứa bé ngốc này lập tức đâm phá, hừ (^ ^) .”

“Ngộ An lên máy bay lúc nào?” Dịch Nghiêu tạm thời không thể lo nghĩ đến chuyện đi đổ dành tâm tình lúc này của Túc Như Chi, bởi vì cho tới hiện tại Thời Ngộ An chưa từng ra nước ngoài, đại học chỉ lên học một tháng, tiếng Anh bốn sáu cấp cũng không qua, cộng thêm người nước ngoài nói tiếng Anh có khẩu âm, đoán chừng ngay cả việc trao đổi thông thường cũng thành vấn đề đi, trong lòng Dịch Nghiêu không khỏi lo lắng thay cô. Ở trong lòng Túc Như Chi quờ trách Dịch Nghiêu đưa con gái này có vợ liền quên mẹ, nhưng vẫn là thành thật khai báo: “Nếu như không có gì ngoài ý muốn, đại khái còn có hai giờ nữa liền đến Luân Đôn.”

Bởi vì là sinh nhật của Dịch Nghiêu, nên phòng nghiên cứu đặc biệt cho nàng nghỉ một ngày, thời gian của Dịch Nghiêu dư dả liền cùng Túc Như Chi hàn huyên trong chốc lát, cẩn thận hỏi thăm tin tức chuyến bay, mới cúp điện thoại chuẩn bị đi đón Thời Ngộ An. Mới vừa đi ra cửa nhà trọ, liền nhận được điện thoại của Annie, nói buổi tối các đồng nghiệp chuẩn bị party mừng sinh nhật nàng. “Tốt, tôi nhất định sẽ đi, cảm ơn mọi người.” Dịch Nghiêu ngồi lên taxi, báo ra địa chỉ sân bay.

Annie nghe được Dịch Nghiêu báo địa chỉ, tò mò hỏi: “Dịch, cô đến sân bay làm cái gì?” Dịch Nghiêu cũng không giấu giếm, trực tiếp nói cho Annie: “Đi đón người yêu của tôi, buổi tối cô sẽ được nhìn thấy nàng.” “Vậy thật sự là quá tốt!” Annie rất hưng phấn, tiếp theo lại thờ dài một tiếng: “Dịch, cô nên biết, Robert vẫn rất thích cô, hẳn đối với cô vừa gặp đã yêu. Tối hôm nay hẳn muốn tỏ tình với cô, xem ra hẳn phải thất vọng rồi.”

“Vậy bây giờ cô liền nói cho hắn biết là tôi đã có người yêu a.” Dịch Nghiêu cười cười “Nếu không buổi tối có thể sẽ rất lúng túng nha.” Annie ở trong điện thoại cũng cười đứng lên, có chút ác thú vị: “Tôi vẫn cảm thấy, bản thân cô tự mình đến nói thì tốt hơn.” Dịch Nghiêu có chút bất đắc dĩ, lại không nói thêm cái gì, Annie nói cho nàng địa chỉ tổ chức party xong liền cúp điện thoại.

Đến sân bay, đến lúc máy bay hạ cánh còn có chút thời gian, Dịch Nghiêu đi đến quán cà phê bên cạnh. Ngồi ở bên cửa sổ gọi ly cà phê, Dịch Nghiêu lấy điện thoại di động ra, bắt đầu xem hộp thư đến. Có thật nhiều tin chưa đọc, phần lớn là chúc nàng sinh nhật vui vẻ, Dịch Nghiêu đều trả lời cảm ơn, lúc nhìn tới tin của Giang Trùng, không nhịn được cong khóe miệng. Giang Trùng nhắn câu sinh nhật vui vẻ, ở phía sau có một dấu ngoặc, trong dấu ngoặc có một câu: thật muốn đổi ra một trăm vạn tiền xu chơi chết cô!

Dịch Nghiêu chậm rãi nhấp một hộp cà phê, mới không nhanh không chậm nhắn tin trả lời Giang Trùng: không cần làm phiền, chuyển qua thẻ của tôi là tốt rồi. Dịch Nghiêu lại đọc tiếp tin nhắn, sau khi trả lời xong, liền cất điện thoại vào trong túi, tiện tay cầm tạp chí nhìn, trong lúc đó còn cự tuyệt mấy người Anh quốc tới gần, cho đến thời gian không sai biệt lắm, mới uống xong chút cà phê còn lại, rồi đi.

Bạn có thể ở trong đám đông liếc mắt, liếc nhìn ra người yêu của mình—— những lời này có thể là thật. Cho dù Thời Ngô An mang cái mũ, Dịch Nghiêu vẫn có thể ở giữa người người tập nập nhìn thấy cô. Đó là tư thế bước đi nàng quen thuộc, còn có thói quen nhỏ nhìn chung quanh của người kia. Dịch Nghiêu xuyên qua đám người, một tay lưu loát đoạt lấy vali hành lý, một tay hết sức quen thuộc đan vào bàn tay của Thời Ngô An.

Thời Ngô An không có phản ứng kịp, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Dịch Nghiêu, ánh mắt hơi trợn to, bên trong tràn ngập kinh ngạc cùng mê hoặc. “Thân ái, hoan nghênh tới Anh quốc.” Dịch Nghiêu cười, miệng cong lên cười, nhẹ giọng nói sát bên tai cô. Thời Ngô An nháy mắt mấy cái, xác định người trước mắt mình là chân thật, càng thêm bất khả tư nghị: “Chị... tại sao chị lại ở chỗ này?!”

“Bởi vì em ở đây a.” Dịch Nghiêu nói tình thoải, một tay lôi kéo vali hành lý, một tay lôi kéo người đi ra ngoài. Cho đến khi ngồi vào taxi Thời Ngô An cũng vẫn chưa thể nào phản ứng kịp, Dịch Nghiêu bắt đầu đi nắm tay của cô lắc lắc “Thế nào, còn đang suy nghĩ cái gì? Không phải nói hai người ở chung một chỗ thời gian lâu dài sẽ càng ngày càng giống nhau sao? Chẳng lẽ là tôi sẽ càng ngày càng giống như em? Trời ạ, tôi không thể biến thành kẻ ngốc nghếch a.”

Lúc này Thời Ngô An ngược lại nghe hiểu lời của nàng, khí thế hùng hăng nhìn chăm chăm Dịch Nghiêu “Chị mới chính là kẻ ngốc! Nói mau, rõ ràng em đã thông báo cho mọi người không được nói cho chị biết mà, chị làm sao biết được em sẽ tới? Còn biết được thời gian chuẩn như vậy. Ủ? Có phải là Tiểu Hiên tiết lộ bí mật hay không?” Dịch Nghiêu lấy cái mũ của Thời Ngô An xuống, vuốt vuốt tóc của cô “A Hiên sẽ phải khóc chết a, rõ ràng là con gái bảo bối của chúng ta nói cho tôi biết nha.”

“Ồi chào! Sao em lại quên dặn dò Sướng bảo bảo cơ chứ!” Thời Ngô An vỗ ót một cái, mặt mày áo nã. Dịch Nghiêu nhin không được cười ra tiếng, Thời Ngô An thờ phỉ phò bấm một cái trên đùi Dịch Nghiêu “Không cho cười!” Dịch Nghiêu thuận theo nín cười, nghiêm trang nhìn cô. Thời Ngô An bêu môi nhìn nàng một lát, râm rì nằm úp sấp vào trong lòng nàng “Thiệt là tức chết em mà! Dự định cho chị một niềm vui bất ngờ, cứ như vậy liền xong đời!”

Dịch Nghiêu ôm sát người trong lòng, biết Thời Ngô An giận thật rồi, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ an ủi tâm tình của cô “Tốt lắm, em có thể tới đây, đối với tôi mà nói là vui mừng rất lớn rất lớn a.” Thời Ngô An từ trong lòng Dịch Nghiêu ngẩng đầu lên, thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm nàng “Chị chỉ biết nói những lời êm tai!” Dịch Nghiêu cúi đầu, trán chạm vào trán của Thời Ngô An, híp mắt cười “Tôi chỉ nói những lời êm tai cho một mình em nghe mà thôi.”

“Trước kia chị cũng không có nói tình thoải như vậy a, không biết là học của ai đây.” Thời Ngô An lầu bầu, Dịch Nghiêu dán lên hôn một cái trên khóe miệng của cô, thấp giọng nói: “Tình cảm càng sâu, thì càng không nhịn được, luôn muốn nói một chút gì đó, làm một chút gì đó với em, hận không được thời thời khắc khắc ở cùng một chỗ với em, vĩnh viễn cũng không muốn tách ra.”

Thời Ngô An che quai hàm, làm ra một bộ dáng vẻ không chịu nổi: “Di, chua chết người.” Lời tuy là nói như vậy, nhưng trên mặt Thời Ngô An bây giờ cười quá rục rịch, rất rõ ràng nói cho Dịch Nghiêu cô rất thích nghe những lời này. Một chút khiêm tốn Dịch Nghiêu cũng không biết, lắc lắc đầu, có chút đắc ý “Dù sao tôi cũng được người ta gọi là thiên tài, thế nào cũng phải có chút bản lĩnh chân thực của thiên tài chứ. Tôi có thể kiếm tiền nuôi gia đình, cũng có thể làm một nhà thơ.”

“Tốt lắm a, vậy bạn gái thiên tài của em, chị hãy làm một bài thơ tới nghe một chút.” Thời Ngô An bồn chồn, Dịch Nghiêu lại thật há hốc cảm lên, từ từ tự hỏi. Thời Ngô An nghiêng đầu nhìn nàng, Dịch Nghiêu tiến tới bên tai cô, từ từ nhẹ nhàng lên tiếng:

Tôi lại có một giấc mộng

Trong giấc mộng của tôi là bộ dáng của em thuở ban đầu

Tất cả tiếng động ồn ào đều bị tôi nhốt ở ngoài cửa sổ

Bất kể người em yêu là ai

Tôi chỉ nắm tay của em đi về phía trước

Quay đầu lại xem em mặc áo màu đen phát phối

Em bảo tôi nói điều gì đó với em

Mắt của em lóe ra ánh sáng chói lọi dưới ánh mặt trời

Tôi dốc sức nhớ lấy bộ dáng tốt đẹp nhất của em

Khi mộng vỡ tan tôi hoang đường tưởng tượng

Tưởng niệm cùng bỏ lỡ không có gì khác nhau

Tôi nhắm mắt ngửa đầu suy nghĩ một chút

Bóng lưng của em năm đó nhẹ nhàng khắc sâu ở trong lòng tôi

Người yêu đầu

Nếu tôi có thể ngăn cản tôi ngừng nhớ mãi không quên

Làm sao em có thể ngông cuồng như thế

Vung tay một cái không nói gặp lại

Nhân sinh như giấc mộng đã không thể quay đầu

Thanh âm Dịch Nghiêu có chút trầm thấp, lại thấu triệt như cũ, Thòi Ngô An cẩn thận nghe xong, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn nàng “Bài thơ này, chị viết từ lúc nào?” Đối với việc Thòi Ngô An có thể nghe ra bài thơ này không phải vừa mới làm, Dịch Nghiêu có chút kinh ngạc, nhướn mày nhìn thẳng vào mắt Thòi Ngô An “Là lúc kết thúc năm thứ hai đại học, khi tôi lấy được bằng tốt nghiệp sau đó tới Anh quốc du học. Lúc ấy tôi cảm thấy, cuộc đời này sợ là không còn chút liên quan gì với em nữa, thì sẽ cảm khái mà viết một bài thơ như vậy. Hắc, tôi vẫn đánh giá quá cao bản thân, ở chỗ này đợi bốn năm, đối với em vẫn như cũ là nhớ mãi không quên.”

Thòi Ngô An nháy mắt mấy cái, lấy cái mũ xuống tiến sát trong ngực nàng, nhẹ giọng nói câu: “Có thể là mị lực của em quá lớn đây.” Dịch Nghiêu cười nói đúng vậy, Thòi Ngô An nhắm mắt, yên lặng nghe tiếng tim đập của nàng, chợt như nhớ lại một chút gì. Đã có người hỏi từng cô, Thòi Ngô An, tại sao cậu luôn mặc quần áo màu đen? Cô nói, mẹ nói tôi mặc quần áo đến cuối cùng đều làm cho rất buồn, cho nên không cho tôi mặc những màu sắc khác. Người kia liền hí hửng cười, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt kia tràn ra hoa, một chút cũng không giống như đáng vẻ lạnh như băng thường ngày.

Thòi Ngô An lại nghĩ tới, ở trong cuộc đời học sinh của mình, tựa hồ sẽ luôn nhìn thấy một người. Lúc ở tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, mặc dù đáng vẻ người đó cô nhớ không rõ, nhưng vẫn luôn có cảm giác quen thuộc, đột nhiên quanh quẩn ở trong tâm trí. Sau đó có một ngày, người kia, giống như đột nhiên biến mất, cô không còn cảm nhận được sự tồn tại của nàng. Vào lúc ấy cô không có để ý, bởi vì cô không nghĩ tới, người kia sẽ ở nhiều năm sau trở thành người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô.

“A Nghiêu.” Thòi Ngô An mềm nhũn mở miệng: “Thì ra em thật sự đã bỏ lỡ chị nhiều năm như vậy.” Dịch Nghiêu không hiểu cô có ý gì, Thòi Ngô An cọ cọ ở trong ngực nàng, nhẹ giọng nói: “Yêu nhau thật không dễ dàng, để ở chung một chỗ càng thêm khó. Thật tốt là chị đã tìm đến em, chúng ta sẽ không bao giờ bỏ lỡ thêm phút giây nào nữa, con đường trước mặt dài như vậy, nếu không cùng nhau đi, liền không còn kịp nữa rồi.”

Dịch Nghiêu cẩn thận suy nghĩ một chút những lời Thòi Ngô An nói, nhẹ giọng trả lời được. Thòi Ngô An ngồi hơn mười tiếng trên máy bay, thật sự là mệt mỏi, nằm gọn trong lòng Dịch Nghiêu, từ từ ngủ thiếp đi. Dịch Nghiêu ôm cô thật chặt, cảm nhẹ nhàng cọ cọ ở đỉnh đầu cô, tài xế lái xe nhìn các nàng từ kính chiếu hậu, lộ ra một nụ cười từ đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thòi An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Một đám người qua đường*

Chương 36 : Một đám người qua đường*

*nhân vật phụ diễn

Xe dừng ở dưới lầu nhà trọ của Dịch Nghiêu, nàng gọi Thòi Ngô An dậy, cô mê mê hoặc hoặc bước xuống xe, cho đến khi Dịch Nghiêu một tay kéo vali hành lý, một tay kéo cô đi vào thang máy, mới từ từ tỉnh táo lại: “Đến rồi à?” Dịch Nghiêu buông vali hành lý ra nhấn số tầng, búng một cái trên trán của cô, cười nói: “Sao càng ngày càng mơ hồ rồi?”

Thòi Ngô An bắt đầu xoa trán, phớt miệng không để ý tới nàng, Dịch Nghiêu tiến tới, ôn tồn dỗ dành: “Tức giận sao? Tốt lắm, là tôi sai rồi, cho em búng trở lại có được không?” Thòi Ngô An nghe nhàn, rút tay mình từ trong tay nàng ra, nặng nề hừ một tiếng: “Không thèm chấp nhặt với chị!” Dịch Nghiêu gật đầu liên tục: “Ừ, em đừng có chấp nhặt với tôi.”

Cửa thang máy mở ra, Dịch Nghiêu lôi kéo vali hành lý đi ra ngoài, Thòi Ngô An thành thật theo ở phía sau. Dịch Nghiêu lấy chìa khóa ra mở cửa, cửa phòng đối diện cũng mở ra, đi ra ngoài là một anh chàng ngoại quốc da trắng mắt lam đẹp trai, hưng phấn chào hỏi Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu quay đầu nhìn hắn, khách khí nói chuyện với hắn.

Thòi Ngô An không nghe hiểu cho lắm, tốc độ của bọn họ quá nhanh lại mang chút giọng Luân Đôn, cô mỉm cười tựa vào trên tường an tĩnh làm hình nền, cho đến khi anh chàng ngoại quốc đẹp trai kia đưa ánh mắt rơi vào trên người cô: “Dịch, vị này là bạn của cô sao?” Dịch Nghiêu nhún nhún vai, nắm tay Thòi Ngô An giờ lên ở trước mặt hấn quơ quơ, nhẹ nhàng nói hai chữ: “My sweetheart.” Dù sao Thòi Ngô An cũng là người tốt nghiệp từ một trường trung học trọng điểm, sao cũng không đến nỗi không hiểu hai chữ này, cô phát tay chào anh chàng ngoại quốc đẹp trai, thoải mái chào hỏi cùng hấn: “Nice to meet you.”

“So do I. I 'm Alan,you 're beautiful!” Ellen chớp chớp mắt với Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu cười cười nói với Thòi Ngô An: “Ellen là đồng nghiệp ở phòng nghiên cứu với tôi, cũng là bạn học của tôi ở IC .” Thòi Ngô An gật đầu một cái, mỉm cười với Ellen: “Thank you,you can call me Connie.” Tiếng Anh của cô nói có chút mới lạ, Ellen vô cùng thiện giải nhân ý nói đến bản thân cũng không lưu loát Trung văn: “Hi, thật ra thì tôi biết nói, tiếng Trung Quốc, một chút xiu thôi. Tiểu thư xinh đẹp, cô có thể nói cho tôi biết, tên tiếng Trung của cô không?”

“Dĩ nhiên có thể, Ellen tiên sinh. Tên của tôi là Thòi Ngô An.” Thòi Ngô An từng chữ từng câu nói tên của mình, nghiêng đầu nhìn Ellen, không biết hấn

có thể nghe hiểu hay không. Ellen thì thầm một tiếng, vỗ tay một cái, hưng phấn nhìn Thời Ngô An, có chút kích động: “Tôi biết một câu thành ngữ của Trung Quốc, gọi là tùy ngộ nhi an*! Ha ha, cái này là Dịch dạy cho tôi!” Mắt Thời Ngô An quét qua Dịch Nghiêu một cái, rồi mỉm cười gật đầu với hắn.

*thích ứng ở mọi tình cảnh

Ellen nhìn về phía Dịch Nghiêu, dùng tiếng Anh hỏi nàng: “Dịch, buổi tối ở nhà hàng của William, chúng tôi có chuẩn bị một party cho cô, Thời tiểu thư xinh đẹp của chúng ta sẽ cùng đi chứ?” “Dĩ nhiên.” Dịch Nghiêu gật đầu, Ellen cười lộ ra một hàng răng sáng bóng, phát phát tay: “Quá tuyệt vời! Dịch, giờ tôi phải đến phòng nghiên cứu, chúc các cô vui vẻ.”

Ellen lễ phép một tay đặt ở trước ngực, làm tư thế gặp người với Thời Ngô An: “Buổi tối gặp, Thời tiểu thư.” Thời Ngô An gật đầu với hắn, Ellen xoay người đi vào thang máy. Dịch Nghiêu tiếp tục mở cửa, kéo vali hành lý đi vào, ngồi lên ghế sa lon. Thời Ngô An theo sát phía sau, đóng cửa đi tới ngồi cạnh nàng: “Hôm nay chị không làm việc sao?” Cánh tay Dịch Nghiêu duỗi một cái, kéo cô vào trong ngực, hít một hơi: “Hôm nay là sinh nhật của tôi mà, được cho phép nghỉ một ngày.”

Thời Ngô An tựa vào trong ngực nàng, tiện tay cầm remote trên ghế sa lon lên mở ti vi, tìm mấy kênh, mới hậu tri hậu giác phát hiện bây giờ là ở Anh quốc, trong ti vi đang bô bô nói cái gì cô thật sự là không thể nghe. Tắt ti vi, Thời Ngô An nằm ở trên người Dịch Nghiêu hỏi nàng: “Rõ ràng lâu như vậy không gặp, trước khi tới đây em còn rất khẩn trương, sao bây giờ gặp chị rồi, ngược lại cảm thấy thật nhàm chán đây?”

Dịch Nghiêu nghiêng mắt nhìn cô, trông kính có chút trượt đến trên chóp mũi, Thời Ngô An nhìn không được cười lên, Dịch Nghiêu chắc chắn thờ dài hai tiếng: “Người ta nói ba năm đau khổ bảy năm bệnh, chúng ta lúc này mới bao lâu, em không còn cảm xúc mãnh liệt với tôi nữa?” Thời Ngô An lấy mắt kiếng của nàng xuống, tiện tay ném tới trên bàn, dặt cô áo sơ mi của nàng chơi đùa: “Không phải chị thăm mền em từ thời tiểu học sao?”

“Đúng nha đúng nha, từ tiểu học tôi đã thăm mền em rồi, mười năm như một ngày nha.” Dịch Nghiêu nắm cầm Thời Ngô An, dấn lại hôn môi cô một cái, cong mắt mỉm cười tươi như hoa. Thời Ngô An bất ngờ đỏ mặt, cô cũng không biết tại sao, ngày thường hai người làm chuyện thân mật cũng không ít, trong lòng cô cũng rất thân nhiên đón nhận, nhưng vẫn luôn đỏ mặt khi ở trước mặt Dịch Nghiêu.

Dịch Nghiêu không nhìn được muốn trêu chọc Thời Ngô An, đỡ cô ngồi ngay ngắn, sau đó đưa tay cởi quần áo của cô. Hai tay Thời Ngô An ôm ngực, về mặt cảnh giác nhìn nàng: “Chị muốn làm gì?” Dịch Nghiêu nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu cười với vẻ mặt vô cùng vô tội: “Làm chút việc mà thôi, cho em không cảm thấy nhàm chán nữa.” Thời Ngô An nhảy từ trên ghế salon xuống, đưa ra một ngón tay để ở cái trán của nàng: “Dịch đại tiểu thư, xin chị tự trọng!?” Dịch Nghiêu nhún vai một cái, Thời Ngô An hừ một tiếng, mới vừa để tay xuống liền bị người kéo thẳng vào trong ngực.

Dịch Nghiêu cúi đầu, chính xác tìm được đôi môi anh đào kia liền hôn lên, Thời Ngô An từ chối hai cái tượng trưng, sau đó ôm cô của nàng từ từ đáp lại. Tay Dịch Nghiêu bắt đầu hạnh kiểm xấu vượt ve ở bên hông Thời Ngô An, Thời Ngô An nghiêng đầu tránh nụ hôn của nàng, hơi có chút thờ dốt: “Không muốn, em mệt quá.” Dịch Nghiêu liền thành thật không cử động nữa, quần cô lại hôn một lát, sau đó không tốn chút sức nào ôm người lên đi vào phòng ngủ.

“Nhẹ không ít.” Dịch Nghiêu đặt Thời Ngô An ở trên giường, cởi giày ra cho cô, lại mở ra điều hòa, chỉnh nhiệt độ, kéo chăn đắp kín cho cô. Thời Ngô An sờ sờ mặt của mình, hướng nàng le lưỡi một cái: “Không có, em còn cảm giác mình mập ra đây.” Dịch Nghiêu cúi đầu hôn xuống mi tâm của Thời Ngô An: “Ngoan, ngủ một giấc thật tốt, tôi đi siêu thị mua chút đồ cho em, buổi tối dẫn em đi gặp các đồng nghiệp của tôi ở đây.”

Thời Ngô An ừ một tiếng, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, Dịch Nghiêu sờ sờ mặt cô, xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Lúc tám giờ tối ở Luân Đôn, Dịch Nghiêu cùng với Thời Ngô An đi tới địa điểm tổ chức party sinh nhật của nàng, là nhà hàng của William tiên sinh, một vị đồng nghiệp khác của nàng. Mới vừa xuống xe, thì có một đám người chen tới chúc Dịch Nghiêu sinh nhật vui vẻ, Dịch Nghiêu nhát nhát đáp tạ. Annie nhìn Thời Ngô An không nói lời nào đang đứng ở bên cạnh nàng, ánh mắt sáng lên: “Dịch, đây chính là vị tiểu thư xinh đẹp trên điện thoại của cô!”

Dịch Nghiêu gật đầu một cái, Annie rất bất quá lời kéo Ellen, hai người bắt đầu nhỏ giọng thảo luận. Dịch Nghiêu có chút bất đắc dĩ, vừa đúng lúc này William tới, bảo bọn họ mau vào bên trong. William là một nam nhân vô cùng cao lớn, để một hàng ria mép, thoát nhìn đặc biệt có nam nhân vị. Hắn với Dịch Nghiêu có vẻ rất quen thuộc, vừa thấy mặt đã ôm chầm, còn gọi Dịch Nghiêu là 'honey', Thời Ngô An chép chép miệng, có chút ăn vị.

“Ba của William và ba tôi là bạn tốt nhiều năm, khi tôi tới Anh quốc du học anh ấy chiếu cố tôi rất nhiều, chúng tôi tựa như anh em ruột.” Dịch Nghiêu nhìn như băng quơ giải thích một câu, Thời Ngô An khẽ hừ một tiếng, không được tự nhiên quay đầu: “Chị nói những thứ này với em làm gì.” Dịch Nghiêu cười cười không lên tiếng, chẳng qua là nắm chặt tay của cô.

Party được tổ chức trên một bãi cỏ lớn, người tới dự cũng không nhiều lắm, mọi người đều là ở cùng phòng nghiên cứu. Tất cả mọi người không quá câu nệ, hai ba người tụ một chỗ ăn uống nói chuyện phiếm. Ellen cầm trong tay ly champagne, tựa vào thân cây nhân rồi tán gẫu cùng Thời Ngô An: “Lúc ở trường học thì có thật là nhiều người, thật là nhiều người thích Dịch, nàng vẫn luôn một mình, tôi cũng biết, trong lòng nàng khẳng định có một người. Hắc, thật sự tôi đã đoán đúng, Thời tiểu thư, Dịch rất tốt, tốt hơn nhiều so với những người khác.”

Trung văn Ellen nói không mạch lạc, nhưng cũng không ảnh hưởng sự trao đổi giữa hai người, Thời Ngô An cũng rất vui lòng nghe hắn nói chuyện trước kia của Dịch Nghiêu, thật sự hai người chung đụng không tệ, tán gẫu phải bắt diệt nhạc hồ. “Cô biết không, trong phòng nghiên cứu của chúng tôi có một người, tên là Robert. Hắn đối với Dịch của cô, nếu dùng thành ngữ Trung Quốc mà nói, là nhất kiến chung tình. Hình như hôm nay hắn muốn tỏ tình với Dịch nha, ha ha.” Ellen thuộc tuýp người hay nói, một đề tài mới vừa kết thúc, liền không tốn sức chút nào bắt đầu một đề tài khác.

“Vậy sao?” Thời Ngô An đối với việc có người thích Dịch Nghiêu, muốn tỏ tình với nàng, vân vân..., một chút cũng không kinh ngạc, Dịch Nghiêu của cô, nhân phẩm, tài hoa cùng dung mạo đều cực tốt, càng thêm từ nhỏ đến lớn đều được gọi là thiên tài, bản thân nàng vẫn luôn mang hào quang chói lọi, một người ưu tú như vậy, nếu không có người thích, Thời Ngô An mới cảm thấy kỳ quái. Không phải bản thân Thời Ngô An cô cũng là một trong số những người đó sao?

Ellen thấy Thời Ngô An không có phản ứng đặc biệt gì, không khỏi cảm giác có chút thất bại, hần còn muốn nhìn Thời Ngô An sẽ xử lý như thế nào, hần còn muốn đi theo tham gia náo nhiệt đây. Thời Ngô An tựa như nhìn thấu ý nghĩ của hần, cười nói: “Ellen tiên sinh, chuyện này căn bản không cần xử lý, bởi vì A Nghiêu sẽ không có chút dây dưa nào với vị Robert tiên sinh đó .”

Ellen suy nghĩ hồi lâu, mới hoàn toàn thông suốt ý tứ của Thời Ngô An, hần một mặt cảm thán tiếng Trung Quốc thật phức tạp, một mặt hỏi: “Cô chắc chắn như vậy sao?” Thời Ngô An không lên tiếng, Dịch Nghiêu từ phía sau đi tới, trên tay bưng mâm trái cây đã gọt sẵn, cầm cây tăm ghim một miếng quýt đưa đến trước mặt Thời Ngô An, cô rất tự nhiên há mồm cắn, nhai nhai vài cái, mặt hần hần sắp thành bánh bao: “Chua.”

Dịch Nghiêu cười, lại ghim một miếng khác đút cho cô. Ellen ở bên cạnh yên lặng nhìn hai người hồ động, lại nhìn lướt qua mâm đựng trái cây trong tay Dịch Nghiêu, hỏi một câu: “Dịch, tôi muốn ăn chuối tiêu, tại sao không có chuối tiêu?” Dịch Nghiêu nhìn hần, rất nghiêm túc dùng Trung văn từng chữ từng câu nói cho hần biết: “Ngô An không thích ăn chuối tiêu.”

Bây giờ trong lòng Ellen đang suy nghĩ, hiện tại đi tìm Robert khuyến cáo hần đừng tỏ tình với Dịch Nghiêu nữa, không biết có còn có kịp hay không? Hần còn chưa có suy nghĩ xong, trên bầu trời đột nhiên bắt đầu bắn pháo hoa, đủ loại pháo hoa trên không trung nở rộ, chiếu sáng nửa bầu trời.”Thật là xinh đẹp đi Dịch! Robert sắp tới nga!” Annie sôi nổi tới đây, khuôn mặt Dịch Nghiêu vẫn rất bình tĩnh.

Một nam nhân tóc quăn mặc áo bành tô màu đen ôm trong ngực một bó hoa hồng đỏ rực chậm rãi đi về phía Dịch Nghiêu, hần dừng lại ở trước mặt nàng, quỳ một chân trên đất, khề hôn ngón tay của nàng. Dịch Nghiêu chớp mắt, chậm rãi thu tay của mình lại, cười thật hoàn mỹ: “Robert, anh đứng lên đi, tôi nghĩ anh không nên làm chúng ta quá lúng túng mới phải.”

Robert đứng lên, đưa hoa tới trước mặt Dịch Nghiêu, liền tiếp nói một đoạn tiếng Anh dài, Thời Ngô An không thể nghe hiểu hần đang nói cái gì, chẳng qua là nhìn dáng vẻ hần vừa thâm tình lại nghiêm túc, không biết có phải là đang cam kết cùng bảo đảm cái gì không. Nam nhân trên toàn thể giới này khi tỏ tình hay cầu hôn đều là một phong cách, Thời Ngô An len lén suy nghĩ, cô có chút thất thần, cho đến Robert nói xong, im lặng, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng Dịch Nghiêu.

“I’m sorry, Robert.” Dịch Nghiêu gật đầu với Robert, một tay kéo Thời Ngô An đến trước mặt: “I can’t accept you, I love her.” Robert ngậm ngùi cả người, ngơ ngác nhìn hai người bọn họ. Ellen tiến tới, đẩy bó hoa Robert đang giơ ra trở lại trong ngực hần, ghé sát vào lỗ tai hần nói thầm một lát.

Thoạt nhìn Robert rất suy sút, nhưng vẫn cố lấy lại tinh thần, cười cười đối với Dịch Nghiêu: “I wish you to be happy.” Dịch Nghiêu cũng cười đáp lại: “Thank you.” Robert ừ rừ cúi đầu bỏ đi, Ellen với Annie cùng đi theo an ủi hần, Dịch Nghiêu nghiêng đầu nhìn Thời Ngô An: “Darling, em hài lòng không?” Mặt Thời Ngô An cười rõ ràng không giấu được vẻ rức rờ, nhưng vẫn dòi đi đề tài: “Pháo hoa mới vừa rồi thật là đẹp.”

William bụng ly rượu lui ở trong góc vẫn đang nhìn chăm chú vào Dịch Nghiêu, rốt cục thấy nàng ra dấu, hần uống cạn rượu trong ly, bấm điện thoại. Mới vừa cúp điện thoại, bang bang bang nổ liên tục, pháo hoa rực rỡ trên bầu trời. William nhìn Dịch Nghiêu gỡ mắt kiếng xuống, đẩy Thời Ngô An tựa vào thân cây hôn lên thì biết nhiệm vụ của mình đã xong, rốt cục không cần trốn ở chỗ này chờ chỉ thị nữa. Hần hát nhỏ, cười híp mắt cảm ly rượu đã trống không đi về phía đám người.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Luật sư Tịch cùng thư ký Tần?

Chương 37 : Luật sư Tịch cùng thư ký Tần?

Thời Ngô An cùng Dịch Nghiêu qua hết sinh nhật, lại ở Anh quốc thêm hai ngày liền ồn ào đòi về nước. Một là bởi vì trong lòng không bỏ được Thời Sướng, hai là bởi vì cô không quen cuộc sống ở Anh quốc. Trong tâm Dịch Nghiêu mặc dù hy vọng Thời Ngô An ở thêm mấy ngày, nhưng bản thân nàng cũng bận rộn cả ngày, căn bản không có bao nhiêu thời gian bồi Thời Ngô An, nên đành phải đồng ý.

Dịch Nghiêu quần Thời Ngô An suốt đêm, ngày hôm sau thức dậy đến sân bay, vành mắt hai người đều đen như gấu trúc. Thời Ngô An tức giận dọc theo đường đi cũng không thèm để ý đến nàng, Dịch Nghiêu tự biết đuối lý, yên lặng không dám trêu chọc cô. Đến sân bay, Dịch Nghiêu đặt vali hành lý vào trong tay Thời Ngô An, lúc này cô mới nguyện ý nói chuyện với nàng: “Chị trở về nghỉ ngơi một chút đi, còn phải làm việc đây.” Dịch Nghiêu cúi đầu, thờ dãi: “Phân công việc này, còn một mối hơn so với việc ở trong công ty.”

“Đáng đời!” Thời Ngô An cũng không quên, là ai có suy nghĩ “khoảng cách sinh ra cái đẹp”, rồi tự mình chạy đến Anh quốc. Dịch Nghiêu cứng họng, ôm cô đứng một lúc lâu, cho đến khi Thời Ngô An đẩy nàng: “Ngoan, trở về đi, một mình em là được rồi.” Dịch Nghiêu lôi kéo tay của cô lắc lắc, nói: “Tôi cho em cái này.” Thời Ngô An lộ ra vẻ mặt nghi ngờ: “Cái gì?”

Dịch Nghiêu móc từ trong túi ra một chiếc nhẫn, đeo ở ngón áp út trên tay phải của Thời Ngô An, sau đó đưa tay trái của mình ra cho cô nhìn, ở đó không biết từ lúc nào thì cũng có thêm một chiếc nhẫn: “Đây là cặp nhẫn tôi đặc biệt mời người thiết kế, so với đôi nhẫn kia của Giang Trùng mua ở tiệm của chúng ta có ý nghĩa hơn nhiều.” Chiếc nhẫn cũng không hoa lệ, thân nhẫn màu bạc, phía trên khảm một viên kim cương lấp lánh, trên thân có khắc hoa văn kỳ quái, Thời Ngô An nhìn kỹ, là hai chữ “Y” tiếng Anh theo thể chữ hoa.

*YY: phiên âm tên Dịch Nghiêu là Yi Yáo

Thời Ngô An lôi kéo tay Dịch Nghiêu cẩn thận nhìn kỹ, chiếc nhẫn trên tay nàng cũng giống như mình, chẳng qua chữ quả nhiên là “SYA*.”. “Nếu như có người đến gần em, nhớ đưa chiếc nhẫn cho người đó nhìn, cho họ biết em người của tôi.” Dịch Nghiêu nghiêm trang tuyên bố chủ quyền, Thời Ngô an bĩu môi: “Biết rồi.” Dịch Nghiêu xoa xoa đầu của cô, cúi đầu hôn xuống cái trán của cô: “Chiều cổ bản thân thật tốt, không nên qua đây nữa, tôi rất nhanh sẽ trở về.”

*SYA: phiên âm tên Thời Ngô An là Shí Yù An

“Ừ.” Dù sao Thời Ngô An cũng hôn không tới trán của Dịch Nghiêu, lấy lui mà cầu tiến hôn xuống cằm của nàng: “Em sẽ chờ chị, chị ở chỗ này cũng phải chiều cổ bản thân thật tốt, có thể nấu cơm thì cũng đừng ăn thức ăn bên ngoài, mấy thứ đó không có dinh dưỡng. Còn có, không nghĩ tới ở Anh quốc này em cũng có tình địch, chị cẩn thận giữ mình cho em không được ngã lòng, nếu không chị cứ ở lại chỗ này luôn đi, đừng có trở về.” Dịch Nghiêu bị Thời Ngô An chọc cười, đưa tay nheo nheo cái mắt của cô, thấp giọng nói: “Nếu không giữ mình đã sớm giữ không được, tôi sống nhiều năm như vậy, cũng chỉ ngã lòng đối với một mình em mà thôi.”

Thời Ngô An tròn mắt nhìn nàng một cái, Dịch Nghiêu vẫn không rời đi trước, hai người túm ôm nhau một lúc lâu, cho đến khi máy bay sắp cất cánh, Dịch Nghiêu mới nhất bộ tam hồi đầu* ngồi xe trở về phòng nghiên cứu.

*chỉ sự luyến tiếc không muốn đi (đi một bước quay lại nhìn ba lần)

Khi Thời Ngô An xuống máy bay đã là ba giờ sáng, Dịch Hiên bị Dịch Kính Viễn sai đi đón cô, ngủ liên tục. “Thật không hiểu tại sao mỗi lần đều là em chạy chân, anh hai và a Vũ liên tiêu dao tự tại, thật là không công bình a.” Dịch Hiên rất là oán niệm, Thời Ngô An thuận miệng nói: “Có thể là bởi vì Tiểu Hiên là một người siêng năng lại có lòng nhiệt tình đi.” Dịch Hiên gãi gãi cằm, nghiêm trang gật đầu: “Chị Tiểu An nói thật có đạo lý nga.”

“Ôi chào? Chiếc nhẫn này ở đâu ra a?” Mới vừa ngồi vào trong xe, Dịch Hiên liếc mắt liền thấy được chiếc nhẫn trên tay Thời Ngô An: “Đại tiểu thư tặng?” Thời Ngô An cười gật đầu một cái, Dịch Hiên sâu kín thở dài: “Đại tiểu thư thật đúng là rất có lòng nha.” Thời Ngô An nghiêng đầu, tự tiểu phi tiểu nghiêng đầu nhìn hân: “Tiểu Hiên, không phải là có người thích sao? Thế nào?”

Thần sắc Dịch Hiên đổi một chút, cùng Thời Ngô An nhìn nhau một lúc lâu, thất bại cúi đầu, gào khóc kêu lên: “Nàng cư nhiên ghét bỏ em còn nhỏ tuổi! Sinh muộn là lỗi của em sao? Tình yêu chị em thì sao, cũng không phải là không thể được a!” “Tình yêu chị em nga?” Thời Ngô An như có điều suy nghĩ: “Không phải là Tiểu Hiên thích học tỷ ở đại học hoặc là giảng viên chứ?”

“Làm sao có thể ~” Dịch Hiên liếc mắt: “Thật ra thì, chính là một người mới vào công ty, không biết chị tiểu An có biết người đó hay không, em đối với nàng mà nói, thật giống như là vừa gặp đã yêu...” Dịch Hiên yên lặng, Thời Ngô An vuốt cằm, giống như nghĩ tới điều gì: “Tịch Cẩn Chi?”

Dịch Hiên tròn to hai mắt, có chút kích động: “Chị biết nàng?” Thời Ngô An khoát khoát tay, cười vui vẻ: “Biết a, nhưng cũng không quen thuộc lắm. Nói Tiểu Hiên cũng sắp hai mươi rồi, luật sư Tịch thoát nhìn cũng rất trẻ tuổi a.” Dịch Hiên dùng sức gật đầu: “Nàng lớn hơn tôi bốn tuổi hai tháng, là mười hai ngày!” Thời Ngô An nhếch miệng, đưa tay vuốt vuốt đầu Dịch Hiên: “Thật ra thì tuổi tác cái gì, căn bản không quan trọng, có phải là nàng không thích tiểu Hiên không?”

Dịch Hiên rút rút khóe miệng, yên lặng bưng kín mặt, nửa ngày mới thở dài một hơi nói: “Cần gì phải nói thẳng ra như vậy a...” Thời Ngô An nhin cười không được, nghiêng đầu khuyên hân: “Nói thật, nàng có lẽ cũng không thích mẫu người như tiểu Hiên đi. Mặc dù tôi chỉ cùng luật sư Tịch gặp mặt hai lần, nhưng mà tiểu Hiên biết đó, trực giác của phụ nữ có đôi khi rất chuẩn, có lẽ luật sư Tịch thích mẫu người thành thực một chút.” “Tôi không thành thực sao?” Dịch Hiên ngẩng đầu lên, manh manh nháy mắt, Thời Ngô An nhìn hân một lát, cười cười không lên tiếng.

Mà lúc này vị luật sư Tịch “thích người thành thực một chút” trong miệng Thời Ngô An, đang cùng người khác làm một chút vận động trên giường thiếu nhi không nên làm, nghe thanh âm, thì người nàng đè ép phía dưới cũng là một nữ nhân. “Ngô... Không cần... Ân a... Tịch Cẩn Chi, em dừng lại cho tôi... A dừng tay...” Nữ nhân phía dưới dòn dập thở hào hển, một câu nói cũng nói đứt quãng. Động tác của Tịch Cẩn Chi liên tục không ngừng, nằm ở bên tai nàng nhỏ giọng cười: “Chị càng ngày càng nhạy cảm nha, a Văn.”

“Ân ~” nữ nhân rên rỉ một tiếng, ngẩng cổ lên thừa nhận cực lớn khoái cảm cọ rửa. Nếu như Dịch Nghiêu ở chỗ này, đại khái sẽ bị cả kinh rối loạn phương tắc, gương mặt đó quá quen thuộc, rồi lại xa lạ như thế, thư ký Tần nghiêm cần từng trải trong ngày thường cư nhiên sẽ lộ ra một mặt phong tình như vậy. Tịch Cẩn Chi nằm úp sấp trên người Tần Văn một lát, đợi đến thân thể của Tần Văn hơi bình tĩnh lại, mới lật người nằm ở bên người cô, kéo qua chân đắp lên trên người cả hai.

Tần Văn xoay người, đưa lưng về phía Tịch Cẩn Chi, Tịch Cẩn Chi dính qua, hôn hôn bả vai của cô, hàm hồ nói: “Thế nào em lại cảm thấy chị có chút gì không đúng a?” Tần Văn trầm mặc một hồi, từ từ mở miệng: “Quan hệ của em với nhị công tử nhà họ Dịch không tệ a?” Tịch Cẩn Chi buồn cười: “Em đối với cái tên hoàng mao tiểu tử đó không có hứng thú a, chị ghen sao?”

“Em đối với người nào có hứng thú hay không cũng không liên quan gì tới tôi.” Thanh âm Tần Văn có chút mệt mỏi, Tịch Cẩn Chi trầm mặc một hồi, đưa tay kéo cô vào trong ngực: “Em tới nơi này chính là vì chị, làm sao không liên quan gì đến chị? Tần Văn, chị luôn miệng nói không thích em, tại sao lại lên giường với em? Tại sao nhiều năm như vậy cũng không có kết hôn? Trước kia chị nói, trước hai mươi tám tuổi nhất định sẽ kết hôn, năm nay chị đã ba mươi mốt .”

Tần Văn bụm mặt, thanh âm buồn buồn truyền tới: “Người thích em cũng không ít, nam nhân nữ nhân đều có, Tịch Cẩn Chi, tại sao em không thể bỏ qua tôi?” Tịch Cẩn Chi xoay mặt Tần Văn về phía mình, về mặt có chút khó dò “Người thích em không ít, nhưng em chỉ thích có mình chị. Tần Văn, cả đời này của em đều đuổi theo chị, vậy tại sao chị không thể cùng em chung một chỗ?”

“Chúng ta như vậy là không đúng!” Tần Văn bắt đầu nhìn nàng: “Em có thể tìm một người rất ưu tú, có cùng chí hướng, có đề tài nói không hết, có số tuổi tương cận, cách nhìn giống nhau, đó mới là tình yêu mà em cần!” “Kia không phải là tình yêu mà em muốn!” trong mắt Tịch Cần Chi phiếm nước: “Đó là tình yêu mà chị cho là em cần. Tần Văn, em sắp hai mươi lăm rồi, lần đầu tiên em tỏ tình với chị, em mới mười sáu tuổi, khi đó chị có thể nói tuổi em còn nhỏ chưa chín chắn, còn bây giờ đây? Tại sao chị không thể tin tưởng là em thật lòng yêu chị?”

Tần Văn không nói, cơ hồ mỗi lần các nàng nói tới đề tài này thì Tịch Cần Chi luôn có bộ dáng bất cần đời từ trước đến nay sẽ khóc giống như một đứa bé. Tần Văn thật không nghĩ tới Tịch Cần Chi sẽ thích cô nhiều năm như vậy, thậm chí cô vì tránh né Tịch Cần Chi, thời gian rất lâu rồi chưa có trở về thành phố Y, cô cho là Tịch Cần Chi sẽ từ từ quên đi cô, không nghĩ tới nàng cứ nhiên tìm đến cô, lại là dùng một thân phận vinh dự như vậy.

Tịch Cần Chi đã không phải là đứa bé luôn lớn tiếng nói sớm muộn có một ngày sẽ làm cho cô yêu nàng, đứa bé đó giờ đã trưởng thành, đã trở nên thành thực, cũng thay đổi trở nên hiền mọn cầu xin cô. Tần Văn nhắm mắt lại, đột nhiên cảm giác được tâm tính thiện lương một mới. Mắt Tịch Cần Chi đỏ, trên tay lại bắt đầu trêu chọc cô, Tần Văn không có cự tuyệt, cũng không có ghênh hợ, tùy ý nàng ở trên người mình muốn làm gì thì làm.

“Tất cả tình yêu của em đều dành cho chị, chị lại không cần em. Tần Văn, tại sao chị có thể nhẫn tâm đến như vậy?” Tịch Cần Chi cúi đầu, gặm cắn xương quai xanh của Tần Văn, thân thể nhạy cảm kia đã quen thuộc nàng đụng vào, hơi trêu chọc một chút liền đưa tới một trận run rẩy. Tần Văn cắn môi, không muốn để cho bản thân phát ra thanh âm làm người xấu hổ, Tịch Cần Chi chợt dừng lại, tiến tới bên tai Tần Văn: “Đời này của chị cũng đừng nghĩ thoát khỏi em.”

Trong đầu Tần Văn đột nhiên nổ tung, Tịch Cần Chi rời đi thân thể của cô, xuống giường nhặt lên quần áo rơi ngổn ngang trên mặt đất, chậm rãi mặc xong. Nàng đi tới kéo cửa ra, quay đầu lại nhìn Tần Văn một cái: “Vị tiền sinh ngày hôm qua đón chị tan tầm kia thoát nhìn cũng không tệ lắm, khi nào kết hôn đừng quên gửi thiệp mời cho em, em nhất định sẽ chuẩn bị cho chị một phong bao đỏ thắm.” Cửa phòng phát ra tiếng vang nhỏ, Tịch Cần Chi rời đi, Tần Văn ôm chặt chăn, nước mắt từ từ rơi đầy mặt.

Rạng sáng bốn giờ, Dịch Hiên với Thời Ngộ An vẫn còn ở trên xe, cũng sắp chạy đến Dịch gia. Điện thoại di động của Dịch Hiên chợt vang lên, hấn móc ra liếc mắt nhìn, sững sờ ở nơi đó. “Không nghe sao?” Thời Ngộ An tiến tới nhìn điện thoại di động của hắn: “Là luật sư Tịch, bây giờ nàng gọi điện thoại cho tiểu Hiên làm gì? Tiểu Hiên, mau nghe a.” Dịch Hiên vẫn không nhúc nhích, Thời Ngộ An yên lặng liếc mắt, đưa tay bấm nhận nghe, thuận tiện mở loa ngoài.

“Dịch Hiên.” Tịch Cần Chi kêu một tiếng, không đợi Dịch Hiên trả lời, lại tiếp tục mở miệng: “Tôi không thích cậu, không chỉ là vấn đề tuổi tác, tôi có người thích, là Tần Văn. Tôi đồng ý đến làm cho Dịch thị cũng là vì nàng, cậu xem, đây căn bản cùng tuổi tác không liên quan, cùng giới tính cũng không liên quan, nàng lớn hơn tôi bảy tuổi, tôi thích nàng thích muốn điên rồi. Tôi không muốn nói xin lỗi với cậu, tôi cũng không muốn cùng cậu chơi trò mập mờ. Dịch Hiên, cảm ơn cậu đã thích tôi, gấp lại.”

Tịch Cần Chi căn bản không trông nom phản ứng của Dịch Hiên, bản thân tự nói xong những gì cần nói, liền cúp điện thoại. Dịch Hiên còn đang suy tư, Thời Ngộ An cũng ngăn cản cả người, cho đến xe dừng ở trong nhà để xe của Dịch gia, lão Ngộ từ trước đến nay đều là người hiểu chuyện, chào hỏi cùng bọn họ xong liền tự mình rời đi. Thời Ngộ An lúc này mới gạt gạt khóe miệng, có chút bất khả tư nghị: “Luật sư Tịch cùng thư ký Tần?”

Dịch Hiên xoay đầu, ầm một tiếng đập vào cửa kính xe: “A a a a a sao nữ nhân bây giờ đều thích nữ nhân, có phải là không muốn cho nam nhân sống nữa hay không a! ! !” Thời Ngộ An sợ hết hồn, vội vàng kéo đầu của hắn qua cẩn thận nhìn nhìn: “Có đau hay không a? Cũng bấm một khối, có cần dùng sức như vậy không a?” Dịch Hiên hu hu hu ôm lấy cô: “Chị Tiểu An, người ta lần đầu tiên thích một người a, cứ như vậy nát thành mảnh vụn, ôi, mỗi tình đầu của người ta nha!”

Thời Ngộ An cười vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Tốt lắm tốt lắm, chúng ta rời khỏi nơi này trước có được hay không? Đêm hôm khuya khoắc ở trong nhà để xe, thật đáng sợ.” Dịch Hiên chu miệng, ủy khuất gạt đầu một cái, Thời Ngộ An nhẹ nhàng vuốt vuốt vết bầm trên trán hắn, bắt đầu nói: “Sau này cũng đừng ngốc như vậy nữa, đi nhanh lên, tôi đi tìm thuốc bôi cho.” Dịch Hiên giống như một cô gái nhỏ bị ủy khuất, xuống xe đi theo Thời Ngộ An ra khỏi nhà để xe.

Éo hiểu sao cấp quang Viettel éo up truyện đc. Chả load nổi Facebook với Wattpad -_-

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hùng hải tử*

Chương 38 : Hùng hải tử*

*cùng nghĩa với trẻ trâu =,=

Mùa đông này không có tuyết rơi, qua mấy ngày tết thì hết thảy đều trở lại như bình thường, người lớn đi làm, bọn nhỏ đi học. Thời Ngộ An là một người không có việc làm, cả ngày chủ yếu chỉ làm ba việc, đưa đón Thời Sương, bồi Lâm Tương Nhã đi dạo phố hoặc là dọn dẹp sau các loại tụ hội, còn có chính là chờ đợi. Chờ cái gì? Là chờ điện thoại của Dịch Nghiêu và chờ Dịch Nghiêu.

Nếu nói Giang Trùng đã có thể lên làm Tổng giám đốc của Hưng Thịnh, người ta tự nhiên không phải là kẻ ngu xuẩn, Giang Trùng thật đúng là đồ được cha mẹ vợ. Giang Trùng nói chờ Dịch Nghiêu trở lại liền đính hôn với Ngụy Sở Ca, Dịch Nghiêu nói chúc mừng a nhưng mà tôi sẽ không gửi tiền mừng, một trăm vạn kia của cô tôi cũng không lấy, làm Giang Trùng lại tức giận xù lông.

Thời gian dài như vậy, tình huống của Thời gia cũng tốt lên, Thời Tuấn Thần nói trả dần lại tiền cho Khang Diệu theo giai đoạn, Thời Ngô An nói tiền tất nhiên là phải trả, bất quá tiền không phải là của Khang Diệu. Chuyện cô ly hôn với Khang Diệu vẫn chưa có nói cho người của Thời gia, cho nên sau khi ba Thời biết chuyện tức giận không thôi, lại là hét muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô. Thời Ngô An bày tỏ cô không có gì để nói, dù sao cô với Khang Diệu cũng không có khả năng phục hôn. (bác già này ko biết rút kinh nghiệm :v)

Lúc Dịch Nghiêu trở lại, đã là tháng năm, nàng không điện thoại cũng không nói tiếng nào liền trở về. Nàng về đến nhà lúc giữa trưa, tất cả mọi người đều đang ngủ trưa, Dịch Nghiêu rón rén đi vào phòng, phát hiện trên giường không có Thời Sướng, thở phào nhẹ nhõm.

Thời Ngô An nằm ở trên giường, bởi vì trời nóng nực, cô chỉ đắp tấm chăn mỏng ở trên bụng. Dịch Nghiêu đi tới, cúi người xuống hôn cô, Thời Ngô An giật giật, nhưng không có tỉnh lại, cho đến khi Dịch Nghiêu càng quá đáng hơn, cô mới chậm rãi chuyển tỉnh, mơ mơ màng màng rên nhẹ một tiếng. Dịch Nghiêu nhìn không được cười ra tiếng, Thời Ngô An tròn to hai mắt: “Tại sao chị trở về rồi?”

“Là lúc nên trở về a.” Dịch Nghiêu thuận miệng trả lời, cả người cũng dán lên, cùng Thời Ngô An dây dưa một chỗ. Thời Ngô An còn có chút mơ hồ, ôm cổ của nàng đáp lại, nhưng vẫn cảm thấy có cái gì không đúng. Chờ Thời Ngô An nhớ tới bên người cũng nên có một đứa bé thời điểm, Thời Sướng đã đứng ở cửa phòng rửa tay quan sát hồi lâu.

“Cô giáo nói tò mò là thiên tính của trẻ nhỏ.” Thanh âm Thời Sướng mềm mại: “Bảo bảo chị tò mò, không phải cố ý muốn nhìn lén.” Mặt Dịch Nghiêu đen lại, ngồi ở trên giường không nói lời nào, Thời Sướng cố làm ra vẻ già dặn ho khan một tiếng: “Bảo bảo sẽ không đi nói lung tung với người khác.” Dịch Nghiêu một tay kéo Thời Sướng đến trước mặt mình, ôm cô bé đặt ngồi ở trên chân của mình: “Mami của con dạy con như thế nào? Thành thực quá sớm cũng không tốt đâu.”

Thời Sướng ở trên người Dịch Nghiêu cọ cọ, làm nũng nói: “Cô giáo đều nói Sướng bảo bảo thông minh đây, daddy không cảm thấy như vậy sao?” Dù sao cũng đã lâu không gặp mặt, Dịch Nghiêu bị Thời Sướng làm nũng, trong lòng hóa thành một bãi nước, cũng không phê bình giáo dục nữa, cười híp mắt khen: “Ừ, thông minh, Sướng bảo bảo nhà chúng ta là một tiểu Thiên tài đây.”

Thời Sướng cười khanh khách: “Cái này chính là di truyền nha, mami nói daddy là thiên tài, Sướng bảo bảo là con của daddy, cho nên đương nhiên cũng là thiên tài nha! Bất quá a, bảo bảo vẫn cảm thấy daddy là số một!” Thời Sướng núp ở trong lòng Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu bị những lời này của Thời Sướng làm cho vui vẻ, đưa tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô bé. Tóc của Thời Sướng vừa cắt ngắn, giữ kiểu tóc nấm đông cô, tôn lên vẻ mặt bánh bao tròn trịa, khá ái cực kỳ.

“Daddy, daddy đưa bảo bảo đi học có được hay không?” Thời Sướng ngẩng đầu lên, một đôi mắt to trong veo như nước trắng tập nhìn chăm chăm Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu nhướn mi, gật đầu đồng ý: “Được.” Thời Sướng lập tức cười thấy răng không thấy mắt: “Quá tuyệt vời a! Daddy, bảo bảo muốn daddy tự mình lái xe đưa bảo bảo đi học, không muốn bác Ngô đưa nha.” Dịch Nghiêu không hiểu, Thời Sướng lầu bầu nói: “Ba ba của Triệu Kiệt đều là tự mình lái xe đưa bạn ấy đi học, Triệu Kiệt nói ba ba của bảo bảo không thương bảo bảo, chưa bao giờ đưa bảo bảo đi học. Bảo bảo phải cho hẳn nhìn cho rõ, daddy rất là thương bảo bảo nha!”

Dịch Nghiêu mím môi, đưa nhỏ cái gì cũng không hiểu, không biết daddy của nó và ba ba của người khác bất đồng, vậy nàng nên làm như thế nào đây? Cũng không thể để cho đứa nhỏ gánh lấy áp lực cùng dư luận không tốt đi? Dịch Nghiêu có chút khổ não, thương lượng với Thời Sướng: “Daddy mới vừa ngồi máy bay thật lâu, có chút mệt mỏi, sau này sẽ đưa Sướng bảo bảo đi học có được hay không?” Ngay cả Dịch Nghiêu, đối mặt với loại vấn đề này, cũng nhất thời không có chủ ý, chỉ có thể trì hoãn.

Thời Sướng mở to hai mắt, nhìn nàng không nói lời nào, Dịch Nghiêu bị Thời Sướng nhìn có chút không được tự nhiên, Thời Sướng sâu kín toát ra một câu: “Bảo bảo cũng không có ba ba, chỉ có daddy với mami, daddy cũng không muốn đưa bảo bảo đi, có phải daddy cũng không thương bảo bảo hay không a?” Dịch Nghiêu giương miệng, lại nói không ra lời. Thời Ngô An tắm xong từ phòng tắm ra ngoài liền gặp hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không khí vô cùng quý dị.

“Thế nào?” Thời Ngô An lau tóc, ngồi vào bên cạnh Dịch Nghiêu, vẻ mặt rất nghi ngờ. Thời Sướng bịu môi: “Sướng bảo bảo muốn daddy đưa đi học, daddy không muốn! Bảo bảo mất hứng! Bảo bảo không vui!” Thời Ngô An cau mày, kéo kéo Dịch Nghiêu: “Chị sẽ đưa Sướng Sướng đi sao.” Dịch Nghiêu liếc mắt, tiến tới bên tai Thời Ngô An nhỏ giọng nói với cô cái khó của bản thân.

Thời Ngô An suy nghĩ, Thời Sướng vẫn đang bịu môi, gương mặt không vui, Thời Ngô An ôm cô bé vào trong lòng mình, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn: “Ngoan, mami đưa Sướng bảo bảo đi có được hay không? Hay là Sướng bảo bảo không thích mami?” Thời Sướng giùng giàng từ trên đùi Thời Ngô An nhảy xuống, lôi kéo Dịch Nghiêu đi tới cửa: “Bảo bảo không muốn, không muốn! Daddy với mami không thương bảo bảo, bảo bảo chỉ muốn daddy đưa đi!”

Dịch Nghiêu với Thời Ngô An hai mặt nhìn nhau, đứa nhỏ này, sao đột nhiên lại dây dưa khó khăn như vậy đây? Thời Sướng nước mắt lưng tròng tố cáo: “Daddy chính là không thích Sướng Sướng! Có phải là daddy ở ngoại quốc có một dương bảo bảo khác cho nên cũng không thích Sướng Sướng nữa!” Dịch Nghiêu bắt đắc dĩ, buồn bã nhìn Thời Ngô An: “Vậy tôi đưa Sướng Sướng đi, sau này em đừng cùng Sướng Sướng xem kịch truyền hình nữa a, một đứa bé ngoan như vậy...”

“Bảo bảo xem tí vi cùng với bác!” Thời Sướng vừa nghe Dịch Nghiêu đồng ý, lập tức cười nở hoa, Dịch Nghiêu càng thêm bất đắc dĩ, lôi kéo tay nhỏ bé của Thời Sướng quơ quơ: “Con đó nha, cũng sắp thành hùng hải tặc!” Thời Sướng le lưỡi, nghe nhảm nói: “Bảo bảo là tiểu hoa miêu! Là tiểu hoa miêu biết bắt con chuột! Một tiểu hoa miêu khá ái nha! Meo meo ~”

... Cái quỹ gì đây? Dịch Nghiêu lạng lẽ lôi kéo Thời Sướng đi tới cửa, nàng chẳng qua là rời đi nửa năm, đã không cách nào cùng Thời Sướng trao đổi.”Mami gấp lại! Mua~” Thời Sướng vẫn rất hiểu lễ phép, hướng Thời Ngộ An ném cái hôn gió rồi đi theo sau lưng Dịch Nghiêu, vui rạo rức đi học.

Thời Sướng mang túi xách nhỏ, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Dịch Nghiêu thắt dây an toàn cho Thời Sướng, rồi chuyên tâm lái xe. Thời Sướng ngồi đằng hoàng một lát, có chút nhàm chán, quay đầu qua trò chuyện với Dịch Nghiêu: “Dịch tổng,” Mặt Dịch Nghiêu méo một cái: “Ai dạy con gọi ta như vậy?” Thời Sướng đắc ý nhếch môi: “Trước kia bảo bảo đã biết daddy gọi là Dịch tổng!”

“Tên của ta là Dịch Nghiêu, “ Dịch Nghiêu không chớp mắt nhìn về phía trước: “Bây giờ Dịch tổng là bác hai của con.” Thời Sướng đang chống khuôn mặt nhỏ nhắn, chăm chú nhìn nàng: “Daddy, daddy của mấy bạn nhỏ ở ngoại quốc đều là con trai, daddy của bảo bảo là con gái.” Dịch Nghiêu ừ một tiếng, không có đáp lời, nàng muốn nghe một chút Thời Sướng còn có thể nói ra lời kỳ quái gì nữa.

Thời Sướng chép chép miệng, nói tiếp: “Có phải là Daddy rất thích mami hay không a?” Dịch Nghiêu lại ừ một tiếng, Thời Sướng nghiêng đầu, bộ dáng rất là chăm chú: “Mami cũng rất thích daddy nha, vậy có phải bảo bảo cũng sẽ không có ba ba, chỉ có daddy cùng với mami hay không? Không đúng, còn có ông nội, bà nội mọi người!” Dịch Nghiêu thừa dịp đèn đỏ, liếc mắt nhìn Thời Sướng hỏi: “Sướng Sướng muốn ba ba sao?”

“Daddy muốn nói đến Khang tiên sinh?” Thời Sướng tỉnh tỉnh mê mê, Dịch Nghiêu gật đầu, lại lắc đầu: “Không chỉ là Khang tiên sinh, bao gồm cả những người khác. Sướng Sướng có cảm thấy, người khác đều có ba ba, con không có, con cùng người khác không giống nhau, có cảm thấy như vậy không?” Thời Sướng suy nghĩ một lát, ngây thơ nói: “Sẽ không a, daddy thích mami, mami cũng thích daddy, vậy thì daddy chính là ba ba của Sướng Sướng a.”

Dịch Nghiêu cười cười, sờ sờ cái đầu nhỏ của Thời Sướng: “Nhưng mà ba ba của người khác đều là con trai, ta là con gái a.” Thời Sướng thẳng thắt lưng, đột nhiên có chút kiêu ngạo: “Bảo bảo nói cái này với daddy nga! Ba ba của bọn họ cũng không có đẹp như daddy, cũng không có dịu dàng như daddy vậy! Cho dù có người xinh đẹp giống daddy, dịu dàng giống daddy, bảo bảo cũng thích nhất daddy thôi! Trừ mami ra, daddy là người mà bảo bảo thích nhất!”

Thế giới của trẻ con quá đơn thuần, ý tưởng của chúng cũng vậy, Thời Sướng hiện tại cũng chưa đầy năm tuổi, có một số việc nói ra Thời Sướng cũng không hiểu. Trong lòng Dịch Nghiêu đã có tính toán, nàng sẽ dạy Thời Sướng thật tốt, chờ Thời Sướng lớn thêm chút nữa, sẽ nói cho Thời Sướng một số việc, hơn nữa cũng giải thích một chút quan hệ giữa daddy và mami của nó, còn có chuyện tình cảm. Mà bây giờ, cô bé chẳng qua là một đứa sắp trở thành hùng hài tử, chỉ cần Thời Sướng có thể không cần lo lắng vui vẻ khỏe mạnh lớn lên là tốt rồi.

Xe dừng cách cửa nhà trẻ không xa, Dịch Nghiêu mở ra dây an toàn cho Thời Sướng, xuống xe từ bên kia ôm Thời Sướng xuống, đóng cửa xe lôi kéo cô bé hướng đi về phía nhà trẻ. Thời Sướng vô cùng cao hứng kể cho Dịch Nghiêu nghe những chuyện lý thú phát sinh ở nhà trẻ, nói một lát, đột nhiên nghiêm trang lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: “Mấy bạn nhỏ kia cũng quá ngây thơ rồi, bảo bảo thật trông mong đi tiểu học nga!”

Dịch Nghiêu bị Thời Sướng chọc cười, ngón tay sờ sờ xuống sống mũi của cô bé: “Vậy sang năm chúng ta lên lên tiểu học có được hay không?” “Được!” Thời Sướng hớn hớn đồng ý, cười đến mặt cong lên, bộ dáng kia cùng Thời Ngộ An có chút giống. Dịch Nghiêu sờ sờ đầu Thời Sướng, cô bé vui vẻ cười khanh khách.

“Thời Sướng!” Sau lưng chợt truyền tới một giọng trẻ con non nớt, một anh bạn nhỏ chạy tới, đứng ở trước mặt Thời Sướng cười: “Ha ha, hôm nay cậu của tôi đưa tôi tới nga!” Thời Sướng hừ một tiếng: “Tôi cũng có cậu!” Bạn nhỏ kia hắc hắc mấy tiếng, có chút khiêu khích nhìn Thời Sướng: “Cậu ngay cả ba ba cũng không có, còn có cậu sao?”

Dịch Nghiêu cho là Thời Sướng sẽ tức giận, nhưng mà cô bé cư nhiên rất bình tĩnh, ngẩng cằm nhìn bạn nhỏ kia: “Vậy thì thế nào?” Anh bạn nhỏ kia hiển nhiên không nghĩ tới Thời Sướng sẽ nói như vậy, có chút sững sờ nháy mắt mấy cái, nói không ra lời.”Ai nha tiểu Kiệt, con chạy đi đâu nha!” Một người nam nhân trẻ tuổi đi tới, một tay kéo bạn nhỏ kia qua, lúc ngừng đầu lên thấy Dịch Nghiêu, đột nhiên tròn to hai mắt: “Dịch... Đại tiểu thư!”

Dịch Nghiêu quét mắt nhìn hẩn một cái, thanh âm nhàn nhạt: “Thật là đúng dịp a, Thành Nhai.” Thành Nhai có chút lúng túng cười cười, chợt nghĩ tới điều gì, vỗ ngực bảo đảm: “Đại tiểu thư! Tôi đã xin nghỉ a !” Dịch Nghiêu thật sự thấy phiền, tùy ý ứng một câu, Thời Sướng ngược lại đối với Thành Nhai rất nhiệt tình: “Chú Thành, chú chính là cậu của Triệu Kiệt sao?”

“Đúng vậy, sao thế?” Có lúc Thời Ngộ An cùng Lâm Tương Nhã có việc bận, Dịch Kính Viễn sẽ mang Thời Sướng đi công ty ném cho bà vú toàn năng Thành Nhai, tình cảm một lớn một nhỏ thật đúng là không tẻ. Dĩ nhiên, Dịch Nghiêu không biết, nàng xem về mặt Thời Sướng có chút tình quái, trực giác nói cho nàng đứa bé này sắp làm chuyện xấu.

Quả nhiên, Thời Sướng lên tiếng: “Chú Thành tốt nhất nên quản giáo tốt Triệu Kiệt đi, đứa nhỏ nếu như không dạy tốt, trưởng thành cũng không được!” Nàng dựa khuôn mặt nhỏ nhắn, quanh co mà nói xấu Triệu Kiệt, Triệu Kiệt nghe không hiểu, nhưng sắc mặt Thành Nhai cũng xanh, gắng gượng cười cười: “Được... chú Thành biết, trở về khẳng định quản giáo hẩn thật tốt.”

Thời Sướng ngọt ngào cười một tiếng, nói với Dịch Nghiêu: “Sắp vào học rồi, daddy, chúng ta đến phòng học nhanh đi!” Về mặt Dịch Nghiêu như không có chuyện gì, đáp một tiếng, ôm lấy Thời Sướng đi về phía phòng học, cô bé nằm ở trên vai nàng, vẫn cùng Thành Nhai vẫy tay từ biệt. Dịch Nghiêu ở trong lòng thở dài, đứa nhỏ này, sẽ không trưởng thành lệch lạc đi? Một hùng hài tử chỉ số thông minh không thấp sắp lớn lên, thật là làm cho người phiền lòng a...

Tác giả có lời muốn nói:

Thời Sướng : cái gì là hùng hài tử?

Dịch Nghiêu: chính là đứa bé vừa xinh đẹp vừa đáng yêu a, khen con.

Thời Sướng: ôi chào? Bảo Bảo cũng khen daddy! daddy là hùng hài tử!

Dịch Nghiêu :... Nga. (hậu quả của lừa gạt con nít :v)

Beta ngang editor rồi nhé. Hồi chương cũng ko có đâu :))

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đính hôn

Chương 39 : Đính hôn

Sáng sớm, Dịch Nghiêu mới vừa thức dậy, đang đánh răng, Lâm Tương Nhã đi lên gọi nàng, nói là Giang Trùng đến tìm nàng, Dịch Nghiêu đáp ứng một tiếng, vẫn không nhanh không chậm rửa mặt, sau đó thay quần áo, đánh thức Thời Ngộ An, mới chậm rãi đi xuống lầu. Đây nếu là lúc trước, Giang Trùng thế nào cũng phải chưa mấy câu mới được, nhưng hôm nay hiển nhiên tâm tình của Giang Trùng không tệ, vui rạo rức không chấp nhặt với Dịch Nghiêu.

“Cô đến tìm tôi làm gì?” Dịch Nghiêu ngồi xuống ghế sa lon, Lâm Tương Nhã bưng cái đĩa để trước mặt nàng, đó là bữa sáng của nàng, Dịch Nghiêu nói cảm ơn, Lâm Tương Nhã cũng không có quấy rầy hai người các nàng nói chuyện, đi gọi Thời Sướng rồi giở giường. Giang Trùng nhìn Dịch Nghiêu không nhanh không chậm ăn điểm tâm, ho khan hai tiếng hấp dẫn sự chú ý của nàng, mặt mày hớn hờ tuyên bố: “Tuần sau, tôi với Sở Ca sẽ đính hôn.”

Dịch Nghiêu nhai bánh bao, cầm ly sữa tươi lên uống một hớp: “Chúc mừng nha.” Giang Trùng cười híp mắt, từ trong túi xách lấy ra một văn kiện, mở ra đặt ở trên bàn đẩy tới trước mặt Dịch Nghiêu: “Khu biệt thự số 7 còn vài công việc cuối cùng, đây là sơ đồ sơ lược, cần cô muốn tôi đã giúp cô giữ lại, Dịch đại tiểu thư, sau này chúng ta chính là hàng xóm a.”

Dịch Nghiêu cầm văn kiện lên nhìn một chút, cong khóe miệng: “Hiệu suất khá nhanh nha, Giang tổng.” “Nào có nào có.” Giang Trùng khiêm tốn cười, Dịch Nghiêu đặt văn kiện xuống, tiếp tục ăn điểm tâm. Giang Trùng liền nhìn nàng ăn, vẻ mặt hí hửng như kẻ ngốc, Dịch Nghiêu liếc mắt bắt đầu đuổi người: “Không có việc gì nữa, Giang tổng, mời cô trở về đi.”

Giang Trùng chép chép miệng, có chút mất hứng: “Cô cho rằng tôi muốn ở chỗ này với cô lắm sao? Đây nếu không phải là vợ yêu của tôi nói nàng có chút khàn trương, muốn tôi đón Tiểu An qua bên đó bồi nàng, tôi mới không cần xem sắc mặt của cô.” Dịch Nghiêu bắt chéo hai chân, dù bận vẫn ung dung nhìn Giang Trùng: “Đính hôn mà thôi, cũng không phải là kết hôn, hai người còn có thể lộn xộn hơn nữa sao?”

“Dịch đại tiểu thư!” Giang Trùng tức giận mở miệng: “Cho dù chẳng qua là đính hôn, nhưng đối với tôi mà nói, cũng là một chuyện rất quan trọng, phiền toái thái độ cô của nghiêm túc một chút đi” Hai mắt Dịch Nghiêu lại muốn trợn trắng, miễn cưỡng dừng lại, bắt quả hai chân vẫn bắt chéo: “Lão đầu từ nhà cô đồng ý sao?” Giang Trùng bĩu môi, không thèm để ý chút nào phát tay một cái: “Trông nom lão ấy làm gì a, tôi không có ý định nói với ông ấy, cho nên việc ông ấy có đồng ý hay không cũng không quan hệ một chút nào với tôi.”

Dịch Nghiêu không lên tiếng, Thời Ngộ An từ trên lầu đi xuống, lười biếng mở miệng: “Chị không sợ ba chị sẽ làm ra chút động tác gì sao?” Giang Trùng ngẩng đầu nhìn qua: “Tiểu An, tại sao em luôn lo lắng một số chuyện không đâu không giải thích được như thế?” Thời Ngộ An đi tới bên người Dịch Nghiêu, vỗ vỗ chân của nàng, Dịch Nghiêu tự giác để hai chân xuống, đưa tay kéo người vào trong lòng. “Giang Thiệu Khiêm cũng không phải đèn cạn dầu, ai nói chính xác được đây?” Dịch Nghiêu dĩ nhiên đứng về phía Thời Ngộ An mà nói chuyện.

“Tôi đa ông ấy bắt quả tìm người tới náo loạn, chuyện của tôi với Sở Ca mọi người đều biết, ông ấy còn có thể gây ra được chuyện gì?” Giang Trùng hoàn toàn không có để Giang Thiệu Khiêm ở trong lòng, dù sao cô cùng với Ngụy Sở Ca cũng đã lâu như vậy, lão đầu từ cũng đều không có động tác gì không phải sao, thoạt nhìn tựa như là đã chấp nhận. Dịch Nghiêu nhìn bộ dáng Giang Trùng như vậy, cũng lười khuyên thêm cái gì, hôn hôn gương mặt Thời Ngộ An: “Vây em đi bồi Sở Ca đi, Sướng Sướng để tôi đưa cho.”

Thời Ngộ An gật đầu, Giang Trùng đứng lên, trước khi đi không quên chưa Dịch Nghiêu vài câu: “Cô cả ngày cũng không có công việc gì, ở nhà trông đứa nhỏ, thật đúng là nhàn nhã nha.” Dịch Nghiêu cười lạnh: “Giang tổng hình như rất hy vọng được hợp tác với tôi thì phải?” Giang Trùng im lặng, nhún vai. Thời Ngộ An hôn Dịch Nghiêu một cái, từ trong lòng nàng dừng dậy: “Em đi đây, buổi trưa nếu như em không trở lại, chị nhớ đi đón Sướng bảo bảo nha.”

“Ừ.” Mặt mày Dịch Nghiêu mang cười, Giang Trùng đứng nhìn một trận đau răng: “Hai người đủ rồi chứ?” Dịch Nghiêu nhướn mi nhìn cô: “Nhìn một chút Giang tổng này, đáng vẻ như muốn tìm bắt măn a.” Giang Trùng hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, Dịch Nghiêu buông tay, Giang Trùng hừ một tiếng, xoay người đi, Thời Ngộ An bước theo phía sau.

Rất nhanh đến ngày đính hôn của Giang Trùng và Ngụy Sở Ca, Giang nhị tiểu thư tài đại khí thô một đạo mệnh lệnh hạ xuống, cả nhà hàng Hưng Thịnh Quốc Tế dừng kinh doanh, toàn bộ dành làm nơi tổ chức lễ đính hôn của cô. Mặt Hồ Từ Ngọc cũng đen lại, cắn răng nói: “Giang tổng, một tầng lầu không đủ cho cô dùng sao?” Giang Trùng vỗ vỗ bờ vai của hắn, cợt nhả: “Ai nha Từ Ngọc, tiền sao, lúc nên tiêu xài thì phải tiêu xài thôi, cả đời của Giang Trùng tôi đây cũng chỉ có một lần đính hôn này thôi.”

Hồ Từ Ngọc cười lạnh: “Tôi sợ tập đoàn Hưng Thịnh sẽ bị cô làm cho phá sản, đến lúc đó chẳng lẽ để lão bản nương nuôi cô?” Giang Trùng móc móc lỗ tai, không thèm để ý: “Có Từ Ngọc ở đây, làm sao có thể phá sản a?” Hồ Từ Ngọc cố gắng nhịn xuống dục vọng muốn bóp chết Giang Trùng, nặn ra một nụ cười cứng ngắt: “Cô không sợ tôi mưu triều soạn vị?” Giang Trùng giương mắt nhìn hắn, giọng nói nhàn nhạt: “Sẽ không, anh đã nói sẽ bán mạng cho tôi, cũng sẽ không mang tôi đi bán.” Hồ Từ Ngọc an tĩnh nhìn Giang Trùng một lát, ném lễ phục tới trên người cô, xoay người đi ra ngoài.

Giang Trùng cười híp mắt thay quần dài màu thủy lam, soi mình trong gương, cảm thán một tiếng: “Thiên sinh lệ chất nan tự khi* a.” “Chỉ không tự luyện thì sẽ chết sao?” Ngụy Sở Ca tựa vào trên khung cửa, ôm cánh tay nhìn Giang Trùng, mặc dù chăm chọc Giang Trùng, nhưng khoe miệng lại mang theo vui vẻ. Giang Trùng xoay người, đi tới kéo nàng vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại, đẩy người đặt ở trên tường: “Không tự luyện, vợ yêu của tôi đẹp nhất.”

* Trời sinh ra chất đẹp đẽ, khó có thể bỏ đi được.

Ngụy Sở Ca giờ tay lên, đẩy mặt Giang Trùng ra: “Đừng nghĩ làm chuyện xấu, khách mời đã đến đông đủ, chị mau đi xuống dưới.” “Hôn một cái mà thôi.” Giang Trùng lại tiến tới, ở trên mặt Ngụy Sở Ca trộm chút hương, Ngụy Sở Ca lôi kéo tay của cô dặn dò: “Chị quá kiêu căng, hôm nay ký giả tới nhiều như vậy, chị không nên nói chuyện lung tung.”

“Yên tâm đi, hôm nay nhân vật chính là em với tôi mà, tôi tự có phân tác.” Giang Trùng làm bảo đảm, dắt Ngụy Sở Ca đi ra ngoài. Hồ Từ Ngọc đang duy trì trật tự, ký giả tới không ít, mỗi người nhiều nhất cầm sổ tay nhỏ, camera bút ghi âm cái gì toàn bộ bị Hồ Từ Ngọc lục soát. “Quản sự của tôi thật sự lợi hại.” Giang Trùng cảm thán một câu, Ngụy Sở Ca nhìn cô một cái: “Em vẫn hoài nghi có phải Hồ tiên sinh thích chị hay không?”

Khoe miệng Giang Trùng vừa kéo, đưa mắt cá chết nhìn nàng: “Em thật sự nghĩ quá nhiều.” Ngụy Sở Ca hừ một tiếng: “Anh ấy giúp chị nhiều như vậy, không oán không hối, cũng nên có một lý do chứ?” Giang Trùng chặc chặc hai tiếng, ôm hông của Ngụy Sở Ca, tiến tới bên tai nàng khàn khàn cười: “Vợ yêu của tôi cũng biết ghen nha?”

Ngụy Sở Ca không lên tiếng, Giang Trùng tự giác giải thích: “Trước khi tôi bị vứt bỏ, Từ Ngọc là người bạn duy nhất của tôi ở cô nhi viện. Bởi vì tính tình quá bướng bỉnh, lại không biết lấy lòng người khác, nên mãi cho đến lớn cũng không có người thu dưỡng. Sau khi tôi được đón trở về Giang gia, mặc dù lúc ấy không ai thêm quan tâm đến tôi, nhưng tiền thì cho tôi không ít, nên tôi đón Từ Ngọc ra ngoài. Thành tích của Từ Ngọc xưa nay vẫn rất tốt, tôi liền trợ giúp Từ Ngọc ra nước ngoài du học. Nha, vốn là cũng không có trông cậy sau này Từ Ngọc sẽ giúp tôi cái gì, ai biết sau khi trở về hắn ta lại trở nên lợi hại như vậy. Hai chúng tôi nha, chỉ là bạn tốt thuần túy, hoặc giả trong đó còn có thân tình, cho nên không cho em suy nghĩ nhiều.”

Ngụy Sở Ca hắt cằm lên, mạnh miệng nói: “Em vốn cũng không có suy nghĩ nhiều cái gì.” Giang Trùng cười cười, phụ họa nàng: “Đúng vậy, đúng vậy, là tôi suy nghĩ nhiều.” Ngụy Sở Ca lườm một câu, Giang Trùng không nhịn được tiến tới hôn xuống chóp mũi của nàng: “Chúng ta ra ngoài đi, được không?” Ngụy Sở Ca có chút đỏ mặt, gạt đầu một cái, Giang Trùng ôm hông của nàng đi ra.

Có thể tôi được tự nhiên đều là những người có thể tiếp nhận lễ đính hôn này, Giang Trùng cũng sẽ không làm cho người ta đến phá hư tâm tình của mình. Phần lớn là bạn bè hợp tác làm ăn, chẳng qua đến cuối cùng đều là vì lợi ích, cho nên việc Giang Trùng thích nam nhân hay nữ nhân, thật sự không liên quan đến bọn họ.

Giang Trùng ý thế làm rất lớn, kể từ lần trước, sau khi sự việc bị chụp ảnh phơi bày ra ánh sáng, lại một lần nữa quang vinh đăng báo, bắt đầu từ việc Giang Trùng tuyên bố muốn đính hôn, liên tiếp mấy ngày đưa tới sóng to gió lớn. Ngoại giới cũng nói không ít, thế nhưng Giang Trùng cũng không quan tâm, cô yêu người nào, cuộc sống của bản thân ra sao, cô chưa bao giờ để tâm đến cái nhìn của người khác.

Một phen chiêu đãi hàn huyên, từ từ mọi người cũng đều buông lỏng xuống. Bữa tiệc đính hôn này của Giang Trùng, không chỉ là Dịch Nghiêu, mà Dịch Trữ cùng Dịch Kính Viễn đều tham gia, thật sự là rất cho Giang Trùng mặt mũi. Ở lâu hai Hồ Từ Ngọc tiên sinh đang chuẩn bị điểm tâm cùng nước trái cây cho các vị quý khách, sau đó liền để cho các vị khách tự do hoạt động. Mọi người hận không được mượn cơ hội này biết nhiều thêm mấy người mở rộng nhân mạch, anh chào tôi hỏi, ngưỡng mộ đã lâu, tự do tán gẫu khí thế ngất trời.

Ngụy Sở Ca với Thời Ngộ An ở cùng nhau lặng lẽ trò chuyện, Giang Trùng lôi kéo Dịch Nghiêu, tính toán tràng người bên trong. “Người mập mạp kia là chủ tịch Huệ Dương, mảnh đất bên cạnh khu Biệt thự số 7 kia đang ở trong tay hắn, theo nguồn tin của tôi cho biết, công ty của bọn họ gần đây xảy ra chút chuyện, chuẩn bị đưa mảnh đất kia ra. Như thế nào, có hứng thú hay không?” Dịch Nghiêu cầm cây tăm ghim trái cây trong mâm, nghe vậy lắc đầu một cái: “Tôi đã không quan tâm chuyện của công ty, cô đi tìm anh của tôi nói đi.”

“Thiết ~ ba cô không phải là đang mở công ty con ở Đức sao? Đến lúc đó nhất định là anh cô qua đó, Dịch Thuận bây giờ còn chưa thể đảm đương, đây không phải sẽ rơi xuống tay cô a?” Giang Trùng không chút khách khí vạch trần nàng, Dịch Nghiêu ngẩng đầu nhìn cô một cái, cắn trái cây, phồng má nói: “Tin đồn này ở đâu ra? Làm sao cô biết.”

Giang Trùng cười hắc hắc mấy tiếng, mắt Dịch Nghiêu tròn trắng nhìn cô: “Cô không phải là nói tôi luôn tính toán cô sao, còn chăm chăm muốn hợp tác với tôi. Giang Trùng, cô đang mưu tính chủ ý quý quái gì đây?” Giang Trùng lắc đầu, sâu kín thờ dài: “Tôi vốn cũng không thích hợp với mấy chuyện làm ăn buôn bán này, chẳng qua là muốn trả thù một chút hai cha con Giang gia mà thôi. Mục đích của tôi đã sớm đạt tới, thật sự mà nói tôi không có hứng thú với Hưng Thịnh lắm, nếu như không có Từ Ngọc, Hưng Thịnh sớm đã bị tôi làm cho phá sản rồi, cô có tin hay không?”

“Cho nên?” Dịch Nghiêu tiếp tục ăn trái cây, Giang Trùng liếc nàng một cái, nói tiếp: “Tôi mặc dù hận bọn họ, nhưng Hưng Thịnh dù sao cũng là tôi giành, tôi với Sở Ca đã thương lượng tốt lắm, sang năm chúng tôi ra nước ngoài kết hôn. Nàng thích về, tôi muốn cùng nàng đi khắp nơi, về phong cảnh

các nơi trên thế giới, hoàn thành giấc mộng của nàng.” Dịch Nghiêu cũng suy nghĩ ra chút ý vị: “Cô muốn trả Hưng Thịnh lại cho Giang gia?”

Giang Trùng gật đầu một cái, cong miệng cười: “Dù sao Giang Thiệu Khiêm cũng là cha ruột của tôi, trả lại cho ông ấy, vẫn hơn là để nó bị hủy trong tay tôi đi? Như thế nào, tôi đây rất tốt với cô đi, trước khi đi còn không quên đưa chỗ tốt cho cô.” Dịch Nghiêu nhìn Giang Trùng một lát, thờ dãi: “Lúc đó bảo Hồ Từ Ngọc tìm chị Tần bàn đi.”

Giang Trùng sờ sờ cằm “Tần Văn, không phải là đã từ chức rồi sao?” Mặt Dịch Nghiêu tối sầm: “Sao tôi lại quên chuyện này chứ, lần này thật đúng là phiền toái rồi, tôi còn phải tuyển một thư ký kiêm trợ lý có thể theo kịp nhịp độ làm việc của tôi nữa.” Gương mặt Giang Trùng đầy vẻ bất quá, dùng cùi chỏ đâm đâm Dịch Nghiêu, tế mi lộng nhân hỏi: “Tần Văn từ chức là để kết hôn đi? Cái vị Tịch luật sư đó, không phải là thích nàng sao? Cô cảm thấy trận hôn lễ này của Tần Văn có thể kết thành sao?”

“Việc này không liên quan tới cô, cũng không quan hệ gì với tôi.” Dịch Nghiêu bình tĩnh nói, quơ quơ cái cằm đã trống không: “Hôm nay là lễ đính hôn của cô, đừng nói đến mấy chuyện không đâu.” Giang Trùng đang muốn mở miệng, một vị phục vụ sinh chạy tới đây, gọi một tiếng tổng giám đốc.

Giang Trùng lập tức vung về bày ra tư thái cao lãnh, hỏi: “Việc gì?” Phục vụ sinh cúi đầu nói: “Đại tiểu thư tới. Không có thiệp mời chúng tôi không dám để cho nàng đi vào, nhưng mà ngăn không được, đại tiểu thư nàng cứng rắn xông vào.”

Về mặt cao lãnh của Giang Trùng có chút tan vỡ, Giang Tịnh tới, không biết được sẽ nháo ra chuyện gì đây! Giang Trùng thật không nghĩ tới Giang Tịnh sẽ đến đây, có chút bối rối muốn tìm Hồ Từ Ngọc đi cứu tràng, vừa quay đầu, gương mặt cũng không xa lạ kia đã xuất hiện ở cửa thang lầu, người kia đang đập giày cao gót, từng bước từng bước một tiến tới gần.

Dịch tới =,=!

Cho chưa ai biểu lừa gạt tình cảm của người ta -_-

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mưa gió nổi lên

Chương 40 : Mưa gió nổi lên

“Ồi chào, Giang gia Đại tiểu thư tới.” Không biết là người nào nói một câu, hiện trường bên trong lập tức an tĩnh lại, mọi người đều biết quan hệ giữa Giang Trùng với Giang gia cũng không tốt, vào lúc này Giang Tịnh xuất hiện, tám phần sẽ có cảnh hay xem. Dịch Nghiêu liếc mắt nhìn Giang Tịnh, sau đó hết sức không có nghĩa khí xoay người đi tìm Thời Ngộ An, lưu lại Giang Trùng một người đứng tựa như mọc rễ không hề nhúc nhích.

Giang Tịnh với Giang Trùng lớn lên cũng không giống nhau, tính tình Giang Trùng mặc dù có chút bốn cột, ngược lại trời sinh mặt mũi nhạt nhẽo, nếu không cũng không giả bộ ra tư thái cao quý lãnh diễm. Giang Tịnh lại rất xinh đẹp, vẻ đẹp diễm dứa lẳng lơ, vô cùng có tính xâm lược, là cái loại rất dễ dàng làm cho người ta vừa gặp đã thương. Giang Tịnh mặc chiếc váy màu tím lộng lẫy, ôm sát vóc người mảnh khảnh rất hoàn mỹ, dưới chân mang giày cao gót, từng bước một đi tới trước mặt Giang Trùng.

Giang Trùng theo bản năng lui về sau từng bước, Giang Tịnh đứng lại, nhẹ nhàng cười ra tiếng: “Em gái đính hôn, mà ngay cả chị mình cũng không mời sao?”

Giang Trùng thuận theo, hơi nghiêng đầu: “Chị tới đây làm cái gì?” Giang Tịnh hất cằm lên, đi về phía trước từng bước kề sát vào trước mặt Giang Trùng, cúi đầu thờ dãi ở bên tai cô: “Cho đến nay em có bao giờ nghĩ tới, em cùng nàng ở chung một chỗ, tôi sẽ có bao nhiêu khổ sở không?” Giang Trùng nhủ mi lại, nghiêng mắt nhìn nàng: “Chị có khổ sở hay không có quan hệ gì với tôi đâu?”

Ánh mắt của Giang Tịnh tối lại, có chút cứng gập khoe miệng: “Tuyệt tình như vậy ư?” Giang Trùng đẩy nàng ra, có chút không nhịn được nói: “Rốt cuộc chị muốn làm gì?” Giang Tịnh thẳng thắt lưng, ánh mắt nhìn có chút lạnh cả người, nhìn lướt qua tràng người bên trong “Em cảm thấy, tôi sẽ để cho em với nàng thuận lợi đính hôn? Em gái à, em sẽ không ngây thơ như vậy đi?” Giang Trùng vuốt chiếc nhẫn mang trên tay, khinh thường cười cười: “Cô chiêu số gì chị liền xuất ra hết đi, đừng có mà dong dài.”

“Giang Trùng, em càng ngày càng tự phụ.” Giang Tịnh cau mày: “Vẫn là cô em gái khúm núm lúc ban đầu, rất biết lấy lòng người kia tương đối làm cho người ta thích à.” “Còn cần thiết sao?” Giang Trùng sờ sờ lỗ tai, nghiêng đầu nhìn về phía Ngụy Sở Ca, phát hiện nàng cúi đầu, không nhìn ra biểu tình gì. Nhưng mà Giang Trùng có thể cảm nhận được, Ngụy Sở Ca nhất định đang tức giận, ở trong lòng Giang Trùng mắng Giang Tịnh vô số lần, lạnh lùng nhìn nàng: “Chị đừng có nói nhảm nữa, phiền.”

Giang Tịnh cười cười, đột nhiên làm ra một bộ dáng vẻ lả chã chực khóc, Giang Trùng nhướn mi, Giang Tịnh cắn môi dưới, nước mắt một giọt một giọt nhỏ xuống, lên giọng: “Em muốn cái gì tôi đều cho em, bây giờ tôi hai bàn tay trắng, em lại muốn cùng cô gái kia đính hôn sao?” Lời này của Giang Tịnh ý tứ quá rõ ràng, chung quanh lập tức có người bắt đầu xì xào bàn tán, ký giả bắt đầu phát huy trí tưởng tượng, đương gia của Hưng Thịnh không chỉ có

chơi trò đồng tính luyến ái, lại còn cùng chị của mình có một chân? Chắc chắn, vậy lúc ban đầu kia nàng có thể thương vị, có phải là nhờ Giang Tịnh nâng đỡ hay không đây?

“Nói những lời này, thật giống như tôi là một người bạc tình bỏ rơi Giang đại tiểu thư vậy.” Giang Trùng cũng rất là trấn định, ánh mắt nhìn Giang Tịnh vẫn lạnh lùng: “Tôi cũng không có quên mẹ tôi chết như thế nào, còn có bản thân tôi bị vứt vào cô nhi viện như thế nào. Giang đại tiểu thư, tôi sẽ thích con gái của kẻ thù giết mẹ tôi sao? Chị đừng có nói đùa với tôi được không.” Sắc mặt Giang Tịnh trở nên rất khó coi, các ký giả tiếp tục viết trên sổ tay, ăn oán tình thù nhà giàu thế gia, người thừa kế trước đây của Hưng Thịnh có tình cảm với em gái cùng cha khác mẹ.

Giang Trùng nhìn có chút hả hê, Giang Tịnh có thể uy hiếp cô cũng bắt quá chỉ có chuyện này, vậy thì cô liền chủ động giao phó a. Giang Tịnh hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, thanh âm có chút trầm thấp: “Em gái thân mến của tôi, em thật sự cho là chị gái của em chỉ có chút ít năng lực này thôi sao? Đừng quên Hưng Thịnh là tôi từ trong tay người nào đoạt đi.” Giang Trùng cau mày, Giang Tịnh đập giấy cao gót đi về phía Ngụy Sở Ca bên kia, Giang Trùng cũng vội vàng chạy qua: “Giang Tịnh, chị đừng có quá phận a, có tin tôi cho người ném chị ra ngoài hay không nha.”

Giang Tịnh đứng là dừng ở trước mặt Ngụy Sở Ca, nhưng căn bản không có nhìn nàng, mục tiêu của Giang Tịnh là Dịch Nghiêu. “Dịch đại tiểu thư, đã lâu không gặp.” Trong miệng Dịch Nghiêu đang nhai trái cây, nghe nàng hỏi thăm, chỉ tùy ý gật đầu một cái. Giang Tịnh khẽ mỉm cười, ánh mắt rơi vào Thôi Ngô An đang đứng bên cạnh nàng: “Vị tiểu thư này, là Dịch tiểu thư dẫn đến đi?”

“Tôi là bạn của Sở Ca.” Thôi Ngô An có lúc vẫn rất là nhạy cảm, trực giác cho biết Giang Tịnh sẽ đối Dịch Nghiêu bất lợi, nên cô vội vàng phui sạch quan hệ. Vẻ cười của Giang Tịnh càng đậm, tựa như lơ đãng nói: “Nhưng mà tôi nghe nói, vị Thôi tiểu thư này cùng với Dịch đại tiểu thư có quan hệ nào đó không muốn cho người biết đây.” Không muốn người biết? Bốn chữ này có thể có thâm ý gì, các ký giả rồi rít vênh tai lên, hận không thể khiến cho Giang Tịnh khai ra càng nhiều.

Giang Trùng cơ hồ là lập tức hiểu ra ý đồ của Giang Tịnh, nàng chính là không muốn mình có thể đính hôn suông sẽ, đã biết từ chỗ mình đi không thông, liền công kích Dịch Nghiêu. Giang Trùng cơ hồ có thể khẳng định Giang Tịnh nhất định là biết được quan hệ giữa Dịch Nghiêu và Thôi Ngô An, nếu như Giang Tịnh lộ chuyện này ra ngoài, vậy thì lễ đính hôn này của mình còn không phải trở nên chướng khí mù mịt a?

Dịch Nghiêu là ai? Ngoại trừ là con gái của Dịch Trữ, là thiên tài mà Dịch gia vẫn vì nàng mà kiêu ngạo, là ánh sáng của đại học X, cơ hồ còn là đại biểu của đại học X ở một phương diện nào đó. Trừ những điều đó ra, nàng vẫn là người duy nhất của Dịch gia mà Túc gia danh tiếng nguyện ý thừa nhận, mặc dù Túc Như Chi không vui, nhưng cũng không ngăn nổi sự nhiệt tình của Túc gia a. Không thể không nói, một người như thế nếu xuất quỷ, sẽ mang đến oanh động lớn không biết bao nhiêu so với Giang Trùng.

Giang Trùng thật sự nóng nảy không chỉ vì lễ đính hôn của mình, nếu chẳng qua là không khí lễ đính hôn trở nên hồng hồng thì cũng chỉ là chuyện nhỏ, dù sao thì chuyện cô và Ngụy Sở Ca đính hôn đã là chuyện mọi người đều biết, lễ đính hôn này cũng chỉ là một hình thức mà thôi. Quan trọng nhất là, chuyện này nhất định sẽ mang đến ảnh hưởng nghiêm trọng cho Dịch Nghiêu, thậm chí cả Dịch gia nữa, dư luận thật sẽ hại chết người nha.

Giang Trùng đều phải gấp đến nóng nảy, nhưng Dịch Nghiêu lại tựa như không nghe thấy Giang Tịnh nói, bản thân ăn hết trái cây trong mâm, lại đặt cây tăm cùng với cái mâm xuống bàn, sau đó kéo tay Thôi Ngô An đang không biết làm sao cũng gấp gống như Giang Trùng, cười híp mắt nói: “Mọi người đều biết, tôi luôn không thích quá phô trương, nhưng nếu Giang đại tiểu thư đã nói, vậy tôi liền mượn cơ hội này, chính thức giới thiệu cùng mọi người một chút, đây là người yêu của tôi, Thôi Ngô An.”

Bên trong yên lặng một lát, đột nhiên bắt đầu lớn tiếng ồn ào, không chỉ là ký giả, ngay cả những người trong giới kinh doanh tới tham gia yến hội kia cũng kích động. “Dịch Nghiêu lại là người đồng tính luyến ái, ông trời của tôi, không trách được du diễm bất tiến*.” ← một quý công tử. “Khó trách quan hệ với Giang Trùng tốt như vậy, nguyên lai là người đồng đạo a.” ← một tên xem cuộc vui. “Chắc, đưa con gái lão Dịch kiêu ngạo nhiều năm như vậy lại là một đồng tính luyến ái, lão Dịch biết còn không phải ngất đi a?” ← một đồng bạn hợp tác với Dịch gia. “Đồng tính luyến ái thì sao, trong đám người này nói không chừng cũng đều như vậy đây.” ← Con trai gay của một chủ tịch. “Sắp tới Dịch gia nhất định sẽ có trò hay để nhìn.” ← một người không có ý tốt...

*hình dung người vô cùng cố chấp, ko nghe người khác khuyên bảo

“Giành được người yêu từ trong tay của cấp dưới?” Giang Tịnh nói một câu nhàn nhạt, tiếng nghị luận xung quanh tạm ngừng, không khí an tĩnh quý dị. Giang Tịnh không khỏi đắc ý hất cằm lên, khí thế của Giang gia Đại tiểu thư nhiều năm như vậy cũng không phải là giả: “Tôi còn nghe nói, cô giành được vị Thôi tiểu thư này trong tay một tên quản lý chi nhánh khi cô còn là tổng giám đốc Dịch thị? Đúng không?”

Sắc mặt Thôi Ngô An có chút trắng bệch, một tay Dịch Nghiêu nắm chặt tay của cô, một tay khác đẩy mắt kiếng, hít sâu một hơi áp chế tức giận: “Giang đại tiểu thư, ngược lại hiểu rất rõ ràng.” Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao, Dịch Nghiêu đây là biến tướng thừa nhận? “Thôi tiểu thư còn có một đứa con gái đi?” Giang Tịnh câu khoe miệng, không thèm nhìn Giang Trùng đang cảm tức nhìn nàng: “Là con cùng với chồng trước sao?”

“Mới không phải con của anh tôi!” Khang Từ không biết từ đâu nhô ra, cao ngạo đi tới, khinh thường nhìn Thôi Ngô An: “Chồng trước của vị Thôi tiểu thư này chính là anh trai tôi, nhưng lúc ban đầu trước khi cô ta gả cho anh tôi đã có đứa bé kia, anh tôi bắt quá là một oan đại đầu* mà thôi, ai biết đã loại kia là của người nào!” Lời này vừa ra tới, chung quanh lại bắt đầu xì xào bàn tán, ánh mắt của Dịch đại tiểu thư là thế nào? Muốn chơi đồng tính luyến ái, cũng không thể đi tìm một người cuộc sống tác phong có vấn đề đi?

*kẻ tiêu tiền như rác. Ý trách anh mình bỏ tiền nuôi 2 mẹ con Thôi Ngô An

Dịch Nghiêu đi về phía trước từng bước, hộ Thôi Ngô An ở sau lưng mình, nàng đây là giận thật, ánh mắt sắc bén từ sau tròng kính phóng ra làm cho người khác gai người, phát rét từ trong xương: “Giang Trùng, lễ đính hôn của cô thật đúng là ai cũng có thể đi vào nha.” Giang Trùng muốn giải thích, nhưng sự thật đang bày ra ở trước mắt, cô cũng muốn bùm mặt khóc. Thôi Ngô An giật nhẹ tay áo Dịch Nghiêu, nhưng nàng không có quay đầu lại, chỉ vỗ nhẹ lên tay của cô.

Đã có ký giả không nhận được hỏi lên: “Xin hỏi Dịch đại tiểu thư, những gì Giang đại tiểu thư cùng vị tiểu thư này nói đều là sự thật sao? Người yêu đồng tính này của cô có thật sự tác phong có vấn đề như vậy hay không? Những thứ này cô cũng biết sao?” Những vấn đề này chính là điều tất cả mọi người muốn hỏi, tất cả mọi người hết sức ăn ý an tĩnh lại, chờ Dịch Nghiêu trả lời.

Dịch Nghiêu giật khóe miệng, thần thần nhiên nhiên nhìn ký giả: “Người yêu của tôi là người như thế nào, không ai rõ ràng hơn so với tôi. Con gái của tôi cũng không phải là đã loại, ngược lại có vài người dù nói là được ăn học từ tế nhưng lại để cho Dịch Nghiêu không dám khen tặng. Cuối cùng, đây là chuyện nhà của tôi, không cần quá nhiều người quan tâm, cảm ơn.” Dịch Nghiêu có chút hối hận để cho Dịch Kính Viễn đưa Dịch Trữ về trước, loại chuyện như vậy, cha cùng anh của nàng nhất định sẽ xử lý tốt hơn nàng.

Ký giả còn muốn hỏi thêm cái gì, Dịch Nghiêu giờ tay lên: “Tôi xác thực chính là yêu đồng tính. Nhưng mà, người yêu của tôi cũng không phải là người không chịu nổi như trong miệng Giang đại tiểu thư cùng Khang tiểu thư nói như vậy. Các người có thể viết, nhưng xin hướng về phía tôi mà viết, nếu không đừng trách tôi... A...” Nàng hé miệng cười một tiếng, nội tâm lửa nóng của các ký giả giống như bị tạt nước lạnh, Dịch Nghiêu biết cùng đám người kia nhỏ nhẹ thương lượng không dễ, còn không bằng trực tiếp uy hiếp một chút.

Hiệu quả đạt tới, các ký giả hai mặt nhìn nhau, lượng phát hành quan trọng, nhưng mà công việc càng quan trọng hơn a, Dịch Nghiêu cũng không phải chẳng qua chỉ là Dịch Nghiêu, phía sau nàng còn có Dịch gia, còn có Túc gia, không phải nhỏ nhỏ ký giả có thể đắc tội được. Bây giờ Dịch Nghiêu liền muốn về nhà thương lượng một chút với Dịch Trữ và Dịch Kính Viễn nên làm cái gì, mấy tòa soạn báo còn có thể không chể, thế nhưng hiện trường còn có nhiều cái miệng như vậy đây, không chừng sẽ có người đi ra ngoài nói lung tung, đến lúc đó liền phiền toái lớn, cũng không biết chừng sẽ bị truyền thành bộ dạng gì nữa đây.

“Chiều nay hai giờ, xin mời chư vị đến Dịch thị, sẽ có một buổi họp báo ký giả, đến lúc đó cha cùng với anh tôi cũng sẽ có mặt, ngày mai gặp.” Dịch Nghiêu kéo Thời Ngộ An sắc mặt tái nhợt đi thẳng qua bên người Khang Từ, Khang Từ còn muốn nói cái gì, Dịch Nghiêu nhìn cũng không nhìn, trực tiếp lôi kéo Thời Ngộ An đi xuống lầu.

Chuyện này huyền náo lên, cũng không ai còn có tâm tư ở bữa tiệc đính hôn này nữa, sắc mặt Giang Trùng âm trầm giống như là có thể chảy ra nước, cắn răng nghiền lợi: “Từ Ngọc, dẫn chư vị quý khách lên lầu dùng cơm. Còn có, tất cả bảo an đang làm nhiệm vụ hôm nay toàn bộ sa thải cho tôi.” Hồ Từ Ngọc thờ dài một cái, ôn tồn dẫn theo các vị tân khách đi lên trên lầu, lúc này Giang Trùng mới bắt đầu nổi hỏa, xoay người hung tợn đặt Giang Tịnh lên bàn ăn: “Chị được lắm, Giang Tịnh, tôi đúng thật là coi thường chị.”

Giang Tịnh không có đề ý đến sự thô lỗ của Giang Trùng, ngược lại vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô: “Vậy sao? Tiểu Trùng, em phải biết, côi đời này chỉ có tôi mới có thể xứng đôi với em” “Chị có bệnh a!” Giang Trùng buông nàng ra, ghét bỏ xoa xoa nơi trên mặt bị nàng sờ qua: “Chị không phải là vì phá hư lễ đính hôn này của tôi sao, có cần phải đi chọc Dịch Nghiêu không a? Giang Tịnh, chị muốn tôi nói với chị bao nhiêu lần nữa? Cho tới bây giờ tôi chưa từng thích chị, ban đầu đều chỉ là vì lợi dụng mà thôi, cho nên chị đừng làm mấy chuyện vô vị này nữa, cái gì xứng với không xứng, cuộc đời này của tôi chỉ thích duy nhất Sở Ca!”

“Tôi biết...” Giang Tịnh đỡ cái bàn đứng lên, cười có chút khổ sở: “Tôi biết em yêu nàng, tôi chỉ là muốn giã giũa một lần cuối cùng mà thôi, bất kể hậu quả như thế nào, tôi cũng nhận. Tôi chỉ là muốn nói cho em biết, thật ra thì tôi...” “Đừng nói nữa!” Giang Trùng xoay người đi tới bên người Ngụy Sở Ca, nắm tay của nàng, Ngụy Sở Ca nắm lại, cho Giang Trùng một ánh mắt trấn an.

Hồ Từ Ngọc từ trên lầu đi xuống, Giang Trùng gọi hắt lại: “Từ Ngọc, tiễn khách.” Hồ Từ Ngọc biau môi, đi tới trước mặt Giang Tịnh, đưa tay: “Đại tiểu thư, trình diễn xong rồi nên thu tràng.” Giang Tịnh thật sâu nhìn Giang Trùng một cái, ánh mắt xẹt qua tay cô cùng tay Ngụy Sở Ca nắm thật chặt với nhau, cắn môi bước đi, Khang Từ đi theo phía sau nàng. Hồ Từ Ngọc thờ dài, xoa xoa trán: “Nữ nhân a, chính là rất phiền toái.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Gặp gia trưởng

Chương 41 : Gặp gia trưởng

Trang đầu tờ báo ngày hôm sau quả nhiên là Dịch Nghiêu và Thời Ngộ An, có lẽ là Dịch Nghiêu cảnh cáo có hiệu quả, tất cả các bài báo cũng rất ăn ý tránh nói đến cuộc sống tác phong của Thời Ngộ An, chỉ cổ động tuyên dương chuyện Đại tiểu thư của Dịch gia lại là đồng tính luyến ái. Chuyện phát triển đến bây giờ cũng còn đang trong tầm không chế. Việc khiến cho Dịch Nghiêu tương đối lo lắng, là đám ký giả kia cư nhiên viết tên Thời Ngộ An ra.

Đang lúc Dịch Nghiêu lo lắng có thể mang đến phiền toái cho Thời Ngộ An hay không thì Thời Ngộ An nhận được điện thoại của Thời Tuấn Thần. Thời Tuấn Thần tất nhiên là đã xem tờ báo, một phen muốn nói lại thôi, uyển chuyển biểu đạt ý tứ Thời ba muốn Thời Ngộ An trở về Thời gia.

“Ông ấy không phải nói không nhận đưa con gái này nữa sao?” Thời Ngộ An cúi đầu, giọng nói rất nhạt, Thời Tuấn Thần cười khan hai tiếng, tận tình nói: “Được rồi Tiểu An, nghe anh hai nói, ba chỉ là nhất thời tức giận, cũng không phải em không biết tính tình của ba. Em trở về nhà, giải thích thật tốt thì sẽ...” “Em không có gì để giải thích.” Thời Ngộ An cắt đứt lời của hân: “Em xác thực là cùng một chỗ với Dịch Nghiêu rất lâu rồi.”

Thời Tuấn Thần không nói, Thời Ngộ An nắm chặt điện thoại di động: “Em cũng sẽ không thỏa hiệp, anh hai, anh không biết em yêu nàng đến mức nào.”

Thời Tuấn Thần trầm mặc như cũ, Dịch Nghiêu đi tới đoạt lấy điện thoại di động từ trong tay Thời Ngô An, để vào bên tai mình: “Chào Thời tiên sinh, tôi là Dịch Nghiêu.” Thời Tuấn Thần hiển nhiên sững sốt một chút: “Nga, Dịch tiểu thư... chào cô.” Dịch Nghiêu cũng không dây dưa, nói thẳng: “Nếu như các vị muốn chia rẽ tôi với Ngô An thì xin buông tha cho ý nghĩ này đi. Coi như là Ngô An đồng ý, tôi cũng sẽ không buông tay.”

Thời Ngô An nắm vạt áo Dịch Nghiêu một cái, Dịch Nghiêu không có để ý cô, Thời Tuấn Thần thở dài, nhẹ giọng nói: “Dịch tiểu thư, cô có thể cùng Tiểu An trở về một chuyến không?” Dịch Nghiêu suy nghĩ một chút, đồng ý: “Được, lúc nào đi?” Thời Tuấn Thần nói: “Ngay bây giờ đi, không biết cô có thời gian hay không?” Dịch Nghiêu nghiêng đầu nhìn Thời Ngô An, đầu đang cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dịch Nghiêu đưa tay, nâng cằm của Thời Ngô An lên, tiến tới hôn một cái trên môi của cô: “Có thể, xin chờ một chút.” Dịch Nghiêu cúp điện thoại, Thời Ngô An vừa định mở miệng hỏi nàng nói cái gì với Thời Tuấn Thần, Dịch Nghiêu đã kéo người đến vững vàng hôn lên. Thời Ngô An đẩy bả vai của nàng, Dịch Nghiêu chưa thỏa mãn buông cô ra, khoe miệng cong lên: “Đi thôi.” “Đi đâu?” Thời Ngô An bị nàng làm cho không giải thích được, Dịch Nghiêu cầm cái áo khoác vắt trên lưng ghế, đưa tay dắt Thời Ngô An: “Gặp cha vợ.”

“A Nghiêu, ba em rất dữ, chúng ta vẫn nên trở về đi!” Cũng đến trước cửa Thời gia, Thời Ngô An kéo tay Dịch Nghiêu, chu miệng không muốn đi vào. Dịch Nghiêu lắc đầu một cái, kéo cô đến bên cạnh mình: “Đừng sợ, có tôi ở đây.” Thời Ngô An còn chưa có đồng ý, Dịch Nghiêu đã đưa tay nhấn chuông cửa. Thời Ngô An tức giận hất tay của nàng ra, Dịch Nghiêu muốn mở cửa thì cửa mở ra, Thời Tuấn Thần xuất hiện ở trước mặt.

Thời Ngô An cúi đầu, kêu một tiếng anh, Dịch Nghiêu vờn tay về phía Thời Tuấn Thần: “Chào Thời tiên sinh, tôi là Dịch Nghiêu.” “Chào Dịch tiểu thư.” Dịch Nghiêu tự nhiên hào phóng, Thời Tuấn Thần ngược lại có chút câu nệ. Thời Tuấn Thần buông tay của Dịch Nghiêu ra, nhường đường, khách khí nói: “Dịch tiểu thư, còn có Tiểu An, mau vào đi.” Dịch Nghiêu đưa tay hướng Thời Ngô An, cô hừ một tiếng, giành đi vào trước nàng, Dịch Nghiêu cười cười, cũng đi vào theo.

Thời ba đang ngồi ở trên ghế sa lon xem báo, nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lên. Thời Ngô An yếu yếu gọi một tiếng ba, Thời ba đẩy mắt kiếng, khoát khoát tay với cô: “Tới đây.” Thời Ngô An rút cổ, bắt đầu đi đi qua, Dịch Nghiêu bắt động thanh sắc đi theo phía sau cô. Thời ba nhét tờ báo vào trong tay Thời Ngô An: “Xem một chút đi, Thời Ngô An này là con sao?”

Thời Ngô An nhìn lướt qua tờ báo, báo ngày hôm nay cô đã xem rồi, cô mím môi, từ từ gạt đầu một cái. Thời ba cắn răng, gân xanh trên trán cũng nổi lên: “Con, cùng một nữ nhân, chơi đồng tính luyến ái?” Sắc mặt Thời Ngô An hơi tái, nhưng vẫn lấy dũng khí lắc đầu một cái: “Không phải là chơi, ba, con yêu a Nghiêu.”

“Phản a!” Thời ba đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên, giơ tay lên muốn đánh lên mặt Thời Ngô An, Dịch Nghiêu tay mát lạnh kéo Thời Ngô An ra phía sau, Thời ba đánh vào khoảng không, khí thế hung hăng lại giơ tay đánh về phía Dịch Nghiêu. “Ba!” Một tiếng thanh thúy vang lên, Dịch Nghiêu bị đánh một bạt tay đến xoay đầu đi, Thời Ngô An sợ hết hồn: “A Nghiêu!” Một cái tát này của Thời ba cũng không lưu tình, mặt Dịch Nghiêu sưng lên rất nhanh, nàng bặm mặt, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Thời ba thở hổn hển, mắt Thời Ngô An đỏ lên, rống to về phía Thời ba: “Ba! tại sao ba có thể đánh a Nghiêu!” “Tôi không chỉ có muốn đánh nó, tôi còn muốn đánh cả cô! Thời Ngô An, mặt mũi của Thời gia tôi cũng bị cô làm cho mất hết!” Thời ba vừa nói lại giơ tay lên, bị Dịch Nghiêu nắm lấy cổ tay: “Bác là ba của Ngô An, con nhận một cái tát này không có chút oán hận nào, nhưng cũng giới hạn ở một cái tát kia thôi.”

“Cô còn dám nói chuyện với tôi! Cô là cái thứ gì, mang con gái tôi thành đồng tính luyến ái, còn dám đến nhà tôi!” Thời ba tức sùi bọt mép, Thời Ngô An lôi kéo Dịch Nghiêu lui về sau hai bước, khóc hô: “Ba không thể như vậy! Chẳng lẽ ngay cả quyền được yêu con cũng không có sao? Không phải là ba đã sớm không cần con sao, tại sao ba có thể đối với chúng con như vậy!”

Thời ba tức giận tròn to cặp mắt, đưa tay chỉ vào Thời Ngô An: “Nghịch nữ này! Nói cái gì có yêu hay không! Thời Ngô An, không nói đến chuyện cô chưa lập gia đình đã có mang, còn dám cùng một nữ nhân quen nhau, tôi không đánh chết cô, tôi không phải là ba của cô!” Thời ba rống xong lại muốn động thủ, Thời Tuấn Thần xông tới ngăn Thời ba lại, kéo Thời ba đến trên ghế sa lon ngồi xuống, đưa tay thuận khí cho ông: “Ba, xin ba bớt giận, con có lời muốn nói, ba, xin bớt giận.”

Thời ba thở hổn hển, nắm chặt quả đấm đập vào ghế sa lon: “Làm vậy a! Tuấn Thần! Con bảo ba thế nào hết giận, ba hận không thể tự tay đánh chết nó!” Về mặt Thời Tuấn Thần phức tạp liếc mắt nhìn Thời Ngô An đang ở trong lòng Dịch Nghiêu khóc không thành tiếng, nhìn không được đỏ mắt: “Ba, tiểu An là con gái của ba a!” “Tôi không có đứa con gái như vậy!” Thời ba rống lên một câu.

“Con cũng không có ba như vậy!” Thời Ngô An cũng không nhìn được trả lời lại, Thời ba cầm cái gạt tàn thuốc trên khay trà lên liền ném ra ngoài, Thời Tuấn Thần can bản không ngăn trở kịp nữa. Dịch Nghiêu giống như là sớm có dự liệu, nghiêng người, cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh thẳng tắp nện ở trên trán nàng. Dịch Nghiêu buồn bực hừ một tiếng, nghiêng người trượt ngồi trên mặt đất. Thời Ngô An bị dọa cho sợ đến quên khóc, bặm rốn ngồi chồm hổm xuống đỡ nàng vào lòng.

“A Nghiêu... A Nghiêu chị không có chuyện gì chứ?” Thời Ngô An cẩn thận đưa tay đi lau máu đang chảy xuống trên trán của Dịch Nghiêu, giọng mang theo nước mắt: “Chị đang chảy máu, a Nghiêu, chị có sao không a? Chị là đại ngu ngốc, có thời gian giúp em ngăn trở, không có thời gian né tránh sao!” Dịch Nghiêu cong miệng, cợt nhả: “Chưa kịp suy nghĩ nha... Tôi không sao, chỉ có đau một chút, em nhẹ tay một chút mà. Ngô, ba em thật đúng là rất dữ a.”

Thời Ngô An khẽ cắn răng, dùng sức đỡ nàng dậy: “Chúng ta đi bệnh viện.” Dịch Nghiêu có chút choáng, nhưng vẫn không đến nỗi mơ hồ, lôi kéo cô nhẹ giọng khuyên nhủ: “Không vội. Nếu tới, liền nói rõ ràng đi.” Thời Ngô An liếc về phía Thời ba, cười lạnh một tiếng: “Còn có cái gì có thể nói? Nếu như không phải có chị, bây giờ người bị thương chính là em. Ông ấy đối với con gái của mình cũng có thể không chút do dự hạ thủ như vậy, a Nghiêu, còn có cái gì có thể nói đây?”

“Thời Ngô An!” Thời ba nổi giận gầm lên một tiếng, Thời Ngô An không cam lòng yếu thế rống lại: “Coi như con gái của ba đã chết rồi đi!” “Cò...” Thời

ba bật người đứng lên, nắm tay chỉ về phía Thời Ngô An, Thời Tuấn Thần đỡ Thời ba, khó xử không biết như thế nào cho phải. Đang lúc này, Thời mẹ từ trên lầu đi xuống, đi tới trước mặt Thời ba đẩy tay của ông xuống: “Ông đây là tạo nghiệt gì nha!”

Thời ba tức giận bộ mặt đỏ bừng, Thời mẹ đẩy ông ấy lại ghế sa lon, hốt hoảng đi tới bên người Dịch Nghiêu, nhìn kỹ một chút thương thế của nàng. “Ông cái lão già này! Có lời gì không thể từ từ nói, sao lại đánh con như vậy! Tuấn Thần, mau đưa người đi bệnh viện a!” “Bác gái, con thật không sao mà” Dịch Nghiêu nắm tay Thời mẹ, suy yếu cười cười: “Tài xế đang ở bên ngoài, lát nữa bọn con sẽ đi bệnh viện.”

Thời mẹ nhìn nàng, lắc đầu thờ dài: “Hai đứa các con, thật sự quen nhau?” Dịch Nghiêu gật đầu, Thời mẹ nhìn về phía Thời Ngô An: “Tiểu An, con nói cho mẹ, ban đầu con vì Khang tiên sinh với đứa nhỏ không tiếc cùng ba con quyết liệt, tại sao bây giờ lại thay lòng đổi dạ?” Thời Ngô An cúi đầu, do dự một lát, chậm rãi nói: “Sướng bảo bảo... Không phải là con của Khang Diệu, cũng không phải là con ruột của con.”

“Cô nói cái gì?” Thời ba tròn to hai mắt, Thời Ngô An cắn môi, đem tiền căn hậu quả nói một lần: “Từ đầu chí cuối, con chỉ thích qua một người, là a Nghiêu. Ba, ba có thể không chấp nhận, nhưng mà không thể cấm cản con.” Thời ba vỗ đùi, nước mắt cũng mau chảy xuống: “Con nói con... đứa bé này... Con thế nào liền, không hiểu chuyện như vậy đây?” Thời Ngô An lắc đầu, nhẹ giọng nức nở: “Con chưa bao giờ hối hận bất kỳ một chuyện nào bản thân đã làm.”

Thời ba ôm đầu: “Không được a, con gái, cõi đời này có nhiều nam nhân tốt như vậy, tại sao con phải cùng một nữ nhân? Ba không thể để cho con như vậy a! Tiểu An, này là không đúng, con biết không? Con như vậy là không thể được!” Thời Ngô An lắc đầu, cô đi tới trước mặt Thời ba quỳ xuống, nắm tay Thời ba hỏi: “Ba, tại sao không đúng? Tại sao không thể? Con bất quá là cùng a Nghiêu yêu nhau, tại sao ba lại nói con không đúng?”

Thời ba không nói lời nào, chỉ là một mực lắc đầu. Thời mẹ đỡ Dịch Nghiêu đi tới, Dịch Nghiêu cũng quỳ gối bên cạnh Thời Ngô An, đập đầu với Thời ba một cái: “Bác, con rất xin lỗi, nhưng cho dù bác không đồng ý, con cũng sẽ không để cho tiểu An rời con.” Thời ba cúi đầu nhìn các nàng: “Thân phận của cô là như thế nào nha, người trong nhà của cô sẽ đồng ý cô làm loạn như vậy sao? Hai đứa có nghĩ tới hay không, nếu như bị bên ngoài biết, mọi người sẽ nhìn hai người thế nào? Cuộc sống sau này còn rất dài, không phải là dựa vào tình yêu là có thể đi tiếp!”

“Người nhà của con đã sớm biết, bọn họ tôn trọng ý nguyện của con. Những gì bác nói con đều có suy tính qua, con không ngăn được miệng của thế nhân, nhưng con sẽ cố hết sức hộ tiểu An chu toàn. Con biết, tiểu An là con gái của bác, vô luận bác có nói thế nào, nhưng trong lòng vẫn để ý. Con làm sao lại không để ý đây? Bác, tình cảm của con đối với con gái bác không phải là một sớm một chiều, nếu con là một người mạo muội như vậy, cũng sẽ không kéo dài đến bây giờ.” Trên trán Dịch Nghiêu vẫn còn đang chảy máu, nàng đưa tay lau một cái, lấy mắt kiếng xuống đặt ở trong túi, nói tiếp: “Con không tin bác là một người để ý đến ánh mắt của người khác hơn là quan tâm đến hạnh phúc của con gái mình. Bác, con không thể cam kết gì đối với bác, hãy để cho thời gian nói rõ hết thấy. Cầu xin bác, hãy giao Ngô An cho con.”

Thời ba cau mày, lắc đầu một cái còn chưa chịu đồng ý. Dịch Nghiêu thờ dài, Thời Ngô An bắt được tay của nàng, cầm thật chặt, Dịch Nghiêu cười khê, cầm tay của cô. Thời Tuấn Thần liếc mắt nhìn hai người bọn họ, thấp giọng hỏi Thời ba: “Ba, có phải là ba không muốn thấy Tiểu An hạnh phúc?” Thời ba lập tức trừng mắt: “Con nói những cái cuối cái gì đó!”

Lần đầu tiên Thời Tuấn Thần không chút kiêng kỵ nào nhìn thẳng ánh mắt của Thời ba: “Ba có nghĩ tới hay không, khoảng thời gian tiểu An mang theo đứa nhỏ một mình bên ngoài, có bao nhiêu khó khăn không? Ba, tiểu An khi đó mới mười tám tuổi a!” Thời ba gạt mình, Thời Tuấn Thần lau nước mắt: “Ba có thể suy nghĩ một chút sao? Tiểu An một mình mang theo một đứa nhỏ, ở một thành phố xa lạ, gian khổ kiếm sống. Tiểu An là em gái của con, là em gái mà con thương yêu từ nhỏ đến lớn, ba không đau lòng, nhưng con thì rất đau lòng đây!”

“Anh...” Thời Ngô An kêu một tiếng, Thời Tuấn Thần nhìn cô một cái, tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Thời ba: “Tiểu An còn phải gả cho một người không thương, cùng nhau sinh sống mấy năm. Con gái của ba tính tình như thế nào, ba không rõ ràng sao? Người làm ra những chuyện này, là Thời Ngô An sao? Ba, tiểu An đã ăn bao nhiêu khổ a, ba có thể tưởng tượng ra sao?” Thời ba giật giật môi, tránh tầm mắt của Thời Tuấn Thần.

Thời Tuấn Thần thờ dài một hơi, thấp giọng nói: “Tiểu An thật vất vả có người mình yêu, trải qua cuộc sống hạnh phúc, tại sao ba nhất định phải chia rẽ bọn họ đây? Hay là giống như Dịch tiểu thư nói, ở trong lòng của ba, ánh mắt của người khác còn quan trọng hơn nhiều so với Tiểu An?” Thời ba cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ những điều con trai nói. Con trai ông không giống với con gái, con gái mặc dù cũng nghe lời, nhưng tính tình hoạt bát, thỉnh thoảng cũng sẽ nghịch ngợm, nhưng tính tình con trai thì lúc nào cũng đàng hoàng nghiêm cẩn, từ nhỏ đến lớn cũng đều rất nghe lời.

Đây là lần đầu tiên Thời Tuấn Thần như vậy, cố gắng tranh luận với Thời ba, vì chính em gái của hắn. Thời mẹ đi tới, vỗ vỗ bả vai Thời ba: “Con cháu tự có phúc con cháu, ông bớt lo đi.” Thời ba ngẩng đầu, nhìn mặt Thời Ngô An khóc giống như một con mèo nhỏ lem luốc. Cuối cùng Thời ba cũng chỉ có một tiếng thờ dài, phát phát tay: “Được rồi, được rồi. Để cho ta suy nghĩ thật kỹ đi, mấy đứa... Mau đi bệnh viện xử lý một chút đi.”

Thời Ngô An đỡ Dịch Nghiêu đứng lên, bây giờ cô đoán không ra suy nghĩ của Thời ba, cũng không muốn đoán, lôi kéo Dịch Nghiêu đi ra cửa. Mới vừa mở cửa, sau lưng truyền đến giọng của Thời ba: “Cái đó...” Dịch Nghiêu quay đầu lại, Thời ba có chút câu nệ, nhẹ giọng nói: “Đừng để cho con gái ta bị ủy khuất.” Dịch Nghiêu nhẹ nhàng cười một tiếng: “Con nhớ kỹ.” Cửa đóng lại, Thời ba ngồi trên ghế sa lon, thờ dài một cái thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Tôi buồn ngủ quá

Dịch Nghiêu mới từ bệnh viện ra ngoài, liền nhận được điện thoại của Dịch Kính Viễn. “Buổi họp báo ký giả sắp bắt đầu, sao còn chưa tới?” Dịch Kính Viễn bên kia ồn ào, Dịch Nghiêu đỡ cái trán bị quần băng gạc: “Anh hai, em có chút chuyện, không thể đến được.” “Sao?” Dịch Kính Viễn hỏi, Dịch Nghiêu hăm hồ nói mấy câu, Dịch Kính Viễn bán tín bán nghi cúp điện thoại.

“Về nhà? Hay là, đi chỗ khác?” Dịch Nghiêu cúp điện thoại, cười híp mắt nhìn Thời Ngộ An. Thời Ngộ An cúi đầu không để ý tới nàng, Dịch Nghiêu tiến tới, ôn tồn dụ dỗ: “Sao nào? Ba em cũng đã đồng ý, em còn không cao hứng a?” Thời Ngộ An lắc đầu, buồn buồn nói: “Chỉ bị như vậy, em làm sao còn có thể cao hứng đây?”

Dịch Nghiêu xoa xoa lỗ mũi, đưa tay nắm lấy tay của cô, nhẹ giọng nói: “Em không nên suy nghĩ nhiều, là tôi có ý.” Về mặt Thời Ngộ An không hiểu, Dịch Nghiêu có chút lúng túng: “Không phải là khổ nhục kế sao, Giang Trùng đã dùng qua a, tôi xem hiệu quả tốt vô cùng. Mới vừa rồi, mẹ em quá thật...” “Dịch Nghiêu!” Thời Ngộ An nổi giận, dùng sức đẩy nàng một cái “Chỉ có phải là bị bệnh thần kinh không a!”

Dịch Nghiêu bị Thời Ngộ An đẩy một cái lao đảo, cô muốn đi đỡ nàng, nhưng vẫn là cố gắng nhịn được. Dịch Nghiêu đỡ cửa bệnh viện, vai rũ xuống, nhẹ giọng nói: “Được rồi, là tôi sai rồi.” Đối mặt với Dịch Nghiêu như vậy, Thời Ngộ An có tức giận cũng không thể bộc phát, cô hừ một tiếng, xoay người bỏ đi. “Ngộ An, em đây là không cần tôi nữa sao?” Dịch Nghiêu ở phía sau sâu kín toát ra một câu.

“Em không cần lúc nào cũng cảm thấy có lỗi với tôi.” Thời Ngộ An dừng chân, Dịch Nghiêu đi tới giữ tay Thời Ngộ An lại “Em như vậy, tôi sẽ cảm thấy em là bởi vì áy náy mới quen với tôi.” Thời Ngộ An quay đầu lại trừng nàng, Dịch Nghiêu cười xoa xoa mặt của cô: “Ồi chào, tôi nói đùa thôi, chúng ta về nhà đi.” Thời Ngộ An không nói lời nào, mặc cho Dịch Nghiêu lôi kéo cô lên xe.

Hai giờ chiều, Dịch gia mở buổi họp báo ký giả ở đại sảnh Dịch thị đúng hạn cử hành. Trừ Dịch Kính Viễn, còn có Dịch Trữ tự mình trấn giữ, các ký giả cũng không dám quá phận, cả buổi họp báo vẫn là đầu vào đẩy tiến hành. Dịch Kính Viễn tùy tiện nói mấy câu thì để cho các ký giả có thể bắt đầu hỏi, hẳn và Dịch Trữ đều không muốn lãng phí thời gian.

“Xin chào Dịch chủ tịch, chào Dịch tổng, tôi là ký giả của giải trí Thần Quang, xin hỏi hai vị đã sớm biết tính hướng của Dịch đại tiểu thư sao?”

“Phải.” Dịch Kính Viễn lời ít mà ý nhiều.

“Xin chào Dịch chủ tịch, chào Dịch tổng, tôi là ký giả của báo Kim Kết, xin hỏi các vị có ý kiến gì về việc Dịch đại tiểu thư các vị vẫn lấy làm kiêu ngạo lại là đồng tính luyến ái?”

“Tôn trọng cùng ủng hộ. Trước khi nói đến a Nghiêu là thiên tài của Dịch gia, là ánh sáng của đại học X, thì điều đầu tiên a Nghiêu là người nhà của chúng tôi.” Vẫn là Dịch Kính Viễn trả lời.

“Chào hai vị, tôi là ký giả của Tốc ký tin tức, nghe nói trước khi Thời tiểu thư ly hôn cũng đã cùng Dịch đại tiểu thư quen nhau, này là thật sao?”

“Đúng vậy thì sao?” Dịch Kính Viễn nhún vai.

“Vậy cái nhìn của ngài đối với tác phong cá nhân có vấn đề của Thời tiểu thư ra sao? Ngài cảm thấy Thời tiểu thư có thể xứng với Dịch đại tiểu thư sao?”

“Cuộc sống tác phong của Tiểu An không có vấn đề chút nào, có một số việc nếu các người không rõ ràng lắm xin đừng suy đoán lung tung.”

“Xin hỏi Dịch tổng, ngài có nghĩ tới chuyện này sẽ mang đến ảnh hưởng như thế nào cho Dịch gia hay không?”

“Chưa từng suy nghĩ, cũng không cần phải suy nghĩ. Tháng sau tôi sẽ đi Đức, tổng giám đốc của Dịch thị sẽ vẫn là em gái tôi, không có gì thay đổi.”

“Dịch tổng, các vị thật sự có thể tiếp nhận việc Dịch đại tiểu thư yêu đồng tính sao? Vạn nhất cuộc sống tác phong của Thời tiểu thư thật sự có vấn đề, các vị vẫn yên tâm Dịch đại tiểu thư cùng nàng quen nhau sao?”

Dịch Kính Viễn vừa muốn mở miệng, Dịch Trữ đã hừ một tiếng: “Chuyện riêng của Dịch gia chúng tôi từ trước đến nay chưa bao giờ để cho người khác hỏi tới, lần này mở buổi họp báo ký giả, là bởi vì chúng tôi thân thân nhiên nhiên không sợ người khác nói cái gì, nhưng đó cũng không phải là lý do để cho các người có thể được vui đùa tiên!” Các ký giả hai mặt nhìn nhau, cũng không dám nói thêm một chút vấn đề quá đáng nào nữa.

Sau khi buổi họp báo ký giả chấm dứt, Dịch Kính Viễn ở lại công ty, Dịch Trữ trực tiếp trở về nhà. Đến cửa Dịch gia, Dịch Trữ xuống xe, thấy Túc Cẩm Dung cùng Túc lão gia từ đang đứng ở cửa. Túc Cẩm Dung thấy ông từ trên xe bước xuống, vội vàng nghênh đón, kêu một tiếng dương. Túc lão gia từ Túc Minh Tiên cũng đi tới, nhẹ giọng hừ một cái.

“Cẩm Dung, còn có lão gia tử, hai người sao lại tới đây?” Dịch Trữ có chút lúng túng, Túc Minh Tiên thật ra thì cũng không hơn Dịch Trữ mấy tuổi, chẳng qua là Dịch Trữ cưới con gái người ta, cũng không thể xưng huynh gọi đệ đi, huống chi Túc Minh Tiên trước giờ nhìn Dịch Trữ cũng không thuận mắt. Túc Minh Tiên trợn mắt không nói lời nào, Túc Cẩm Dung vội vàng đi theo giải thích: “Chuyện của Nghiêu nghiêu huyền nào thật lớn, buổi chiều hôm nay không phải là Dịch gia có buổi họp báo ký giả sao, ông nội sợ xử lý không tốt, vô cùng lo lắng, liền tới đây xem một chút.”

Dịch Trữ gật đầu một cái, nhìn Túc Minh Tiên một chút: “Chúng ta đi vào nói đi?” Túc Minh Tiên không lên tiếng, cũng không nhúc nhích, Túc Cẩm Dung nháy mắt với Dịch Trữ, Dịch Trữ lập tức hiểu rõ: “Như Chi đi ra ngoài du lịch rồi, ngày hôm qua tôi có gọi điện thoại cho nàng, đoán chừng còn phải hai ngày nữa mới có thể trở về tới.” Túc Cẩm Dung rất vui mừng, dương của hẳn thật biết nói chuyện. Túc Minh Tiên râm rì một tiếng, chống gậy bước vào cửa Dịch gia.

“Lần trước không phải em đã nói chị cách Giang Trùng xa một chút rồi sao? Dịch đại thiên tài, chị thật đúng là đủ ngu ngốc mới có thể dùng mắt đi đón bàn tay, dùng đầu đi đỡ cái gạt tàn thuốc a.” “Em đừng có cần nhần tôi nữa, nhận cũng đã nhận rồi...” Dịch Trữ vừa đi vào phòng khách liền nghe thấy một đoạn đối thoại như vậy, thầm nghĩ không ổn, quả nhiên khi Dịch Nghiêu quay mặt sang, trên trán quần băng gạc, mặt còn chưa có hết sưng.

Dịch Trữ còn chưa nói tiếng nào, Túc Minh Tiên vội vội vàng vàng đi qua “Ai u Nghiêu Nghiêu, mặt mũi con làm sao vậy, còn có cái trán là sao?” Dịch Nghiêu bịt mắt, ấp úng: “Con không sao mà a, ôi chao, ông ngoại, sao ông lại tới đây?” Mặt Túc Minh Tiên tối sầm: “Đừng có mà nói sang chuyện khác, đang hoảng giao phó cho ông, là ai đánh con?”

“Ba con đánh.” Dịch Nghiêu còn muốn nói sang chuyện khác, Thôi Ngô An đã thành thật khai báo, Dịch Nghiêu không nhịn được liếc mắt. Túc Minh Tiên ngồi trên ghế sa lon, mặt khó chịu nhìn Thôi Ngô An: “Cô chính là Thôi tiểu thư đó?” Thôi Ngô An gật đầu một cái, Túc Minh Tiên nghiêm mặt, dùng ngón tay ấn một cái trên mặt đất: “Cô làm sao mà hoặc cháu ngoại của ta đến đầu óc choáng váng?”

Dịch Nghiêu nhích đến bên người Túc Minh Tiên, nghiêm trang nói: “Ông ngoại, ông nhất định là đã điều tra qua, cũng không cần giả vờ giả vịt.” Túc Minh Tiên tròn mắt nhìn nàng một cái, Dịch Nghiêu cười nói: “Ông ngoại không phải là đến giúp con giải quyết vấn đề sao?” Túc Minh Tiên hừ một tiếng: “Con cho rằng ông cứ như vậy dễ dàng đón nhận? Không sợ ông chia rẽ các con sao?”

“Ông không sợ con giống như mẹ?” Dịch Nghiêu cười híp mắt, đoán đúng trong lòng Túc Minh Tiên. Quả nhiên, Túc Minh Tiên không nói, thở dài khoát khoát tay. Dịch Nghiêu vuốt vuốt cái trán có chút đau, nhẹ giọng nói: “Ông ngoại, trước tiên ông không cần nhúng tay, hôm nay mới vừa mở buổi họp báo ký giả, xem một chút tình huống ngày mai như thế nào đi. Nếu như Dịch gia thật ập không được, chỉ có thể làm phiền đến ông ra tay.”

“Các con muốn dừng lại chuyện này, nên hướng sâu tra xét.” Túc Minh Tiên ý vị thâm trường nói: “Con gái của Giang gia kia có vấn đề nha, phá hư lễ đính hôn mà thôi, hơn nữa chẳng qua cũng là hình thức, tại sao lại đính hôn đến con? Nghiêu Nghiêu, chuyện không đơn giản như vậy, bọn họ là nhắm vào con a.” Dịch Nghiêu trầm mặc, Túc Minh Tiên không nói rằng cũng không nghĩ tới chuyện này, thật đúng là cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Túc Minh Tiên vỗ vỗ lưng bàn tay của nàng: “Không phải đại sự gì, chờ xem, cho dù có chuyện ông ngoại cũng có thể xử lý tốt cho con.” Dịch Nghiêu gật đầu nhẹ nhàng cười “Cám ơn ông ngoại.” Ánh mắt Túc Minh Tiên vòng vo xoay chuyển, rơi vào trên người Thôi Ngô An, Thôi Ngô An yếu yếu cúi đầu, mặt Túc Minh Tiên tròn trĩnh: “Ông trở về trước còn có việc, có chuyện gì cứ tìm Cẩm Dung là được, không cần khách khí.”

“Con biết.” Dịch Nghiêu muốn đứng dậy đưa Túc Minh Tiên, ông ngăn Dịch Nghiêu lại: “Được rồi, xem con còn bị thương đây này, chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút, để ba con đưa ông là được.” Dịch Trữ bị điểm đến tên, vội vàng đồng ý: “Đúng vậy, Nghiêu Nghiêu, con với Tiểu An đi lên lầu đi, để ba đưa ông ngoại con, sau đó đi đón Sướng Sướng luôn, con nghỉ ngơi cho tốt.”

Dịch Nghiêu đúng là không quá thoải mái, cũng không có từ chối, Dịch Trữ đưa Túc Minh Tiên cùng Túc Cẩm Dung đi ra ngoài, Dịch Nghiêu nằm ở trên ghế sa lon nhắm mắt lại: “Ngô An, tôi cảm thấy đầu choáng váng a.” Thôi Ngô An đứng ở bên cạnh ghế sa lon, đau lòng nhủ thầm: “Không có chuyện gì chứ? Lên lầu nghỉ một chút có được hay không?” Dịch Nghiêu cong khóe miệng lên, đưa tay xoa xoa mặt của cô: “Đừng lo lắng, tôi đây như vậy cũng coi như tốt rồi, em không có nghe bác sĩ nói sao, có người cũng bị cái gạt tàn thuốc đập vào, phải may mấy mũi đây.”

“Chị còn nói.” Thôi Ngô An đỡ nàng vào trong lòng, nhẹ giọng oán giận: “Sau này không cho làm mấy việc ngu ngốc như vậy nữa, bác sĩ nói chị có thể bị lưu lại di chứng đấy, xem chị sau này làm sao.” Dịch Nghiêu tựa vào trong lòng cô, lão đảo đứng lên, cười nói: “Vậy thì em phải chiều cổ tôi thật tốt, đừng để tôi bị hậu di chứng gì a.”

Thôi Ngô An ừ một tiếng, đỡ nàng đi lên lầu. Dịch Nghiêu đột nhiên thấp giọng nói: “Có thể để cho ba em đồng ý, đừng nói lần này, có bị đánh thêm nữa tôi cũng nguyện ý.” Thôi Ngô An nhếch miệng: “Không cho nói nữa.” Dịch Nghiêu ngoan ngoãn ngậm miệng, Thôi Ngô An đỡ nàng vào phòng, cho nằm ngay ngắn trên giường, cúi đầu hôn một cái lên vết thương trên trán của nàng: “Chị ngoan ngoãn nghỉ ngơi, chờ chị tỉnh lại em sẽ thay thuốc cho chị.”

Dịch Nghiêu nhắm mắt mấy cái: “Em không ở đây với tôi sao?” Thôi Ngô An cầm lấy một quyển sách từ trên tủ đầu giường, quơ quơ: “Ở đây với chị, không có đi đâu hết.” Lúc này Dịch Nghiêu mới an tâm nhắm mắt lại, Thôi Ngô An mở sách ra, nhưng cũng không có xem, ngồi ở mép giường nhìn chăm chăm gương mặt của Dịch Nghiêu. Mặt của nàng vẫn còn chút sưng đỏ, cũng đã tốt hơn nhiều, Thôi Ngô An rất đau lòng, nhưng mà một chút biện pháp cũng không có.

Thôi Ngô An nhịn không được thở dài, Dịch Nghiêu lập tức lại mở mắt ra, Thôi Ngô An nhìn nàng mỉm cười: “Sao?” Dịch Nghiêu có chút mơ hồ, lắc đầu một cái, Thôi Ngô An đưa tay che mắt của nàng lại “Ngao, nhắm mắt lại ngủ đi.” Dịch Nghiêu ừ một tiếng, Thôi Ngô An có thể cảm nhận được lông mi của nàng quét qua lòng bàn tay của mình, ngứa một chút.

Một lát sau, Thôi Ngô An thu tay lại, Dịch Nghiêu dường như đã ngủ thiếp đi. Thôi Ngô An nhớ tới thuốc vẫn còn để ở lầu dưới, cẩn thận đặt sách xuống, rón rén đi ra khỏi phòng. Đi tới lầu dưới cầm thuốc, Thôi Ngô An lại chuyển tới phòng bếp, bảo đầu bếp làm chút thức ăn bổ thần thể gì đó cho Dịch Nghiêu, lúc này mới lại lên lầu.

“Tôi sẽ bảo vệ em thật tốt.” Thôi Ngô An vào gian phòng, mới vừa xoay người lại đóng cửa, liền nghe thấy giọng của Dịch Nghiêu. Cô cho là Dịch Nghiêu đã tỉnh, đi tới nhìn, thì ra nàng vẫn đang ngủ say. Thôi Ngô An cười cười, đặt thuốc xuống, lại cầm quyển sách lên, ngồi vào ghế sa lon trước cửa sổ. “Ngô An...” Dịch Nghiêu không rõ lâu bầu một câu, Thôi Ngô An không có đáp lời, vẫn chuyên tâm đọc sách, Dịch Nghiêu lại râm rì nói cái gì, Thôi Ngô An không có nghe rõ.

Lật qua một trang sách, Thôi Ngô An nghiêng đầu đi nhìn người nằm trên giường, Dịch Nghiêu ngủ rất an tĩnh, đáng vẻ cũng không có bất kỳ khó chịu nào. Thôi Ngô An đứng dậy đi tới sờ sờ cái trán của nàng, cảm giác nhiệt độ coi như vừa đúng, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Cô cúi người hôn một cái lên khóe miệng Dịch Nghiêu, đi trở về chỗ cũ, ngồi ở trên ghế sa lon bên cửa sổ lại cầm sách lên.

Mượn đất PR cho bộ Nữ nhân cổ đại thật đáng sợ [NP - XK] :))

Bạn nào hứng thú qua ủng hộ nha :3

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bác bỏ tin đồn? Thanh minh!

Chương 43 : Bác bỏ tin đồn? Thanh minh!

Rất cuộc là bị Túc Minh Tiên nói đúng, dường như thật sự có người cố ý nhắm vào Dịch Nghiêu. Sau buổi họp ký giả, dư luận cũng không bình thường trở lại, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa phát triển theo hướng quỷ dị. Nhân vật chính đã không phải là Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An, ngược lại biến thành một mình Dịch Nghiêu, các loại tin đồn kỳ quái truyền bá trên diễn đàn. Cái gì tình sử của Dịch gia Đại tiểu thư, bản về Dịch gia thiên tài đến tột cùng có phải là đồng tính luyến ái hay không, những câu chuyện về Dịch tiểu thư cùng Thời tiểu thư, bên dưới hào quang của Dịch Nghiêu ẩn dấu những gì...

Không hài nhất, ở trong một diễn đàn bát quái có một bài viết rất được chú ý, chủ topic tự xưng là một du học sinh nước Anh, nói Dịch Nghiêu lúc ở Anh du học đã từng phát sinh quan hệ mập mờ với một cô gái ngoại quốc. Lưu loát mấy ngàn chữ, viết rồi rấm lại thâm tình, bản thân Dịch Nghiêu thoát nhìn, cũng hoài nghi chính mình có phải là mất trí nhớ hay không nên mới không nhớ rõ đoạn tình cảm này.

Có người hỏi chủ topic căn cứ một chút tin tức, chủ topic đều lấy lý do cô gái ngoại quốc kia là bạn của hắn mà cự tuyệt trả lời. Dịch Nghiêu gãi cằm, đang suy nghĩ một chút văn phong này đến tột cùng là giống với văn phong của ký giả tòa soạn nào, Thời Ngô An đã ở một bên ăn dấm chua “Không nhìn ra, Dịch đại tiểu thư lại là người lãng mạn như vậy nha, vừa tặng hoa vừa tặng nhẫn.”

“Em không cảm thấy đây là có người cố ý bôi đen tôi sao?” Dịch Nghiêu nâng cằm, chắc chắn thờ dài hai tiếng: “Văn chương này viết rung động đến tâm can, hình tượng của tôi nghiêm nhiên chính là kẻ bạc tình phụ lòng người a, dân mạng không rõ chân tướng sẽ nghĩ như thế nào?” Thời Ngô An hừ một tiếng: “Em bắt kẻ bọn họ nghĩ như thế nào, chị hãy thành thật giao phó cho em, thời điểm chị ở nước Anh, rất cuộc có cùng nữ nhân khác, như vậy như vậy hay không?”

“Như thế nào nha?” Dịch Nghiêu tiến tới, hôn một cái trên gò má của Thời Ngô An: “Thảm mỹ của tôi rất đông phương nha, không thích người ngoại quốc.” Thời Ngô An liếc mắt nhìn nàng: “Vậy nếu thảm mỹ của chị là tây phương, chị liền thích người ngoại quốc?” Dịch Nghiêu hé miệng, vuốt vuốt tóc của cô: “Tôi chỉ thích bộ dáng ghen này của em, yên tâm đi, tôi chỉ thích em.”

Thời Ngô An không để ý tới nàng, lẩn chuột nhìn bài viết bên trong, không khỏi có chút lo lắng: “A Nghiêu, bây giờ thật nhiều người đều bình luận về chị ở đây, thật thật giả giả, có thể mang đến ảnh hưởng không tốt hay không?” Dịch Nghiêu bụng lý cả phê lên, cầm cái muỗng khuấy khuấy, có chút mạn bất kinh tâm nói: “Tháng sau anh hai đi Đức, tôi lại phải tiếp nhận công ty, đồng tính luyến ái ngược lại không có gì, nhưng có chút gièm pha không tránh khỏi, cũng không dễ giao phó với ban đồng sự.”

Thời Ngô An không ưa dáng vẻ không sao cả này của Dịch Nghiêu, đoạt lấy ly cà phê trong tay nàng đặt trên bàn, hung hăng nhìn chăm chăm nàng: “Chị thế nào mà một chút cảm giác nguy cơ cũng không có nha!” Dịch Nghiêu nâng tay Thời Ngô An lên, đặt ở khoe miệng thổi thổi: “Em đừng kích động a, cà phê rất nóng. Chắc, tôi có cảm giác nguy cơ thì thế nào? Đây rõ ràng có người muốn lôi tôi xuống nước a, bàn tay đen phía sau màn còn chưa có lộ diện, liền tình xem kỳ biến là được rồi.”

Thời Ngô An trầm mặc, Dịch Nghiêu không biết cô đang suy nghĩ gì, cầm lấy con chuột lướt qua, một bài viết mới xõng vào tầm mắt, tựa đề là “Các vị đại thần xin bỏ qua cho Dịch học tỷ”. Dịch Nghiêu hứng thú, click vào, một bài văn chương rất dài, Dịch Nghiêu nhìn kỹ.

Bài viết là một sinh viên đại học X đăng, đầu tiên nói đến một ít ngôn luận không có thật gần đây không chỉ xúc phạm nghiêm trọng đến nhân phẩm của Dịch Nghiêu, còn gây ảnh hưởng đầy ác ý đối với đại học X. Nên chủ topic đại biểu tất cả thầy trò của đại học X viết bài này thanh minh, phía dưới viết chuyện giữa Dịch Nghiêu cùng với Thời Ngô An, từ tiểu học đã biết nhau, cùng những bài viết khác bất đồng, Dịch Nghiêu đối với Thời Ngô An tình thâm như hải, một mảnh chân tình, tuyệt đối không thể có chuyện cùng cô gái khác dây dưa ở nước Anh.

Cuối cùng, còn đăng kèm lên bài phỏng vấn của một nhà tòa soạn báo đối với đại học X, chỉ là không đăng lên, bài phỏng vấn nói rằng “Tuy rằng có rất nhiều điều bất lợi đối với Dịch học tỷ bị cổ động tuyên truyền, nhưng hiệu trưởng vẫn rất ủng hộ Dịch học tỷ, nhưng giữa chừng bị người ngăn cản, đây là có ý gì, nói vậy trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng. Bất quá có người cố ý dẫn dụ, dĩ nhiên nếu như mọi người tin những điều này chúng tôi cũng không có biện pháp. Nhưng mà, tập thể đại học X chắc chắn sẽ không bị những thứ tin tức ác ý kia che mắt. Dịch học tỷ vĩnh viễn là niềm kiêu ngạo của chúng tôi, đúng như lời của hiệu trưởng, ánh sáng của đại học X vĩnh viễn là ánh sáng của đại học X, sẽ không bởi vì người khác bắt nước bẩn liền trở nên âm đạm không ánh sáng.”

Dịch Nghiêu vuốt cằm, không giấu được nụ cười trên mặt: “Cái này, nhất định là Dịch Hiền viết.” Thời Ngô An hỏi: “Cái này hữu dụng không?” “Chắc cũng có ảnh hưởng một chút.” Dịch Nghiêu thẳng thắt lưng, đứng dậy: “Mọi người luôn dễ dàng bị dẫn dắt, ít nhiều sẽ có chút tác dụng, bất quá muốn

giải quyết vấn đề tận gốc, vẫn phải tìm ra bàn tay đen phía sau màn.”

Thời Ngô An cúi đầu, có chút ảo não: “Nếu như không phải... nếu như chúng ta không bị phát hiện, cũng sẽ không...” Dịch Nghiêu không chịu nổi dáng vẻ Thời Ngô An luôn ôm trách nhiệm vào người mình như thế, một tay cầm áo khoác, một cái tay khác vịn cầm Thời Ngô An, cúi đầu hôn cô. Dịch Nghiêu khí thế hùng hăng, Thời Ngô An có chút hụt hoi, đưa tay đẩy nàng ra, Dịch Nghiêu thuận theo buông ra, khom người nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô: “Bây giờ tôi đi Túc gia tìm ông ngoại giúp một tay tra rõ, chờ tôi trở lại sẽ tính sổ với em”

“Em với chị có nợ nần gì mà tính chứ?” Thời Ngô An bất mãn lầu bầu một tiếng, Dịch Nghiêu thẳng người, trên cao nhìn xuống nhìn cô: “Em chỉ cần yêu đương với tôi, hết thấy hậu quả tôi sẽ gánh chịu. Có cái gì đều là tự tôi nguyện ý, nếu nói thua thiệt, cũng là tôi thua thiệt em, là tôi kéo em vào bể khổ, ở đâu đến phiền em rồi rắm như thế.” Thời Ngô An ngẩng đầu nhìn nàng: “Tại sao có thể nói là bể khổ đây? Nơi nào có chị, ở đó chính là thiên đường nhà.”

Dịch Nghiêu nheo mi, băng gạc trên trán nàng đã bỏ đi, lưu lại một vết sẹo mờ mờ, theo động tác của nàng mà di động. Thời Ngô An đưa tay sờ sờ vết sẹo trên trán nàng, nhẹ nhàng nói: “Cái này, có thể làm mất đi không?” Dịch Nghiêu cầm tay của cô, nở nụ cười: “Tại sao phải xóa, có bao nhiêu lăng mạn nhà, đây chính là bằng chứng tình yêu của tôi đối với em.”

“Là bằng chứng cho sự ngu ngốc của chị thì có.” Thời Ngô An liếc mắt: “Chị đi nhanh đi, đừng có dong dài nữa.” Dịch Nghiêu thở dài, ánh mắt có chút u oán: “Em gần đây rất là ghét bỏ tôi nha, có phải là bởi vì trên trán tôi có thêm vết sẹo này, em cảm thấy tôi biến dạng xấu xí, không xứng với em?” Thời Ngô An trừng nàng: “Chị còn nói hươu nói vượn nữa, cũng không cần trở lại!”

Dịch Nghiêu giơ hai tay lên đầu hàng: “Mẹ tôi ba giờ về đến, em đừng quên nhắc nhở ba tôi đi đón.” “Biết biết.” Thời Ngô An nhìn mấy vì tính, đầu cũng không ngẩng lên, phát tay một cái, Dịch Nghiêu bắt đầu đi, cầm áo khoác lên đi ra ngoài.

Buổi chiều Thời Ngô An theo Dịch Trữ đi sân bay đón Túc Như Chỉ, mới ra đến sân bay, liền bị một nhóm ký giả không biết từ đâu ra vừa vờn vờn quanh. “Dịch phu nhân, Dịch phu nhân, xin hỏi mấy ngày nay lan truyền về tiểu sử xấu của Dịch tiểu thư, ngài có nghe nói tới hay không?” “Người như con gái của tôi vậy sẽ có tiểu sử xấu sao? Nếu như mọi người muốn nghe chuyện xưa về tình yêu của nàng cùng Tiểu An một chút, tôi sẽ rất thích ý kể cho mọi người nghe.” Túc Như Chỉ rất bình tĩnh, gỡ kính mát xuống, khí tràng rất cường đại.

“Dịch gia các vị đây là đã hoàn toàn tiếp nhận Thời tiểu thư sao?” Với thái độ này của Túc Như Chỉ, ký giả dĩ nhiên sẽ không ngu đến mức còn muốn đi hỏi bà về tiểu sử xấu gì, Túc Như Chỉ đã mở ra một hướng, ký giả cũng liền theo ý bà hỏi tiếp. Túc Như Chỉ ôm cánh tay Thời Ngô An, hướng về phía ông kính ngoạn ngoạn tay: “Dĩ nhiên rồi. Tới tới tới, chụp cho chúng tôi một bức thật đẹp nào, ngày mai đầu đề trang nhất của mọi người sẽ có nha. Bắt quá đừng viết bậy, viết mẹ chồng – con dâu tình thâm gì đó thì rất tốt a.”

Ông kính nhấp nháy không ngừng, các ký giả cũng có chút xấu hổ, Túc Như Chỉ quả nhiên danh bất hư truyền, đáng vẻ Túc Như Chỉ như chuyện đương nhiên không sợ hãi, ngược lại để cho ký giả không biết như thế nào cho phải. Túc Như Chỉ lôi kéo Thời Ngô An tạo dáng, để cho ký giả chụp ảnh thỏa thích, mới lại chậm rãi mở miệng nói: “Bài viết đặc biệt hot trên web tôi có xem a, nói cái gì Nghiêu Nghiêu nhà chúng tôi đùa bỡn tình cảm của cô gái ngoại quốc a. Chắc chắn, viết cũng quá hay đi, con gái bảo bối của tôi thăm mền Tiểu An mười năm nha, làm sao có thể cảm thấy có hứng thú đối với một người ngoại quốc đây?”

“Về tình cảm trải qua giữa Dịch tiểu thư cùng Thời tiểu thư, sáng hôm nay mới vừa có một bài viết, bắt quá không biết thiệt giả, phu nhân ngài có xem đến hay không?” ““Buổi sáng nay tôi trên máy bay ngủ rất ngon, nên không có xem đến. Không bằng chúng ta tìm một phòng ăn, tôi nói cho mọi người nghe một chút?” Một cái liếc mắt của Túc Như Chỉ lướt qua, các ký giả nhất tề rùng mình một cái.

Túc Như Chỉ một tay lôi kéo Thời Ngô An, một tay lôi kéo Dịch Trữ: “Không cần coi thì thôi, tôi phải về nhà, phiền toái mọi người nhường đường một chút.” “Dịch phu nhân, tôi còn có một vấn đề.” Một nữ ký giả trẻ tuổi giơ lên micro, Túc Như Chỉ nhìn nàng một cái: “Hỏi đi.”

“Chuyện Dịch đại tiểu thư bị thương vừa mới đây ngài có nghe nói không?” Vấn đề này nhắc tới cũng rất nhạy cảm, nữ ký giả này vừa nhìn chính là nghề mới sinh không sợ cộp, hỏi lên điều tất cả mọi người không dám hỏi. Túc Như Chỉ cười một tiếng, cũng giống như là đối đãi vấn đề tầm thường “Tôi biết a, là ông thông gia đánh. Không có chuyện gì nha, thời điểm khi nàng thăng thấn với tôi, tôi đã nói qua, con có thể lựa chọn, nhưng nhất định phải chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình. Tôi không cầu tất cả mọi người có thể hiểu được, nhưng xin mọi người bỏ qua cho nó đi, có sao nói vậy là được, đừng thêm bớt tô đen, người làm mẹ như tôi sẽ rất đau lòng.”

Các ký giả không nói, về mặt Túc Như Chỉ không thay đổi, nhàn nhạt cười: “Con gái của tôi vì sao lại có thêm nhiều tin tức tiêu cực như vậy, trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng đi? Luôn sẽ có ngày tra ra manh mối, hy vọng trong lòng các vị đừng quá đáng là được.” Sau khi nói xong, Túc Như Chỉ nghiêng đầu nhìn Dịch Trữ: “Lão Dịch, chúng ta về nhà đi.”

Dịch Trữ gật đầu, các ký giả tự giác nhường đường. Ba người lên xe, ký giả thu hồi máy ảnh cùng micro, hai mặt nhìn nhau: “Câu nói xem, có phải chúng ta đã trúng tằm thép* rồi không?” “Tôi cũng cảm thấy chân thật đau.” “Trở về phải cùng sếp nói một chút, Túc Như Chỉ có thể càng làm cho người đầu đầu so với cả nhà trên dưới Dịch gia.” “Dịch Nghiêu cùng với Thời Ngô An thật ra rất xứng nha, tôi cảm thấy tôi muốn chuyển thành Fan của cặp này.” “...”

*đôi thù lợi hại

“What the hell?” Một ký giả nhìn tin nhắn trong điện thoại di động kêu ra tiếng: “Xong đời, Túc gia lên tiếng, lão Đại bảo tôi nhanh về viết bản thảo bác bỏ tin đồn, bài bai các vị” Kế tiếp một đám ký giả lục tục nhận được tin nhắn, lộ ra vẻ mặt đau khổ: “Uy, các người có ai biết người đứng sau vụ là ai không?” Một ký giả nói lên nghi vấn, kết quả nhận được đáp lại là tập thể lắc đầu.

“Là người của Giang gia đi.” một ký giả đẩy đẩy cái mũ, lén lén lút lút hạ thấp giọng: “Lần trước ta tìm Boss, nghe được hản gọi điện thoại. Chắc chắn,

không biết là Giang Thiệu Khiêm hay là Giang Tĩnh, có lẽ đây là lối đường cho Giang Trùng đi.” “Thế giới của người có tiền chúng ta không hiểu nha, so với giới giải trí còn phiền toái.” Một ký giả gạt gù đắc ý “Chuyện chị em nhà Giang gia yêu nhau ghét nhau vẫn chưa xong, lại rảnh rỗi để mắt tới Dịch gia.”

“Đừng tán gẫu nữa, tôi phải trở về viết bản thảo. Ôi chao, Túc Như Chi nói đề tài mẹ chồng – con dâu tình thâm gì đó, không cho phép các người giành với tôi à!” “Ai quan tâm mấy người nha! Tôi cũng viết cái này!” “...” Các ký giả cãi nhau rồi giải tán, từ lần đối thoại này đã có thể thấy được báo chí ngày mai sẽ là quang cảnh gì.

Quả nhiên, sáng ngày hôm sau Dịch Nghiêu nhìn vào diễn đàn, một tựa đề màu đỏ chói lọi đập vào mi mắt: “Tập thể thanh minh, thật giả?” Click vào, chính là một loại ảnh chụp trang đầu các tờ báo lớn tạp chí, tất bất kỳ cả đều là vì bác bỏ tin đồn về “tiểu sử xấu” vài ngày trước đó của Dịch Nghiêu. Phía dưới là một loạt hình ảnh, chính là những tấm ảnh Túc Như Chi lôi kéo Thời Ngô An cho ký giả chụp ngày hôm qua, kèm theo một hàng chữ nhỏ: Thời Ngô An ở sân bay đón Túc Như Chi, thể hiện mẹ chồng – con dâu tình thâm.

Dịch Nghiêu nhin không được cười ra tiếng, đây coi là thanh minh kiểu gì? Nhiều thứ cùng nhau phát ra như vậy, ngay cả bản thân Dịch Nghiêu xem cũng đều cảm thấy vô cùng giả tạo. Quả nhiên, phía dưới đều là đậu đen rau muống, cái gì Dịch gia rốt cục bỏ tiền ra rồi sao? Cái gì mặc dù ta tin tưởng nhân phẩm của Dịch Nghiêu nhưng cái mớ tập thể thanh minh này hẳn không phải là thủ đoạn của nàng đi? Cái gì thủ đoạn này đơn giản vô cùng ngu xuẩn được không! Cho rằng chúng ta ngu lắm sao! Còn có topic nói rốt cục nhìn thấy được mặt thật của Thời tiểu thư, đơn giản cùng Dịch đại tiểu thư xứng mặt...

Dịch Nghiêu say sưa nhìn các loại đậu đen rau muống kỳ lạ, càng xem tâm tình càng tốt, thỉnh thoảng cười ra tiếng, chọc đến Thời Ngô An nện một cái gối lên ót nàng: “Chị cười cái gì nha, em muốn đi ngủ!” “Cũng mới tám giờ rưỡi, ngủ sớm như vậy làm gì, nhanh sang đây xem trò hay.” Dịch Nghiêu nhặt gối lên ôm vào trong ngực, đưa lưng về phía Thời Ngô An ngoắc ngoắc ngón tay.

“Còn không phải đều là tại chị!” Thời Ngô An nhào qua bám ở trên cổ của nàng: “Nhìn trò hay cái gì nha, cười thành như vậy.” Dịch Nghiêu ném cái gối, lôi kéo Thời Ngô An ngồi yên ở trên chân của mình: “Em xem cái bài viết này, đám ký giả kia đơn giản ngu xuẩn ra khỏi cảnh giới mới.” Thời Ngô An kéo lên đầu bài viết nhìn lại từ đầu, vì vậy khi Túc Như Chi đi lên gọi các nàng xuống ăn cơm, vừa mở cửa đã nhìn thấy hai người dính với nhau, nằm úp sấp trước máy vi tính cười hi hi ha ha như bệnh thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Không xứng

Chương 44 : Không xứng đôi

Vào tháng sáu Dịch Kính Viễn sẽ đi Đức, cho nên trong tháng năm này phải bàn giao công việc, Dịch Nghiêu cả ngày bận rộn không thấy được bóng người. Thời Ngô An ngược lại tự tại, giống như qua rất nhiều năm cuộc sống như thế, mỗi ngày bắt quạ là đưa đón con, hoặc là đi dạo phố với Túc Như Chi một chút. Sau khi Túc gia ra mặt, chuyện của cô với Dịch Nghiêu đã ổn định rất nhiều, đôi khi có ký giả không biết từ nơi nào nhò ra ngăn cô lại, Thời Ngô An dựa theo Túc Như Chi dạy, mỉm cười, gạt đầu, lắc đầu, không nói lời nào. Ký giả có lẽ cũng cảm thấy từ chỗ của cô đào không ra cái gì, từ từ cũng không đi quấy rầy cô nữa.

Lúc xế chiều, Thời Ngô An đi đón Thời Sướng tan học, đến cửa trường học mới nhớ tới Thời Sướng nói cô giáo muốn bọn họ ở ngày quốc tế thiếu nhi biểu diễn tiết mục, hôm nay cần phải luyện tập, sẽ ra trễ một lát. Xe dừng ở bãi đỗ, Thời Ngô An đứng dưới tàng cây chờ Thời Sướng.

Đang cúi đầu chơi điện thoại di động, chợt thấy trước mắt dừng lại một người, Thời Ngô An ngẩng đầu lên, hơi nhíu mày: “Khang Từ?” Khang Từ ôm hai cánh tay, nghiêng cằm liếc nhìn cô, cười lạnh nói: “Thời tiểu thư, cuộc sống của cô trôi qua không tệ lắm a, xảy ra chuyện lớn như vậy cô cũng như không biết gì cả, xem ra Dịch Nghiêu bảo vệ cô rất tốt?”

Thời Ngô An không biết nàng có ý gì, cũng không biết nàng có mục đích gì, định không để ý tới nàng, xoay người đến dưới một tàng cây khác. Khang Từ theo sau, khí thế hung hăng nhìn chăm chăm cô, Thời Ngô An có chút bất đắc dĩ: “Rốt cuộc cô muốn cái gì?” Khang Từ cắn răng nói: “Anh của tôi đã trở về thành phố Y.” Thời Ngô An nghe nàng nhắc tới Khang Diệu, có chút ngần ra, kể từ sau ngày ly hôn đó, dường như hồi lâu cô không có nhìn thấy hắn.

“Nga, tôi biết.” Thời Ngô An cúi đầu, nhẹ nhàng nói một câu. Khang Từ thấy thái độ này của cô, lập tức nổi giận “Thời Ngô An! Cô có thể vô tình như vậy sao? Anh của tôi yêu cô như vậy, vì cô bỏ ra nhiều như vậy, cô cư nhiên có thái độ này?” Thời Ngô An quay đầu đi, cười một cái: “Cô muốn tôi có thái độ gì? Roi vài giọt nước mắt, sám hối mấy câu, nói vài tiếng xin lỗi? Khang Từ, nếu như tôi thật như vậy, không phải là cô lại cảm thấy tôi quá làm bộ làm tịch sao?”

Khang Từ cứng họng, mặc dù nàng rất muốn phản bác, nhưng đúng là nếu Thời Ngô An thật như vậy, nàng quả thật cũng sẽ có loại thái độ đó. Thời Ngô An thờ dãi: “Tôi quả thật rất xin lỗi Khang Diệu, nhưng mà, chuyện cho tới bây giờ, lại có thể làm sao đây? Những gì anh ấy muốn tôi đã cho một người khác, tôi không phải là tình thánh, không có biện pháp làm được lương toàn kỳ mỹ. Nếu đã làm thương tổn một người, cũng không cần thương tổn thêm một người khác, cái gì không quá quyết, có lúc thật có thể hại chết người.”

Khang Từ trầm mặc, Thời Ngô An ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng bật cười: “Thật ra thì cô thích a Nghiêu đi?” Khang Từ trầm mặc như trước, không

thừa nhận cũng không phủ nhận, Thời Ngô An nghiêng đầu, bản thân tự nói tiếp: “Có lúc, loại cảm giác này vẫn rất chuẩn. Khi đó ở phòng làm việc của a Nghiêu, ánh mắt của cô nhìn tôi có điểm không đúng, thêm vào phản ứng của cô, tôi cơ hồ có thể kết luận, cô nhất định đối với nàng...”

“Thời Ngô An.” Khang Từ đột nhiên mở miệng, Thời Ngô An tự giác dừng lại, Khang Từ cười lạnh: “Cô vẫn luôn tự cho là đúng như vậy đi? Năm đó tự cho là đúng có thể cho Thời Sướng cuộc sống tốt hơn mà gả cho anh tôi, nhưng chưa từng làm hết trách nhiệm của một người vợ. Bây giờ cô cho là tìm được chân ái, liền một cước đá văng anh tôi ra, dùng chiêu bài nguy trang cái gì không muốn tổn thương thêm một người. Thời Ngô An, Dịch Nghiêu không có bị cô thương tổn qua sao? Khác không nói, bây giờ chỉ nói vết sẹo trên trán nàng, là ai ban tặng?”

Sắc mặt Thời Ngô An có chút trắng bệch, Khang Từ từng bước một tiến tới gần cô: “Cô bây giờ cũng là tự cho là đúng nha, tôi thích nàng thì thế nào? Có quan hệ gì với cô sao? Thời Ngô An, hết thấy những thứ cô có thể dựa vào, cũng bắt quá là vì nàng đối với cô một mối tình thâm thiết. Nhưng là, cô thật xứng với nó sao? Cho tới bây giờ cô chỉ biết núp ở phía sau người khác, cùng anh tôi cũng như vậy, cùng Dịch Nghiêu cũng như vậy. Nàng là thiên chi kiêu nữ, lại bị cô kéo xuống, Thời Ngô An, cô nên rõ ràng, không có cô, Dịch Nghiêu sẽ sống tốt hơn!”

“Thành thật mà nói, tôi tới tìm cô chính là vì nói những lời nói này, bên cạnh cô luôn có người của Dịch gia, tôi thật vất vả mới có được cơ hội này đây.” Khang Từ khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Không cần bởi vì nàng trân trọng cô, mà liền cho là mình là khối bảo. Thời Ngô An, cô đại khái chỉ là điểm nhơ lớn nhất trong cuộc đời của nàng.”

Khang Từ xoay người đi, Thời Ngô An ngây ngô đứng thẳng không biết đang suy nghĩ gì, sắc mặt vô cùng khó coi. Thời Sướng vác cặp sách chạy tới, ôm lấy bắp đùi của cô: “Mami mami!” Thời Ngô An có chút sững sờ, ngồi chồm hóm xuống sờ sờ đầu của Thời Sướng, cô bé nghênh cằm hỏi cô: “Cái người mới vừa rồi có phải là cô cô hay không nha? Có phải cô cô lại khi dễ mami nữa không, con sẽ nói daddy đi báo thù!”

“Bảo bảo nhìn lầm rồi a.” Thời Ngô An ôm lấy Thời Sướng: “Chúng ta về nhà đi.” Thời Sướng dạ một tiếng, ngo ngoáy ở trong lòng cô, Thời Ngô An thả Thời Sướng xuống đất, vuốt vuốt cái đầu nắm đông cô: “Sao thế? Nhích tới nhích lui.” Thời Sướng ngược đầu nhìn cô, rất nghiêm túc nói: “Lần trước nàng tới đón bảo bảo, nói bảo bảo đã trưởng thành, không thể luôn để cho mami ẵm, mami sẽ mệt! Mami, bảo bảo tự mình đi, không muốn ẵm nữa.”

“Nàng” trong miệng Thời Sướng là ai, Thời Ngô An đương nhiên biết, cô có chút thất thần, trong đầu một hồi nhớ tới Dịch Nghiêu đối với cô thật là tốt, một hồi nhớ tới những lời Khang Từ nói. Thời Sướng lôi kéo tay Thời Ngô An đi về phía chiếc xe, cũng giống như thường ngày bô bô nói chuyện lý thú giữa cô bé với các bạn nhỏ khác, chẳng qua là lần này Thời Ngô An không giống như ngày thường trao đổi, phụ họa với cô bé, chỉ một mình phát ngốc.

“Nga nga nga, khúc hạc hướng thiên ca. Bạch mao phủ lục thủy, hồng chương bát thanh ba.”* Thời Sướng ngồi ở trong xe, vừa vỗ tay vừa đọc thơ, bình thường đọc xong rồi Thời Ngô An sẽ khen Thời Sướng đôi câu, lần này cũng chỉ có một mình Thời Sướng tự ngau tự nhạc*. Thời Ngô An nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, Thời Sướng cảm thấy cô có chút kỳ quái, không dám quấy rầy, cùng tài xế tiểu Trịnh trò chuyện: “Chú Trịnh, vừa rồi Sướng Sướng có đọc sai không nha?”

*Bài Vịnh con ngỗng:

Cạp cạp cạp...

Cổ cong hướng lên trời mà hát.

Lông trắng nổi trên mặt nước xanh.

Chân hồng bơi đập tạo sóng trong.

*vui đùa một mình

Tiểu Trịnh là cháu ngoại của lão Ngô, Dịch Trữ đặc biệt mời tới đưa đón Thời Sướng đi học, hai người chung đụng thời gian không ngắn, hơn nữa Thời Sướng vốn miệng ngọt, còn có chút cảm giác như đã quen thuộc, quan hệ giữa hai người vẫn tương đối tốt. “Không sai, Tiểu Sướng Sướng thật giỏi a.” Tiểu Trịnh khen Thời Sướng một câu, cô bé cười lên khanh khách, hăng hái bưng bưng cùng tiểu Trịnh trò chuyện.

Đến cửa Dịch gia, Thời Ngô An với Thời Sướng xuống xe, Tiểu Trịnh lái xe vào nhà để xe. Vừa đúng Dịch Nghiêu từ trong nhà ra ngoài, Thời Sướng tung tăng nhào tới ôm lấy nàng: “Daddy! daddy muốn đi đâu a!” Dịch Nghiêu xoa xoa khuôn mặt nhò nhẩn của Thời Sướng: “Ngoan, daddy còn phải làm việc, con ra chơi với mami đi.”

“Được rồi, vậy tới hôm nay daddy có trở về hay không?” Thời Sướng có chút ủy khuất chu miệng: “Daddy đã thật lâu không có kể chuyện xưa đồ bảo bảo ngủ.” Dịch Nghiêu suy nghĩ một chút, cười nói: “Nếu như lúc daddy trở lại, con còn chưa ngủ thì sẽ kể chuyện xưa cho con nghe có được hay không?” Thời Sướng chớp chớp, lắc đầu một cái: “Không cần, nếu daddy về trễ thì đi ngủ đi, bà nội nói công việc rất cực khổ.”

“Bé ngoan.” Dịch Nghiêu cúi người xuống hôn một cái trên mặt Thời Sướng: “Daddy sẽ trở về sớm.” Thời Sướng dùng sức gật đầu một cái, Dịch Nghiêu liếc mắt nhìn sắc mặt không tốt của Thời Ngô An, nhỏ giọng hỏi Thời Sướng: “Mami của con sao vậy?” Thời Sướng lắc đầu một cái: “Bảo bảo cũng không biết, con từ trong trường học ra ngoài liền thấy mami kỳ kỳ quái quái.”

Dịch Nghiêu lấy điện thoại di động ra nhìn xuống thời gian: “Được rồi, chờ daddy trở lại hãy nói, bảo bảo thay daddy bồi mami đi, trêu chọc mami vui vẻ, có được hay không?” “Được ạ ~!” Thời Sướng nắm chặt quả đấm nhỏ: “Nhất định hoàn thành nhiệm vụ!” Dịch Nghiêu cười vỗ vỗ đầu của cô bé, xoay người chui vào trong xe. Thời Sướng chạy đến trước mặt Thời Ngô An, kéo tay của cô đi vào trong nhà “Mami, con nước xong bảo bảo kể chuyện “Nồng nọc con tìm mẹ” cho mami nghe có được hay không?”

Thời Ngô An cúi đầu, sâu kín toát ra một câu: “Quả thật, không xứng nha...” Thời Sướng tò mò quay đầu lại nhìn cô: “Mami đang nói cái gì nha?”

“Không có gì.” Thời Ngô An siết chặt cái tay nhỏ bé của Thời Sướng: “Hôm nay cô giáo cho bài tập gì?” Thời Sướng thấy mami giống như thay đổi về “bình thường”, cười hi hi khoe khoang: “Không có bài tập, oa ~ cô giáo muốn chúng con hợp ca, tối hôm nay luyện tập ca hát, bảo bảo muốn hát cho ông nội với bà nội nghe!”

“Muốn hát cái gì cho ông nội nghe đây?” Dịch Trữ mới từ vườn hoa ra ngoài, cầm trong tay cây kéo lớn dùng cắt tia hoa cỏ. Thời Sướng cổ ra vẻ thần bí chớp chớp đôi mắt đen láy: “Chờ buổi tối bảo bảo hát, ông nội sẽ biết.” Dịch Trữ để cây kéo sang bên, cọ ngón tay dính bùn đất lên mũi Thời Sướng: “Tiểu quý nha đầu, dám thừa nước đục thả câu với ta.”

Thời Sướng che lỗ mũi kêu to lên: “Ông nội hư! Lần nào đến cũng xài một chiều này!” Dịch Trữ nhin không được cười ha ha: “Lần nào đến cũng xài một chiều này nhưng mà tiểu quý linh tinh con cũng tránh không khỏi nha.” Thời Sướng hừ một tiếng, tức giận xông vào trong nhà: “Bảo bảo muốn nói cho bà nội, ông nội khi dễ bảo bảo, muốn bà nội khi dễ ông nội!”

Dịch Trữ híp mắt, cười lắc đầu một cái: “Nha đầu này, cũng biết thế nào khác chế ta.” Thời Ngô An nhặt cây kéo lớn trên mặt đất lên, đặt ở góc tường: “Ngài với dì cung chiều hư con bé a.” Dịch Trữ phui đất trên tay, cười nói: “Tương Nhã sinh ba tiểu tử thú, ta đây thật vất vả có cháu gái ngoan mà, không cung chiều con bé thì cung chiều ai đây?”

Thời Ngô An cúi đầu siết chặt ngón tay, tâm tình vẫn không tốt hơn: “Chú...” Dịch Trữ chắc một tiếng: “Bây giờ con vẫn còn gọi chú với dì sao?” Thời Ngô An cắn môi dưới, chậm rãi hỏi ra: “Ngài cảm thấy, con có thể xứng với a Nghiêu sao?” Dịch Trữ từ trong túi lấy khăn tay ra, lau bùn đất trên tay, nói: “Lão già này cũng không nói cái gì xứng hay không xứng, sao con lại đột nhiên nghĩ tới cái này? Tiểu An nha, có người nào nói cái gì với con sao?”

Thời Ngô An lắc đầu, trong đầu loạn thành một đống: “Con chỉ là, đột nhiên cảm giác a Nghiêu tốt như vậy, con căn bản không xứng với nàng. A Nghiêu xứng đáng với người tốt hơn...” Dịch Trữ bỏ khăn tay vào lại trong túi, đi tới trước mặt Thời Ngô An vỗ vỗ bả vai của cô: “Suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Con chính là người mà Nghiêu Nghiêu chọn, khi đó Nghiêu Nghiêu cũng đã nói với mẹ của nàng, con là người duy nhất xứng nàng. Có người tốt hơn nữa thì như thế nào? Nghiêu Nghiêu chỉ thích con nha.”

Thời Ngô An cúi đầu không nói lời nào, Dịch Trữ có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Chớ suy nghĩ quá nhiều, thật vất vả mới đi được tới bước này, thật tốt sống qua ngày là được. Tiểu An, có phải trong khoảng thời gian này nhiều chuyện xảy ra quá, bị đè nén? Chờ Nghiêu Nghiêu qua khoảng thời gian bận rộn này, ba sẽ bảo nàng dẫn con đi ra ngoài du ngoạn một chút, thỏa thích giải sầu, chớ để những chuyện cùng những người không liên quan ảnh hưởng tới các con.”

“Không cần, chú, ngách... Ba... Con không có đè nén cái gì, cũng sẽ không loạn tưởng nữa, ba đừng nói cho a Nghiêu biết.” Thời Ngô An xoa xoa mặt, nặn ra một khuôn mặt cười. Dịch Trữ gạt đầu một cái, vừa muốn mở miệng nói, Túc Như Chi hấp tấp vọt tới trước mặt ông: “Lão đầu chết tiệt, ông dám khi dễ cháu gái bảo bối của tôi mà, có phải muốn tạo phản hay không nha!” Dịch Trữ nhin không được muốn tròn mắt, rút rút khóe miệng không nói ra lời.

Beta bộ này mới biết bài A Sanh dạy con vẹt là bài Vịnh con ngỗng =))

Công nhận nhiều khi edit cũng mở mang kiến thức ghê :v

p/s: A Sanh là nvc trong Trọng sinh đế quốc sủng phi :v

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Chương 45 :

Ban đêm khi Dịch Nghiêu về đến nhà, đã hơn một giờ, nàng sợ đánh thức Thời Ngô An, muốn trở về phòng cầm áo ngủ đến phòng khách tắm. Cầm quần áo, nàng nghiêng người dịch chân cho Thời Ngô An, đột nhiên bị ôm cổ: “Chị uống rượu?” Thời Ngô An mơ hồ trừng trừng mắt còn chưa mở ra, mũi người người đánh hơi được mùi rượu trên người Dịch Nghiêu.

“Nói chuyện về một miếng đất, tối nay xã giao một chút.” Dịch Nghiêu hôn xuống trán của cô: “Tại sao còn chưa ngủ?” Thời Ngô An cọ cọ ở trên người Dịch Nghiêu, buông nàng ra ngồi dậy: “Ngủ không sâu. Chị đi tắm nhanh lên đi, em đi xuống hâm nóng sữa tươi cho chị.” “Không cần.” Dịch Nghiêu kéo cô: “Vón nghĩ là em đang ngủ không muốn quấy rầy, bây giờ, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Nửa đêm nửa hôm, nói chuyện gì?” Thời Ngô An cau mày, không có hứng thú cho lắm “Mấy ngày nay chị bận rộn quá, có chút thời gian còn không nghỉ ngơi.” Dịch Nghiêu bỏ dép bỏ lên giường, ôm người vào trong lòng: “Tôi không mệt. Em nói một chút, hôm nay vì sao không vui?”

Thời Ngô An tựa vào trong ngực nàng, lắc đầu một cái: “Không có.” Dịch Nghiêu chắc một tiếng, cúi đầu hôn cổ của cô: “Có phải mấy ngày nay tôi quá bận rộn, lạnh nhạt với em?” Thời Ngô An nghiêng đầu, ánh mắt nhìn trần nhà có chút trống rỗng: “Không có... Chị đi tắm nhanh lên, ngày mai còn phải đi

làm đây.”

Dịch Nghiêu lật người, đặt Thời Ngô An ở dưới thân, đưa tay vuốt mặt của cô “Em có vui hay không, không có ai rõ ràng hơn so với tôi. Ngoan, có chuyện gì không thể nói với tôi sao?” Mắt kiếng của Dịch Nghiêu đã sớm lấy xuống, ánh mắt rất nhu tình, Thời Ngô An nhìn nàng, mũi đau xót, nước mắt theo khóe mắt trượt xuống.

“Ồi chào, tại sao lại khóc nha?” Dịch Nghiêu luống cuống, bay qua nằm ở bên cạnh Thời Ngô An, kéo cô vào trong ngực, dịu dàng an ủi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Em nói cho tôi biết có được không, An An, có chuyện gì chúng ta cùng nhau giải quyết, em đừng khóc.” Thời Ngô An lắc đầu một cái, có chút nức nở nói: “Em không sao mà, thật không có chuyện gì. Toàn thân chị đều là mùi rượu, nhanh lên đi tắm rồi ngủ.”

Dịch Nghiêu bị Thời Ngô An đẩy xuống giường, nàng rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy quần áo vào phòng tắm. Tắm xong sấy khô tóc đi ra ngoài, Thời Ngô An còn chưa ngủ, cô mặc đồ ngủ phong phanh ngồi bên cửa sổ, không nhúc nhích nhìn ra ngoài. Dịch Nghiêu đi tới, Thời Ngô An xê dịch qua bên cạnh một chút, hai người chen nhau trên ghế sa lon.

“Không tin nhiệm tôi như thế nha?” Dịch Nghiêu từ từ mở miệng: “Thật không thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì sao?” Thời Ngô An nghiêng đầu tựa vào bả vai của nàng, nhẹ nhàng lắc đầu một cái: “Thật không có phát sinh chuyện gì, là vấn đề... của bản thân em” Dịch Nghiêu mím môi, chân mày nhăn thật chặt, Thời Ngô An nắm tay của nàng lắc lắc.

Dịch Nghiêu thở dài: “Ba nói qua thời gian bận rộn này, bảo tôi dẫn em đi ra ngoài du ngoạn một chút. Mới đầu tôi còn không hiểu ba có ý gì, bây giờ mới biết. Thật xin lỗi, Ngô An, tôi đã đáp ứng bác trai sẽ không để cho em bị ủy khuất, bây giờ lại...” “A Nghiêu.” Thời Ngô An nhẹ giọng cắt đứt lời của nàng: “Chị không cần phải như vậy, chị đối với em đã tốt lắm, em đã nói đây là vấn đề của chính em. Chị như vậy, em thật sẽ cảm giác mình không xứng với chị.”

“Điểm xuất phát của chúng ta không giống nhau, từ lúc vừa mới bắt đầu, phần tình cảm này vốn cũng không bình đẳng.” Thanh âm Thời Ngô An có chút trầm thấp, ngón tay cái vuốt ve mu bàn tay của Dịch Nghiêu: “Em yêu chị, nhưng lại không thể như chị yêu em nhiều như vậy. Từ trước đến nay, em cũng quá mức như chuyện đương nhiên hưởng thụ chị đối tốt với em, lại quên mất bản thân cũng nên vì chị mà bỏ ra. A Nghiêu, chị không có bất kỳ lỗi lầm nào với em, cho tới nay người nên nói tiếng xin lỗi là em mới đúng.”

Dịch Nghiêu vẫn an tĩnh nghe Thời Ngô An nói chuyện, cho đến khi cô dừng lại, mới hỏi: “Nói xong rồi sao?” Thời Ngô An gật đầu một cái, Dịch Nghiêu ngồi thẳng người, vịn vai Thời Ngô An, rất nghiêm túc mở miệng: “Ngô An, em nghe cho rõ, những lời này tôi chỉ nói một lần, sau này sẽ không nhắc tới nữa. Tôi yêu em, không biết có bao nhiêu yêu, nhưng tôi nguyện ý vì em bỏ ra, đối với em tốt, bất kể đến trình độ nào. Có ít thứ, vốn chính là tôi muốn cho em, vô luận em có muốn hay không, có hưởng thụ hay không, tôi cũng sẽ không cho người khác. Em không cần đau lòng, lại càng không cần cảm thấy có lỗi với tôi, tất cả là tôi cam tâm tình nguyện, tất nhiên là đáng giá, cho dù không đáng giá, đó cũng là lựa chọn của tôi.”

“Nhưng mà...” Thời Ngô An muốn mở miệng, bị Dịch Nghiêu lập tức ôm vào trong lòng, những lời muốn nói toàn bộ đều bị ngăn ở cổ họng. Dịch Nghiêu nhẹ giọng, nhẹ nhàng ở bên tai Thời Ngô An nói nhỏ: “Không có nhưng mà. Từ nhỏ tôi đều không thích cưỡng bách người nào tiếp nhận thứ gì, nhưng mà Ngô An, coi như là tôi cưỡng bách em đi, em nhất định phải tiếp nhận, toàn bộ tình yêu cùng bỏ ra. Bởi vì, trừ em ra, những thứ này tôi cũng sẽ không cho người khác.”

Thời Ngô An run rẩy vươn tay, ôm lấy đầu vai Dịch Nghiêu: “Em cái gì cũng không cho chị được nha, A Nghiêu...” Dịch Nghiêu cười khẽ, vuốt vuốt gáy của cô: “Em cho tôi toàn bộ Thời Ngô An nha. Mặc dù từ nhỏ được gọi là thiên tài cái gì, giống như phong quang vô hạn, muốn cái gì có cái đó. Nhưng mà, tôi cảm giác mình luôn mất thứ gì đó, trừ em ra.”

“Em là thu hoạch lớn nhất trong cuộc đời này của tôi.”

Tài nghệ nói tình thoại của Dịch Nghiêu, Thời Ngô An từ rất sớm liền lãnh hội qua, mặc dù lần nào cũng sẽ e lệ, nhưng trong lòng vẫn rất ngọt ngào, chẳng qua là lần này, dù sao vẫn cảm thấy tim phát đau. Khang Từ nói, cô là điểm nhớ lớn nhất trong đời nàng, nhưng nàng lại nói, cô là thu hoạch lớn nhất của nàng. Thời Ngô An đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, cô ngửi mùi hương trên tóc Dịch Nghiêu, từ từ nhắm hai mắt lại.

Dịch Nghiêu hồi lâu không động, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của Thời Ngô An. Nàng giương mắt nhìn ngoài cửa sổ, bởi vì nàng cùng Dịch Kính Viễn có lúc sẽ vì công việc mà về trễ, Dịch Trữ đặc biệt sai người làm hai hàng đèn đường trong sân. Đèn đường phát ra ánh sáng nhợt nhạt, lại vừa vặn có thể chiếu sáng con đường dưới chân, trong lúc nhất thời Dịch Nghiêu có chút thất thần.

Theo hiểu biết của Dịch Nghiêu đối với Thời Ngô An, cô cũng sẽ không đột nhiên nghĩ đến những thứ vấn đề kỳ quái kia, nhất định là có người nói cái gì với Thời Ngô An. Là ai nói, Dịch Nghiêu cũng không quan tâm, bởi vì cái đó cũng không quan trọng, quan trọng là trong tâm của Thời Ngô An quả thật có một gút mắc, nếu không cũng sẽ không bởi vì mấy câu nói của người khác mà suy nghĩ lung tung nhiều như vậy. Bất quá, đối phương hiển nhiên là cố ý, đối với người cố ý làm cho Thời Ngô An không vui, trước giờ Dịch Nghiêu đều không ngại tốn công phu đối phó.

Dịch Nghiêu rón rén ôm Thời Ngô An lên giường, đắp kín mền cho cô, sau đó đi đến thư phòng. Chuông điện thoại hồi lâu mới được nhận, Giang Trùng quả thực tức không chịu được “Đại tỷ, trước khi ngài muốn gọi điện thoại có thể xem trước thời gian một chút được không? Sắp ba giờ sáng, hơn một giờ tôi mới về đến nhà, vừa mới ngủ thì ngài cứ làm phiền người khác như vậy có được hay không? Tôi thật rất muốn báo cảnh sát bắt ngài a.”

Dịch Nghiêu mặt vô biểu tình “Có chuyện muốn nói với cô.” Giang Trùng ở đầu điện thoại bên kia liếc mắt: “Chuyện làm ăn không phải đã nói thỏa đáng rồi sao? Tôi đến một phần lợi cũng không có, toàn bộ để hết cho cô.” Dịch Nghiêu rót ly nước, ngồi ở trên ghế mở máy vi tính lên “Đêm hôm khuya khoắt ai muốn nói chuyện làm ăn với cô.”

“Cô cũng biết là đêm khuya nha!” Giang Trùng rốt cuộc nhìn không được nổi đóa “Có chuyện gì nói mau, tôi muốn ngủ.” Dịch Nghiêu lên mạng tra xét lịch trình du lịch trong nước, nhanh chóng xem, còn không quên phân tâm nói chuyện với Giang Trùng: “Cho tôi mượn vợ yêu của cô dùng một chút.”

Giang Trùng một hồi lâu không lên tiếng. Dịch Nghiêu còn tưởng rằng cô đã cúp điện thoại, vừa mới chuẩn bị nắm điện thoại di động nhìn một chút, Giang Trùng cắn răng toát ra một câu: “Vợ bạn, không thể động.”

Dịch Nghiêu im lặng “Cô nghĩ đi đâu vậy? Tâm tình của Ngô An không tốt lắm, luôn nói những thứ linh tinh, hỏi nàng thế nào cũng không nói. Có thời gian cô bảo Sở Ca hẹn nàng đi ra ngoài, tâm sự rõ ràng với nàng một chút.” Giang Trùng ngáp một cái, rầm rì hai tiếng: “Hai người suốt ngày lộn xộn, cả ngày lằng nhằng, không phải chuyện này chính là chuyện kia, mãi không dứt.”

“Cô nói nhảm nhiều như vậy ư?” Dịch Nghiêu click chuột mấy cái, đóng máy lại. Giang Trùng liên tục ngáp dài, hữu khí vô lực đáp ứng: “Được, tôi biết rồi, tôi sẽ nói với Sở Ca.” Dịch Nghiêu ừ một tiếng, liền cúp điện thoại.

Giang Trùng ngáp dài trở lại phòng ngủ, tựa như cá chết phóng lên giường. “Nói điện thoại xong rồi thì mau đi ngủ.” Ngụy Sở Ca dùng chân đá đá cô, Giang Trùng lăn qua, ôm lấy Ngụy Sở Ca “Sao em còn chưa ngủ à?” Ngụy Sở Ca siết chặt mặt của cô “Không phải chờ chị sao, mau ngủ đi.”

“Đừng rồi.” Giang Trùng nghiêng đầu, hip mắt nhìn Ngụy Sở Ca “Dịch Nghiêu bảo nếu em có thời gian thì hẹn Tiểu An đi ra ngoài, hình như Tiểu An nàng không tốt lắm, em với nàng tâm sự rõ ràng một chút.” Ngụy Sở Ca đưa tay xoa xoa mắt, ngáp một cái “Gần đây quả thật cũng không có cùng Tiểu An đi ra ngoài, được, em biết, mau ngủ đi, thức dậy sẽ hẹn Tiểu An ra ngoài.”

Giang Trùng đưa tay tắt đèn ngủ đầu giường, ôm Ngụy Sở Ca thật chặt: “Vợ yêu, chúng ta mau chóng xử lý tốt mọi chuyện, tháng bảy liền kết hôn, có được hay không?” “Ừ? Có phải nhanh quá hay không, mới vừa đính hôn không bao lâu đây.” Ngụy Sở Ca nhắm mắt lại, ở trong bóng đêm tâm tình bình tĩnh ngược lại không có buồn ngủ.

“Đính hôn không phải là vì kết hôn sao?” Giang Trùng hăng hái thao thao bất tuyệt “Tôi cũng đều lên kế hoạch xong hết rồi, trong vòng hai tháng giải quyết tất cả, bao gồm trùng tu khu Biệt thự số 7. Sau đó nha, chúng ta mau chóng kết hôn, trở lại mở triển lãm tranh cho em, chúng ta còn có thể du lịch thế giới nữa. Chờ chơi đủ rồi sẽ trở lại dưỡng lão, như thế nào?”

Ngụy Sở Ca nhắm hai mắt cười ra tiếng “Kế hoạch tốt như vậy, cũng đừng kế hoạch rồi lại không cần nổi biến hóa nha.” Giang Trùng hôn một cái ở trên mặt nàng, đặc ý nói: “Cho dù có biến hóa, chuyện tôi đáp ứng với em, toàn bộ đều sẽ thực hiện được.” Ngụy Sở Ca gật đầu một cái: “Tốt, chỉ cần ở cùng nhau, như thế nào đều tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Chương 46:

Ngụy Sở Ca hẹn Thời Ngô An ở một quán cà phê các nàng thường tới, khi nàng đến Thời Ngô An còn chưa tới, đi tới chỗ thường ngồi dựa vào cửa sổ, lại thấy nơi đó đã có người. Ngụy Sở Ca đang định tìm chỗ khác, đột nhiên cảm thấy người ngồi một mình ở bàn đó có chút quen thuộc, nàng đi tới gần nhìn người kia: “Thư ký Tần?”

Tần Văn ngẩng đầu, thần sắc có chút bối rối: “A... Ngụy tiểu thư.” Ngụy Sở Ca ngồi ở đối diện Tần Văn, cười nói: “Hơn hai tháng trước liền nghe Giang Trùng nói chị từ chức về nhà kết hôn, tại sao lại đột nhiên trở lại đây? Đúng rồi, cần bổ sung một câu tân hôn vui vẻ.” Sắc mặt Tần Văn không tốt lắm, miễn cưỡng cười cười: “Cám ơn... Bất quá, tôi đã ly hôn.”

“Ly hôn?” Ngụy Sở Ca có chút kinh ngạc, mới kết hôn hai tháng liền ly hôn, có thể quá nhanh hay không? Tần Văn không lên tiếng, bụng cà phê lên nhấp một ngụm, cười nói sang chuyện khác: “Tôi cũng phải bổ sung một câu, Ngụy tiểu thư cùng Giang tổng đính hôn vui vẻ.” Ngụy Sở Ca nói cảm ơn, thấy tâm tình Tần Văn quả thật không tốt, cũng không có tiếp tục trò chuyện với nàng.

Thời Ngô An đi vào quán cà phê, thoáng nhìn một cái liền thấy đến Ngụy Sở Ca đang ngồi ở vị trí cũ, đối diện nàng là một cô gái tóc dài, Thời Ngô An còn tưởng rằng là Giang Trùng, đi vào mới phát hiện là Tần Văn. “Chị Tần, chị trở về lúc nào?” Thời Ngô An có chút kinh ngạc, Tần Văn cười với cô: “Đã lâu không gặp a, lão bản nướng*...”

*vợ sếp

“Lão bản nướng” Thời Ngô An biết cách xưng hô này là Tần Văn với Thành Nhai gọi ra khi vui đùa, nhưng lại là lần đầu tiên nghe Tần Văn trực tiếp gọi ra như vậy, nhin không được đồ mặt: “Đã lâu không gặp... chị Tần đừng gọi em như vậy, gọi Tiểu An là được.” Tần Văn gật đầu một cái, cũng không nói thêm.

“Sau khi chị Tần đi trợ lý của anh hai vẫn kiêm nhiệm công việc thư ký, mấy ngày nữa anh hai sẽ phải đi Đức, trợ lý cũng theo cùng đi. A Nghiêu gần đây bởi vì chuyện thư ký cũng sắp đi rồi, nếu chị Tần đã trở lại, vậy liền đi Dịch thị đi, A Nghiêu nàng nhất định sẽ rất cao hứng.” Thời Ngô An vừa kêu người mang tới ít đồ, vừa nói với Tần Văn.

Tần Văn cắn môi dưới suy nghĩ một lát, nhẹ giọng hỏi: “Tịch Căn Chi bây giờ... Vẫn còn ở công ty sao?” Thời Ngô An biết đến chuyện của Tần Văn cùng

Tịch Cẩn Chi, cô biết Tịch Cẩn Chi thích Tần Văn thật nhiều năm, nhưng Tần Văn vẫn kết hôn. Thời Ngô An cho là Tần Văn sợ thấy Tịch Cẩn Chi sẽ lúng túng, liền thành thật trả lời: “Luật sư Tịch sau khi ở hôn lễ của chị trở về, liền xin từ chức, nói muốn đi du lịch giải sầu. Anh hai cảm thấy nàng là một nhân tài, không muốn buông tay, nên tài trợ chi phí cho nàng đi Pháp tiến tu, cũng thuận tiện cho nàng giải sầu, luật sư Tịch đã đi Pháp rồi.”

Tần Văn nghe Thời Ngô An nói, vẻ mặt có chút khó lòng, giống như thổi phào nhẹ nhõm, lại giống như có chút mất mát. Thời Ngô An thấy Tần Văn không nói lời nào, sợ cô suy nghĩ nhiều chuyện lại thương tâm, liền vội vàng đổi chủ đề: “Chị Tần, lúc chị từ chức không phải nói sẽ không trở lại sao? Thế nào đột nhiên lại trở về?”

“Tôi ly hôn, trong nhà luôn luôn âm ỉ, có chút phiền, lại không có chỗ khác để đi, nên trở lại đây.” Giọng nói của Tần Văn nhàn nhạt, thậm chí còn cười: “Tôi còn chưa tìm được việc làm đây, nếu như Đại tiểu thư còn cần tôi, vậy tôi trở về giúp nàng là được.” Thời Ngô An cảm thấy Tần Văn có chút kỳ quái, muốn hỏi một chút tại sao nhanh như vậy liền ly hôn, lại cảm thấy đây là chuyện riêng nhà người ta, nên không nói gì nữa.

Ngồi một lát, Tần Văn đứng lên: “Tiểu An, tôi vừa trở về không lâu, đồ đạc còn chưa sắp xếp xong, đi về trước. Quay về em nói với Đại tiểu thư một tiếng, tôi lúc nào cũng có thể đi làm.” “Được, chị Tần gặp lại sau.” Thời Ngô An hướng Tần Văn phất tay một cái, Tần Văn gật đầu, lại gật đầu báo Ngụy Sở Ca cho biết một tiếng, cầm túi đi.

Thời Ngô An ăn bánh, lâu lâu một câu: “Cũng không biết nàng nghĩ như thế nào, rõ ràng không thích tên đàn ông kia, còn muốn gả cho hắn, có lẽ cũng là lý do nhanh như vậy đã ly hôn.” Ngụy Sở Ca không có hứng thú đối với chuyện của Tần Văn, nàng cũng không quên mục đích lần này hẹn Thời Ngô An ra.

“Tiểu An, chúng ta thật lâu không có ra ngoài tán gẫu, gần đây cậu thế nào?” Ngụy Sở Ca đang cầm cái ly, giống như rất tùy ý hỏi một câu. Thời Ngô An cúi đầu ăn bánh, cũng rất tùy ý trả lời nàng: “Rất tốt nha.” Ngụy Sở Ca cắn ống hút nước trái cây, suy nghĩ muốn thế nào bẫy Thời Ngô An nói ra.

Cho đến Thời Ngô An ăn xong rồi cả khối bánh, Ngụy Sở Ca vẫn còn đang cắn ống hút ngăn người, Thời Ngô An đưa tay quơ quơ ở trước mặt nàng: “Uy, Sở Ca, hôm nay cậu thế nào lại an tĩnh như vậy?” Ngụy Sở Ca lấy lại tinh thần, nửa ngày nghĩ không ra biện pháp, nàng quyết định trực tiếp hỏi: “Tiểu An, giữa cậu và Dịch Nghiêu, có phải xảy ra vấn đề gì hay không?”

Sắc mặt Thời Ngô An đổi một chút, sau đó kéo cái bánh của Ngụy Sở Ca đến trước mặt mình, tiếp tục cúi đầu ăn: “Không có.” Ngụy Sở Ca đặt ly nước trái cây xuống, nâng má nhìn cô: “Tiểu An, mình cũng thấy cậu biến sắc. Mình biết, coi như là giữa người yêu với nhau, cũng có một số việc không thể nói. Cho nên, lúc này liền cần bạn thân ra tay, hơn nữa mình đã có tên Giang Trùng ngu ngốc kia, sẽ không đào góc tường* của cậu.”

*lợi dụng sơ hở xen giữa vào mối quan hệ

“Khang Từ nói mình không xứng với A Nghiêu, sẽ trở thành điểm nhor lớn nhất của nàng, mình cảm thấy cô ta nói rất có lý.” Không biết là lời khuyên của Ngụy Sở Ca đột nhiên có tác dụng, hay là hiện tại Thời Ngô An không kiềm được, cứ như vậy đang hoàng khai báo. Ngụy Sở Ca cười: “Tiểu An, Dịch Nghiêu đối với cậu tốt như vậy, cảm giác tự ti này của cậu là từ đâu tới nha?”

Thời Ngô An cũng không ăn bánh nữa, cầm nữa, cúi mặt, một bộ dáng vẻ rất yếu ớt: “Cũng chính bởi vì A Nghiêu đối với mình quá tốt, nên mình mới phát giác được, Khang Từ nói rất đúng nha. Sở Ca, thật ra thì cái gì cậu cũng đều không cần phải nói, mình biết, cậu hẹn mình ra ngoài tám phần chính là ý tứ của A Nghiêu. Ủ, cái gì mình cũng hiểu, cũng biết A Nghiêu rất yêu mình, nhưng mà... A Nghiêu rất ưu tú là sự thật, mình không xứng với A Nghiêu, cũng là sự thật.”

Ngụy Sở Ca thở dài một cái, rút ra khăn giấy lau bọt dính trên khóe miệng của Thời Ngô An: “Thật ra thì ở phương diện khác chúng ta thật giống nhau, tỷ như cảm giác an toàn. Thật ra, trước kia mình cũng sẽ thường bởi vì tình cảm của mình và Giang Trùng mà khổ não, bởi vì Giang Tịnh nha. Thành thật mà nói, mình biết Giang Trùng sẽ không thích nàng, nhưng cũng là không nhận được để ý.”

“Nhưng mà sau này mình lại phát hiện, bản thân thật rất ngu xuẩn. Giang Trùng đây, mặc dù thoát nhìn có vẻ khó kiềm chế nàng, nhưng tâm tư thật ra lại đặc biệt tinh tế tỉ mỉ, nếu không cũng sẽ không thể thâm tóm được Hưng Thịnh. Tâm tình của mình, nàng cũng có thể rất nhanh nhận ra, nhưng mà nàng cũng không biết nên làm thế nào, vẫn bên cạnh mình, một tác cũng không rời. Mới ban đầu mình rất phiền, cảm thấy nàng quá ngốc, sau mới hiểu được, mình mới chính là kẻ ngu ngốc. Bởi vì vô luận mình có để ý bao nhiêu, có giằng vò bao nhiêu, người bị tổn thương, cũng chỉ có nàng.” Ngụy Sở Ca thấp giọng cười: “Chính cậu suy nghĩ thật kỹ đi, Tiểu An, cậu suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng người thống khổ nhất không phải là cậu, mà là người lập tức cảm giác được cậu có cái gì không đúng, lại không dám tự tiện làm gì, chỉ có thể để cho mình tới thăm dò chút ý của người kia.

Giọng nói của Ngụy Sở Ca không lớn, lại từng chữ từng câu đập vào trong lòng Thời Ngô An. Ngụy Sở Ca thấy cô như có điều suy nghĩ, nhẹ nhàng thêm một mũi lửa “Cậu biết việc Giang Trùng với Dịch Nghiêu gần đây đang dự định mua một miếng đất đi? Giang Trùng nói với mình, Đại tiểu thư của tập đoàn Huệ Dương đó, đối với Dịch Nghiêu rất ân cần. Tiểu An, đó là một người phụ nữ một chút cũng không kém cỏi so với Dịch Nghiêu, nếu cậu luôn cảm thấy không xứng với Dịch Nghiêu, không bằng làm bà mai, tác hợp cho hai người bọn họ đi, vị Trần tiểu thư đó nhất định sẽ cảm tạ cậu.”

“Trần tiểu thư? Cái quý gì?” Sự chú ý của Thời Ngô An lập tức bị dời đi, Ngụy Sở Ca liếc cô một cái: “Khách quen của kênh TV tài chính và kinh tế cùng báo chí, Trần Thanh Kỳ - con gái một của Trần Thiên Thái chủ tịch tập đoàn Huệ Dương. Mặc dù Dịch Nghiêu nhà cậu rất lợi hại, nhưng không quá phổ trương nên danh tiếng ở giới kinh doanh trong thành phố X khẳng định không sánh bằng Trần Thanh Kỳ. Còn có a, người ta cũng không phải là quý gì, là mỹ nữ, đại mỹ nữ nha. Nga, còn có thể là tình địch của cậu.”

Cả người Thời Ngô An cũng rối loạn: “Sở Ca, cậu rốt cuộc là đến để an ủi mình, hay là tới đá kích mình đây?” Ngụy Sở Ca nhàn hạ liếc cô một cái, ha ha cười nói: “Tiền cũng được mà lùi cũng được, mình đây là cho cậu hai đề nghị tốt để lựa chọn, đá kích cậu chỗ nào?” Thời Ngô An trừng nàng: “Ồ đâu ra hai đề nghị tốt!”

“Thứ nhất, thật tốt chung sống với Dịch đại tiểu thư, đừng có suy nghĩ lung tung nữa. Thứ hai, nhanh chóng nhượng lại Dịch đại tiểu thư cho người khác,

đờ phải hôm nay không xứng, ngày mai không yêu nổi.” Ánh mắt xem thường của Ngụy Sở Ca sắp lật tới trần nhà, Thòi Ngô An rầm rì một tiếng, đứng dậy: “Minh đi về, ở cùng với cậu thế nào cũng bị cậu làm cho tức chết.”

Ngụy Sở Ca nhìn cô, bụng nước trái cây lên hút một hơi, chậm rãi nói: “Minh kiến nghị với cậu cái này a, đi mua mấy tờ báo kinh tế tài chính, hoặc là về nhà lên mạng tìm một chút, nghiên cứu tin tức của tình địch đang hoàng. Nếu không, xem chừng cậu còn chưa suy nghĩ xong, Trần tiểu thư người ta đã chủ động ra tay thì làm sao bây giờ? Chắc chắn, vô luận là EQ hay là IQ, Tiểu An cậu cũng bị người ta nghiền áp hoàn toàn đây.”

Thòi Ngô An không có đề ý nằng, thờ phi phò đi, Ngụy Sở Ca cười đắc ý, lấy điện thoại di động ra bấm số: “Uy, làm việc xong chưa? Tới đón em đi.” Cúp điện thoại, Ngụy Sở Ca vươn thẳng người, thừa dịp nhảm chán lại kêu thêm phần điểm tâm ngọt, tâm tình phá lệ rực rỡ. Nhiều nhất thì còn một tháng sẽ hoàn toàn giải thoát đây.

Nói đến Thòi Ngô An, sau khi tức giận rời khỏi quán cà phê, tràn đầy không mục đích đi về phía trước. Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đứng ở dưới tàng cây ven đường, lấy điện thoại di động ra lên mạng. Gõ vào bốn chữ tập đoàn Huệ Dương, Baidu lập tức hiện lên một đồng lớn tin tức, Thòi Ngô An chọn tài liệu về Trần Thanh Kỳ nhìn, dứt khoát trực tiếp tìm về Trần Thanh Kỳ.

Mở hình ảnh trên Baidu ra, Thòi Ngô An cẩn thận xem. Ngụy Sở Ca nói không sai, cô gái trong hình đúng là một đại mỹ nhân, ở bất đồng trường hợp, đối mặt với bất đồng người, cũng treo hoàn mỹ mỉm cười, từ trong hình cũng có thể nhìn ra nằng khí tràn cường đại cũng không bèn nhộn. Thòi Ngô An nhủ mi, Trần Thanh Kỳ phải là một người rất dễ dàng khiến cho lòng người sinh hảo cảm, chẳng qua là vừa nghĩ tới nằng có thể là “tình địch” của mình, cả người Thòi Ngô An liền không ổn, hận không thể về mấy vạch trên mặt nằng!

Không được tự nhiên nhét điện thoại vào trong túi, Thòi Ngô An mới vừa ngẩng đầu, đã bị Dịch Hiên không biết lúc nào thì xuất hiện ở trước mặt cô làm cho giật mình. “A Hiên tại sao lại ở chỗ này?” Thòi Ngô An ôm ngực, nhìn chăm chăm Dịch Hiên, Dịch Hiên sờ sờ gáy, mặt không giải thích được: “Em mới từ trường học ra ngoài, quên mang ví tiền nên muốn đi trở về, thấy có người giống như chị Tiểu An, nên tới đây nha.”

Thòi Ngô An nhìn xuống dục vọng muốn trợn mắt, móc ra tờ một trăm đồng kín đáo đưa cho Dịch Hiên: “Vừa đúng, A Hiên cậu trở về nói cho Đại tiểu thư nhà cậu biết, chị Tần đã ly hôn, vừa trở về thành phố X, chị Tần nói có thể trở về Dịch thị giúp một tay, bảo nằng không cần quan tâm đến chuyện tuyên thư ký mới nữa.” Nói xong liền xoay người rời đi, Dịch Hiên ở phía sau ngáo ngáo kêu: “Chị đi đâu vậy nha?” “Về nhà mẹ đẻ!” Thòi Ngô An trả lời một câu, cảm giác mình thật cũng nên tỉnh táo suy tư một chút.

“Trở về nhà mẹ đẻ cái gì nha... Ôi chào? Tần Văn trở lại? Ôi chào! Tần Văn ly hôn!” Dịch Hiên hậu tri hậu giác trợn to hai mắt, vấn đề lệch mũi giờ cái gì ném ra sau đầu, lấy điện thoại di động ra bấm số, điện thoại vừa thông, không đợi bên kia mở miệng, Dịch Hiên liền kêu la: “Tịch đại luật sư, tình nhân của chị đã ly hôn, trở về thành phố X, chị có muốn nhanh chóng kết thúc tiến tu trở về hay không nha!” (A Hiên thật cao thượng =)))

Điện thoại bên kia an tĩnh một lát, Tịch Căn Chi nói câu cảm ơn, ba một tiếng cúp điện thoại. Dịch Hiên nhét điện thoại trở về trong túi, thờ dài: “Tình đầu chết non, tôi chỉ có thể giúp chị đến nơi này... Không đúng nha, về nhà mẹ đẻ là cái ý gì?!” Dịch Hiên cúi đầu nhìn một trăm đồng mình cầm trong tay, trong lòng ngổn ngang.

Baidu là google của Trung Quốc

A Hiên là số ít “giống đực” mình thích trong bhtt :))

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

.bachgiatrang.com/showthread.php?t=2166

Chương 47:

Thòi Ngô An nói về nhà mẹ đẻ, cũng đúng là về nhà mẹ đẻ. Bởi vì không biết sẽ cùng Ngụy Sở Ca cùng nhau tới khi nào, trước đó đã nói Dịch Trữ đi đón Thòi Sướng, Thòi Ngô An cũng không có gì cố kỵ, gọi điện thoại cho Thòi Tuấn Thần, biết được Thòi ba cũng không có ở nhà, ông đã cùng các lão bằng hữu thân mến của ông đi đánh cờ rồi, cô thờ phào nhẹ nhõm, nghe ngang bắt xe trở về Thòi gia.

Thòi Tuấn Thần còn chưa tan việc, trong nhà chỉ có một mình Thòi mẹ, Thòi mẹ mở cửa nhìn thấy là Thòi Ngô An thật đúng là vừa mừng vừa sợ “Tiểu An nha, tại sao con trở về a?” Thòi Ngô An chen vào trong nhà, cười hi hi ôm lấy cánh tay Thòi mẹ “Nhớ mẹ nha, mẹ không muốn gặp con sao?” Thòi mẹ trợn mắt nhìn cô một “Nói ngu ngốc gì đây, mẹ làm sao lại không muốn gặp con?”

Thòi Ngô An lôi kéo Thòi mẹ đi tới phòng khách, ngồi xuống ghế sofa “Thật lâu không có ở nhà, thừa dịp ba không có ở đây, hai mẹ con chúng ta còn có thể tâm sự với nhau nhiều chút.” Thòi mẹ rót ly nước cho cô, ngồi ở bên người cô, đung đung cánh tay của cô “Từ ngày hôm đó, mẹ và anh con cả ngày phiền ba con đây, nếu không ông ấy cũng không đến nỗi cả ngày không dám ở nhà. Lão đầu tử chính là mạnh miệng, con gái của mình, nào có thể

không đau lòng? Đúng rồi, Dịch tiểu thư không cùng con đến sao?”

“Đi với nàng làm gì.” Thời Ngô An lẩm bẩm một câu, Thời mẹ thờ dài nói “Hai đứa con gái quả thật cũng không dễ dàng, nếu đã quyết định, thì thật tốt ở chung đi.” Thời Ngô An không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn đèn treo trên trần nhà, Thời mẹ hoài nghi nhìn cô: “Không phải con cãi nhau với Dịch tiểu thư đi?”

Thời Ngô An có chút không muốn nói về Dịch Nghiêu với Thời mẹ, liền nói sang chuyện khác: “Mẹ, mẹ nói xem, hai người muốn ở chung một chỗ thời gian dài lâu, có phải rất khó hay không đây?” Thời mẹ cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô “Người trẻ tuổi nha, luôn thích suy nghĩ những thứ này. Tiểu An, ở trong biển người mịt mờ này, hai người có thể gặp gỡ yêu nhau vốn đã không dễ dàng, ở chung càng thêm khó a. Nếu gặp được, thì hãy quý trọng thật tốt đi, ba nghìn thế giới phồn hoa như khói, nói không chừng ngày nào đó liền tan đi.”

“Mẹ.” Thời Ngô An nhìn về phía Thời mẹ “Mẹ, những lời hoa mỹ ngôn ngữ này mẹ xem ở đâu ra ?” Thời mẹ liếc cô một cái “Lộn xộn cái gì, mẹ đây là xem được từ trên web, không phải là rất có đạo lý sao?” Thời Ngô An tùy ý gạt đầu một cái, đứng lên: “Mẹ vui vẻ là được rồi, thật lâu không có trở về, mẹ bận rộn đi, tự con xem một chút là được.”

Thời Ngô An bỏ lại Thời mẹ, trực tiếp vào căn phòng trước đây của mình. Bộ cục trong phòng, còn có một chút đồ vật bên trong cũng không thay đổi, cũng còn là bộ dáng ban đầu lúc cô rời đi. Thời Ngô An đưa tay sờ góc bàn, sạch sẽ không có một chút bụi bậm, vừa nhìn chính là thường xuyên được quét dọn. Ánh mắt không khỏi có chút nóng lên, Thời Ngô An thờ dài, đi tới mép giường bỏ vớ cùng áo khoác, chui vào trong chăn nhắm hai mắt lại.

Thời mẹ đẩy cửa ra, cười nói thầm: “Đứa nhỏ này, còn nói muốn nói chuyện với mẹ, trở lại liền ngủ nha.” Thời Ngô An lật người “Con buồn ngủ mà, lát nữa mẹ nhớ gọi con dậy.” Thời mẹ đi tới dịch dịch góc chăn cho cô, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu An, có phải là con với Dịch tiểu thư có mâu thuẫn gì không?”

“Trời ơi à, mẹ đừng có suy nghĩ nhiều, con với A Nghiêu rất tốt.” Thời Ngô An đưa tay từ trong chăn ra, phát phát “Gần trưa rồi, ba với anh hai cũng sắp trở lại, mẹ đi làm con nhanh lên đi, để cho con ngủ một hồi rồi con về.” “Con không ở lại dùng cơm sao?” Thời mẹ hỏi, Thời Ngô An lại phát phát tay “Con sợ ba lại đánh con.”

Thời mẹ liếc mắt, Thời Ngô An đưa chân từ trong chăn ra “Mẹ, khí trời nóng, mẹ cũng nên đổi cho con cái chăn mỏng chút a.” Thời mẹ đưa tay nhéo lỗ tai của cô “Con nhóc thối tha này, đừng tưởng rằng thật vất vả con mới trở về một lần thì mẹ cũng không dám trị con. Con cũng không có quay về đây ở, còn trông nom chăn mỏng chăn dày.”

Thời Ngô An che lỗ tai, lật người nhìn chằm chằm Thời mẹ “Mẹ thật sự động thù sao!” Thời mẹ hừ một tiếng: “Mẹ còn không biết con sao, nếu không có chuyện gì, lúc này con sẽ không trở lại đây. Con không muốn nói mẹ cũng không ép con, nhưng mà con nhớ kỹ cho mẹ, con đã là người trưởng thành, làm cái gì đều phải tự mình đảm đương, không thể vô trách nhiệm mặc kệ mọi chuyện loạn cả lên.”

“Con biết.” Thời Ngô An nằm trên gối hai mắt tròn to “Mẹ cũng nói con là người trưởng thành, con biết giải quyết chuyện của mình như thế nào. Mẹ mau đi ra đi, đừng có cản nhàn con nữa.” Thời mẹ thấy Thời Ngô An như vậy, cũng lười để ý cô, trực tiếp ra khỏi phòng.

Đi tới phòng khách, Thời mẹ chợt nghe tiếng gì kêu lên, theo âm thanh tìm được điện thoại di động của Thời Ngô An nằm trên ghế sofa, bà tiện tay nhận điện thoại. “Dịch Hiên nói em la hét về nhà mẹ đẻ, lại giận dữ cái gì đây?” Đối phương rõ ràng không biết người nghe không phải là chủ nhân điện thoại, trực tiếp nhảy vào vấn đề chính, Thời mẹ nghe mà sùng sờ.

“Tại sao không nói chuyện?” Dịch Nghiêu nhũn mày một chút, đang chuẩn bị bắt đầu kiểu nẫu dễ dành trẻ nhỏ, Thời mẹ chậm rãi nói một câu: “Là Dịch tiểu thư phải không? Tiểu An đang ngủ, tôi là mẹ của nàng.” Dịch Nghiêu trầm mặc một hồi, giọng điệu trở nên có chút quái dị: “A... Bác gái nha, Ngô An nàng... Thật về nhà?”

Thời mẹ ha hả hai tiếng “Đúng nha, hai đứa cãi nhau?” Dịch Nghiêu vội vàng phủ nhận “Không có, nàng chỉ cáu kỉnh một chút.... Như vậy a bác gái, bây giờ con đến đón nàng được không?” Thời mẹ ngẩng đầu nhìn đồng hồ thạch anh treo trên tường, cười híp mắt đáp ứng: “Được a, con tới đi, vừa đúng lúc có thể cùng nhau ăn cơm trưa.”

Vì vậy lúc Thời Ngô An ngủ thẳng một giấc đến tự nhiên tỉnh, Thời mẹ căn bản không có gọi cô dậy. Xoa xoa mắt, hồi tưởng lại bản thân đang ở đâu, phản ứng đầu tiên chính là muốn kêu mẹ, kết quả ngồi dậy thấy Dịch Nghiêu, muốn nói cái gì cũng đều bị ngăn ở cổ họng. Dịch Nghiêu ngồi ở trước bàn đọc sách, trong tay là một cuốn sổ có bìa màu sắc rực rỡ, đang thật cẩn thận lật xem.

“Này!” Thời Ngô An xuống giường, vội vội vàng vàng nhào qua, một tay đoạt lấy cuốn sổ, thờ phỉ phò nhìn Dịch Nghiêu “Tại sao chị lại ở đây! Còn nhìn lên nhật ký của em.” Dịch Nghiêu cúi đầu nhìn đôi chân trần của cô một chút rồi đá dép đang đặt một bên đến chân cô “Mang dép vào hãy nói.” Thời Ngô An bắt đầu đi mang dép vào, nhét quyển nhật ký vào phía dưới gối đầu.

Dịch Nghiêu cười cười, đưa tay đẩy mắt kiếng, dù bận vẫn ung dung nhìn cô “Có cái gì mà khẩn trương, nhật ký của học sinh tiểu học, bên trong đều là chút nhảm chán thôi mà.” “Vậy chị cũng không có thể xâm phạm việc riêng tư của em!” Thời Ngô An nhào lên người nàng, hai tay câu ở cổ của nàng: “Tại sao chị lại ở nhà của em?”

Dịch Nghiêu lấy tay Thời Ngô An xuống, điều chỉnh lại tư thế của cô, để cho cô ngồi trên đùi của mình “Tôi đương nhiên là tới tìm em nha. Được rồi, nói một chút tại sao muốn về nhà mẹ đẻ?” Thời Ngô An vén lại tóc rối, mắt nhìn Dịch Nghiêu “Em còn muốn hỏi chị, tại sao ở đâu cũng có thể kéo vụn đào hoa nha?”

Dịch Nghiêu không hiểu, nhướn mi nhìn cô, Thời Ngô An hừ một tiếng, ngạo kiều hất cằm lên: “Cái vị Trần tiểu thư gì đó, rất là rất xứng với chị nga.” Dịch Nghiêu suy nghĩ một chút “Trần Thanh Kỳ?” Thời Ngô An không lên tiếng, chỉ nặng nề hừ một tiếng, Dịch Nghiêu đơn giản muốn cười ra tiếng “Em nghe ai nói nàng là vụn đào hoa của tôi đây?”

“Sở Ca nói, nàng đối với chị rất ân cần.” Thời Ngộ An bĩu môi, chính là đã nhận định Dịch Nghiêu cùng với Trần tiểu thư có gì đó. Dịch Nghiêu thờ dài, xoay mặt Thời Ngộ An nhìn thẳng mình “Em hãy nghe cho kỹ, nàng quả thật đối với tôi không tệ... Ôi chao, đừng lộn xộn hãy nghe tôi nói hết đã. Nàng rất tốt với tôi là có nguyên nhân, bởi vì nàng bây giờ đang lui tới với Dịch Thuần, sau này nói không chừng sẽ gả vào Dịch gia, kêu tôi một tiếng cô. Hiểu chưa?”

Thời Ngộ An có chút hồ đồ, chớp chớp mắt hỏi Dịch Nghiêu: “Dịch Thuần yêu đương lúc nào vậy?” Dịch Nghiêu trợn mắt “Em không cảm thấy, Dịch Thuần rất ít xuất hiện ở nhà sao?” Thời Ngộ An như thấy chuyện lạ gật đầu một cái, gãi cằm tự hỏi: “Đúng là đã lâu không gặp, em vẫn cho là bởi vì công việc quá bận rộn, không phải lần trước chị nói muốn giao công ty cho A Thuần sao?”

“Tôi cũng bẽ bộn nhiều việc nha, cũng không phải ngày ngày đều về nhà sao?” Dịch Nghiêu không nhịn được cười nhạo “Tiểu tử kia là điển hình của thấy sắc quên nghĩa, lén lút ở bên ngoài mua nhà, tôi còn tưởng rằng hắn tặng cả nhà nữa chứ. Yêu đương thì nói yêu đương, còn che giấu tốt như vậy, nếu như không phải là lần này chúng ta cùng Huệ Dương có hợp tác, Dịch Thuần muốn để cho ta mấy phần lợi, chỉ sợ tôi còn không biết chuyện này đây.”

Thời Ngộ An tựa hồ đã hiểu, từ từ gật đầu một cái “Cho nên, chị với Trần tiểu thư đó thật không có cái gì?”

Dịch Nghiêu nheo mắt lại “Em muốn tôi với nàng có cái gì?” Thời Ngộ An vội vàng phát tay “Không có! Không có gì cả mới phải! Em nói Sở Ca nàng sao lại bẽ chia ra ngoài, thì ra là đào cái hố cho em nhảy nha.” Dịch Nghiêu cũng lười so đo với cô, dòi dề tài “Giang Trường đã bắt đầu chuẩn bị, quyết định tháng bảy này kết hôn với Ngụy Sở Ca.”

“Nhanh như vậy!” Thời Ngộ An có chút kinh ngạc, Dịch Nghiêu gật đầu một cái, cúi đầu nhìn cô: “Nói, em có nghĩ tới việc gả cho tôi hay không?” Thời Ngộ An nghiêng đầu, tựa vào trên vai nàng, ngoài dự liệu của Dịch Nghiêu, gật đầu một cái: “Có a, thật ra thì... Nhưng mà em cảm thấy cuộc sống như thế này cũng tốt vô cùng, hơn nữa em sợ cuối cùng chị lại hối hận nha.”

Dịch Nghiêu đưa tay vuốt tóc Thời Ngộ An, có chút hồ hững nói: “Là em sợ bản thân hối hận đi?” Thời Ngộ An lắc đầu, tâm tình có chút tịch mịch: “Có một số việc cả đời hối hận một lần là đủ rồi, em hối hận đã cùng một chỗ với Khang Diệu, nhưng không hối hận khi ở cùng chị. A Nghiêu, nói thật, em rất... tự ti. Chúng ta bây giờ tạm được nha, nhưng mà chị biết đó, thế giới này rộng lớn như vậy, chị còn có thể gặp rất nhiều người, vạn nhất có một ngày, chị gặp được một người tốt hơn so với em, hoặc là người không có tốt như em nhưng chị lại thích hơn, nên làm cái gì bây giờ?”

Dịch Nghiêu không lên tiếng, Thời Ngộ An vươn ngón tay đâm đâm bụng của nàng “Nếu như thật có ngày đó, em cũng sẽ không trách chị.” Dịch Nghiêu nghiêng đầu hôn trán của cô, thấp giọng hỏi: “Em cũng sẽ không quay đầu bỏ đi đúng không?” Thời Ngộ An miễn cưỡng chấp nhận, Dịch Nghiêu cười khê lên tiếng “Vậy tôi sẽ dùng cả đời chứng minh, cái vạn nhất này sẽ không xuất hiện.”

Thời Ngộ An ngẩng đầu nhìn Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu giống như rất nhẹ nhàng nhún vai một cái “Nghĩ đến việc em đã từng gả cho người khác, tôi thật sự muốn có một cái hôn lễ với em. Vậy, em nói cho tôi biết, em cần bao lâu mới có thể tin tưởng tôi sẽ không thay lòng đổi dạ?” Thời Ngộ An thật nghiêm túc suy tư, từ từ lắc lắc nắm đầm ở trước mắt Dịch Nghiêu “Mười năm”

Người ta nói ba năm đau bảy năm khổ, mười năm mới thành chánh quả, mặc dù đến lúc đó tình yêu có thể đã thăng hoa, không chỉ đơn thuần là tình yêu nữa. Nhưng Thời Ngộ An rất nghiêm túc, muốn cùng Dịch Nghiêu qua cả đời, vô luận có phải là lấy tình yêu làm tiền đề hay không. Dịch Nghiêu đối với thời gian mà Thời Ngộ An vừa nói không có bất kỳ dị nghị gì, đưa tay nắm tay cô “Được, mười năm thì mười năm”

Dịch Nghiêu ở tình huống gì cũng không có nắm chắc cũng có thể chờ mười năm, huống chi bây giờ Thời Ngộ An đang ở bên cạnh nàng, cùng nàng yêu nhau. Bất quá mười năm mà thôi, một cái mười năm trôi qua, còn có rất nhiều cái mười năm nữa, chỉ cần có em ở đây bên cạnh, cả đời cứ như vậy trôi qua cũng rất tốt.

Chương này ngọt muốn xỉu đường luôn =)))

s://.facebook.com/bachgiatrang.6969/

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chương 48:

Hai người ở trong phòng của Thời Ngộ An tì tì em em một hồi, Thời mẹ rốt cục nhìn không được đi gõ cửa “Đi ra ăn cơm!” Thời Ngộ An đáp một câu biết rồi, cầm dây buộc tóc đặt trên bàn tùy tiện cột tóc rồi lôi kéo tay Dịch Nghiêu ra khỏi phòng. Nhớ tới chuyện lần trước, trong lòng Thời Ngộ An vẫn còn sợ hãi, không nhịn được nói với Dịch Nghiêu: “Hôm nay nếu chị còn ngu ngốc như vậy nữa thì tự mình trở về đi thôi. Lần trước ánh mắt hận không thể ăn tươi em của Túc lão gia từ kia đến giờ em vẫn còn nhớ đây. Chị xem vết sẹo trên trán kia của chị còn chưa có mờ đi, lại một cái nữa thì thật khó

coi.”

Dịch Nghiêu dè tay Thời Ngô An đang muốn mở cửa lại, cười đẩy cô tựa vào trên cửa, đưa tay nâng cằm của cô “Đường như em rất để ý vết sẹo trên trán này của tôi thì phải?” Thời Ngô An liếc nàng “Nó lúc nào cũng đang nhắc nhở em cố nào vô năng, không có bảo vệ chị thật tốt, Dịch đại tiểu thư của em.” Dịch Nghiêu nhướn mi, tiến tới hôn một cái trên môi của cô “Em muốn bảo vệ tôi?”

“Lúc đầu là không muốn chị bị thương vì em” Thời Ngô An ngừng một chút, nhếch môi cười “Bất quá nói thật, mặc dù đưa đầu nhận cái gạt tàn thuốc là thật ngu xuẩn, nhưng mà trong lòng em vẫn đặc biệt cảm động, cảm ơn chị.” “Cảm ơn tôi làm gì.” Thời Ngô An mở miệng một tiếng ngu xuẩn, Dịch Nghiêu có chút mất hứng, Thời Ngô An nhón chân tới bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn chị yêu em a.”

Dịch Nghiêu cúi mặt, khoe miệng hơi cong lên, Thời Ngô An bịu môi hôn một cái ở trên mặt nàng “Em đói bụng, chúng ta đi ra ăn cơm đi?” Dịch Nghiêu gạt đầu một cái, Thời Ngô An xoay người mở cửa, Dịch Nghiêu từ phía sau ôm cô, thở ra hơi thở rơi ở bên tai Thời Ngô An, nhột một chút. “Không cần cảm ơn, nên.” Dịch Nghiêu nói, sau đó Thời Ngô An mở cửa, hai người tay trong tay đi ra ngoài.

“Rửa tay trước, Nghiêu Nghiêu cứ tùy ý a, đừng khách khí nha.” Thời mẹ tay bưng thức ăn, cười híp mắt nhìn hai người. Thời Ngô An hơi mở to hai mắt “Mẹ, trước đây mấy giờ mẹ còn gọi là Dịch tiểu thư a.” Thời mẹ tròn mắt nhìn cô một cái “Sao con nhiều chuyện như vậy chứ?” Thời Ngô An bịu môi, lôi kéo Dịch Nghiêu đi rửa tay.

Thời ba với Thời Tuấn Thần đã ngồi ở bên bàn ăn, Thời Ngô An nhìn hai người, lôi kéo Dịch Nghiêu ngồi ở đối diện với bọn họ. Thời ba ho khan một tiếng, toát ra một câu không đầu không đuôi: “Không có chuyện gì đi?” Dịch Nghiêu sờ sờ cái trán, cười lắc đầu “Cảm ơn bác trai quan tâm, đã không có chuyện gì.” Thời ba đẩy cái kính lão, nhìn vết sẹo trên trán nàng, quay đầu đi lại ho khan một tiếng.

Thời Ngô An nhìn một bàn tràn đầy món ăn, đại đa số đều là những món trước kia cô thích ăn, cô bịu môi, lớn tiếng gọi: “Mẹ, đủ ăn, ngại mau tới dùng cơm.” Trong phòng bếp truyền đến giọng Thời mẹ đáp ứng, sau đó không bao lâu, bà liền bưng một tô canh đi ra. Thời Tuấn Thần dòi mấy món ăn trên bàn, dành chỗ đặt tô canh.

Thời mẹ cỏi tạp dề, đặt canh xuống rồi trực tiếp an vị ở bên cạnh Thời ba. Thời Ngô An cầm đũa, gấp khối thịt kho bỏ vào trong miệng, giờ ngón tay cái lên cảm thán: “Quả nhiên là thịt kho mẹ của con làm, người khác muốn học cũng học không được.” Tâm tình Thời mẹ thật tốt, để cho Thời Tuấn Thần rót rượu, cười nói: “Thật vất vả người một nhà ở chung một chỗ ăn bữa cơm, cũng đừng suy nghĩ nhiều, gấp thức ăn đi.”

Không khí thật ra thì vẫn còn có chút lúng túng, Thời mẹ vừa nói như thế, cũng liền động đũa. Dịch Nghiêu gấp một đũa rau xanh bỏ vào trong chén Thời Ngô An, rước lấy cô cảm tức nhìn.” Gần đây dạ dày của em không tốt lắm, ít ăn mấy món nhiều thịt.” Dịch Nghiêu lại gấp một đũa đậu giác cho Thời Ngô An, Thời Ngô An đẩy cái chén đi chỗ khác, hết sức bốc đồng ngẩng cằm lên “Em không muốn.”

Dịch Nghiêu nhìn cô một cái, cúi đầu ăn cơm của mình, Thời Ngô An lại gấp thịt, bị Dịch Nghiêu nắm lấy cổ tay “Ăn rau.” Mắt kiếng của Dịch Nghiêu có chút trượt xuống, Thời Ngô An đưa tay đẩy một cái giúp nàng, vẫn như cũ bốc đồng lắc đầu “Em không thích ăn rau.” Dịch Nghiêu rút đôi đũa trong tay cô ra, nhần nại giáo dục “Bác sĩ bảo em nên ăn mấy thứ ít dầu mỡ gì đó, nếu không sẽ lại không thoải mái, buổi tối ngủ không yên, đau bụng.”

“Nhưng mà không thích nha.” Thời Ngô An vẫn không vui “Hôm nay Sương bảo bảo không có ở đây, chị không cần nói làm tấm gương gì đó, em không muốn ăn.” Dịch Nghiêu cầm đôi đũa lên, gấp rau xanh trong chén Thời Ngô An đưa đến bên miệng cô “Ngoan, người bạn nhỏ cũng biết ăn rau xanh là tốt, không nên bướng bỉnh.” Thời Ngô An bịu môi, trừng mắt nhìn chằm chằm rau xanh trước mặt, nhưng mà vẫn không há miệng.

Người nhà Thời gia cũng đã bị Dịch Nghiêu như đồ dành đưa nhỏ đồ dành Thời Ngô An ăn rau làm cho sợ ngây người, tròn to mắt nhìn các nàng. Dịch Nghiêu gấp một miếng thịt nhỏ, kẹp với rau lại đưa đến bên miệng Thời Ngô An, cô mới bắt đầu dĩ hế miệng. Thời ba rút cục nhìn không được lên tiếng: “Con đã lớn như vậy rồi, ăn một bữa cơm còn phải để người khác đồ dành, ầu ơ hay không a?” Trên mặt đầy vẻ ghét bỏ.

Thời Ngô An nhai xong thức ăn trong miệng, nuốt vào trong bụng mới không nhanh không chậm mở miệng “Lại không cần ba đồ.” “Con...” Thời ba bị nghẹn một cái, hung tợn nhìn chằm chằm Dịch Nghiêu: “Nàng vốn đủ phách lối, con còn chiều nàng, con xem người này, hơn hai mươi tuổi còn tính trẻ con hơn con gái mình nữa!” Dịch Nghiêu gạt đầu một cái, bày tỏ Thời ba nói rất đúng, bị Thời Ngô An tròn mắt nhìn một cái.

Thời Ngô An chọn chọn nhặt nhặt, bị Dịch Nghiêu đồ liên tục lại mang theo lừa gạt ăn không ít rau dưa. Ăn cơm gần xong, Thời ba đặt chén canh xuống, háng giọng một cái, mở miệng: “Lúc trước chuyện Sở Ca cùng với chủ của Hưng Thịnh đính hôn huyền nào thật lớn, ta cũng biết đến, nhưng luôn cảm thấy là chuyện của người ta, cũng không có cái gì để ý, kết quả đảo mắt liền rơi vào nhà mình.”

“Ta lúc ấy chỉ quá xúc động.” Giọng của Thời ba có chút trầm thấp “Thời Ngô An này nha, so với anh của nàng thật quá sức không để cho người ta bớt lo. Ta thật sự tức giận, nàng không giải thích được mang theo đứa bé ra ngoài, ta thật vất vả tiếp nhận, nàng lại ly hôn, cùng thiên kim nhà người ta trốn lẫn cùng một chỗ. Ta lúc ấy căn bản không có tâm tư đi suy nghĩ nhiều cái gì liền muốn đánh nàng một trận, trút con tức một chút.”

Thời ba gỡ cái kính lão xuống, dè huyệt thái dương “Xúc động là ma quỷ nha, thành thật mà nói ta rất hối hận. Mấy ngày nay thường chạy đến Ngụy gia, cùng hai vợ chồng lão Ngụy nói rất nhiều chuyện, không thể nói là hoàn toàn hiểu cùng tiếp nhận, nhưng mà ta vẫn hiểu... hạnh phúc của con cái là quan trọng nhất.” Thời Ngô An cúi đầu, ánh mắt có chút đỏ lên, giọng mang theo run rẩy kêu một tiếng: “Ba...”

Thời ba cười cười, lại đeo kính lão lên, thờ dài thật dài một cái: “Nhưng mà con cũng không thể luôn tùy tính nha, con gái. Đây coi như là một lần cuối cùng đi, Dịch Nghiêu cưng chiều con, con đối với nàng làm nũng gây náo loạn chút gì cũng được, cũng đừng làm quá đáng. Con đã quyết định, chọn người này, ba không ngăn trở, cũng tiếp nhận. Nhưng mà, con đường sau này đường của các con còn dài, muốn đi như thế nào, có thể đi tiếp hay không, làm người trưởng thành, trong lòng hai người các con đều rõ ràng.”

“Nói một câu không dễ nghe, nếu như hai người các con thật không thể đi tới cuối cùng, ai cũng đừng trách ai. Tiểu An, đến lúc đó cũng đừng dẫn người

nào về nhà, tới cùng ta nói yêu hận gì đó, đây là ranh giới cuối cùng ba thừa nhận.” Thòi ba lắc đầu một cái, cầm đĩa gấp thức ăn, Thòi Ngô An lệ rơi đầy mặt ngẩng đầu lên, Thòi ba gấp mấy cái không có gấp được, bỏ đĩa, đôi cầm cái muỗng múc.

Vợ con đều ở bên người, không có chuyện gì tốt đẹp hơn so với chuyện này. Thòi ba cười híp mắt uống ly rượu, nhìn khuôn mặt con gái mình như mèo con lem luốc “Được rồi, ta cũng đã đồng ý còn khóc cái gì a? Nhanh đi rửa mặt, cẩn thận Dịch Nghiêu người ta ghét bỏ.”

“Nàng dăm!” Thòi Ngô An kêu một câu, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy đi rửa mặt. Dịch Nghiêu nhìn cô biến mất sau góc tường, quay đầu lên nhìn Thòi ba, ức chế không được vui mừng “Bác trai, cảm ơn bác!” Thòi ba khoát khoát tay, rót ly rượu trắng cho nàng “Không cần phải tạ ơn cái gì, đối xử thật tốt với con gái ta là được.”

Dịch Nghiêu nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch “Nhất định.” Thòi ba gật đầu một cái, đỡ cái bàn đứng lên “Ta có chút choáng váng, đi nghỉ một lát, các con như thế này trực tiếp đi là được. A, có thời gian mang theo Tiểu An, còn có Sướng Sướng, trở lại xem chúng ta một chút.” Dịch Nghiêu cũng đứng lên, thái độ một mực cung kính “Con biết, ngài yên tâm đi.”

Thòi ba để Thòi Tuấn Thần đỡ bản thân, hướng Dịch Nghiêu cười cười “Con cũng coi như con rể nhà ta, giống Tiểu An gọi ta một tiếng ba, sẽ không thiệt thòi đi?” Dịch Nghiêu sững sốt, Thòi mẹ vội vàng nháy mắt với nàng, lúc này Dịch Nghiêu mới phản ứng được, gọi: “Ba.” Thòi ba cao hứng, bị Thòi Tuấn Thần đỡ đi hai bước, lại ngừng lại “Dịch Nghiêu nha, ba biết con thương yêu nàng, cũng rất hy vọng con thương yêu nàng. Nhưng mà, cũng đừng quá nuông chiều nàng, người đã lớn như vậy, ăn cơm cũng không biết, chờ người dỗ dành, quá mất mặt!”

Dịch Nghiêu còn chưa mở miệng, Thòi Ngô An rửa mặt xong đã ra, vịn một cánh tay khác của Thòi ba, chu miệng nói: “Đây coi là mắt mặt sao? Cho dù là vậy, ở nhà mình mắt mặt thì thế nào? Con ở bên ngoài nhưng thật cho nàng mặt mũi nha.” Thòi ba vươn ngón tay chỉ chỉ cái trán của cô “Con bé này, cho con chút ngon ngọt thì con ngon lắm a!”

Thòi Ngô An tựa vào đầu vai Thòi ba làm nũng: “Ba, hôm nay con thật cao hứng, ngài thương con như vậy, sau này con nhất định sẽ hiếu kính ngài thật tốt.” Thòi ba đưa tay sờ sờ đầu của cô, lại chạm chạm một cái lên mũi của cô, cười nói: “Kiếp trước của ta không biết đã làm lỗi gì với con, để cho con nhảy vào nhà chúng ta gây phiền toái cho ta a. Được rồi được rồi, nói thêm gì nữa ta sẽ phải nằm ở nơi này luôn a, thôi mau để cho ba đi ngủ nào.”

Thòi ba đúng là uống hơi nhiều, Thòi Ngô An buông tay ra, Thòi Tuấn Thần liền đỡ Thòi ba trở về phòng nghỉ ngơi. Dịch Nghiêu cùng Thòi Ngô An giúp đỡ Thòi mẹ dọn dẹp chén đĩa, mới vừa đem đồ vật đến phòng bếp, điện thoại di động của Dịch Nghiêu vang lên, trên tay nàng dính dầu mỡ không tiện lấy điện thoại di động ra, Thòi Ngô An rửa tay xong, đã giúp nàng lấy điện thoại từ trong túi ra ngoài.

Trên điện thoại di động hiện tên là Lưu Minh Hề, Thòi Ngô An không biết hẳn tìm Dịch Nghiêu làm gì, bất quá cũng biết người này đối với Dịch Nghiêu đã sớm bỏ cuộc, Dịch Nghiêu đang ở rửa tay, Thòi Ngô An liền trực tiếp nhận điện thoại.

“Học tỷ, ngày mai tôi trở về Mỹ, buổi tối đến tham dự buổi tiệc tiễn tôi a.” Giọng nói Lưu Minh Hề rất nhẹ nhàng, Thòi Ngô An cũng không nghĩ nhiều, đang hoảng khai báo bản thân cũng không phải là chủ nhân điện thoại “Tôi là Thòi Ngô An.” Giọng nói Lưu Minh Hề không thay đổi “Vậy chị dâu chuyển đạt một tiếng, buổi tối cùng đi a, tôi ở ngõ bắc phát hiện một quán rượu, người pha rượu bên trong rất đẹp trai.”

Thòi Ngô An mới không thèm quan tâm người pha rượu gì đó, nghiêm trang hỏi hắt: “Chị dâu là cái quỷ gì? Không phải mới vừa rồi cậu còn nói học tỷ sao.” Lưu Minh Hề ở đầu điện thoại bên kia cười ha ha “Không phải thế, vậy tôi gọi chị cái gì? Anh rể sao? Đừng đùa a!” Mặt Thòi Ngô An tối sầm, nặc kệ hắt, ném điện thoại cho Dịch Nghiêu mới vừa lau tay xong.

“Tốt, bây giờ đi, cậu không cần đón, bảo Tiểu Vũ dẫn chúng tôi đến là được... Ừ, buổi tối gặp... A, nàng thích người khác kêu nàng bằng chị.” Dịch Nghiêu cùng Lưu Minh Hề nói mấy câu liền cúp điện thoại, Thòi Ngô An căm tức nhìn nàng “Em lúc nào thì thích người khác kêu là chị a!”

Dịch Nghiêu bỏ điện thoại vào trong túi, cười híp mắt ôm bả vai của cô “Một ít địa điểm riêng tư, nói thí dụ như trên giường. Một ít trường hợp cá biệt, nói thí dụ như...” Lời còn chưa nói hết, Thòi Ngô An một tay bịt miệng nàng, gương mặt nàng căng lên đỏ bừng, cơ hồ muốn chảy máu. Dịch Nghiêu không thể nói chuyện, nhưng mặt vẫn cười, dùng một loại ánh mắt không thể dùng ngôn ngữ nói rõ nhìn cô, Thòi Ngô An dòn khí đan điền, “Dịch Nghiêu, chị tới giờ uống thuốc rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thòi An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Chương 49

Ngõ Bắc là khu đất “màu xám” nổi danh ở thành phố X, chiếm cả khu Bắc, bởi vì ranh giới rõ ràng, con đường quanh co khúc khuỷu có rất nhiều tên. Thật ra thì Dịch Nghiêu cũng không thích loại địa phương đó, cũng không phải là có thành kiến gì, cũng do từ nhỏ đến lớn được giáo dục, loại địa phương này quả thật cũng không đáng giá đến nàng.

*khu vực màu xám: không trắng không đen, không tốt không xấu

Bởi vì vấn đề kiến trúc, trong Ngõ Bắc từ trước đến nay không cho chạy xe vào, đoàn người Dịch Nghiêu xuống xe ở đầu ngõ. Đầu ngõ có khối đèn LED lớn, ba chữ “Ôn nhu hương*” vệt sáng đủ mọi màu sắc, Dịch Nghiêu cười: “Tên này cũng đủ tục.” Thờì Ngộ An tiến tới, nhìn khắp nơi nói: “Đại tục tức phong nhã, hơn nữa, chị cũng không phải là tôi uống trà.”

*chón ôn nhu

Dịch Nghiêu đưa tay kéo tay của cô, nghiêm trang giao phó: “Trong này rất rối loạn, em theo sát tôi, đừng bắt cần đề bị người bán.” Thờì Ngộ An liếc mắt: “Nhìn thế nào đều là chị tương đối đáng tiền, muốn bán cũng nên bán chị.” Dịch Nghiêu từ chối cho ý kiến, suy nghĩ một chút, thêm vào một câu: “Nhưng mà em tương đối ngốc.” Mất Thờì Ngộ An tròn trừng trừng, Dịch Vũ ở một bên im lặng nhìn hai người bọn họ: “Chúng ta, có thể vào chưa?”

Dịch Nghiêu đưa tay, ý bảo Dịch Vũ dẫn đường, hần xoa xoa lỗ mũi, gờ chân lên dẫn đầu vào. Dọc theo đường đi quẹo trái quẹo phải, xa họa trụ lạc ở khắp nơi, Thờì Ngộ An cũng sắp hôn mê, Dịch Vũ rút cục dừng lại trước cửa một quán bar. Quán bar không có tên, một tấm bảng bằng gỗ màu trắng đặc biệt làm người khác chú ý, Dịch Vũ gọi điện thoại, trong chốc lát Lưu Minh Hề liền ra đón người.

“Tốt lắm, hoan nghênh các vị đại giá quang lâm, mau vào đi.” Lưu Minh Hề làm một động tác xin mời, Dịch Nghiêu lui lại phía sau, Lưu Minh Hề hiểu ý, đi ở phía trước dẫn đường. Thờì Ngộ An kéo cánh tay Dịch Nghiêu, tò mò nhìn chung quanh: “Lần đầu tiên em tới chỗ như thế này đây.” Dịch Nghiêu nhún vai một cái: “Tôi cũng lần đầu tiên tới vậy a.”

Bên trong quán bar so với tưởng tượng của Dịch Nghiêu khá hơn một chút, trừ sàn nhảy có chút huyền ảo, quầy bar phụ cận vẫn tương đối an tĩnh. Lưu Minh Hề đưa bọn họ đến tận cùng bên trong, đã có mấy người ngồi ở chỗ đó, Dịch Nghiêu cũng ở đây. Lưu Minh Hề vỗ vỗ vai hai người ngồi trên ghế salon: “Dịch học tỷ tới, hai cậu ngồi sang đối diện đi.” Hai người đều là bạn tốt thời đại học của Lưu Minh Hề, tất cả đều biết Dịch Nghiêu, không có dị nghị gì đứng dậy ngồi vào bên cạnh Dịch Nghiêu.

Cậu thanh niên trẻ tuổi bên cạnh Dịch Nghiêu cầm chai rượu đứng lên, dáng vẻ bất cần đời, vừa nhìn chính là một thiếu gia lăm lăm của nhà nào. “Dịch đại tiểu thư, tôi là Hứa Mâu, nghe đại danh đã lâu.” Hứa Mâu nâng cốc đưa tới trước mặt Dịch Nghiêu, nâng đưa tay bắt tay hần một cái: “Hứa công tử a, ngưỡng mộ cũng đã lâu. Hứa thị trưởng khỏe không?”

“Rất tốt, đa tạ thăm hỏi.” Hứa Mâu cười híp mắt, lại đưa tay đến trước mặt Thờì Ngộ An: “A, Thờì tiểu thư cũng tới, trăm nghe không bằng gặp mặt a.” Thờì Ngộ An có chút lúng túng, bây giờ cô ở thành phố X xem như là nổi tiếng đi, yếu ớt vươn tay nắm ngón tay Hứa Mâu: “Chào cậu.” Hứa Mâu nghiêng người, vuốt vuốt đầu cô: “Đừng sợ, tôi rất là thân thiện nha.”

Mặt Dịch Nghiêu tối sầm, hất tay Hứa Mâu ra: “Muốn ăn đòn a.” Hứa Mâu ngồi trở lại trên ghế sa lon, chắc chắn hai tiếng nhìn Dịch Nghiêu, cả lo phát phơ bất chေo hai chân: “Có cần đề giận như vậy hay không a? Nói thế nào chúng ta cũng làm bạn học hai năm đây.” Dịch Nghiêu lôi kéo Thờì Ngộ An ngồi xuống, chỉ vào Hứa Mâu giới thiệu với cô: “Đây là Nhị công tử nhà Hứa thị trưởng, một tên lưu manh vô lại, là bạn học lúc đại học của tôi, từng theo đuổi tôi nhưng không thành, từ đó ghi hận trong lòng. Không phải là người tốt lành gì, nhớ cách xa hần ra một chút.”

“Hắc!” Hứa Mâu không vui: “Cậu nói hay quá nhỉ! Lúc ấy nếu không phải là cùng người khác đánh cuộc, tôi mới sẽ không đi theo đuổi cậu! Giải thích tám trăm lần rồi mà cậu vẫn còn vu cáo tôi!” Dịch Nghiêu không có đề ý đến hần, đưa tay bưng mâm trái cây trên bàn, Hứa Mâu nâng cốc xoa cảm nhìn Dịch Nghiêu dứt trái cây cho Thờì Ngộ An ăn: “Nói thật, tôi vẫn tương đối thích mấy em gái dễ thương như Thờì tiểu thư đây.”

Em gái dễ thương? Dịch Nghiêu cùng Thờì Ngộ An nhìn nhau một cái, cũng mặc kệ Hứa Mâu. Lưu Minh Hề búng tay: “Được rồi, gọi mấy người tới cũng không phải là đề mấy người gây gổ a. Hứa Mâu, anh gọi người pha rượu tới đi.” Hứa Mâu tròn mắt: “Tại sao cậu không đi?” Lưu Minh Hề lấy thuốc lá từ trong túi ra ném cho hần, lôi kéo Dịch Vũ cũng ngồi xuống, như đương nhiên nói: “Ngày mai tôi đi rồi, muốn cùng học tỷ, bạn học, còn có học đệ* của tôi hàn huyên một chút.”

*đàn em học cùng trường

“Tôi cũng coi như niên trưởng của cậu có được không a?” Hứa Mâu tiếp được, nhìn một chút nhét vào trong túi, vỗ vỗ đầu gối đứng lên: “Được rồi, không cùng đám con nít mấy người chấp nhặt.” Hứa Mâu xốc lên bình rượu của hần đi qua phía bên kia, Lưu Minh Hề thấp giọng nói với Dịch Nghiêu: “Tôi dám cam đoan, Hứa Mâu tuyệt đối không có tư tưởng không an phận gì đối với hai người. Hần là gay, thích tiểu bạch kiểm”

Dịch Nghiêu thiếu mi, ý vị thâm trường nhìn Lưu Minh Hề, vỗ vỗ bờ vai của hần, trên mặt tràn ngập “Ta hiểu.”. Lưu Minh Hề đầy hắc tuyến, kỳ quái nghiêng bả vai tránh tay nàng ra: “Tôi không phải, chị đừng loạn tưởng a...” Dịch Nghiêu nói: “Hai người cũng coi như môn đăng hộ đối cùng chung chí hướng a, có thể suy nghĩ.” Lưu Minh Hề bủi môi: “Ai với hần ta cùng chung chí hướng, hần làm lãng tử của hần, tôi bận rộn sự nghiệp của tôi, ai có chuyện của người đó.”

Dịch Nghiêu trò chuyện cùng Lưu Minh Hề, Thờì Ngộ An ở một bên không nói tiếng nào ôm mâm đựng trái cây ăn, Dịch Nghiêu nhìn cô một cái, lấy lại mâm đựng trái cây từ trong tay cô: “Đội lát nữa còn phải ăn cơm đây, này cũng không thể xem như món chính mà ăn no.” Thờì Ngộ An chu mỏ, bắt mắt nhìn nàng: “Nơi này là quán bar, chị không cho em uống rượu, lại không cho em ăn, vậy em ở chỗ này làm gì a?”

“Ôi chao, nổi danh trong quán bar này cũng không phải là rượu, mà là người pha rượu ở đây, chờ Hứa Mâu tới đây mọi người sẽ biết.” Lưu Minh Hề có chút đắc ý: “Tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng.” Dịch Vũ ở bên cạnh yên lặng uống một chút nước, nói theo một câu: “Vốn cũng không có hy vọng gì.” Vừa dứt lời, Lưu Minh Hề còn chưa kịp phản bác, Hứa Mâu đã dẫn theo người pha rượu tới.

Người pha rượu mặc đồng phục màu trắng đen, cổ áo có một cái nơ nhỏ, hai tay thon dài đẩy một chiếc xe nhỏ, phía trên đặt đầy đủ các loại chai rượu cùng ly. Thờì Ngộ An đưa mắt rơi vào trên mặt người pha rượu, thoạt nhìn hần ước chừng hai mươi tuổi, đáng đáp trắng nõn cao gầy, quả thật dễ nhìn. Bất quá cái này không có quan hệ gì với cô.

Dời mắt đi, rõ ràng phát hiện Dịch Nghiêu đang bắt động nhìn chăm chăm người pha rượu, Thời Ngộ An đưa tay bấm một cái trên đùi của nàng. Dịch Nghiêu cúi đầu xoa xoa bắp đùi, gương mặt vô tội: “Em bấm tôi làm gì chứ?” Thời Ngộ An hừ một tiếng, Dịch Nghiêu cười kéo cô vào trong ngực: “Đừng ghen bậy bạ, ngồi chờ người đến thỉnh an.”

Đầy đầu Thời Ngộ An đều là dấu chấm hỏi, người pha rượu đã dừng lại, không đợi Hứa Mâu nói chuyện, tự bản thân đi tới trước mặt Dịch Nghiêu: “Chị họ, sao chị lại tới đây?” Dịch Nghiêu không trả lời, hỏi ngược lại: “Cầm Diên, tại sao em lại ở đây làm người pha rượu?” Túc Cầm Diên ngắt cái nơ nhỏ trên cổ áo, mở miệng lộ ra một hàng răng trắng tấp: “Làm thêm, làm việc ngoài giờ nhà.”

“Cậu có biết không?” Túc Cầm Diên là con độc nhất của Túc Như Ngải, anh ba của Túc Như Chỉ, từ trước đến nay đều được yêu thương, đừng nói để cho hẳn ra ngoài làm thêm, bình thời ngay cả một cái đĩa cũng không để cho hẳn bung. Quả nhiên, Túc Cầm Diên lắc đầu một cái. Hứa Mâu tiến tới, mặt tò mò hỏi: “Người nhà sao?” Dịch Nghiêu từ một tiếng: “Con trai của cậu tôi.”

Hứa Mâu vui vẻ: “Ồi chào, thiếu gia Túc gia cư nhiên cũng muốn ra ngoài làm thêm? Làm việc ngoài giờ à? Đây là trêu chọc ta đi?” Túc Cầm Diên có chút lúng túng, tính tình hẳn vốn là có chút hay xấu hổ, chạy đến Ngõ Bắc để làm thêm, đoán chừng bản thân cũng rồi rắm không ít. Dịch Nghiêu đẩy Lưu Minh Hề, hẳn liền đứng lên, nhường vị trí lại cho Túc Cầm Diên.

Túc Cầm Diên ngồi ở bên cạnh Dịch Nghiêu, có chút câu nệ ngồi thẳng lưng: “Chị họ, a...anh rồi?” Tha thứ Túc Cầm Diên thật không biết xưng hô Thời Ngộ An như thế nào, Dịch Nghiêu liếc mắt: “Kêu chị Tiểu An.” Túc Cầm Diên giống như một đứa bé ngoan ngoan kêu: “Chị Tiểu An.” Thời Ngộ An đỏ mặt gật đầu đáp lại, lúc này Dịch Nghiêu mới bắt đầu nghiêm túc tra hỏi Túc Cầm Diên: “Cầm Diên, rốt cuộc tại sao em tới nơi này?”

Túc Cầm Diên gầy gầy ớt, thương lượng cùng Dịch Nghiêu: “Chị họ, em nói với chị, nhưng chị không thể nói cho ba em biết nga, ngay cả anh Cầm Dung cũng không thể nói.” Dịch Nghiêu gật đầu, Túc Cầm Diên thấy nàng đồng ý, mới thành thật khai báo: “Đoạn thời gian trước chúng em tổ chức đi cô nhi viện làm tình nguyện viên, nơi đó có một bé gái, mới hơn hai tuổi, có thể là bởi vì lúc sinh ra đã bị bệnh tim nên bị bỏ rơi. Cũng coi là đứa bé ấy mạng lớn đi, vẫn gượng đến bây giờ, nhưng tình huống đã không tốt lắm, cần phẫu thuật, cô nhi viện lại không có tiền.”

“Viện trưởng nói cũng định bỏ cuộc, nhưng mà đứa bé còn nhỏ như vậy... Mấy người chúng em liền thương lượng, tận lực góp ít tiền giúp một tay. Chị họ, chị cũng biết, ba em mặc dù thương em, nhưng mà ... Em đi làm tình nguyện viên cũng không dám nói cho ba biết, lại càng không dám xin tiền ba.” Túc Cầm Diên có chút bất đắc dĩ, Dịch Nghiêu hỏi: “Cho nên em tới nơi này kiếm tiền?” Túc Cầm Diên gật đầu một cái: “Trước kia em có học qua pha chế rượu, ba cảm thấy em vui đùa một chút cũng không có gì, mời người dạy em. Em cũng chỉ biết làm việc này, tiền lương ở Ngõ Bắc này cũng cao hơn so với chỗ khác, nên em tới đây.”

Dịch Nghiêu cảm thấy Túc Cầm Diên ngốc quá, nhìn cười không được: “Đây cũng không phải là đại sự gì, em có thể nói với cậu a, hoặc là nói cho anh Cầm Dung, anh ấy nhất định sẽ giúp em.” Túc Cầm Diên nhún vai, yếu ớt nói: “Anh Cầm Dung đàn, thường nói lỗ miệng, ba em biết nhất định sẽ giúp, nhưng mà, ông ấy không thích em đi làm tình nguyện viên, nếu để ba biết, sẽ xem chừng em, sau này em ngay cả lên lên đi làm cũng không được.”

Đây cũng là chuyện Túc Như Ngải có thể làm ra, Dịch Nghiêu nhún mi lại, cũng bắt đầu suy nghĩ. Hứa Mâu xem mặt Túc Cầm Diên đầy vẻ bất đắc dĩ, lại xem Dịch Nghiêu nhún mày nhăn trán, liếc một cái xem thường: “Tôi nói, Túc thiếu gia bị quản nghiêm, Dịch đại tiểu thư cô còn thiếu tiền sao?”

Thật là một câu thức tỉnh người trong mộng, thần sắc Dịch Nghiêu nhàn nhạt từ một tiếng: “Cầm Diên, ngày mai chúng ta cùng đi cô nhi viện một chuyến thăm đứa bé kia một chút đi.” Ánh mắt Túc Cầm Diên sáng lên: “Cám ơn chị họ!” Dịch Nghiêu giơ tay lên sờ đầu của hắn, Túc Cầm Diên phối hợp hơi cong eo, Dịch Nghiêu nói: “Chuyện đã có thể giải quyết, sau này em đừng tới chỗ này, nơi này thật không thích hợp em đâu. Hơn nữa nha, nếu là để cậu biết em tới đây, em thật có thể trở về nhà lớn làm một khuê nữ Đại thiếu gia.”

“Em biết rồi.” Túc Cầm Diên đứng lên, đẩy xe tới: “Vậy bây giờ em làm một người pha rượu, mọi người muốn uống cái gì? Em làm” Hứa Mâu từ trong túi móc ra một cái bật lửa, hi hoáy nghịch phá: “Margaret.” Túc Cầm Diên từ một tiếng, động thủ điều chế.

Hứa Mâu từ trong túi tiền lấy ra thuốc lá Lưu Minh Hề cho hắn, Thời Ngộ An tập trung tinh thần nhìn Túc Cầm Diên pha chế rượu, Dịch Nghiêu liếc cô một cái, cười híp mắt nhìn Hứa Mâu: “Hứa công tử, phong độ thân sĩ của anh đâu?” Hứa Mâu nhét điều thuốc trở về trong bao, hừ một tiếng: “Ồ trong quán rượu, hút một điều thuốc cũng không được nữa.”

“Hút thuốc lá đối với thân thể không tốt.” Túc Cầm Diên pha chế rượu còn không quên chen miệng, Hứa Mâu cười, chớp chớp mắt với Dịch Nghiêu: “Đứa em trai này của cô, ở trong giới cũng đủ hiếm thấy.” Dịch Nghiêu lấy mắt kiếng xuống xoa xoa mắt, lại mang trở lại: “Cái gì trong giới không trong giới, anh với em tôi không phải là một giới.” Hứa Mâu bĩu môi: “Vô vị, cậu chính là một người vô vị, chỉ cần có cậu ở đây, làm gì cũng không thú vị. Cũng không biết Thời tiểu thư nhìn cô kiểu gì.”

Thời Ngộ An bị điểm danh, quay đầu lại nhìn Hứa Mâu, Hứa Mâu hỏi: “Em gái, Dịch Nghiêu nhà em có phải là một kẻ đặc biệt không hiểu phong tình hay không a? Em yêu đương với nàng, không phải là rất không được tự nhiên chứ?” Thời Ngộ An nhìn Dịch Nghiêu một chút, nhìn cười không được: “Không phải là a, mặc dù có chút ngốc, EQ cùng IQ vẫn là có thể miễn cưỡng ti lệ thuận.”

“Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi a, còn hóa cả tình thánh.” Hứa Mâu ngáp một cái: “Uống ly rượu xong thì đến quán Tình Nhân lâu ăn cơm, cơm nước xong ai trở về nhà nấy, mấy người các người, nhảm chán muốn chết.” Hắn nói xong, rượu Túc Cầm Diên pha chế xong, Hứa Mâu cảm nhìn một lát, cười một cái uống cạn sạch, đẩy ly hướng lên trời.

Nhắc lại là do editor bận việc nên khá lâu mới up chương mới nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51

Chương 50

Rạng sáng hôm sau, Túc Cẩm Diên liền chạy đến Dịch gia tìm Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu còn chưa rời giường, Túc Cẩm Diên ngồi ở phòng khách cùng Dịch Trữ uống trà. Dịch Trữ pha trà, liếc Túc Cẩm Diên đang ngồi đoan đoan chánh chánh nói: “Cẩm Diên có chuyện gì cần tới chị họ?” Túc Cẩm Diên nháy mắt mấy cái, cẩn thận trả lời: “Ngày hôm qua gặp chị họ, nằng đáp ứng giúp con một chuyện.”

Dịch Trữ rót ly trà, đẩy tới trước mặt Túc Cẩm Diên: “Giúp cái gì?” Túc Cẩm Diên không biết nên nói như thế nào, gãi gãi ót, chằm chước nói: “Chính là, làm việc tốt...” Dịch Trữ cười, ông biết tính tình Túc Cẩm Diên có chút hay xấu hổ, hẳn không muốn nói, Dịch Trữ cũng không hỏi, hai người trò chuyện, chờ Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An xuống lầu.

Không đợi bao lâu, Dịch Nghiêu xuống lầu, trong tay dắt Thời Sướng. Thời Sướng có chút cảm mạo, chớp mũi hồng hồng, mượn cớ không muốn đi học, bị Dịch Nghiêu cứng rắn lôi kéo đi xuống lầu. “Daddy hư, người ta ngã bệnh, cũng không quan tâm người ta.” Oán niệm của Thời Sướng rất lớn, đôi mắt sáng trong suốt nhìn Dịch Nghiêu phấp phấp nước mắt.

Dịch Nghiêu ôm lấy cô bé, nhẹ nhàng ném lên ghế sofa, cười híp mắt nói: “Nghe lời, cũng hai ngày rồi con không có đi học, bây giờ cũng sắp khôi, nên đến trường.” Thời Sướng bò dậy muốn tìm Dịch Trữ làm nũng, xoay mặt thấy được Túc Cẩm Diên: “Anh này là ai vậy?” Túc Cẩm Diên thật thích mấy đứa nhỏ, nhìn khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn của Thời Sướng, nhin không được đưa tay sờ sờ: “Con phải gọi ta là chú nga.”

“Chú?” Thời Sướng nhìn về phía Dịch Trữ, Dịch Trữ sờ sờ đầu của Thời Sướng: “Cứ kêu chú đi.” Thời Sướng mở ra hai tay, nhào vào trong lòng Túc Cẩm Diên, ủy ủy khuất khuất nhủu khuôn mặt nhỏ nhắn: “Chú, chú dẫn Sướng bảo bảo đi ra ngoài chơi có được hay không? Bảo bảo không muốn đi học, khụ khụ, bảo bảo cũng ngã bệnh rồi a.”

Túc Cẩm Diên ngẩng đầu nhìn Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu nghiêm túc lắc đầu một cái, Túc Cẩm Diên bắt đắc dĩ: “Thật xin lỗi a, chú không thể dẫn con đi chơi được, con vẫn nên đi học đi.” Cả người Thời Sướng cũng trở nên ủ rũ ỉu xiu, chu miệng lầu bầu: “Không có ai thương bảo bảo, bảo bảo muốn rời nhà trốn đi. Daddy với mami đều ghét bỏ, còn có chú cũng đều không chịu giúp bảo bảo.”

Mặt Túc Cẩm Diên đen lại, Thời Ngô An mang túi từ trên lầu đi xuống, đi tới kéo Thời Sướng từ trong lòng Túc Cẩm Diên ra: “Thời Sướng, mami phát hiện con càng ngày càng không nghe lời a.” Thời Sướng bĩu môi: “Mami cũng càng ngày càng đáng ghét.” Thời Ngô An nổi giận, đưa tay nhéo mặt của Thời Sướng: “Còn dám ghét ta!” Thời Sướng bị Thời Ngô An bóp đến gào khóc kêu gọi, giùng giàng tìm kiếm cứu binh: “Daddy, mami nổi điên rồi, daddy mau cứu con! Mami bóp mặt của con thật là đau a!”

Dịch Nghiêu im lặng, bế Thời Sướng lên, thoát khỏi ma trảo của Thời Ngô An: “Tốt lắm, con ngoan ngoãn đi học, đừng chọc giận mami của con nữa!” Thời Sướng bụm mặt, hết sức không tình nguyện dạ một tiếng, Thời Ngô An ôm cánh tay trừng Dịch Nghiêu: “Đứa trẻ này cũng là bị chị chiều hư!”

“Ba, ngài đưa Sướng Sướng đi học đi, con với Cẩm Diên còn có việc.” Dịch Nghiêu nói sang chuyện khác, đặt Thời Sướng xuống, vỗ vỗ đầu của cô bé, Thời Sướng tung tăng vòng qua Thời Ngô An chạy tới bên người Dịch Trữ. Dịch Trữ vuốt đầu của Thời Sướng, cười nói: “Đi đi, đừng quên ăn điểm tâm, buổi trưa nhớ về sớm.”

Dịch Nghiêu đáp ứng, lôi kéo tay Thời Ngô An đi ra cửa, Túc Cẩm Diên cũng đi theo. Thời Sướng thấy bọn họ cũng đi, đáng thương nghển khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi Dịch Trữ: “Ông nội, bảo bảo có thể không đi học hay không a?” Dịch Trữ có chút khó xử, Thời Sướng ôm cánh tay của ông lay lay lắc lắc: “Chẳng lẽ ngay cả ông nội cũng không thương bảo bảo sao?” Dịch Trữ nhìn thấy Thời Sướng sắp khóc, liền vội vàng gạt đầu đồng ý: “Được được được, không đi học, ông nội dẫn con đi ra ngoài chơi có được hay không?”

“Cám ơn ông nội!” Mục đích của Thời Sướng đạt được, mặt mày lập tức hớn hờ lên: “Ông nội tốt nhất!” Dịch Trữ lắc đầu một cái, thờ dãi cười: “Quý tính linh này a, mau ăn cơm trước, ăn cơm xong rồi chúng ta đi.” Thời Sướng không rên một tiếng, như một làn khói chạy vào phòng ăn.

Túc Cẩm Diên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Dịch Nghiêu cùng Thời Ngô An ngồi ở phía sau, xe lên đường đi đến cô nhi viện. Tâm tình Thời Ngô An không tốt, Dịch Nghiêu đưa tay đâm đâm cô: “Con nít mà, em thật tức giận nga?” Thời Ngô An trừng nằng: “Là em giận chị!” Mặt Dịch Nghiêu vô tội, Thời Ngô An cắn răng: “Trước kia Sướng Sướng rất là ngoan đi, chị xem bây giờ bị chị chiều hư, đứa nhỏ có thể nuôi dạy như vậy sao?”

Dịch Nghiêu xoa xoa lỗ mũi, đưa tay kéo người vào trong lòng, cười nói: “Tùy tính một chút mà thôi, con nít đều không là như vậy sao? Ba mẹ còn chiều con hơn cả tôi, sao em chỉ phát tiết với thôi a.” Thời Ngô An hừ một tiếng: “Em không thích hùng hài từ chút nào, ngoan ngoãn thật tốt.”

“Vậy chúng ta nuôi thêm một đứa ngoan ngoãn thì thật là tốt.” Dịch Nghiêu cười: “Đến cô nhi viện, em xem đứa bé nào ngoan chọn một đứa chúng ta mang về nhà nuôi đi.” Thời Ngô An ngáp một cái, tựa vào trong ngực nằng nhắm mắt lại: “Thôi đi, theo như phương thức dạy dỗ đứa nhỏ của nhà chị, đến lúc đó lại có thêm một Hồn Thế Ma Vương.”

Dịch Nghiêu cười: “Sướng Sướng là ngoài ý muốn, em nhìn tôi xem, còn có mấy anh em Dịch Thuấn, không phải đều là thanh niên năm tốt cả sao?” Thời Ngô An lười để ý nằng, nhắm hai mắt không nói lời nào, Dịch Nghiêu tự mình vui vẻ, cúi đầu hôn một cái trên trán cô. Túc Cẩm Diên liếc mắt nhìn các

nàng qua kính trong xe, cười nói: “Tình cảm của chị họ với chị Tiểu An thật là tốt nha.”

“Cả ngày cẩu kính đây, tựa như một đứa bé.” Giọng nói của Dịch Nghiêu rất dịu dàng: “May mà lòng tôi rộng lớn, không chấp nhặt với nàng.” Thời Ngô An đưa tay muốn đánh nàng, bị nắm ở trong tay, Túc Cẩm Diên cười hắc hắc ở phía trước, Dịch Nghiêu nói: “Thật vất vả cùng một chỗ, có thể sống yên ổn qua ngày, thế nào cũng không nở tách ra, em nói có đúng hay không?”

Thời Ngô An trầm mặc nửa ngày, từ trong mũi ừ một tiếng, Dịch Nghiêu vuốt tóc của cô, khe khẽ thở dài một hơi. Thời Ngô An mở mắt ra, ngoắc ngoắc tay, ý bảo nàng cúi đầu, Dịch Nghiêu tò mò cúi xuống, Thời Ngô An nhẹ giọng nói ở bên tai nàng: “Chị biết không, đời này của em cũng chỉ cẩu kính với chị. Dịch Nghiêu, em yêu chị.”

Dịch Nghiêu cười vui vẻ, Thời Ngô An nhắm mắt ngủ, Dịch Nghiêu cầm điện thoại di động gọi tin nhắn, dọc theo đường đi không nói nữa, cho đến xe dừng ở cửa cô nhi viện. Túc Cẩm Diên xuống xe, đi ra phía sau mở cửa xe ra, Thời Ngô An chẳng qua là chớp mắt một chút, bị Dịch Nghiêu nhẹ nhàng lay tỉnh, hai người cùng xuống xe, cùng Túc Cẩm Diên vào cô nhi viện.

Cô nhi viện rất lớn, đi vào là một cái sân, phía sau sân là nơi ở, lúc này mấy đứa lớn một chút cũng đang giúp đỡ làm việc, đám con nít ở trong sân chơi đùa. Túc Cẩm Diên mới vừa đi vào thì có đứa nhỏ thấy được hắn, hô một tiếng: “Anh Cẩm Diên”, lập tức có một bầy trẻ nít như ong vỡ tổ ủa đến.

“Các con gần đây có tốt không? Mẹ viện trưởng đâu?” Túc Cẩm Diên một tay kéo một đứa bé, thoạt nhìn chung đụng với bọn nhỏ không tệ. Một bé trai ba bốn tuổi nghiêng đầu nói: “Rất tốt a. Anh Cẩm Diên, ngày hôm qua có một chú tới, nhận nuôi Bằng Bằng rồi, Bằng Bằng bảo em nhắn cho anh biết, cậu ấy rất thích anh. Mẹ viện trưởng đang ở chỗ của Nhân Nhân, em dẫn anh đi tìm mẹ!”

Túc Cẩm Diên xoa xoa tóc thẳng bé, cười nói: “Ừ, anh biết, tự anh đến đó được rồi. Anh tìm mẹ viện trưởng có chuyện mà, các em ở chỗ này chơi đi, lát nữa bọn anh trở lại cùng các em chơi có được hay không?” Đám con nít nhất tề nói được, Túc Cẩm Diên quay đầu lại nhìn Dịch Nghiêu: “Chị họ đi với em, chúng ta đến chỗ Nhân Nhân.”

Dịch Nghiêu lười kéo Thời Ngô An đi theo hắn vào bên trong, hỏi: “Nhân Nhân chính là đứa bé đó đi?” Túc Cẩm Diên gật đầu một cái: “Đúng vậy, tình huống gần đây của Nhân Nhân cũng không tốt, mẹ viện trưởng có thời gian liền sẽ đến chỗ cô bé.” Vào khu ký túc xá, lên tới lầu hai quẹo phải, gian phòng thứ hai, Túc Cẩm Diên gõ gõ cửa: “Mẹ Lương, con là Cẩm Diên.”

“Cẩm Diên a, mau vào đi.” Trong phòng truyền tới giọng của một phụ nữ trung niên, Túc Cẩm Diên đẩy cửa ra, dẫn đầu đi vào. Gian phòng không lớn, bên trong cũng không bày biện nhiều, chỉ có bốn cái giường, cùng cái bàn dài, phía dưới có bốn băng ghế ngồi. Lương viện trưởng là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, vóc dáng không cao, mặt tròn trịa, thoạt nhìn rất dễ nói chuyện. Nàng đang ngồi ở trên một cái giường, trong tay cầm một quyển truyện cổ tích.

Thấy Túc Cẩm Diên đi vào, Lương viện trưởng đặt sách xuống, đứng lên: “Sao Cẩm Diên đến giờ này?” Túc Cẩm Diên chỉ chỉ Dịch Nghiêu: “Con nói với chị họ chuyện của Nhân Nhân, xin nàng giúp một tay.” Lương viện trưởng nhìn Dịch Nghiêu, cảm thấy có chút quen mắt, vươn tay với nàng: “Chào ngài, cảm ơn ngài nguyện ý giúp đỡ.” Dịch Nghiêu cầm tay trần đầy vết chai của Lương viện trưởng, gật đầu cười: “Chào Lương viện trưởng, tôi là Dịch Nghiêu.”

“Nguyên lai là Dịch gia Đại tiểu thư nha.” Lương viện trưởng đột nhiên như nhớ tới cái gì, ánh mắt rơi vào trên người Thời Ngô An: “Kia vị này, chính là Thời tiểu thư?” Thời Ngô An gật đầu một cái, lúc trước nổi danh cũng đủ triệt để, ngay cả Lương viện trưởng cũng biết cô. Lương viện trưởng nhìn ra Thời Ngô An có chút khản trương, thiện ý cười cười: “Mọi người đến thăm Nhân Nhân phải không? Tôi đang kể chuyện cổ tích cho con bé đây.”

Lương viện trưởng quay đầu lại nhìn về phía trên giường, nhẹ giọng nói: “Nhân Nhân, có người tới thăm con này.” Dịch Nghiêu lười kéo Thời Ngô An đi tới mép giường, một cô bé gầy yếu nằm ở trên giường, nhảy đôi mắt to tò mò nhìn các nàng. Đứa bé rất nhỏ, đáng đáp rất khả ái, nhưng mà lại quá gầy, giống như trẻ mới sinh làm cho người ta không dám dễ dàng đụng chạm, chỉ sợ đụng vào sẽ hỏng.

Thời Ngô An đưa tay sờ sờ đầu cô bé, cô bé đột nhiên cười, một lúm đồng tiền nho nhỏ trên má, Thời Ngô An nhìn mà mũi đau xót. Đứa bé này, làm cô nhớ đến Thời Sướng khi còn bé, cũng yếu ớt như vậy, không khóc không làm khó nhìn cô, giọng nhỏ nhẹ gọi cô: “Mami”. Thời Ngô An hỏi Lương viện trưởng: “Con có thể ôm một chút không?”

Lương viện trưởng gật đầu một cái, cười nói: “Không cần quá khản trương, thân thể Nhân Nhân mặc dù không tốt lắm, nhưng cũng chưa tới mức không thể động đến.” Thời Ngô An vén chăn đắp trên người Nhân Nhân lên, nhẹ giọng hỏi cô bé: “Cô ôm con một cái có được hay không nha?” Nhân Nhân không nói gì, vươn ra hai cánh tay ngăn ngừa về phía cô, Thời Ngô An cúi người xuống, rất dễ dàng bế cô bé lên.

“Con tên là Nhân Nhân a? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Giọng nói của Thời Ngô An rất mềm rất nhẹ, Nhân Nhân ôm cổ của cô, ngoan ngoãn trả lời: “Dạ, tên con là Nhân Nhân, sắp ba tuổi.” Giọng của cô bé giống như con mèo nhỏ, mềm nhũn, có chút yếu ớt. Thời Ngô An nhỏ giọng nói chuyện với cô bé, toàn thân tràn đầy ánh sáng tình mẹ.

Dịch Nghiêu nhìn Thời Ngô An dỗ dành đứa bé, nhìn một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Lương viện trưởng, Nhân Nhân thật ngoan, không có ai nhận nuôi sao?” Lương viện trưởng có chút bất đắc dĩ, cười khổ thở dài: “Bé gái vốn đã ít được nhận nuôi, huống chi Nhân Nhân còn bị bệnh tim. Cũng không phải là không có người cảm thấy Nhân Nhân tốt, tuổi còn nhỏ, lại khéo léo khả ái, thế nhưng vừa nghe đến bệnh của Nhân Nhân...”

Dịch Nghiêu hiểu gật đầu một cái, đi tới bên cạnh Thời Ngô An, nghiêng đầu hỏi cô “Mang con bé về nhà đi, làm phẫu thuật xong thì đưa trở lại, được không?” Thời Ngô An ngẩng đầu nhìn nàng: “Có thể sao?” Dịch Nghiêu cười sờ sờ mái tóc mềm mại của Nhân Nhân, cô bé híp mắt cười, Dịch Nghiêu đưa tay nhẹ nhàng chọe má lúm đồng tiền trên mặt con bé một chút: “Có thể a.”

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52

Chương 51:

Sau khi thương lượng với Lương viện trưởng, Thời Ngộ An liền ôm Nhân Nhân đi, mấy bạn nhỏ ở cô nhi viện từng người một đến chào tạm biệt với Nhân Nhân, nói với nhóm Thời Ngộ An nhất định phải chiếu cố Nhân Nhân kỹ lưỡng. Túc Cẩm Diên bị Túc Như Ngải gọi về nhà, Dịch Nghiêu bảo tài xế lái xe đến bệnh viện.

Bác sĩ nói phải làm phẫu thuật càng sớm càng tốt, Thời Ngộ An có chút lo lắng, đứa bé thoát nhìn quá mức suy yếu, không biết có thể sống sót hay không.

“Đại thủ thuật khẳng định là không làm được, đứa bé còn quá nhỏ. Chúng ta bây giờ chỉ muốn chẩn đoán chuẩn xác tình huống thân thể hiện tại của bé, làm một tiểu phẫu làm trụ cột cho đại thủ thuật sau này.” Bác sĩ đẩy mắt kiếng một cái, nghiêm trang nói: “Đại khái đến khoảng xx tuổi, nhìn tình huống của bé thế nào, có thể là một phẫu thuật khổng lồ khổng nhỏ, nghiêm trọng mà nói, chúng tôi đề nghị ghép tim.”

Dịch Nghiêu lắng nghe, như có suy nghĩ, mở miệng hỏi: “Ý của ngài là cần quan sát lâu dài sao?” Bác sĩ gật đầu một cái: “Bệnh tim bẩm sinh mà, sao có thể giống như sốt, cảm mạo dễ dàng khỏi như vậy.” Dịch Nghiêu lại hỏi bác sĩ thêm một số vấn đề liên quan, cuối cùng quyết định trước tiên mang Nhân Nhân về nhà, điều dưỡng một tháng sau đó tiến hành phẫu thuật.

Ra khỏi bệnh viện, Dịch Nghiêu không có vội vã về nhà, mà mang mọi người đến khu mua sắm phụ cận. Nhân Nhân vẫn được Thời Ngộ An ôm, mở đôi mắt to yên lặng nhìn chung quanh, không nói lời nào. Dịch Nghiêu mua cho Nhân Nhân mấy bộ quần áo, còn có một chút đồ dùng hằng ngày, lúc về còn mua một cái bánh ga-to nhỏ ở cửa hàng bánh ngọt cho cô bé.

Nhân Nhân nhỏ giọng nói cảm ơn, Dịch Nghiêu để cho Nhân Nhân một tay cầm bánh ga-to, một tay cầm cái muỗng, sờ sờ đầu của cô bé: “Ngoan, đừng sợ.” Nhân Nhân cười với nàng, lộ ra hàng răng nhỏ khá ái, còn có má lúm đồng tiền thật sâu. Nhân Nhân dùng cái muỗng múc một khối kem, đưa đến bên miệng Thời Ngộ An, Thời Ngộ An há miệng ăn, liếm liếm đôi môi lại hôn một cái ở trên mặt cô bé: “Thật là một đứa bé ngoan.”

Lúc các nàng về đến nhà đã hơn mười một giờ, sắp ăn cơm trưa, Túc Như Chi đang ôm Thời Sướng xem ti vì ở phòng khách, Thời Sướng mắt sáng, Dịch Nghiêu mới vừa ôm Nhân Nhân vào nhà, Thời Sướng liền nhào tới: “Daddy thân mến... Ôi chào? Người bạn nhỏ này từ đâu tới nha?” Dịch Nghiêu đặt Nhân Nhân xuống, cô bé có chút sợ, nắm thật chặt mấy ngón tay của nàng.

“Không cần phải sợ, đây là chị của con.” Dịch Nghiêu dịu dàng an ủi Nhân Nhân, Nhân Nhân sợ hãi gọi: “Chị.” Thời Sướng tròn mắt: “Daddy! không phải là bởi vì con không nghe lời thì thật nhột một đứa bé trở lại đi! Daddy không cần bảo bảo nữa sao?” Khuôn mặt mếu máo, vô cùng đáng thương.

Thời Ngộ An mới vừa vào tới liền nghe thấy những lời này của Thời Sướng, cô đùa ác nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta thích bé ngoan, con quá không nghe lời.” Thời Sướng chạy tới, ôm lấy bắp đùi của cô liền bắt đầu khóc: “Hu hu hu, mami đừng vứt bỏ bảo bảo, sau này bảo bảo nhất định sẽ nghe lời con không được sao. Hu hu hu bảo bảo còn nhỏ như vậy, bị mami vứt bỏ con sẽ chết a.”

Thời Ngộ An nắm mặt của Thời Sướng, nghiêm trang hỏi: “Vậy sau này có nghe lời ta nói hay không?” Thời Sướng chu miệng, tròn mắt rung rung, tội nghiệp gật đầu: “Nghe, mami nói cái gì bảo bảo cũng nghe.” Gian kế của Thời Ngộ An được như ý, khom lưng bế Thời Sướng lên: “Vậy tốt, sau này nghe lời, ta cũng không vứt bỏ con. Ôi chào, vẫn là ôm Nhân Nhân nhẹ hơn, Sướng bảo bảo nặng quá.”

“Bảo bảo nào có nặng, là do người bạn nhỏ này quá nhỏ.” Thời Sướng yếu yếu phản bác, Thời Ngộ An ôm cô bé ngồi vào trên ghế sa lon, Thời Sướng sử dụng cả tay chân, bò qua chỗ Túc Như Chi. Túc Như Chi ôm Thời Sướng đặt ở bên cạnh mình, cười híp mắt nhìn Nhân Nhân: “Đứa nhỏ này từ đâu tới?”

Dịch Nghiêu nói đại khái chuyện của Nhân Nhân, Túc Như Chi cau mày, thờ dài thờ ngắn đứng lên: “Đứa bé thật đáng thương, cha mẹ này cũng thiệt là, sinh ra lại không nuôi. Tôi để cho ta ôm một cái nào, đứa nhỏ đáng yêu như thế, thật nhu thuận a.” Dịch Nghiêu chỉ chỉ Túc Như Chi, cười nói với Nhân Nhân: “Qua bên kia để cho bà nội ôm một cái, không cần phải sợ.”

Nhân Nhân nhìn nàng một chút, lại nhìn Thời Ngộ An một chút, Thời Ngộ An gật đầu với cô bé. Nhân Nhân lấy dũng khí, sai chân ngắn chậm từng bước tiêu sái đến trước mặt Túc Như Chi. Túc Như Chi cẩn thận ôm lấy Nhân Nhân, đặt trên chân của mình, Nhân Nhân chớp chớp đôi mắt, nở nụ cười với bà.

“Đứa nhỏ này thật khiến người ta thích nha.” Túc Như Chi nháy mắt mấy cái với Thời Sướng: “Tới, nhìn em gái con một chút này.” Thời Sướng chu miệng, vô cùng không tình nguyện đưa tay nắm cái tay nhỏ bé của Nhân Nhân, quơ quơ: “Em tên là gì a?” Nhân Nhân nhìn Thời Sướng, giọng nói nhỏ: “Em tên là Nhân Nhân.”

“Em không có họ sao?” Thời Sướng thật tò mò: “Tên của chị là Thời Sướng, chị cùng họ với mami, chị họ Thời.” Nhân Nhân cau mày, giống như đang suy tư một vấn đề rất khó, suy nghĩ một lúc lâu mới nghiêm túc lắc đầu một cái: “Hình như không có, híc.”

Thời Sướng nhất thời cảm thấy đứa bé này thật đáng thương nga, mới vừa rồi nghe daddy nói, hình như Nhân Nhân không có ba mẹ, mặc dù bản thân mình cũng không có ba ba, nhưng mình còn có mami, có daddy, có ông bà nội, có thật là nhiều người thương yêu mình. Thời Sướng nghiêng đầu nhìn Nhân Nhân, cảm xúc đồng tình lập tức lan tràn, Nhân Nhân thoát nhìn thật gầy thật nhỏ, có phải là ngay cả cơm ăn hàng ngày cũng không đủ no hay không?

Thật sự là quá thảm! Thời Sướng buông tay Nhân Nhân ra, móc tất cả các túi trên người mình một lần, tìm ra hai viên kẹo sữa, toàn bộ nhét vào trong tay Nhân Nhân: “Mời em ăn kẹo nè.” Thời Sướng nháy nháy mắt, nhìn Nhân Nhân. Nhân Nhân nắm chặt kẹo trong tay, giọng nói vẫn nhỏ nhỏ, yếu ớt như trước: “Cảm ơn chị.”

Thời Sướng vụng về sờ sờ đầu Nhân Nhân: “Ngoan ~” Dịch Nghiêu nghiêng đầu, cười nhìn Thời Ngô An: “Con gái em đối tính sao? Tôi cho rằng Sướng bảo bảo sẽ khóc kêu la rằng có em gái này rồi mọi người sẽ không thương con bé nữa đây.” Thời Ngô An liếc nàng một cái: “Chị nói cái gì đó, coi như Sướng bảo bảo khóc kêu, vậy cũng đều là chị chiều hư, Sướng bảo bảo nhà em nên hiểu chuyện như vậy mới đúng.”

Dịch Nghiêu cười cười, kêu Thời Sướng tới bên cạnh mình: “Bạn nhỏ Thời Sướng, buổi sáng con có ngoan ngoãn đi học hay không a?” Ánh mắt Thời Sướng đảo quanh, gật đầu một cái: “Đi.” “Thật?” Dịch Nghiêu nhìn bộ dáng của Thời Sướng đã cảm thấy cô bé không nói thật, rất hoài nghi, nhưng chân mày lên: “Em gái ở chỗ này, con phải làm một tấm gương tốt, không thể nói dối nga.”

Thời Sướng cau cái mũi nhỏ: “Dạ... Có đi a...” Dịch Nghiêu nắm cái mũi nhỏ của Thời Sướng: “Cô giáo cho bài tập gì?” Ánh mắt Thời Sướng nhanh như chớp đảo quanh: “Sắp đến ngày quốc tế thiếu nhi, không có bài tập, phải luyện tập ca hát.”

“Thật sao?” Dịch Nghiêu tiếp tục hoài nghi, xoay cái đầu nhỏ của Thời Sướng, cho cô bé nhìn Nhân Nhân: “Nhân Nhân đang nhìn con, nếu con nói dối, Nhân Nhân sẽ xem thường con.” Nhân Nhân nháy đôi mắt to trong veo như nước, thấy Thời Sướng nhìn mình, lập tức mỉm cười, Thời Sướng lắc lắc đầu, lại ừ ừ cúi đầu: “Được rồi, con sai lầm rồi, daddy, là con lừa daddy, con không có đi học. Thật xin lỗi, con là đứa trẻ hư.”

Dịch Nghiêu ôm Thời Sướng đặt trên đầu gối, tận tình giáo dục đứa nhỏ: “Sướng Sướng, con không có đi học là chuyện nhỏ, nhưng mà con không thể nói dối có biết không? Nói dối là không đúng, con gạt daddy, daddy sẽ thương tâm a.” Thời Sướng ớ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Dịch Nghiêu: “Daddy đừng thương tâm, sau này bảo bảo sẽ không bao giờ gạt daddy nữa, bảo bảo còn gạt daddy, bảo bảo chính là con cún nhỏ.”

Dịch Nghiêu nhin cười không được, xoa đầu của Thời Sướng: “Được rồi, lần này liền tha thứ con. Sau này không thể nói dối, nhớ kỹ, nếu không con chính là con cún nhỏ, daddy cũng không để ý con.” Thời Sướng gật đầu liên tục: “Sẽ không sẽ không, sau này bảo bảo không bao giờ nói dối! Daddy, buổi chiều bảo bảo liền ngoan ngoãn đi học có được hay không nha?”

“Ừ, ngoan ngoãn nghe lời, chờ qua nghỉ hè, daddy sẽ đưa con đi học tiểu học chịu không?” Dịch Nghiêu cười híp mắt nói, ánh mắt Thời Sướng sáng lên: “Được! Thật tốt quá! Bảo bảo lên tiểu học, có thể không cần ngày ngày thấy tên đáng ghét Triệu Kiệt đó! Hơn nữa a, sau này bảo bảo cũng lợi hại hơn so với mấy người bạn nhỏ ở vườn trẻ nga!”

Túc Như Chi cũng bị đáng vẻ dương dương đắc ý của Thời Sướng làm cho vui vẻ, ngoắc ngoắc tay về phía cô bé: “Được rồi được rồi, nhanh đi ăn cơm đi, cơm nước xong ngủ trưa, buổi chiều bà nội đưa con đi học.” “Dạ được!” Thời Sướng từ trên người Dịch Nghiêu nhảy xuống, như một làn khói chạy đi rửa tay, chạy đến một nửa đột nhiên lại vòng trở lại, đưa tay nắm tay Nhân Nhân, kéo cô bé từ trong lòng Túc Như Chi ra ngoài.

“Con cẩn thận một chút a tiểu tổ tông!” Túc Như Chi vội vàng đưa tay ôm Nhân Nhân, trợn mắt nhìn Thời Sướng một cái: “Thân thể Nhân Nhân yếu đuối, không chịu được con dẫn vật đầu a!” Thời Sướng đô chu mỏ, rón rén lôi kéo Nhân Nhân: “Em đi rửa tay cùng với chị đi, không rửa tay mà ăn cơm sẽ bị bệnh.”

Nhân Nhân gật đầu một cái, ngoan ngoãn đi theo Thời Sướng, cô bé đi chậm, Thời Sướng cũng rất có kiên nhẫn thả chậm bước đi. Dịch Nghiêu nhìn bóng lưng của hai đứa bé, cười rất có thâm ý, Thời Ngô An đậm đậm nàng: “Chị cười kỳ quái như vậy làm gì?” Dịch Nghiêu ho nhẹ một tiếng: “Có cảm giác như tìm một con dâu nuôi từ bé cho con gái tôi.”

“Em phát hiện chị thật là càng ngày càng không đứng đắn.” Thời Ngô An nhếch mi, Dịch Nghiêu khoát khoát tay, vẻ mặt nghiêm túc: “Không có, tôi chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi.” Túc Như Chi nhìn hai người, đứng dậy: “Hai người các con cũng đừng náo loạn, lão đầu tử mới đi ra liên hoan với bạn cũ, mấy tên ranh con cũng không về nhà, anh hai chị dâu của con cũng đều có việc, trong nhà chỉ có mấy người, mau ăn cơm đi, cơm nước xong nên làm gì thì làm vậy.”

Dịch Nghiêu lôi kéo Thời Ngô An đứng lên, cởi áo khoác xuống ném lên ghế sa lon, hai người đi rửa tay, Túc Như Chi tính toán trong lòng. Đứa bé Nhân Nhân này đáng thương như vậy, thoát nhìn cũng rất ngoan, bệnh tim bẩm sinh cũng không phải là chuyện nhỏ gì, sau này còn phải kéo dài trị liệu, cũng không thể làm xong cuộc phẫu thuật này liền đưa người trở về cô nhi viện đi? Vậy cũng quá không có trách nhiệm.

Chờ Dịch Trữ trở lại, thương lượng với lão ấy một chút, người trong nhà tuy rằng không ít, nhưng lúc đi làm hết đều rất quanh quẩn, bây giờ bản thân lại không ra ngoài nữa, ở nhà cũng thật rảnh rỗi, không bằng nuôi thêm đứa nhỏ nha. Càng suy nghĩ càng cảm thấy có lý, Túc Như Chi vui rạo rức đi rửa tay, lại không nghĩ tới chuyện thương lượng với Dịch Nghiêu về chuyện này một chút.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Chương 52

“Cốc cốc.” Cửa phòng làm việc bị gõ vang, Dịch Nghiêu đang nhìn văn kiện cũng không ngẩng đầu lên nói : “Vào đi.” Tần Văn đẩy cửa đi vào, cầm trong tay một xấp văn kiện: “Dịch tổng, đây là báo cáo phòng tài vụ mới vừa đưa lên, mời ngài xem qua.”

Dịch Nghiêu ngẩng đầu, đưa tay đẩy mắt kiếng, nhận lấy văn kiện từ trong tay Tần Văn đặt ở trên bàn sách: “Sắc mặt chị Tần thoát nhìn thật không tốt, có phải dạo này quá mệt mỏi hay không?” Tần Văn đưa tay sờ sờ gương mặt, cười lắc đầu một cái: “Đa tạ Dịch tổng quan tâm, công việc hoàn hảo.” Dịch Nghiêu gật đầu một cái, liếc mắt nhìn đồng hồ thạch anh, nói: “Đã tới giờ tan việc, chị Tần không cần chờ tôi, đi về nghỉ ngơi đi.”

“Ngài không tan tầm sao?” Bởi vì Thời Ngô An ở trong nhà, bình thời trừ phi Dịch Nghiêu thật sự có chuyện quan trọng gì, nếu không cũng sẽ đứng giờ tan sở về nhà. Tần Văn suy nghĩ một chút, công ty gần đây quả thật không có đại sự gì, sao Dịch Nghiêu lại đột nhiên muốn tăng ca? Tần Văn có chút buồn bực. Dịch Nghiêu gật đầu, vỗ vỗ xấp văn kiện nhỏ trên bàn làm việc, bắt đầu cười: “Ngày mai Nhân Nhân làm phẫu thuật, hôm nay tôi muốn hoàn thành tất cả công việc này.”

Tần Văn hiểu rõ, điện thoại di động của Dịch Nghiêu vang lên, nàng đưa tay nhận, Tần Văn ra dấu tay ý bảo bản thân đi ra ngoài trước, Dịch Nghiêu gật đầu một cái. Tần Văn trở lại bàn làm việc thu thập một chút, báo cho Thành Nhai một tiếng có thể tan việc, liền cầm túi đi xuống lầu.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Tần Văn ngẩng đầu lên, tròn to hai mắt nói không ra lời. Tịch Cần Chi khoanh tay đứng ở bên ngoài thang máy, trên mặt không có biểu tình gì, ngẩng đầu nhìn nhạ liếc nàng một cái, hơi nghiêng thân đi. Tần Văn cứng ngắc thẳng người, từ từ đi ra khỏi thang máy, Tịch Cần Chi đi vào trong thang máy, lấy điện thoại di động ra vừa nghe điện thoại vừa bấm số tầng lầu: “Dịch Hiên a, tôi vừa trở về, ở công ty...”

Mắt Tần Văn nhìn cửa thang máy lại khép lại, người kia thủy chung không có liếc nhìn nàng một cái. Trong lòng ngực chợt bắt đầu phấp phấp, mắt không tự chủ được đã uơu ướt, nàng đưa tay vuốt vuốt khóe mắt, yên lặng xoay người đi ra cửa công ty.

Mới vừa đi ra cổng công ty, Tần Văn chuẩn bị bắt xe về nhà, điện thoại di động ở trong túi xách sôi nổi vang lên. Mở túi lấy điện thoại di động ra, trên đó viết hai chữ “Cần Chi”, Tần Văn do dự nhận điện thoại, để lên tai. “Tần Văn.” Tịch Cần Chi kêu một tiếng, giọng có chút biếng nhác, Tần Văn cẩn thận đáp, giọng của Tịch Cần Chi tiếp tục truyền tới: “Tôi nay em đến tìm chị.”

Tần Văn sững sốt một chút, chưa kịp hỏi cô là có ý gì, điện thoại liền bị cúp. Tần Văn nhìn màn hình điện thoại di động tối đen thờ dài, đi tới ven đường đón taxi.

Chín giờ tối, Tần Văn quả nhiên nhận được điện thoại của Tịch Cần Chi. “Em ở dưới lầu nhà chị, chị không xuống sao?” Tịch Cần Chi tựa vào trụ đèn đường, ngẩng đầu nhìn về phía ánh đèn cửa sổ nhà Tần Văn. Tần Văn từ cửa sổ nhìn xuống, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người, nàng cắn môi, cố gắng cự tuyệt Tịch Cần Chi: “Không phải là hôm nay em mới trở về sao? Khuya lắm rồi, em trở về...”

“Em chờ chị xuống.” Tịch Cần Chi cắt đứt nàng, bỏ lại câu nói duy nhất liền cúp điện thoại, Tần Văn có chút sững sờ, bóng người dưới đèn đường đi tới bên cạnh bồn hoa ngồi xuống, Tần Văn mím chặt môi, chấp nhận thay quần áo.

Tịch Cần Chi ngồi ở bên bồn hoa, trên tay đang cầm một miếng thuốc, chậm rãi nuốt vụn phun vụn. Tần Văn đi tới trước mặt cô, không tự chủ nhíu mi lại: “Không phải là em cai thuốc lá rồi sao?” Tịch Cần Chi ngẩng đầu nhìn nàng, hít một hơi thuốc lá, ngoắc ngoắc tay với nàng, Tần Văn nghi hoặc tiến tới, Tịch Cần Chi phun khói về phía mặt của nàng, Tần Văn trở tay không kịp, che ngực ho khan, mặt lui ra xa, Tịch Cần Chi vút mẩu thuốc lá trên mặt đất, đứng lên, một cước đạp đi lên.

Tịch Cần Chi đi tới trước mặt Tần Văn, mang theo vui vẻ híp mắt nhìn nàng: “Cai thuốc, cũng không có dễ dàng như từ bỏ chị vậy.” Mặt Tần Văn liền biến sắc: “Em đến tìm tôi làm cái gì?”

“Em nghe nói chị ly hôn à?” Tịch Cần Chi lấy bao thuốc lá từ trong túi ra quơ quơ, Tần Văn bất động thanh sắc lại lui về phía sau hai bước, Tịch Cần Chi cau mày, nhét bao thuốc trở về trong túi. Tần Văn ừ một tiếng, cúi đầu nhìn cái bóng Tịch Cần Chi bị bản thân đạp dưới chân.

Tịch Cần Chi trầm mặc, Tần Văn cho là cô sẽ mượn cơ hội chê cười mình, kia là chuyện bình thường Tịch Cần Chi sẽ làm. Nhưng Tịch Cần Chi lại kéo tay của nàng, rất chăm chú nhìn ánh mắt của nàng hỏi nàng: “Vậy, chị có thể ở cùng một chỗ với em không?” Tần Văn tròn to hai mắt: “Em nói cái gì?”

“Ban đầu là chị nói cho em biết a, chị cùng với người đàn ông kia bên nhau chị mới có thể có hạnh phúc. Bây giờ chị ly hôn, Tần Văn, hạnh phúc của chị đây sao?” Tịch Cần Chi đưa tay nâng mặt Tần Văn, cười rất dịu dàng: “Về bên cạnh em đi, em đã sớm trưởng thành, có thể chiếu cố chị thật tốt.”

“Tịch Cần Chi, em đừng điên.” Tần Văn đẩy Tịch Cần Chi ra: “Trước kia em nói qua, em chỉ cần một người hoàn mỹ sạch sẽ, nếu như tôi thật gả cho người khác, em cũng sẽ không gặp lại tôi.” Tịch Cần Chi mím môi không nói lời nào, Tần Văn đưa tay chỉ bản thân, cười: “Tôi đã gả cho người, Tịch Cần Chi, em thật sẽ không ngại sao?”

Tịch Cần Chi cau mày, cánh tay duỗi một cái kéo Tần Văn vào trong ngực, trên người nàng mang theo mùi thuốc lá mới vừa rồi dính vào, Tần Văn không thích, lại luyến tiếc rời khỏi. Tịch Cần Chi ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Em làm sao có thể không ngại? Người phụ nữ của em gả cho một người đàn ông, nhưng cho dù em có để ý, có tức giận, chị cần bản thân không để ý đến em a.”

“Em không có tâm tư lời chuyện cũ với chị, cũng không tâm tư chơi trò giận dỗi với chị, Tần Văn, chị trở lại bên cạnh em, chúng ta coi như người đàn ông kia cho tới bây giờ không có xuất hiện qua, có được hay không? Chị đáp ứng em, có được hay không?” Tịch Cần Chi ôm chặt người trong ngực, trong

giọng nói của cô để lộ ra yếu ớt, nói: “Em van chị mà.”

Tần Văn cắn môi dưới, hai tay đặt ở bả vai của Tịch Cần Chi, từ từ đẩy cô ra: “Còn có một việc, tôi nhất định phải nói với em, sau khi em nghe xong rồi hãy nói cho tôi biết, em có còn nguyện ý chung một chỗ với tôi nữa hay không.” Trên mặt Tịch Cần Chi lộ vẻ vui mừng, cầm tay của nàng lờ lững son sắt bảo đảm: “Chị mau nói, vô luận là chuyện gì, em chỉ muốn thật tốt ở chung một chỗ với chị, em không bao giờ...”

“Tôi mang thai.” Tần Văn cắt đứt cô, Tịch Cần Chi ngừng lời. Tần Văn biết rõ Tịch Cần Chi là hạng người gì, cô tương đối có tình cảm khiết phích, việc Tịch Cần Chi có thể tiếp nhận việc nàng đã gả cho người đã đủ làm nàng kinh ngạc, nhưng mà nàng còn mang đứa nhỏ của người khác, dùng sự hiểu biết nhiều năm của nàng đối với Tịch Cần Chi, lúc này đây Tịch Cần Chi có thể không mắng nàng xoay người rời đi đã tương đối cho nàng mặt mũi.

Tịch Cần Chi có chút khó có thể tin, cô đưa tay sờ sờ lỗ tai của mình, hỏi ngược lại Tần Văn: “Chị vừa mới nói cái gì?” Tần Văn hít sâu một hơi, rất rõ ràng nói cho cô biết: “Tôi mang thai, hơn nữa tôi quyết định sẽ sinh đứa bé này ra.”

Tịch Cần Chi ngược đầu lên, nhìn ánh đèn đường vàng vọt, đưa tay đỡ cái trán đi tới đi lui. Tần Văn an tĩnh nhìn cô, nhìn cô đi tới đi lui, nhìn cô một cước đá vào trụ đèn đường, nhìn cô ngồi ở bên lề đường bắt đầu hút thuốc lá, một điều lại tiếp một điều, cả người cũng bị khói mù vùi lấp.

Tần Văn đi tới, ngồi ở bên người Tịch Cần Chi, Tịch Cần Chi xê dịch bên cạnh, trong mắt tối sầm lại, cô buồn buồn lên tiếng: “Không tốt cho đứa nhỏ.” Tần Văn nghiêng đầu nhìn cô, chân mày Tịch Cần Chi nhăn thành một chữ “Xuyên” (川), cô vút điều thuốc hút một nửa trên mặt đất, dùng mũi chân ra sức đạp.

Tần Văn nhớ, Tịch Cần Chi liền có cái tật xấu như vậy, mỗi lần tức giận đều phải dẫm đạp thứ gì trên mặt đất. Trước kia cô đạp lên vỏ kẹo, đạp lên một đồng tiền xu, đạp lên ví tiền của Tần Văn, còn có cả cái mũi của bản thân... Tần thuốc dưới chân cô đã bị đạp không thể nhìn ra dáng vẻ vốn có, Tịch Cần Chi nhìn chung quanh, lượm cái lá cây đặt ở dưới chân tiếp tục đạp.

“Tôi đi về, em cũng đi về sớm nghỉ ngơi đi.” Gió ban đêm có chút lạnh, Tần Văn chịu không nổi, đứng lên vỗ vỗ quần áo chuẩn bị trở về. “Này.” Tịch Cần Chi giữ tay nàng lại, Tần Văn cúi đầu nhìn cô, Tịch Cần Chi ngược đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mắt nàng: “Dù gì chị còn có một em trai, em nhưng là con gái một đây.”

Tần Văn không rõ cho nên, Tịch Cần Chi cong khóe miệng, cười không thể nào vui vẻ hơn: “Tần Văn, đứa bé sinh ra theo họ của em, cho Tịch gia của em nói dối tông đường chẳng hạn.” Tần Văn còn chưa quá hiểu ý tứ của cô, Tịch Cần Chi lôi kéo tay của nàng đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên mông: “Ngày mai Dịch tông không đi làm, chị cũng xin nghỉ đi, mẹ em cũng muốn đến đây, hai người cũng thật lâu không gặp rồi đi, có thể ôn chuyện.”

“Chị cũng biết, em đã sớm thắng thán với mẹ, chị không cần lo lắng cái gì, buổi sáng ngày mai chín giờ, em đến đây đón chị.” Tịch Cần Chi thu tay lại, tiện tay vút bao thuốc lá trên mặt đất, hai tay cắm vào trong túi, nhún vai một cái về phía Tần Văn: “Em đi về, chị nghỉ ngơi sớm một chút đi... Chú ý thân thể.”

Tịch Cần Chi xoay người, bước đi cũng không quay đầu lại, gió thổi qua ánh mắt có chút cay cay, cô đưa tay lau một cái, nước mắt đầy bàn tay. Tần Văn nhìn bóng lưng của cô từ từ biến mất, cúi người xuống nhặt bao thuốc lá cô đã vút lên, phía trên có vết nhăn nhúm bị siết ra.

Tần Văn lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Tịch Cần Chi: “Sau này không nên hút thuốc lá nữa, không tốt đối với thân thể.” Qua một lúc lâu Tịch Cần Chi mới trả lời, chỉ một chữ: “Được.” Tần Văn bỏ điện thoại vào trong túi, ánh mắt cay cay, nàng xoay người trở lại nhà trọ, nhận được tin nhắn của Dịch Nghiêu: “Chị Tần, luật sư Tịch giúp chị xin nghỉ, ngày mai không cần tới, nghỉ ngơi thật tốt.” Tần Văn trả lời mấy chữ cảm ơn, hơn nữa chúc Nhân Nhân giải phẫu thuận lợi.

Lúc này Dịch gia đang vì chuyện ngày hôm sau Nhân Nhân làm giải phẫu mà bận rộn.

“Cái này không cần mang, ở bệnh viện không cần.”

“Đường cũng không cần, Nhân Nhân của chúng ta không thích ăn ngọt.”

“Cái này mang theo, Sướng Sướng muốn ăn.”

“Quần áo không cần nhiều như vậy, ở bệnh viện không được mấy ngày, ở nhà nuôi là tốt nhất.”

...

Túc Như Chi phân phó người giúp việc thu dọn đồ đạc, Thời Sướng cùng với Nhân Nhân ngồi ở trên thảm chơi xếp gỗ, nghe Túc Như Chi phân phó, Thời Sướng nhin không được trào phúng một câu: “Kể từ khi em đến đây bà nội cũng rất ít quan tâm chị.” Nhân Nhân nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ở Dịch gia dường một tháng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cục có chút thịt, béo mập trắng nõn đặc biệt khả ái.

“Chị không thích em sao?” Trong đôi mắt Nhân Nhân luôn là có vẻ ướt át, nhìn vào khiến lòng người một mảnh mềm mại, Thời Sướng cầm một khối xếp gỗ, quơ quơ ở trước mặt Nhân Nhân: “Cũng không phải vậy, ông nội bà nội, còn có daddy cùng mami cũng cảm thấy em ngoan hơn chị, vạn nhất bọn họ không thích tôi nữa, vậy làm sao bây giờ?” Nhân Nhân nhận lấy xếp gỗ, tìm chỗ thích hợp thả lên, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Thời Sướng: “Em thích chị a.”

Thời Sướng nhếch môi cười, lộ ra một cái răng sâu: “Vậy sau này nếu em gặp phải người ngoan hơn chị thì sao?” Nhân Nhân chu cái miệng nhỏ nhắn ra nói: “Em sẽ vẫn thích chị.” Thời Sướng hoài nghi nhìn Nhân Nhân, đưa ra tay phải mập đỏ đỏ, giơ lên ngón út: “Vậy ngoéo tay.” “Được.” Nhân Nhân cũng đưa ngón út ra, câu cùng ngón tay của Thời Sướng: “Em nhất định sẽ vẫn thích chị, luôn luôn nga.”

Chương 54

Chương 53:

Ở bệnh viện nhân dân

Nhân Nhân thay xong đồ chuẩn bị phẫu thuật, Thời Ngô An ôm cô bé lên xe đẩy, nắm cánh tay nhỏ bé mềm nhũn của Nhân Nhân quơ quơ: “Con sợ sao?” Nhân Nhân không trả lời, nhỏ giọng hỏi cô: “Cô sẽ bỏ con một mình ở nơi này sao?” Thời Ngô An cười sờ sờ đầu của cô bé: “Sẽ không, ta ở chỗ này chờ con ra ngoài.”

“Vậy con sẽ không sợ.” Nhân Nhân nở nụ cười, lúm đồng tiền hăm sâu trên gò má, Thời Sướng ghé vào xe đẩy lấy ngón tay đâm đâm lúm đồng tiền của Nhân Nhân: “Chờ em khỏe rồi chị sẽ dẫn em đi ăn kem dâu tây mà chị thích nhất.” Nhân Nhân dùng sức gạt đầu, Thời Sướng vỗ vỗ túi, lấy ra một viên kẹo sữa hình thỏ nhét vào lòng bàn tay Nhân Nhân: “Bọn họ nói chị không thể vào với em, vậy em cầm cái này, coi như là chị đang ở bên cạnh em. Không cần phải sợ nga, chị sẽ bảo vệ em.”

Đôi tay nhỏ bé nắm chặt viên kẹo sữa, bác sĩ nói phải vào phòng giải phẫu, Dịch Nghiêu đi tới ôm Thời Sướng qua một bên, Thời Sướng nghiêng đầu hỏi nàng: “Daddy, Nhân Nhân sẽ không có việc gì à?” “Sẽ không.” Dịch Nghiêu hôn nhẹ trên mặt Thời Sướng: “Nhân Nhân sẽ thật tốt, khỏe mạnh an khang, giống như Sướng Sướng vậy.”

“Bảo bảo tin Daddy nói, không thể gạt con nga.” Thời Sướng ôm cổ Dịch Nghiêu, nàng cười gạt đầu, hỏi: “Con thích Nhân Nhân sao?” Thời Sướng gạt đầu một cái: “Thích, mỗi ngày Nhân Nhân chơi với con mà, cũng không có đáng ghét như mấy bạn nhỏ thích khóc ở nhà trẻ, bảo bảo thích em ấy.”

“Vậy sau này Nhân Nhân sẽ cùng sống chung với chúng ta có được hay không?” Dịch Nghiêu nhẹ giọng hỏi Thời Sướng, cô bé luôn lâu lâu nói Nhân Nhân đoạt đi mọi sự ái của mình, Dịch Nghiêu thật đúng là sợ Thời Sướng không muốn tiếp nhận Nhân Nhân. Thời Sướng nghiêng đầu hỏi Dịch Nghiêu: “Chẳng phải từ trước đến nay Nhân Nhân đã ở cùng với chúng ta sao?”

Dịch Nghiêu có chút im lặng, Thời Sướng nghiêm túc nói: “Daddy cứ yên tâm đi, bảo bảo chỉ khi dễ mấy người bạn nhỏ của nhà người khác, còn Nhân Nhân là em gái của bảo bảo, bảo bảo sẽ bảo vệ em ấy thật tốt.” Dịch Nghiêu nắm cái mũi nhỏ của Thời Sướng: “Quý linh tinh này.” Thời Sướng cười lên khanh khách, Dịch Nghiêu bụm miệng cô bé lại: “Không cho cười, dẫn con đi mua bữa sáng cho mami.”

Thời Ngô An cúi đầu hôn một cái ở trên trán Nhân Nhân, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé: “Nhân Nhân nhà chúng ta là đứa bé dũng cảm nhất.” Nhân Nhân nháy mắt, lắc đầu một cái: “Con cảm thấy Thời Sướng mới phải.” Thời Ngô An cười, Nhân Nhân đưa tay giữ lại vạt áo của nàng, Thời Ngô An chọn không có nhìn cô bé, Nhân Nhân nhỏ giọng nói: “Con có thể kêu cô một tiếng mẹ không?”

“Có thể à, đừng nói một tiếng, kêu cả đời cũng được.” Thời Ngô An cúi người xuống, Nhân Nhân đưa tay ôm cổ của cô, nhẹ nhàng hôn một cái ở trên mặt cô: “Mẹ.” Thời Ngô An đáp một tiếng, Nhân Nhân buông tay ra, nắm ngay ngắn trên xe đẩy, ra dấu OK, Thời Ngô An giờ ngón cái lên, nhìn Nhân Nhân được đưa vào phòng phẫu thuật.

Túc Như Chi mới từ phòng bệnh cất xong đồ tới đây, ngồi ở bên cạnh Thời Ngô An: “Nhân Nhân vào rồi à.” Thời Ngô An gạt đầu một cái, Túc Như Chi nhìn chung quanh một cái, hỏi cô: “Tiêu công chúa nhà chúng ta đâu à?” Thời Ngô An lắc đầu một cái: “Con cũng không biết, A Nghiêu mang đi ra ngoài rồi.” Nghe nói có Dịch Nghiêu đi theo, Túc Như Chi mới yên lòng.

Thời Ngô An nhìn chằm chằm cửa phòng giải phẫu, mắt cũng không nháy một cái, Túc Như Chi đưa tay quơ quơ ở trước mắt cô: “Không có chuyện gì, bác sĩ đều nói cuộc giải phẫu này rất an toàn, đừng lo lắng như vậy.” Thời Ngô An xoa xoa ánh mắt, thở dài: “Mẹ, con nhìn Nhân Nhân liền nhớ lại Sướng bảo bảo khi còn bé. Đứa bé mới lớn như vậy, có bao nhiêu đáng thương à.”

“Không thể nói như vậy.” Túc Như Chi giống như đang dỗ dành đứa nhỏ, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ ở sau lưng Thời Ngô An: “Cả hai đứa bé cũng đều gặp được Tiểu An của chúng ta, chẳng lẽ còn không may mắn sao? Xem Sướng Sướng của chúng ta một chút, được con chiều cố thật tốt, Nhân Nhân cũng sẽ như vậy à.” Thời Ngô An nhìn cười không được: “Mẹ, ngài vừa nói như thế, trong lòng con dễ chịu hơn nhiều.”

Túc Như Chi cũng cười: “Mẹ đã để cho lão Dịch đi cô nhi viện khai chứng minh, mấy ngày nay sẽ xử lý tốt hộ khẩu của Nhân Nhân.” Thời Ngô An dạ một tiếng, hai người lại rồi rãnh hàn huyên một lát, Dịch Nghiêu ôm Thời Sướng trở lại. Thời Sướng ôm trong lòng một túi nilon, từ trong ngực Dịch Nghiêu xuống, tung tăng chạy tới trước mặt Thời Ngô An.

“Mami, chúng ta mua bánh bao mami thích ăn nè, còn có sữa đậu nành thật ngon.” Thời Sướng kín đáo đưa túi nilon cho Thời Ngô An, tựa như tranh công nháy mắt nhìn cô. Thời Ngô An vỗ vỗ trên đầu Thời Sướng xem như phần thưởng, Thời Sướng chu môi, khuôn mặt mắt húng: “Tại sao mami không khen bảo bảo nha.”

Thời Ngô An mở hộp thức ăn ra, lấy đôi đũa gấp ăn: “Tại sao ta phải khen con?” Thời Ngô An cắn một cái, lắc đầu phê bình: “Không có ngon bằng Lý Ký gần nhà chúng ta, hơi ngán.” Thời Sướng hừ một tiếng, nhào vào trong ngực Túc Như Chi làm nũng: “Bà nội, bà nội xem mami hư hay không à, bảo

bảo mua bánh bao cùng sữa đậu nành cho mami, mami cũng không có nói bảo bảo thật hiểu chuyện a, còn ghét bỏ bánh bao bảo bảo mua ăn không ngon.”

Túc Như Chi kéo Thời Sướng đến ngồi trên đùi mình, khó được một lần nghiêm túc giáo dục cô bé: “Sướng Sướng, Tiểu An là mami của con, con thương nàng là phải. Không có mami cũng sẽ không có con, con không thể nói mami xấu, biết không?” “Dạ biết.” Thời Sướng yếu yếu ứng một câu, cảm giác sâu sắc bản thân là thật sự bị thất sủng, ngay cả bà nội đều không giúp mình, huhuhu.

Hơn một giờ sau, đèn phòng giải phẫu tắt, bác sĩ từ bên trong đi ra. Thời Ngộ An ôm Thời Sướng, hai người đang tựa đầu vào nhau ngủ, Dịch Nghiêu tiến lên đón bác sĩ: “Bác sĩ, đứa nhỏ thế nào?” Bác sĩ bỏ khẩu trang, cười gật đầu một cái: “Đừng lo lắng, giải phẫu rất thuận lợi, ở bệnh viện quan sát mấy ngày là có thể trở về tịnh dưỡng. Đứa nhỏ bây giờ còn đang ngủ, đợi lát nữa thuốc mê qua nhất định sẽ cảm thấy đau, chú ý đừng làm cho bé đụng phải vết thương, còn có chính là không thể dính nước.”

“Cảm ơn bác sĩ, cực khổ ngài.” Dịch Nghiêu cúi chào một cái, bác sĩ lại nói mấy điều cần chú ý rồi rời đi. Trong chốc lát Nhân Nhân được đẩy ra ngoài, Dịch Nghiêu đánh thức Thời Ngộ An, hai người đi theo vào phòng bệnh, ném Thời Sướng đang mơ mơ màng màng cho Túc Như Chi. Thời Sướng ngáp dài oán trách: “Gặp như thế làm gì, cũng không chờ người ta một chút.”

Túc Như Chi lười kéo tay Thời Sướng, chậm rãi đi về phía phòng bệnh. Đến phòng bệnh, Thời Sướng nhào tới mép giường, đưa tay dầm dầm mặt của Nhân Nhân: “Nhân Nhân không phải là đã trị xong bệnh rồi sao, sao còn chưa tỉnh?” Dịch Nghiêu đang gọt trái cây, nghe vậy nhìn Thời Sướng một cái: “Con bé còn một mũi, cần phải nghỉ ngơi a.”

Thời Sướng bĩu môi, đưa tay muốn cầm trái táo Dịch Nghiêu vừa gọt xong, bị Dịch Nghiêu tránh né: “Tay bẩn, mau đi rửa tay một chút.” Thời Sướng tội nghiệp nhìn về phía Túc Như Chi, Túc Như Chi cười híp mắt lười Thời Sướng đi: “Bà nội dặn Sướng bảo bảo đi rửa tay.”

Túc Như Chi mang Thời Sướng đi, Dịch Nghiêu xoay người cầm hộp đồ ăn mang từ nhà để trên tủ đầu giường, chế nhỏ trái táo thành từng miếng, bung đến trước mặt Thời Ngộ An, cầm cây tăm đưa cho cô. Thời Ngộ An cầm cây tăm đâm một khối, nhét vào trong miệng Dịch Nghiêu, hỏi nàng: “Chị đã nghĩ đặt tên cho Nhân Nhân là gì chưa, mẹ nói mấy ngày nay liên chuẩn bị xong hộ khẩu, cũng không thể vẫn cứ gọi Nhân Nhân đi?”

Dịch Nghiêu nhai miếng táo, tương đối bình tĩnh gật đầu một cái: “Cái tên Nhân Nhân này tốt vô cùng.” Mặt Thời Ngộ An tối sầm, có chút ý vị cắn răng nghiêng lợi: “Dịch Nhân Nhân? Chị không cảm thấy rất khó nghe sao?” Dịch Nghiêu như có chuyện lạ gật đầu: “Phải, không quá dễ nghe.” Thời Ngộ An hết ý kiến, Dịch Nghiêu cười hi hi một tay kéo cô qua hôn một cái trên môi cô.

“Dịch Sanh.” Dịch Nghiêu rốt cục nghiêm chỉnh, mở tay Thời Ngộ An ra, viết một chữ Sanh ở lòng bàn tay cô: “Sanh trong sanh ca tụy mộng gian.” Lòng bàn tay bị đầu ngón tay hơi lạnh của nàng gãi có chút nhột, Thời Ngộ An nắm chặt quả đấm, giấu cái tên Dịch Nghiêu đặt cho Nhân Nhân: “Dịch Sanh? Cũng được, thế nào, chị muốn sau này cho con bé làm bác sĩ?”

“Tôi mới không quan tâm sau này con bé làm cái gì, dù sao tôi cũng là một gia trưởng tương đối sáng suốt a.” Dịch Nghiêu cười, lười kéo tay Thời Ngộ An, tiếp tục viết chữ ở lòng bàn tay cô: “Là cả đời a, Thời Ngộ An ngu ngốc.” Thời Ngộ An cười đẩy ra nàng: “Biết rồi biết rồi, chị đừng viết, ngứa đã chết.”

Hai người đang nháo, Thời Sướng từ bên ngoài sôi nổi chạy vào, chạy đến bên người Dịch Nghiêu xem một chút bên trái xem một chút bên phải, rốt cục phát hiện trái táo bị cắt thành từng mảnh đặt ở trong hộp đồ ăn. Thời Sướng nhìn Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu đẩy đẩy mắt kiếng, lấy điện thoại di động ra: “Tôi đi ra ngoài gọi điện thoại cho Dịch Thuần.”

Thời Sướng sâu kín toát ra một câu: “Bảo bảo cũng biết mà, daddy thê nô.” Dịch Nghiêu một tay ôm lấy Thời Sướng, trán cọ với trán của Thời Sướng, rất nghiêm túc hỏi: “Con học của ai?” Thời Sướng như một tiểu đại nhân thờ dãi: “Không phải Daddy cũng nói đi Giang như vậy sao?”

Dịch Nghiêu nhất thời cứng họng, Túc Như Chi không nhìn được quả trách nàng: “Nói qua bao nhiêu lần, không thể nói lung tung ở trước mặt trẻ con.” Đầu Thời Sướng lắc trống bỏi: “Con không phải là trẻ con, con cũng sắp không đến nhà trẻ nữa.” Dịch Nghiêu đặt Thời Sướng xuống đất, bấn ngón tay dầm dầm trán của cô bé: “Coi như con lên tiểu học, cũng là trẻ con, con cách ‘lớn’ còn hơi sớm đây.”

“Là học sinh tiểu học không phải trẻ con.” Thời Sướng lẫu bầu một câu, chạy đến cầm trái táo trên tủ đầu giường, nhét vào trong tay Dịch Nghiêu để cho nàng gọt vỏ. Dịch Nghiêu hất trái táo lên tới lại tiếp được, nói với Thời Sướng: “Vỏ táo cũng có thể ăn, con đi rửa sạch rồi trực tiếp gặm đi.” Thời Sướng trừng nàng: “Mới vừa rồi con đi rửa tay daddy lại không nói, con không biết, daddy lột vỏ cho con.”

Dịch Nghiêu bảo Thời Sướng cách xa mình một chút, cầm dao thuận thực gọt vỏ: “Cái gì lột vỏ, là gọt vỏ a, ta lấy tay lột cho con sao?” Thời Sướng nhìn nàng rất nhanh gọt trái táo ngay ngắn chỉnh tề, cúi đầu nhìn tay mình một chút, nhào tới trong ngực nàng làm nũng: “Daddy, làm thế nào mà gọt nó thành như vậy? Dạy dạy cho con a!”

Dịch Nghiêu cắt dao, tức giận tròn mắt nhìn Thời Sướng một cái: “Trong tay ta cầm cây dao con không thấy sao? Con nhào tới như vậy vạn nhất bị thương thì làm sao bây giờ?” “Ai nha con biết rồi mà! Daddy dạy con gọt vỏ táo a!” Thời Sướng cũng tròn to hai mắt, Dịch Nghiêu đưa trái táo đã gọt vỏ xong cho cô bé, hơn nữa bày tỏ nghi vấn: “Con học cái này làm gì?”

Thời Sướng đưa ra cánh tay ngắn của mình, chỉ chỉ Nhân Nhân đang nằm ở trên giường còn chưa có tỉnh lại: “Chờ Nhân Nhân tỉnh lại, con làm cho em ấy xem, tuyệt đối để cho em ấy thất kinh, sẽ rất sùng bái con nha!” Dịch Nghiêu thật không hiểu trong cái đầu nhỏ của Thời Sướng đang suy nghĩ cái gì, nhìn cô bé gặm trái táo, thuận miệng hỏi một câu: “Tại sao muốn Nhân Nhân sùng bái con a?”

“Không phải em gái cũng đều sùng bái chị của mình sao?” Thời Sướng gặm trái táo, không nháy mắt nhìn chăm chăm Dịch Nghiêu: “Daddy dạy cho con nha.” Dịch Nghiêu quả quyết cự tuyệt: “Không được, con còn nhỏ, không thể cầm dao, chờ con lớn lên hãy nói.” Thời Sướng nhìn nàng một cái, không

biết lâu bầu một câu gì, cầm trái táo chạy đến bên cửa sổ ngắm phong cảnh.

Vãi hồn Sướng Sướng =))

Thật ra editor gửi chương cho mình cả tuần rồi mà bận tới bận lui quên mất :D

Sr mấy b :v

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Chương 54:

Lúc Nhân Nhân có thể xuất viện, Dịch Trữ cũng làm xong hộ khẩu cho cô bé, Thời Ngô An cảm thấy có tiền có thể sai khiến ma quỷ a, hiệu suất này đơn giản không có gì để nói. Mắt thấy Thời Sướng ở trên con đường hùng hải từ càng chạy càng xa, Thời Ngô An vừa ưu thương, vừa càng hộ Nhân Nhân chặt chẽ, chỉ sợ bé ngoan này lại trở thành Thời Sướng thứ hai.

“Tại sao mami không để cho con chơi với em nha!” Thời Sướng bĩu môi, nằm ở trên đùi Thời Ngô An lúc ẩn lúc hiện, Thời Ngô An cầm sách bài tập trong tay Thời Sướng liếc nhìn, không nhanh không chậm nói: “Sợ con dạy hư con bé.” Thời Sướng đập hai cái chân ngắn, lời thề son sắt bảo đảm: “Sẽ không, con chỉ cùng chơi với em ấy, không dạy hư em ấy đâu!”

Thời Ngô An đẩy Thời Sướng từ chân của mình xuống, nhét sách bài tập vào trong ngực cô bé: “Ng ngoan đi làm bài tập đi, thân thể em con còn chưa có khỏe hẳn, không thể chơi đùa với con đâu.” Thời Sướng chu môi mếu máo, nước mắt cũng sắp lăn ra: “Mami, có phải có em gái rồi thì không cần con nữa?” Thời Ngô An sờ sờ đầu của cô bé: “Làm sao lại nghĩ như vậy? Con là Sướng bảo bảo mami thích nhất, sao ta lại không cần con?”

“Vậy mami, mami yêu con hơn, hay là yêu daddy hơn?” Thời Sướng nháy mắt, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Thời Ngô An. Mặt Thời Ngô An ㄟ một cái, đưa tay xoa mặt của Thời Sướng: “Con nghĩ như thế nào lại hỏi vấn đề này, trẻ con không nên suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, nhanh đi làm bài tập đi, không thể bởi vì nghĩ hè mà lười biếng a.”

Thời Sướng bĩu môi, lấy tay Thời Ngô An từ trên mặt mình xuống: “Daddy nói thích mami nhất, chẳng lẽ mami không thích daddy nhất sao?” Hiện tại Thời Ngô An không muốn cùng một đứa con nít ranh tiếp tục tham thảo vấn đề yêu hay không yêu, quả quyết đứng lên đẩy Thời Sướng ra bên ngoài: “Tốt lắm tốt lắm, cho phép con đi tìm em gái chơi đó, mau đi nhanh lên đi.”

Thời Sướng ném sách bài tập, vui tươi hơn hớn tìm Nhân Nhân —— bây giờ là Dịch Sanh, Thời Ngô An ở phía sau kêu: “Không cho phép quá âm ỉ, chú ý thân thể con bé!” “Con biết rồi!” Giọng nói trẻ con của Thời Sướng đáp lại, nhanh chóng chui vào trong phòng Dịch Sanh.

Thời Ngô An nhìn thời gian, hơn tám giờ Dịch Nghiêu còn chưa tan việc, cô gọi điện thoại đến phòng làm việc của Dịch Nghiêu, điện thoại là Thành Nhai nghe: “Tôi nay Dịch tổng phải tham gia một buổi đấu giá từ thiện, lúc sáu giờ đã đi ra ngoài cùng thư ký Tần, ngài không biết sao?” Thời Ngô An suy nghĩ một chút, hình như Dịch Nghiêu có đề cập tới việc như vậy, chẳng qua là cô không có để ý.

Cúp điện thoại, Thời Ngô An có chút chán chết, đi phòng tắm rửa sạch sẽ, mặc đồ ngủ nằm úp sấp trên giường lớn, cũng rất nhanh tiến vào mộng đẹp. Không biết ngủ thẳng tới lúc nào thì mơ hồ cảm thấy có người nói chuyện ở bên tai mình, Thời Ngô An mơ mơ màng màng mở mắt ra, Dịch Nghiêu quỳ gối trên giường, nằm ở bên tai cô cười.

“Chị đã trở về rồi a, mấy giờ rồi?” Thời Ngô An xoa ánh mắt ngời dậy, Dịch Nghiêu bò lên giường ôm cô vào trong ngực: “Mười một giờ.” Thời Ngô An núp ở trong ngực nâng hít mũi một cái: “Em còn muốn kiểm tra xem chị có uống rượu hay không, ngược lại chị thông minh, trở về liền chạy đi tắm.”

Dịch Nghiêu lấy mắt kiếng xuống vút xuống từ đầu giường, môi mím che ở bên tai Thời Ngô An, thấp giọng cười: “Đúng phải Hứa Mâu liền uống một chút, không nhiều lắm.” Thời Ngô An ngẩng đầu lên, hô hấp hơi tăng thêm: “Chỉ có hai người?” Dịch Nghiêu ngậm vào vành tai của cô, đưa tới một trận khẽ run, nâng đưa tay đỡ bả vai Thời Ngô An, cúi đầu hôn xuống khoe miệng của cô: “Chị Tần với luật sư Tịch đều ở đó, em lo lắng cái gì nha?”

“Em mới không có lo lắng đâu...” Thời Ngô An lâu bầu một câu, còn sót lại hơi thở bị Dịch Nghiêu ngậm vào trong miệng. Tay của nàng linh hoạt lại quen thuộc chui vào trong đồ ngủ của Thời Ngô An, đặt lên trước ngực mềm mại, hô hấp của Thời Ngô An tăng thêm, mắt thấy sắp có một cuộc mây mưa, “Xoạch” một tiếng cửa mở ra, hai người cùng nhau cứng đờ.

Dịch Sanh xoa ánh mắt, còn không có thấy rõ tình huống trong phòng, giọng mềm nhũn mở miệng: “Chị Thời Sướng đá dầm.” Ánh mắt đau xót sau khi xoa qua để chịu hơn nhiều, Dịch Sanh bỏ tay xuống, tò mò nhìn hai người trên giường: “Hai người đang làm gì vậy?”

Dịch Nghiêu nhanh chóng rút tay từ trong váy Thời Ngô An ra, xóc chân đập lên trên người cô, bản thân xuống giường, mang dép đi tới cửa bé Dịch

Sanh lên: “Thời Sướng đái dầm, tại sao con tới đây a?” Dịch Sanh ôm cổ của nàng, có chút ủy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn: “Chị ấy chạy đến ngủ trên giường của con, chen con rớt xuống giường, con không có chỗ ngủ.”

“Tối đây ngủ với mami đi.” Thời Ngô An ở trên giường bình tĩnh mở miệng, trên mặt còn sót lại đỏ ửng mới vừa rồi, mặt Dịch Nghiêu nhìn thế nào thế nào cũng không tình nguyện: “Ngày mai thế nào cũng phải dạy dỗ Sướng Sướng thật tốt mới được, càng ngày càng vô pháp vô thiên.” Thời Ngô An ha ha cười một tiếng: “Là ai cưng chiều?”

Dịch Nghiêu yên lặng ôm Dịch Sanh đến mép giường, Thời Ngô An đưa tay nhận lấy Dịch Sanh từ trong lòng nàng, nhét vào trong chăn: “Tốt lắm, ngoan ngoan ngủ đi.” Dịch Sanh gật đầu, xoa xoa cái miệng nhìn cô, Thời Ngô An phối hợp tiến tới, Dịch Sanh hôn một cái vang dội trên mặt cô, mặt cười hơn hờ: “Ngủ ngon nga.”

Thời Ngô An sờ sờ đầu của con bé, Dịch Sanh cong người nằm úp sấp vào trong ngực cô, hai mắt nhắm nghiền, Thời Ngô An cúi đầu hôn một cái ở trán của cô bé, nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon.” Dịch Nghiêu nhìn các nàng mẫu tử nữ hiếu, đưa tay chỉ bản thân: “Tôi ngủ ở đâu?”

“Giường cũng khá lớn.” Thời Ngô An nhìn nàng một cái, hờ hững nhắm mắt, Dịch Nghiêu đứng ở tại chỗ một lát, lại đi vào phòng tắm. Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, còn kèm theo âm thanh mơ hồ của Dịch Nghiêu: “Thời Ngô An, con gái em thật biết dẫn vật người.” Thời Ngô An cũng không để ý nàng, chuyên tâm tìm kiếm con buồn ngủ, chờ Dịch Nghiêu tắm xong ra ngoài, Thời Ngô An cũng đã ngủ thiếp đi.

Giữa vò cả buổi không có chút nào buồn ngủ, Dịch Nghiêu mang theo tóc dài còn có chút ướt ra khỏi phòng. Nàng đi vào phòng Dịch Sanh, mở đèn, Thời Sướng nằm ngang trên giường ngáy o o, còn nhỏ như vậy cư nhiên cũng có thể nằm hết cả cái giường lớn. Dịch Nghiêu đi tới sửa lại tư thế ngủ của cô bé, Thời Sướng râm rì, Dịch Nghiêu không nhịn được đánh một cái trên mũi Thời Sướng.

“Ai đánh ta? Người xấu...” Thời Sướng chép chép miệng râm rì lên tiếng, Dịch Nghiêu dứt khoát ôm Thời Sướng đứng lên, không để cho cô bé ngủ. Thời Sướng đưa tay dụi mắt, chu miệng vô cùng không vui: “Daddy làm cái gì mà không để cho người ta ngủ, đáng ghét!”

Dịch Nghiêu ha ha cười lạnh, để sát vào nhìn Thời Sướng: “Con đã lớn như vậy rồi, còn đái dầm?” Thời Sướng nháy mắt mấy cái, ôm cổ của nàng làm nũng: “Người ta không phải cố ý mà! Con muốn đi tiểu một chút, nhưng mà quên rồi giường thôi...” Dịch Nghiêu đưa tay bóp mặt của Thời Sướng, hung tợn phân phó: “Sau này còn xảy ra chuyện như vậy nữa thì đi tìm ông bà nội, biết không?”

“Không có lần sau, lần này chỉ là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn!” Thời Sướng bịu môi, Dịch Nghiêu rất muốn trợn mắt, nhét Thời Sướng vào trong chăn, ngay sau đó nàng cũng nằm ở bên cạnh.

Thời Sướng nhìn nàng, hỏi: “Hôm nay daddy muốn ngủ cùng với con sao?” Dịch Nghiêu ừ một tiếng, vươn cánh tay tắt đèn, Thời Sướng ôm lấy một cánh tay khác của nàng, lầm bầm: “Daddy sao lại có vẻ không tình nguyện như thế a, daddy, con phát hiện kể từ khi em gái tới đây, daddy với mami cũng không thương con nữa.”

“Vậy con tức giận sao?” Dịch Nghiêu nhắm mắt lại, kéo kéo cái chăn bông trên người Thời Sướng, Thời Sướng râm rì ở bên tai nàng: “Cũng không phải như vậy, con biết em gái ngã bệnh, con cũng rất quan tâm em ấy, nhưng mà mami lúc nào cũng hung dữ với con...”

Dịch Nghiêu nói: “Hung dữ với con lại không phải là bởi vì em gái con, mà là vì con lúc nào cũng không nghe lời, luôn nói cùng với làm không ít những chuyện kỳ quái.” Thời Sướng ơ một tiếng, bắt đầu nghĩ rồi cuộc mình nói cái gì kỳ quái, làm chuyện gì kỳ quái. Suy nghĩ suy nghĩ, buồn ngủ đánh tới, Thời Sướng từ từ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Dịch Nghiêu nghiêng mặt sang một bên, mở mắt nhờ ánh trăng nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Sướng, không nhịn được đưa tay ngắt: “Đứa nhỏ này...”

Bởi vì đang nghỉ hè, Thời Sướng không cần đi học, nằm trên giường lật tới lật lui đến hơn chín giờ sáng mới bị Dịch Hiên kéo từ trong chăn ra ngoài. “Tiểu tổ tông, rốt cuộc em muốn ngủ tới khi nào a?” Dịch Hiên luống cuống tay chân mặc quần áo cho cô bé, trong miệng còn không quên oán giận.

“Tối hôm qua người ta ngủ không được ngon giấc mà.” Thời Sướng gáp dài, ngồi ở mép giường nhìn Dịch Hiên giúp mình mang giày, rất cảm động nói: “Em cảm thấy, vẫn là anh ba hiếu em nhất.” Dịch Hiên ngẩng đầu nhìn Thời Sướng, không nhịn được bịu môi: “Giờ em mới phát hiện được a? Thật là một đứa nhóc vô ơn, anh đối tốt với em như vậy, thế mà bình thường cũng chỉ thích thân cận A Vũ, tức chết anh.”

Thời Sướng hắc hắc cười, vươn cánh tay để cho Dịch Hiên ôm mình: “Anh tư đẹp trai hơn nha!” Dịch Hiên ôm Thời Sướng đi phòng rửa tay đánh răng rửa mặt, chỉ vào bản thân trong gương hỏi Thời Sướng: “Vậy em nói một chút, đáng đáp của anh với A Vũ không giống nhau chỗ nào?”

Thời Sướng từ trong ngực hần nhảy xuống, bản thân vừa nói không mục đích vừa hứng nước, ghé vào bồn rửa tay đánh răng, mắt to xoay chuyển: “Không biết, nhưng mà anh tư vẫn đẹp trai hơn.” Dịch Hiên không nhịn được đưa tay vỗ một cái vào ót Thời Sướng, gương mặt đầy oán niệm: “Vậy anh gọi hần tới đây, chính em tự đánh răng rửa mặt.”

“Không cần mà, em cũng rất thích anh ba a.” Thời Sướng nịnh hót nói, Dịch Hiên ôm cánh tay tựa vào trên cửa nhìn Thời Sướng, rất không cam lòng. Thời Sướng đánh răng rửa mặt xong, Dịch Hiên dắt cô bé xuống lầu, dặn dò: “Hôm nay có ông với chú của em tới, em không thể nói lung tung nga.”

Thời Sướng ngẩng đầu nhìn hần, nháy đôi mắt to trong veo như nước: “Chú Diên đã tới sao?” Dịch Hiên gật đầu một cái, mặt mày Thời Sướng lập tức hơn hờ: “Thật tuyệt!” Dịch Hiên lại có chút ghen, giọng nói chua xót: “Sao em lại thích Cẩm Diên như vậy a?”

“Chú Diên xinh đẹp nha!” Thời Sướng nhảy xuống một bậc thang cuối cùng, như đương nhiên nói, Dịch Hiên lập tức đau răng một trận: “Anh nói em nhỏ như vậy mà đã nhan không* a, học với ai?” Thời Sướng ngày thơ nháy mắt mấy cái, chỉ vào Túc Như Chi đang ngồi uống trà trên ghế sa lon: “Bà nội nói

Sưông bảo bảo tuyệt vời như vậy, sau này phải tìm một đại soái ca nga!”

*nhan khổng: mê cái đẹp

Dịch Hiên: “...” Bà nội, ngài thật sự biết dạy hư con nít nha!

Thời Sưông lạnh lẽ đi tới phòng khách, trong phòng khách đã ngồi một đám người, Thời Sưông đứng thẳng người, ngoan ngoãn chào hỏi từng người một: “Chào buổi sáng ông cố, chào buổi sáng ông bà nội, chào buổi sáng chú Dung chú Diên, chào buổi sáng daddy mami, chào buổi sáng anh tư, chào buổi sáng em gái ~”

Dịch Hiên ở phía sau yên lặng chưa xốt trong lòng, hấn phục vụ Thời Sưông rời giường mặc quần áo đánh răng rửa mặt, cho đến bây giờ cũng không có nghe thấy một câu chào buổi sáng anh ba. Túc Như Chi đẩy Dịch Trữ một cái, chỉ chỉ bên cạnh mình: “Tối chỗ bà nội này.”

Thời Sưông tung tăng chạy tới ngồi xuống, Túc Như Chi liếc mắt nhìn Dịch Hiên đang đứng: “Tiểu Hiên đi phòng bếp cầm chút đồ ăn tối, Sưông Sưông cũng đói bụng rồi.” Dịch Hiên ồ một tiếng, bước chân nặng nề xoay người, Dịch Vũ rất không thức thời mở miệng: “Cầm nhiều một chút, em cũng chưa ăn điểm tâm đây.”

Ăn cái đầu mày a! Dịch Hiên ở trong lòng gằm thét, quay đầu lại tròn mắt nhìn Dịch Vũ một cái, Dịch Vũ rất bình tĩnh nghiêng đầu nói chuyện với Túc Cẩm Diên. Dịch Hiên đưa tay che tim, thật đau lòng a.

A Hiên cute phô mai que ghê (▽ *)♪

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Chương 55

Dịch Hiên cầm trứng gà cùng cháo từ phòng bếp ra ngoài, trong phòng khách đang trò chuyện rôm rả, bình thời người trong nhà cũng bận rộn, đã lâu không có náo nhiệt như vậy, trong lòng Dịch Hiên vẫn rất vui vẻ. Hấn đặt cháo cùng trứng gà lên bàn, Túc Như Chi vỗ vỗ đầu Thời Sưông, cô bé tự giác mang cái ghế tới bàn ngồi ăn.

Dịch Vũ ngẩng đầu lên, một mặt không biểu tình nhìn Dịch Hiên: “Của em đâu?” Dịch Hiên bĩu môi: “Mày còn nhỏ sao, để cho anh phải phục vụ mày?” Dịch Vũ nhớ tới nhiều người, không muốn gây với hấn, thuận miệng nói câu: “Anh là anh của em nha.” Dịch Hiên tròn tròn cặp mắt, đưa tay chỉ Dịch Vũ rống giận: “Bây giờ mày biết anh là anh này a!”

“Được rồi được rồi, đừng kích động như vậy.” Túc Như Chi vỗ vỗ ghế sa lon, cười híp mắt nhìn Dịch Hiên: “Tối đây ngồi với bà nội a.” Dịch Hiên vừa đi qua bên kia đi, vừa oán trách: “Con cũng đã lớn như vậy, giọng bà nội ngài nói chuyện với con nói có thể không giống như nói chuyện với Sưông bảo bảo được không?”

Túc Như Chi vỗ vỗ bờ vai của hấn: “Bối phận hai con giống nhau mà.” Dịch Hiên vừa nghĩ đúng thật, mặc niệm. Túc Minh Tiên nhìn toàn bộ người nhà này, ho nhẹ hai tiếng, Túc Như Chi hờ hững nhìn sang: “Lớn tuổi cũng không cần ra đường, yên ôn ở nhà đi. Lão Dịch mau châm trà, đừng để người ta cảm thấy chúng ta chiều đãi không chu toàn.”

Giương mặt Túc Minh Tiên chột đỏ bừng, Dịch Trữ tròn mắt nhìn Túc Như Chi một cái: “Bà không thể nói chuyện dễ nghe một chút sao?” Túc Như Chi trừng lại: “Ai cần ông lo! Mau châm trà!” Dịch Trữ sợ bà sợ hơn nửa đời người, cũng không có dũng khí trừng thêm một cái nữa, yên lặng đưa tay rót ly trà, đẩy tới trước mặt Túc Minh Tiên.

Túc Cẩm Dung đưa tay nâng ly trà lên đưa cho Túc Minh Tiên, Túc Minh Tiên nhận, đưa đến khóe miệng uống một hớp. Túc Như Chi lại âm dương quái khí nói: “Như thế nào a? Ngài uống trà ngon quen, trà này của Dịch gia chúng tôi không có để cho miệng ngài chịu ủy khuất đi?” Tay lão gia từ run lên, nếu như không phải là động tác của Túc Cẩm Dung mau, ly trà này nhất định là rơi xuống vỡ tan.

“Con không thể nói chuyện dễ nghe một chút với ta sao?” Túc lão gia từ thở ra một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn con gái của mình: “Cũng hơn hai mươi năm, Nghiêu Nghiêu cũng lớn như vậy, con nói xem sao con vẫn như vậy?” Túc Như Chi rất ngạo mắt liếc nhìn ông, giọng nói vẫn không tốt: “Nếu con còn là con cừu nhỏ, không biết sớm đã bị ngài bán đi đâu rồi, còn có con gái bảo bối của con, ngài dùng tính toán gì đối với nó.”

Túc Minh Tiên giao ly trà cho Túc Cẩm Dung, giọng buồn buồn: “Đó đều là chuyện trước kia, còn nói đến làm gì a? Hôm nay ta tới cũng không phải là để gây gỗ với con, con cũng đừng tức giận với ta nữa, con cũng biết nói ta đã lớn tuổi, lại tiếp tục tức giận, con sẽ có thể không có cha.” Túc Như Chi hừ hai tiếng, cũng thật sự không nói gì thêm.

Thái độ Dịch Trữ so với Túc Như Chi đơn giản tốt hơn rất nhiều, ông mỉm cười, tao nhã lễ độ hỏi: “Lão gia từ hôm nay mang theo Cẩm Dung cùng Cẩm Diên tới đây là vì chuyện gì a?”

Túc Minh Tiên đưa tay sờ sờ râu, không có lên tiếng, Dịch Trữ mê hoặc, Túc Như Chi chậm rãi mở miệng: “Ngày mai là sinh nhật tám mươi tuổi của ông ấy.” Dịch Trữ hiểu rõ, đây là tới mời bọn họ có mặt tại tiệc mừng thọ của lão gia tử.

Túc Minh Tiên gật đầu một cái, cảm thán một tiếng: “Con còn nhớ rõ sinh nhật của ta a.” Túc Như Chi bĩu môi không lên tiếng, Túc Cẩm Dung ở một bên chen miệng vào: “Hàng năm sinh nhật của ông nội cô cũng đều tặng quà, chẳng qua là không cho nói với ngài, nên ngài cũng vẫn không biết thôi. Khôi san hô đỏ ngài vẫn rất thích kia, chính là của cô đưa, không phải là bạn gì của ba đưa đâu a.”

“Ai tặng quà cho ông ấy, cái đó đều là ta không thích, cho nên đưa cho vui một chút mà thôi.” Túc Như Chi mạnh miệng, một tay kéo Thời Sướng qua, cũng không quan tâm cô bé ăn xong chưa, cầm khăn giấy lau miệng cho Thời Sướng. Trong tay Thời Sướng còn cầm cái muỗng, gương mặt không rõ ràng cho lắm.

Túc Minh Tiên nhìn Túc Như Chi, đưa tay sờ sờ mái tóc hoa râm, thờ dài một cái: “Ngày mai ở Hoa Đình, mọi người cũng đến đi, nhiều năm như vậy, người ta cũng quên Túc Minh Tiên ta còn có một đứa con gái, còn có một con rể rất có năng lực.”

“Còn có một cháu gái rất có năng lực nữa nha.” Dịch Nghiêu tăng thêm một câu, chọc cười Túc Minh Tiên: “Đúng vậy, đúng vậy, cháu gái ngoan của ta rất có năng lực.” Ông liếc mắt nhìn Thời Ngộ An, sâu kín nói: “Cũng lừa gạt con gái nhà người ta về nhà, cũng có năng lực như ba của con.”

Khóe miệng Dịch Trữ giật một cái, bụng ly uống trà không nói lời nào, Dịch Nghiêu cũng không để ý Túc Minh Tiên nhạo báng, cười híp mắt nói: “Nhà chúng con nhiều người, ông ngoại có thể phải thêm cái bàn cho nhà con a.” Túc Minh Tiên cười nói: “Chúng ta người một nhà ngồi cùng nhau, bàn khá lớn, ngồi đủ.” Dịch Nghiêu nhìn về phía Túc Như Chi: “Mẹ, chúng ta đi không?”

Túc Như Chi ngẩng đầu lên, phát hiện nhiều ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm một mình bà, bà liếc mắt: “Đi thì đi.” Túc Minh Tiên thờ phào nhẹ nhõm, vui vẻ để Túc Cẩm Dung đỡ đứng lên: “Vậy chúng ta đi về trước, còn có ít thứ chưa chuẩn bị xong. Sáng mai tám giờ, mọi người đến là được, ta để cho lão Đại ở cửa đón.”

“Chú Diên có thể không đi về không, chuyện cổ tích lần trước còn chưa kể xong đâu!” Thời Sướng từ trong ngực Túc Như Chi nhảy ra ngoài, nhào qua ôm lấy Túc Cẩm Diên, nháy mắt nhìn hân. Túc Minh Tiên nhìn bọn họ một cái, tùy ý phát tay: “Cẩm Diên cứ ở lại cùng Sướng Sướng chơi một lát đi, tối nay rồi về nhà, để ta nói với ba con.”

Túc Cẩm Diên gật đầu, đưa tay ôm Thời Sướng ngồi trên đầu gối của bản thân: “Cám ơn ông nội.” Dịch Trữ lúi kéo Túc Như Chi đứng lên đưa lão gia tử ra cửa, Túc Như Chi nhìn qua không quá tình nguyện, nhưng cũng đành hoàng đi theo ra. Thời Sướng vươn tay với Dịch Sanh đang trong ngực Dịch Nghiêu: “Em gái mau tới đây cùng nhau nghe chú Diên kể chuyện cổ tích a.”

Dịch Sanh vẫn yên lặng, nghe Thời Sướng kêu mình, ngẩng đầu nhìn Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu cười hỏi cô bé: “Muốn nghe chuyện cổ tích sao?” Dịch Sanh lắc đầu một cái, lại gật đầu, nhẹ giọng nói: “Không muốn nghe chuyện cổ tích, nhưng mà muốn ở chung với chị.” Dịch Nghiêu nháy mắt mấy cái với Thời Sướng, Thời Sướng tự giác từ trên đùi Túc Cẩm Diên nhảy xuống: “Chú Diên ôm em gái đi, em ấy tương đối nhỏ.”

“Sướng Sướng thật hiểu chuyện.” Túc Cẩm Diên khen một câu, đứng dậy đi tới trước mặt Dịch Nghiêu từ trong ngực nâng ôm Dịch Sanh ra. Dịch Sanh có chút sợ người lạ, sợ hãi nhìn về phía Thời Ngộ An, Thời Ngộ An đưa tay siết chặt tay nhỏ bé của Dịch Sanh: “Đừng sợ.” Dịch Sanh đưa tay siết chặt quần áo của Túc Cẩm Diên, Túc Cẩm Diên dịu dàng cười một tiếng, ôm Dịch Sanh ngay ngắn chút: “Chúng ta ra vườn hoa đi.”

Thời Sướng cao hứng đáp ứng, Dịch Vũ đứng lên dắt tay cô bé: “Con cũng đi.” Dịch Hiên nhìn bóng lưng bọn họ đi, lại nhìn Dịch Nghiêu cùng Thời Ngộ An một chút, thật sâu cảm thấy bây giờ mình không thích hợp ở lại.”Vậy con cũng... đi đây.” Dịch Hiên giữ vững nguyên tắc không làm kỳ đà cản mũi nên cũng đi theo.

Dịch Nghiêu tựa vào trên ghế sa lon, thờ dài một hơi: “Như vậy thật tốt a, đời này an ổn, vô tai vô ưu.” Thời Ngộ An từ trên bàn cầm mấy trái vải ở trong tay lột vỏ, tùy ý quết nạng một cái: “Chị không đến công ty sao?” “Tôi đang rầu rĩ đây.” Dịch Nghiêu nghiêng đầu nhìn cô: “Chị Tần mang thai, em biết không?”

“Mang thai?” Thời Ngộ An hiển nhiên không biết chuyện này, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Chị ấy cùng Tịch Cẩn Chi không phải là...” Dịch Nghiêu đưa tay cầm lấy trái vải cô đã lột vỏ, nhét vào trong miệng: “Hai người rất tốt, Tịch Cẩn Chi cũng biết.” Thời Ngộ An ồ một tiếng, tiếp tục cúi đầu lột vải, thuận miệng nói: “Em cho là người giống như Tịch Cẩn Chi nhất định sẽ nổi điên đây.”

Dịch Nghiêu cười khê: “Nàng có thể bình tĩnh tiếp nhận như vậy, đã là nổi điên rồi. Chắc, xem ra Tịch Cẩn Chi cũng không giống người si tình như vậy chút nào, ngược lại là tôi nhìn lầm.” Thời Ngộ An đưa tay đến bên miệng nàng, Dịch Nghiêu nhả hạt vào lòng bàn tay cô, Thời Ngộ An lại đi nhét vào trong miệng nàng một trái vải đã lột vỏ: “Người không thể xem bề ngoài, nhìn chị cũng không giống như người si tình gì.”

“Không giống sao?” Dịch Nghiêu sờ sờ mặt của mình: “Trước kia có một người xem bói nói gương mặt tôi không tốt, cả đời khó đạt được thứ mình thích, lúc ấy tôi tin, cảm thấy hẳn coi thật là chính xác, bây giờ nhìn lại, tướng mạo tính cái gì.” Thời Ngộ An liếc nàng, trêu nói: “Dịch đại tiểu thư còn xem số mạng?”

Dịch Nghiêu nhả hạt vải ra, đến gần hôn một cái lên chóp mũi của cô, cười nói: “Xem thì xem, nhưng mà không quá chính xác.” Thời Ngộ An đẩy nạng một cái: “Chị vẫn suy nghĩ thật kỹ sau khi chị Tần nghĩ sanh chị nên đi đâu mà tìm một thư ký kiêm trợ lý tốt đi.” Dịch Nghiêu đảo mắt, đẩy cô ngã xuống ghế sa lon: “Nếu không em làm thư ký cho tôi đi?”

“Đùa gì thế.” Thời Ngô An liếc mắt, Dịch Nghiêu cúi đầu cọ cọ ở cổ cô: “Không có nói giỡn, em làm thư ký cho tôi, tôi muốn gặp em cũng không cần phải đợi đến tan tầm.” Thời Ngô An bưng mặt của nàng, đưa tay gỡ mắt kính của nàng xuống, thuận miệng oán trách: “Mắt kính của chị cao em”

“Đâu?” Dịch Nghiêu nheo mắt lại, Thời Ngô An đưa tay đẩy nàng: “Không có, chị mau ngồi dậy đi.” Dịch Nghiêu cong khóe miệng, cười nhìn cô: “Cũng không có ai khác.” Đầu ngón tay Thời Ngô An nhẹ nhàng vuốt ve chân mày của nàng, đột nhiên toát ra một câu: “A Nghiêu, đột nhiên em phát hiện bộ dáng của chị rất xinh đẹp.”

Dịch Nghiêu lấy tay cô xuống, dáng vẻ hận sắt không thành thép: “Gương mặt này dầu gì mê đảo qua không ít nam nam nữ nữ, chẳng lẽ em vẫn cảm thấy bộ dáng của tôi chưa ra hình dáng gì sao?” Thời Ngô An rất nhạy cảm bắt được từ mấu chốt: “Nam nam nữ nữ? Nam, em đã tận mắt thấy mấy người, vậy chị còn từng cùng nữ nhân nào có quan hệ gì nữa?”

“Cái đó có quan hệ gì a, nhiều năm như vậy tôi cũng đều vì em thù thân như ngọc. Thời điểm ở Anh quốc có một bạn học nữ, ngầm bày tỏ ra rất có thiện cảm đối với tôi, bất quá tôi căn bản không có để ở trong lòng.” Dịch Nghiêu hồ hững nói, Thời Ngô An lại hết lần này tới lần khác nghe được trong giọng nói của nàng có đắc ý cùng khoe khoang: “Vậy nữ sinh Anh quốc đó là có thật a?”

Dịch Nghiêu đột nhiên nhớ tới trên diễn đàn từng bắt quái qua chuyện nàng cùng một nữ sinh Anh quốc, lập tức không biết nói gì, Thời Ngô An cười đến âm trầm, một tay đẩy nàng từ trên người đi xuống. “Cái đó là giả ...” Dịch Nghiêu tổ chức tốt ngôn ngữ muốn giải thích, Thời Ngô An đã đứng lên ném vỏ trái vải vào trên người nàng.

“...”

Thời Ngô An bỏ lên lầu, Dịch Nghiêu nhặt sạch sẽ vỏ vải ném vào trong thùng rác. Điện thoại di động vang lên, nàng lấy ra liếc mắt nhìn, là Giang Trùng. “Hắc hắc, Dịch tổng, tôi có tin tức tốt muốn nói cho cô.” Giọng Giang Trùng vui vẻ, nghe ra rất hăng hái, Dịch Nghiêu lại không hăng hái lắm: “Nói.”

Giang Trùng không chút nào để ý về sự lãnh đạm của nàng, như triết đề nói ra một tràng, Dịch Nghiêu thật vất vả bắt được trọng điểm: “Ngày hai mươi lăm này, đúng không.” Được Giang Trùng xác nhận, Dịch Nghiêu quả quyết cúp điện thoại, đứng lên sai chân dài đi lên lầu.

Sắp hoàn mà ngâm lâu thì ngại nên beta sơ sơ đăng lên =.=

Còn chương 56 mai up. Bạn editor cũng bận rộn việc ở công ty nên mới đưa đến c56 thôi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Chương 56

Túc gia từ trước đến nay ở giới quân chính rất có danh tiếng, đại thọ tám mươi tuổi của Túc lão gia tử, các giới nhân vật không dám không nể mặt, nhà hàng Hoa Đình Thịnh Thế náo nhiệt chưa từng có từ trước đến nay. Trong công ty Dịch Nghiêu có chuyện, đến muộn một chút, nhìn người ra ra vào vào trước cửa nhà hàng, không nhận được tặc lưỡi hất hà.

“Ồi chào, Dịch đại tiểu thư thật là đúng dịp a!” Hứa Mâu không biết từ đâu mà chui ra, vỗ một cái vào vai Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu ghét bỏ kéo móng vuốt của hắn xuống: “Sao cậu không vào a?”

Hứa Mâu cầm điện thoại ở trong tay ném tới ném lui, hoàn toàn là bộ dáng một nhị thế tổ*: “Tôi ra ngoài chờ tiểu thụ nhà tôi a.” Dịch Nghiêu hứng thú nhìn hắn, chắc chắn hai tiếng: “Động tác rất nhanh a, Minh Hề vừa đi liền câu đáp người mới.”

*con ông cháu cha

Hứa Mâu liếc mắt, bỏ điện thoại vào trong túi, nghĩa chính ngôn từ nói: “Cậu cũng không nên vũ nhục trong sạch của tôi, tôi cùng với tiểu tử Minh Hề hoàn toàn không có loại quan hệ kia. Hơn nữa cũng không phải người mới gì a, chúng tôi đã cùng nhau sáu năm rồi, cậu biết sáu năm là khái niệm gì sao?”

Dịch Nghiêu quan sát Hứa Mâu từ trên xuống dưới, Hứa nhị công tử này thấy thế nào cũng không giống như người cùng người yêu đương có thể kéo đến sáu năm a. Hứa Mâu nhìn về mặt nàng cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, lại tảng nàng một cái liếc mắt: “Phải phải phải, toàn bộ thế giới chỉ có Dịch đại tiểu thư cậu có thể làm người chung tình!”

“Tôi cũng không nói như vậy.” Dịch Nghiêu nhún nhún vai: “Nói đi nói lại, rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể áp được Nhị công tử ngài a?” “Ai áp ai a?” Hứa Mâu nghiêng mắt nhìn nàng, mình một thân khí tràng tổng công a, Dịch Nghiêu bị mù hay sao mà nàng nhìn không ra.

Lần này đến phiên Dịch Nghiêu trợn mắt: “Hai ta nói vốn không cùng nghĩa, được rồi cậu nói cho tôi biết là ai là được.” Hứa Mâu cười lên hắc hắc, đếm trên đầu ngón tay nói với nàng: “Tình anh thương nghiệp, bộ dáng rất là đẹp trai phóng khoáng, mặt có chút đơ, nhìn rất cảm phục, nhưng rất có tiềm chất mẹ già, tuổi vừa hai mươi bảy, không phải là nhị đại, cậu biết.”

“Đoán đi.” Hứa Mâu ôm cánh tay, dương dương đắc ý nhìn Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu xoa xoa cằm, có chút nhăn mày. Tình anh thương nghiệp nàng biết quá nhiều, nhưng mà hoàn toàn phù hợp những điều kiện này ... Khóe miệng Dịch Nghiêu run lên một cái, không phải chứ...

Hứa Mâu quan sát nét mặt của nàng, mày kiếm nâng lên: “Đoán được rồi?” Dịch Nghiêu không lên tiếng, trên bả vai Hứa Mâu rơi xuống một cánh tay, giọng lạnh lùng ghé vào lỗ tai hân vang lên: “Em nói ai là mẹ già?” Sau lưng Hứa Mâu cứng đờ, ngày mùa hè mà toàn thân cũng lạnh lẽo.

Hắn xoay người, Hồ Tử Ngọc tiên sinh một thân tây trang giày da đứng ở nơi đó, vẻ mặt rất lạnh đậm. Hứa Mâu cười cười, đưa tay kéo cà vạt của hắn: “Em khen anh thôi, cần kiệm chăm lo việc nhà lại biết chăm sóc người khác.” Hồ Tử Ngọc lạnh lạnh liếc hắn, lại vươn tay với Dịch Nghiêu: “Dịch tổng, đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp.” Dịch Nghiêu cầm tay Hồ Tử Ngọc, cười có chút cứng ngắc: “Hồ tiên sinh thật là... thâm tàng bất lộ a.” Giải quyết Hứa Mâu lại là Hồ Tử Ngọc! Điều này cũng thật không thể tin được đi! Giang Trùng nàng biết sao?!

Một phần nhỏ đến không thể thấy cơ thịt trên mặt Hồ Tử Ngọc run lên một cái, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Dịch tổng quá khen.” Dịch Nghiêu cảm thấy không khí có chút lạnh, vội vàng ha hả nói sang chuyện khác: “Giang Trùng không có tới a?” Hồ Tử Ngọc gật đầu một cái: “Tôi chính là thay thế Giang tổng tới đây, gần đây nàng bận rộn xử lý chuyện của công ty, Dịch tổng cũng biết, hai mươi lăm này nàng sẽ kết hôn với phu nhân a.”

Dịch Nghiêu hiểu rõ từ một tiếng, Túc Cẩm Dung chạy tới đây, im lặng nhìn ba người: “Ba người vẫn còn ở bên ngoài tán gẫu a, Nghiêu Nghiêu, ông nội vẫn đang tìm em kia, mau vào đi thôi.” Dịch Nghiêu vừa nhìn cửa, người ra vào đã ít lại, ba người liền đi theo Túc Cẩm Dung vào trong.

Thời Ngô An đi theo bên người Túc Như Chi cùng những người khác trò chuyện hoặc chân thành hoặc giả vờ xã giao, Dịch Nghiêu ngoắc ngoắc tay với cô, Thời Ngô An nói một tiếng với Túc Như Chi, đi tới bên người nàng: “Hi, Thời tiểu thư, còn nhớ tôi không?” Hứa Mâu cùng Hồ Tử Ngọc sóng vai đứng, cười híp mắt nhìn Thời Ngô An.

“ Dĩ nhiên nhớ.” Thời Ngô An cười cười với hắn, vừa nhìn về phía Hồ Tử Ngọc, lên tiếng chào hỏi: “Hồ tiên sinh.” “Thời tiểu thư.” Hồ Tử Ngọc vuốt cằm, Hứa Mâu lôi kéo hắn, cười nói: “Chúng tôi đi tìm Hứa Dương, xin lỗi không tiếp được.”

Hứa Dương là con trai lớn của Hứa thị trưởng, cũng chính là anh hai của Hứa Mâu, Dịch Nghiêu bĩu môi: “Cậu ngược lại đủ phổ trương a.” Hứa Mâu liếc nàng một cái: “Phổ trương hơn nữa cũng kém Dịch đại tiểu thư ngài a, đi.” Hắn lôi kéo Hồ Tử Ngọc đi tìm Hứa Dương, Hồ Tử Ngọc tiên sinh ôn tồn lễ độ vẫn không quên tạm biệt Dịch Nghiêu với Thời Ngô An.

Gương mặt Thời Ngô An không rõ ràng cho lắm: “Sao anh ta lại lôi kéo Hồ tiên sinh đi?” Dịch Nghiêu lôi kéo cánh tay của cô khoắc lên người mình, thần bí cười một tiếng: “Em đoán.” Thời Ngô An trừng nàng, Dịch Nghiêu lúc này mới để sát vào tai cô nói nhỏ: “Hứa Mâu mang theo Hồ Tử Ngọc, dĩ nhiên là đi gặp gia trưởng.”

Gặp gia trưởng, Thời Ngô An suy nghĩ một chút, hoàn toàn tỉnh ngộ: “Không phải chứ?” Dịch Nghiêu nhún vai, mang theo cô đi về phía chỗ của Túc Minh Tiên, Thời Ngô An còn đắm chìm trong khiếp sợ, Dịch Nghiêu đã cười híp mắt bắt đầu chào hỏi: “Ông ngoại sinh nhật vui vẻ. Chào cậu mẹ, anh họ, chị họ.” Con cháu Túc gia ngoại trừ Túc Cẩm Diên, những người khác đều lớn hơn so với Dịch Nghiêu.

Lúc Thời Ngô An tới cùng người nhà Túc gia chào hỏi dưới sự dẫn dắt của Túc Như Chi, lần này cũng chỉ gật đầu một cái. Con cháu Túc gia thật ra thì cũng không nhiều, Túc Như Ngải chỉ có một đứa con trai là Túc Cẩm Diên, Túc Như Ủy trừ Túc Cẩm Dung còn có một con trai một con gái.

“Đã lâu không gặp a em họ.” Anh trai Túc Cẩm Dung, Túc Cẩm Phong là một quân nhân trẻ tuổi, hắn sinh ra vô cùng cao lớn, tính tình hướng ngoại, cùng ai cũng có thể chơi thân. Nhìn Túc Cẩm Phong mặt cười rực rỡ, Dịch Nghiêu cũng cười lại một tiếng với hắn: “Anh Cẩm Phong đã lâu không gặp, ở trong quân đội có khỏe không?”

Túc Cẩm Phong gợn cánh tay lên, từng khối bắp thịt: “Rất tốt, em xem tập luyện của anh này, sau này ai muốn khi dễ em cứ nói với anh, chỉ một quyền là anh có thể đo ván hắn!” Túc Như Ủy bây giờ không chịu nổi đứa con trai này, trợn mắt nhìn hắn một cái, Túc Cẩm Phong lúc này mới đành hoàng lại.

Dịch Nghiêu cười cười, ánh mắt rơi vào trên người cô gái trầm mặc bên người Túc Cẩm Phong, nở nụ cười lên tiếng chào: “Chị họ, đã lâu không gặp, thật là tưởng niệm.” Túc Cẩm Lan là giảng viên đại học, một người dịu dàng xinh đẹp, điển hình con gái đồng phương, Túc Cẩm Lan đưa tay đẩy mắt kiếng trên sống mũi của Dịch Nghiêu, cười rất dịu dàng: “Nghiêu Nghiêu, đã lâu không gặp.”

Lại hân huyên một lát, Túc lão gia tử bị gọi đi nói chuyện, Túc Như Ủy cùng Túc Như Ngải mang theo phu nhân của mình đi, mấy tiểu bối ở chung một chỗ trò chuyện. Túc Cẩm Phong quơ tay múa chân nói: “Anh không có mặc quân phục kia của anh tới, nếu không tuyệt đối là đẹp trai nhất nơi này!”

“Thôi đi anh.” Túc Cẩm Lan cười khanh khách, Túc Cẩm Phong cũng không quan tâm nàng, bản thân nói chuyện phát sinh của mình ở trại lính. Đang nói hớn hơ, giọng nói đau khổ của Dịch Nghiêu vang lên ở bên cạnh: “Đại tiểu thư, ngài nhìn một chút con gái cưng nhà ngài.”

Dịch Nghiêu xoay người, Dịch Nghiêu một tay ôm Dịch Sanh, một cái tay khác lôi kéo Thời Sướng, Dịch Nghiêu vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, Dịch Nghiêu đẩy Thời Sướng tới bên người nàng: “Đứa nhỏ thật là xui hết nói nôi, uống chút thức uống cũng tràn xuống cả cô! Con mặc kệ, con còn phải dụ dỗ Tiểu Sanh, chính Đại tiểu thư ngài tự giải quyết đi!” Dịch Nghiêu ôm Dịch Sanh xoay người rời đi, Dịch Sanh hiểu lẽ phép còn không vẫy tay với mọi người.

Thời Sướng mặc quần áo màu đen, cũng nhìn không ra trên đó dính cái gì, Dịch Nghiêu đưa tay đi sờ cổ của cô cùng phần áo trước ngực, được lắm, sền

sệch ướt một mảng lớn.”Người ta không phải cô ý.” Giọng Thời Sướng yếu ớt, Dịch Nghiêu đưa tay siết chặt mặt của cô bé: “Con đã bao lớn a, lần sau chú ý một chút có biết không? Daddy dẫn con đi xử lý.”

“Ồi chào!” Túc Cẩm Phong mặc kệ: “Anh còn chưa nói hết đâu! Chúng ta thật vất vả gặp mặt còn không thể trò chuyện lâu một chút sao ? Em đừng đứng đến, để anh tìm người khác!” Túc Cẩm Phong nhìn chung quanh, cất cao giọng kêu: “A Dung, tới đây một chút.”

Túc Cẩm Dung đang nói chuyện với bạn, nghe hân kêu vội vàng đi tới: “Anh, có chuyện gì?” Túc Cẩm Phong chỉ chỉ Thời Sướng: “Mang cháu gái nhỏ của chúng ta đi xử lý một chút.” Túc Cẩm Dung không hiểu, Thời Sướng bủ môi tội nghiệp nhìn hân: “Chú Dung, quần áo của Sướng Sướng bị ướt.”

“...” Túc Cẩm Dung liếc mắt, cũng biết gọi hân tới đây không có chuyện gì tốt mà. Trên lầu có phòng cho khách nghỉ ngơi, Túc Cẩm Dung hỏi người hầu muốn một tấm thẻ mở cửa phòng, gọi điện thoại cho người ta đi mua một bộ quần áo trẻ con, mang theo Thời Sướng lên lầu.

Mở cửa phòng tắm ra, mở nước, Túc Cẩm Dung vỗ vỗ tay với Thời Sướng: “Tới, cởi quần áo tắm một chút.” Thời Sướng có chút xấu hổ, nhún nhún đứng ở cửa bất động. Túc Cẩm Dung cười nói: “Vội chú có cái gì xấu hổ nha? Anh ba của con không phải là thường tắm cho con sao?”

Thời Sướng lúc này mới chậm chạp cởi quần áo, Túc Cẩm Dung dùng khăn tắm bọc Thời Sướng lại, ôm vào trong bồn tắm. Thời Sướng tung tăng trong nước , Túc Cẩm Dung đi ra bên ngoài cởi áo khoác, lại trở về tắm cho Thời Sướng. Trước rửa đi nước trái cây dính trên người, Túc Cẩm Dung vỗ vỗ Thời Sướng: “Xoay qua chỗ khác chú chà lưng cho con.”

“Không muốn chà lưng, đau!” Thời Sướng bủ môi, mỗi lần Dịch Nghiêu tắm cho nàng cũng thích chà lưng, hết lần này tới lần khác không chế không được lực tay da trẻ con non mềm, lần nào Thời Sướng cũng sẽ bị hân ngược đãi mất đầm lẹ mông lưng. Túc Cẩm Dung bảo đảm: “Chú sẽ nhẹ tay, nếu đã tắm thì phải tắm cho sạch sẽ.”

Trên tay Túc Cẩm Dung đã cầm khăn tắm, cười híp mắt nhìn Thời Sướng, Thời Sướng bắt đầu dĩ xoay người, hồi lâu không cảm thấy có động tĩnh.”Chú chà lưng chưa? Quá nhẹ con cũng không cảm giác được a.” Thời Sướng quay đầu lại nhìn Túc Cẩm Dung, hân trực tiếp nhìn chằm chằm phía sau lưng Thời Sướng, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Chú Dung? Chú làm sao vậy a?” Thời Sướng đưa tay vỗ nước chơi đùa, nghiêng đầu nhìn Túc Cẩm Dung. Ánh mắt Túc Cẩm Dung có chút đỏ lên, bình tĩnh nhìn cô bé: “Sướng Sướng, hình trăng khuyết sau lưng con là bót sao?”

“Đúng vậy a.” Thời Sướng cầm sửa tắm lên, đổ ra một chút ở trên tay, chà bọt: “Mami vẫn luôn nói con công mặt trăng nhỏ nga, chú Dung nhìn thấy không?” Thời Sướng đưa lưng của mình cho Túc Cẩm Dung nhìn, phía dưới xương vai phải có một cái bót màu đỏ hình trăng khuyết.

Cơ thịt trên mặt Túc Cẩm Dung cứng ngắc, giọng có chút run rẩy: “Sướng Sướng, con năm nay... Mấy tuổi rồi?” Thời Sướng bẻ tay nói: “Mami có lúc nói con bốn tuổi, có lúc nói con năm tuổi, có lẽ là bốn năm tuổi đi.”

Túc Cẩm Dung lại hỏi cô bé: “Sinh nhật của con là khi nào ?” Lần này Thời Sướng đáp rất kiên định: “Mười ba tháng mười! Chú Dung nhớ tặng quà cho con a!” Tay Túc Cẩm Dung run một cái, lấy khăn tắm trên tay xuống, đứng lên.

Thời Sướng tò mò nhìn hân, Túc Cẩm Dung yên lặng khom lưng tắm sạch sẽ bọt xà phòng trên người cô bé, dùng khăn lông xoa xoa, bọc vào trong áo choàng tắm ôm ra khỏi phòng tắm. Thời Sướng đập chân ngẩn ngắc nhớ hân: “Chú Dung, con còn chưa có gối đầu a!” Túc Cẩm Dung không nói lời nào, đặt cô bé lên giường, cẩn thận nhìn Thời Sướng.

Cho tới bây giờ cũng không có phát hiện, mặt mày cô gái nhỏ này có cảm giác quen thuộc kinh người. Ánh mắt của hân có chút nóng lên, cơ hồ có thể khẳng định một chuyện, Thời Sướng kỳ quái nhìn hân, đưa tay sờ sờ trán của hân: “Chú Dung, nhìn chú sao kỳ kỳ quái quái thế nào ấy?” Túc Cẩm Dung lắc đầu một cái, đưa tay vuốt mặt Thời Sướng: “Sướng Sướng, mẹ con có nói với con một nơi là Hà Sơn không?”

“Có a.” Thời Sướng chớp chớp: “Mami nói con là ra đời ở Hà Sơn, Hà Sơn là một bệnh viện sao?” Túc Cẩm Dung hít sâu một hơi, đưa tay ôm thật chặt Thời Sướng vào trong ngực, không tiếng động há to miệng. Thời Sướng nằm ở trên bả vai hân, gương mặt mê man, không biết hân sao thế.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Chương 57

“Anh Cẩm Dung tìm tôi có việc gì sao?” Thời Ngô An có chút nghi ngờ, tiệc mừng thọ vừa mới bắt đầu, Túc Cẩm Dung liền kêu cô đơn độc đi ra ngoài, thần thần bí bí không biết giờ trò quý gì.

Sắc mặt Túc Cẩm Dung không tốt lắm, nhìn cô muốn nói lại thôi, Thời Ngô An cảm thấy buồn bực. Túc Cẩm Dung nắm quả đu đủ, rốt cục không nhịn được mở miệng: “Tiểu An a, tôi nghe Nghiêu Nghiêu nói qua, Sướng Sướng không phải là con ruột của em.” Thời Ngô An nhìn hân, từ từ gạt đầu, không biết hân rốt cuộc muốn làm gì.

“Vậy Sướng Sướng là từ từ đâu tới?” Thoạt nhìn Túc Cẩm Dung có chút cấp bách, Thòi Ngô An thật chẳng hiểu ra sao: “Anh Cẩm Dung sao đột nhiên lại nhớ tới hỏi tôi cái này?” Túc Cẩm Dung gãi gãi đầu: “Em trả lời tôi trước đi.”

Thòi Ngô An do dự một chút, vẫn nói cho hắn: “Hơn bốn năm trước, khi đó tôi mới vừa lên đại học, bởi vì gây gổ với ba nên một mình chạy đi Hà Sơn. Tôi phát hiện Sướng Sướng ở trong một rừng cây nhỏ.”

Mặt Túc Cẩm Dung không còn chút máu, lui về sau hai bước, Thòi Ngô An nhìn hắn: “Anh Cẩm Dung, anh rốt cuộc sao thế?” Túc Cẩm Dung đỡ tường miễn cưỡng đứng thẳng người, ánh mắt phức tạp nhìn cô, chậm rãi mở miệng: “Tôi từng có một con gái, là mối tình đầu của tôi vì tôi sinh. Mới đầu tôi cũng không biết sự tồn tại của đứa bé, cho đến khi đứa bé ra đời, nặng sanh khó mà chết, trước khi chết cho người báo cho tôi biết.”

“Đứa bé kia là sinh non, thân thể vô cùng suy yếu, mắt thấy liền không sống nổi. Tôi... rất sợ, bởi vì ba tôi tuyệt sẽ không cho phép tôi mang về một đứa con gái ngoài giá thú, hủy hoại danh tiếng Túc gia.” Giọng Túc Cẩm Dung có chút run rẩy: “Tôi vứt bỏ đứa bé, vứt nó ở... Hà Sơn.”

Thòi Ngô An nhìn Túc Cẩm Dung, tiêu hóa lời của hắn nói từ đầu tới cuối, rốt cuộc mình bạch đây là tình huống gì. “Vậy bây giờ anh nói chuyện này với tôi là có ý gì?” Thòi Ngô An thoạt nhìn rất lãnh tĩnh: “Anh muốn cho Sướng Sướng nhận tổ quy tông, trở lại Túc gia?”

Thoạt nhìn Túc Cẩm Dung có chút khó chịu, bình tĩnh mà xem xét, hắn đúng là có ý nghĩ này, bất quá Thòi Ngô An trực tiếp hỏi như vậy, hắn xác thực không biết nên thế nào mở miệng thừa nhận. Ngay từ lúc hắn vứt bỏ đứa bé, hắn cũng đã đánh mất tư cách làm cha của đứa bé.

“Tiểu An...” Túc Cẩm Dung vẫn mở miệng: “Tôi biết tôi không xứng làm ba ba của Sướng Sướng, năm đó là tôi quá hèn yếu, không có dũng khí đối mặt. Nhưng mà, Sướng Sướng dù gì cũng là con gái của tôi a, bây giờ tôi rốt cục có năng lực nuôi dưỡng, bù đắp lại cho con bé, tôi hy vọng, em có thể suy tính một chút.”

Thòi Ngô An mím môi, cười lạnh một cái: “Anh Cẩm Dung, anh chuẩn bị bù đắp thế nào? Anh có biết hay không, năm đó nếu như không phải là cơ duyên xảo hợp bị tôi phát hiện, con bé sẽ chết. Sớm biết hôm nay cần gì ban đầu làm như vậy? Anh có biết hay không, lúc tôi phát hiện, con bé thậm chí ngay cả muốn khóc cũng khóc không được. Khi đó anh, người ba này ở nơi nào... Nga, xin lỗi, tôi quên, con bé chính là bị anh tự tay vứt bỏ.”

Túc Cẩm Dung cúi đầu không dám nhìn cô, Thòi Ngô An nói tiếp: “Sướng Sướng tương đối trưởng thành sớm, mặc dù thoạt nhìn giống như một hùng hài tử, nhưng thật ra con bé đặc biệt nhạy cảm. Anh cho rằng, coi như là tôi đồng ý, con bé sẽ tiếp nhận người chú như anh đột nhiên biến thành ba ba của con bé sao?”

“Nhận tổ quy tông có cái gì không tốt?” Túc Cẩm Dung lúng ta lúng túng mở miệng: “Con bé vốn là con cháu Túc gia, tôi sẽ cho con bé cuộc sống tốt hơn...” “Con bé họ Thòi, hơn nửa sinh hoạt bây giờ của nó cũng rất tốt.” Dịch Nghiêu cầm hai tay trong túi, ánh mắt phát ra từ phía sau mắt kiếng sắc bén có chút lạnh.

Nàng đi tới, nghiêng đầu nhìn Túc Cẩm Dung: “Anh họ, cái gì anh cũng không cần nói nữa, bây giờ tôi liền cho anh đáp án của tôi.” Túc Cẩm Dung ngẩng đầu nhìn nàng, Dịch Nghiêu cong khóe miệng, cho hắn một nụ cười châm chọc: “Sướng Sướng là con gái của tôi với Ngô An, sau này khi con bé lớn lên có lẽ tôi sẽ nói cho con bé biết thật ra thì con bé còn có một người ba ruột, nhưng mà con bé vẫn sẽ luôn luôn ở bên cạnh chúng tôi, việc này cũng không có nửa điểm quan hệ gì với anh.”

Sắc mặt Túc Cẩm Dung trở nên xanh mét, Dịch Nghiêu liếc hắn một cái, đưa tay kéo Thòi Ngô An: “Đi thôi, trở về ăn cơm.” Thòi Ngô An gật đầu, đi theo nàng. Dịch Nghiêu đi hai bước, lại quay đầu nhìn Túc Cẩm Dung, khẽ mỉm cười: “Anh họ, ông ngoại bọn họ tìm anh khắp nơi, anh cũng nên nhanh lên một chút đi.”

Trở lại bữa tiệc, Túc Minh Tiên nhìn chung quanh một chút: “Cẩm Dung đâu?” Dịch Nghiêu nói: “Ở phía sau.” Ngồi xuống, Túc Như Chi gấp thức ăn cho Thòi Ngô An, thuận miệng hỏi câu: “Cẩm Dung tìm con có chuyện gì a?” Thòi Ngô An nhìn Dịch Nghiêu một cái, Dịch Nghiêu khẽ lắc đầu, Thòi Ngô An cười nói: “Không có chuyện gì, tố cáo Sướng bảo bảo thôi.”

“Con thật biết điều, mới không có chọc chú Cẩm Dung tức giận.” Thòi Sướng mặc quần áo mới, bắt mắt nhìn Thòi Ngô An, Thòi Ngô An liếc cô bé một cái rồi không có để ý đến nữa, Thòi Sướng khẽ cắn răng, cúi đầu buồn buồn ăn cơm. Dịch Nghiêu cười hi hi đưa tay sờ sờ đầu của cô bé, có thể trị hùng hài tử này, đại khái cũng chỉ có Thòi Ngô An đi.

Chỉ chốc lát sau Túc Cẩm Dung cũng tới, sắc mặt hắn vẫn không tốt lắm, Dịch Nghiêu ngẩng đầu có thâm ý khác nhìn hắn một cái. Túc Cẩm Dung thuận miệng qua loa tra hỏi của người trong nhà, ngồi xuống cầm đũa lên, lại ngậm ngốc không gấp thức ăn.

Túc Như Ý phát giác con trai có cái gì không đúng, ở tiệc mừng thọ của lão gia tử, khó được một bộ dáng từ phụ hỏi hắn: “Cẩm Dung sao thế? Thân thể không thoải mái sao?” Túc Cẩm Dung miễn cưỡng cười cười: “Cám ơn ba quan tâm, con không sao.”

“Thoạt nhìn chỗ nào giống như không có chuyện gì a?” Túc Cẩm Phong liếc mắt về phía em trai hắn: “Không thoải mái thì đi nghỉ ngơi, có cái gì mà cật lực.” Túc Minh Tiên gật đầu một cái, cũng nói: “Cầm thẻ mở cửa phòng đi lên nghỉ ngơi đi, ta ở đây có rất nhiều người ở cùng rồi.”

Trong đầu Túc Cẩm Dung rồi bời một mảnh, cũng không muốn ngậm ngốc ở đây nữa liền thuận thế đứng lên: “Cám ơn ông nội, vậy con lên đây.” Túc Minh Tiên gật đầu, Túc Cẩm Dung mới để đũa xuống, đi tìm người hầu cầm thẻ mở cửa phòng lên lầu.

Sau khi Túc Cẩm Dung đi, Túc Cẩm Lan cũng đứng lên: “Ông nội, con xem Cẩm Dung không đúng lắm, con đi lên xem nó một chút?” Túc Minh Tiên phát tay một cái: “Đi đi đi đi.” Túc Cẩm Lan cười chào mọi người, đi hỏi người hầu phòng của Túc Cẩm Dung, cũng đi theo lên lầu.

Túc Cẩm Dung mới vừa rửa mặt, cửa phòng liền bị gõ, hần mở cửa, Túc Cẩm Lan cười khanh khách đứng ở cửa. Túc Cẩm Dung nghiêng người để cho nàng đi vào: “Chị, chị tới đây làm gì?” Túc Cẩm Lan ngồi ở trên giường, cười nhìn hần: “Từ nhỏ đến lớn em cũng không có tiến bộ gì, trên mặt không giấu được chuyện. Nói chị nghe một chút, em rốt cuộc thế nào?”

“Không có gì cả.” Túc Cẩm Dung cầm bình nước ném cho nàng, bản thân đứng ở một bên cúi đầu nghịch điện thoại di động. Túc Cẩm Lan nhận nước đặt trên tủ đầu giường, vỗ vỗ bên người: “Tới đây ngồi.” Túc Cẩm Dung thu điện thoại di động, không quá tình nguyện đi sang đây ngồi: “Chị, em thật không có chuyện gì mà, chị xuống với ông nội đi.”

“Chị là chị của em, em có sao hay không, chị nhìn không ra sao?” Túc Cẩm Lan xem thường, đưa tay khoác lên trên vai hần: “Cẩm Dung, không nên có chuyện thì giấu ở trong lòng, nói chị nghe một chút, chị cũng có thể cho em chút ý kiến.”

Túc Cẩm Dung ôm lấy đầu, Túc Cẩm Lan cũng không thúc giục hần, mở nắp bình nước từ từ uống. Túc Cẩm Dung tự mình phiền muộn một lát, ngẩng đầu nhìn nhìn Túc Cẩm Lan, lấp bắp do dự dự nói đầu đuôi mọi chuyện cho nàng nghe.

Túc Cẩm Lan có chút không phản ứng kịp, ngây ngốc nhìn hần, Túc Cẩm Dung xê dịch trên giường, thờ dài một hơi. Túc Cẩm Lan nhủ lại mi: “Cho nên nói, Sướng Sướng thật ra là con gái của em?” Túc Cẩm Dung vô lực gật đầu một cái, Túc Cẩm Lan vỗ một cái tát vào trên người hần: “Em đứng lên cho chị!”

“Làm cái gì a?” Trong lòng Túc Cẩm Dung gấp gấp, trợn mắt nhìn chị của hần một cái, vẫn đang hoảng đứng lên. Túc Cẩm Lan giơ tay lên liền muốn đánh hần, cứng rắn nhìn được, thay đổi hình tượng ôn uyển động lòng người thường ngày, giơ chân lên liền đạp xuống đùi hần.

Túc Cẩm Dung tránh sang bên cạnh, mặt hoảng sợ nhìn Túc Cẩm Lan: “Chị! Chị làm gì thế a!” Túc Cẩm Lan nhìn chăm chăm hần, tức giận cả người phát run: “Em cái tên hỗn trướng này còn dám hỏi chị làm gì sao!” Túc Cẩm Dung bị nàng rùng rùng sợ, Túc Cẩm Lan đưa tay kéo lấy hần, đẩy hần tới bên tường, đứng thẳng bắt đầu giáo dục hần.

“Em thân là một người đàn ông, ngay cả trách nhiệm căn bản cũng không hiểu sao? Túc Cẩm Dung, khi đó em mới nghĩ đến em không có gánh nôi, vậy sao lúc đầu không nhìn lại mình? Em sợ ba với ông nội, em sợ hủy hoại danh dự Túc gia, vậy em có nhớ ba với ông nội từ nhỏ dạy em cái gì hay không!” Túc Cẩm Lan ngừng một chút, vươn tay chỉ cái ót của hần: “Em còn dám nói cái gì nhận tổ quy tông, đầu óc em bị nước vào sao?”

Túc Cẩm Dung bị nàng mắng rùng rùng sợ, Túc Cẩm Lan vỗ một cái tát vào đầu hần: “Chị thân là chị của em, chị cũng cảm thấy mất thể diện!” Túc Cẩm Dung rúc cổ, yếu yếu mở miệng: “Không phải em đã biết sai muốn bù đắp lại sao, con bé dù sao cũng là xương thịt của em...”

“Khi em vứt bỏ một đứa trẻ mới sinh ra không lâu, em có nghĩ tới đứa bé đó là xương thịt của em sao?” Túc Cẩm Lan thở hỗn hển mấy hơi, từ từ bình tĩnh lại: “Đừng tìm bất kỳ lý do gì cho sự hèn yếu của em, vô luận là từ góc độ nào, em cũng không có tư cách để cho đứa nhỏ nhận tổ quy tông.”

Túc Cẩm Dung cúi đầu không nói, dù sao Túc Cẩm Lan cũng là chị của hần, nàng mắng hần, cũng có thể hiểu, nhưng cho dù là như vậy, nàng cũng không thể tha thứ hần. Túc Cẩm Lan liếc hần một cái, mở miệng: “Chuyện này không thể gạt, tìm một cơ hội thích hợp nói cùng ba với ông nội đi, nhưng việc nhận thức đứa nhỏ trở về, em chết tâm đi. Nếu như chị là Tiểu An, không đánh em coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, em cũng không phải không biết người ta vì Sướng Sướng chịu bao nhiêu khổ.”

Túc Cẩm Lan đưa tay vỗ vỗ bả vai Túc Cẩm Dung, thờ dài: “Chị đi xuống, chính em suy nghĩ thật kỹ đi, nghĩ xong tự mình giao phó rõ ràng với ông nội.” Túc Cẩm Dung nghiêm mặt gật đầu, Túc Cẩm Lan xoay người muốn đi, chợt lại nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại hỏi hần: “Mẹ của đứa bé là Hạ Duyệt sao?”

Túc Cẩm Dung trầm mặc gật đầu, Túc Cẩm Lan cười cười: “Năm đó nàng vô cớ biến mất chị đã cảm thấy kỳ quái, xem ra là sanh con đi. Vậy nàng đâu? Tại sao giao con cho em?” Túc Cẩm Dung che mặt, buồn buồn lên tiếng: “Nàng chết rồi, giao con cho em xong thì chết.”

“Như vậy a.” Túc Cẩm Lan thờ dài: “Em không chỉ có lỗi với đứa nhỏ, ngay cả với mẹ của con bé cũng vậy. Cẩm Dung a Cẩm Dung, chị không biết nên nói cái gì với em nữa.” Nàng nói xong câu đó, xoay người rời đi, bả vai Túc Cẩm Dung run rẩy, khóc lên thành tiếng.

Hần trước giờ không có nhắc lại chuyện nhận lại Thôi Sướng, sau ngày tiệc mừng thọ của lão gia tử, liền thành thật khai báo chuyện về Thôi Sướng. Túc Minh Tiên bị tức đến huyết áp tán loạn, chỉ vào hần nói không ra lời, Túc Như Ủy ngược lại không nói thêm cái gì, phạt hần ở ngoài cửa lớn quỳ cả ngày.

Lão gia tử đề cập một lần việc nhận thức Thôi Sướng trở về, bị Túc Cẩm Dung cự tuyệt, cũng chưa từng nhắc lại. Tất cả người biết chuyện cũng ăn ý lựa chọn quên chuyện này, chẳng qua là Túc Cẩm Dung lại chăm chỉ chạy đến Dịch gia hơn, lúc không có chuyện gì cũng thích mang Thôi Sướng đi ra ngoài chơi, cung chiều cô bé tới cực điểm.

“Chú Cẩm Dung tốt nhất!” Thôi Sướng cầm ly kem, cười híp mắt với hần. Túc Cẩm Dung cười sờ sờ đầu của Thôi Sướng, từ trước không có để ý, bây giờ càng xem càng cảm thấy đáng ghét đứa nhỏ này... Thật giống mẹ của bé a.

Dịch Nghiêu cùng Thôi Ngô An đối với việc Túc Cẩm Dung ân cần cũng không có phản ứng đặc biệt gì, các nàng biết tâm tình của Túc Cẩm Dung, biết tâm lý muốn “bù đắp lại” của hần, dù sao hần cũng không thể bắt cóc Thôi Sướng, có người trông nôm hòng hài tử này, các nàng càng nhẹ nhõm.

Hôn lễ của Giang Trùng với Ngụy Sở Ca sắp tới, chuyện cũng xử lý gần xong, Giang Trùng xem chừng trở ngại cũng sắp tới. Quả nhiên, ngày hôm đó cô mới từ công ty ra ngoài liền bị người của Giang gia tới ngăn cản đường đi: “Nhị tiểu thư, lão gia mời ngài trở về một chuyến.” Giang Trùng nhường mị, gọi điện thoại cho Ngụy Sở Ca, không chút sợ hãi lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59

Chương 58

Nhà cũ Giang gia ở ngoại ô chiếm vài mẫu đất, nhà để xe trên mặt đất, trừ biệt thự ba tầng dùng để ở, toàn bộ còn lại chính là các loại hoa cỏ cùng cây cối. Ba của Giang Trùng, Giang Thiệu Khiêm cùng Dịch Trữ có một sở thích giống nhau, chính là thích chăm sóc hoa cỏ, trong vườn hoa lớn như thế của Giang gia, toàn bộ đều là bản thân Giang Thiệu Khiêm tự trồng lấy.

Đi vào cửa lớn Giang gia chính là một con đường màu xanh thật dài, hai bên trồng cây dương liễu, gió thổi qua xào xạc. Giang Thiệu Khiêm kéo ghế dưới tầng cây, nằm ở trên đó chợp mắt, máy radio kiểu cũ đang phát kịch, trong tay hắn cầm một bình trà nhỏ, thỉnh thoảng uống một chút, vô cùng thích ý.

Hắn mới năm mươi ba tuổi, thân thể cũng rất cường tráng, nếu như không phải là Giang Trùng đoạt hết quyền của hắn, hắn còn có thể làm Hưng Thịnh lớn hơn. Đáng tiếc, bây giờ hắn cũng chỉ là một chủ tịch trên danh nghĩa, Giang Trùng căn bản không về nhà, Giang Tịnh cũng trở nên ít nói, hắn cả ngày tự tiêu khiển, giống như một lão nhân tuổi xế chiều.

Giang Trùng đi tới, ngồi lên băng ghế nhỏ bên cạnh: “Ba gọi con tới có chuyện gì sao?” Giọng của cô nghe không ra âm lạnh, cũng không có cái loại không kiên nhẫn như trước kia khi nói chuyện với ông. Giang Thiệu Khiêm mở mắt ra, nhìn cô cười một cái: “Nhớ con a.”

Quản gia bưng nước trái cây cho Giang Trùng, ướp lạnh, trên ly thủy tinh đọng giọt nước. Giang Trùng uống một hớp, đặt nước trái cây ở bên chân, nhìn Giang Thiệu Khiêm không nói lời nào. Giang Thiệu Khiêm phát tay một cái để cho quản gia đi xuống, chống người ngồi dậy. Hắn cười, khoe mắt lộ ra nếp nhăn.

“Ba nghe nói rồi đi, hai mươi lăm này con kết hôn.” Giang Trùng nói, thấy Giang Thiệu Khiêm gật đầu, cô lại tiếp thêm một câu: “Với Sở Ca.” Giang Thiệu Khiêm vẫn gật đầu, Giang Trùng cầm nước trái cây lên uống, hắn nhìn cô, đột nhiên toát ra một câu: “Chuyện xấu trước kia của nha đầu Dịch gia, là ta sai người làm.”

Giang Trùng nhìn hắn, bĩu môi: “Con biết.” Giang Thiệu Khiêm ha ha cười nói: “Con rút cuộc nghĩ như thế nào nha? Sao lại cùng nha đầu của Dịch gia làm bạn? Ta sáng lập cơ hội tốt như vậy cho con, tại sao con không lợi dụng cho tốt?”

“Lợi dụng cái gì? Con đây không phải là cũng bị ba lợi dụng sao?” Giang Trùng đặt cái ly không xuống, một cước đá đi. Giang Thiệu Khiêm lắc đầu thờ dãi: “Con, cái đứa bé này, rút cuộc là không hiểu dụng tâm lương khổ của ta.”

Giang Trùng nhún nhún vai từ chối cho ý kiến, Giang Thiệu Khiêm cũng không nói, hai người trầm mặc. Giang Trùng đứng lên, từ trên nhìn xuống Giang Thiệu Khiêm, khuôn mặt mang theo ý cười nhìn rất cao lãnh: “Ba.” Cô kêu Giang Thiệu Khiêm một tiếng: “Mẹ con không còn, nhân sinh đại sự của con, vẫn rất cần một tiếng chúc phúc của ba.”

“Ba thay lòng đổi dạ hại chết mẹ con, cả đời này con sẽ không quên, nhưng mà con cũng không có quyền gì hận ba, dù sao con cũng là con của ba. Ba thờ ơ đối với con, con cũng không trách ba, cuộc sống ở Giang gia cho dù không tốt, cũng tốt hơn nhiều so với ở cô nhi viện, ba có thể từ cô nhi viện nhận con ra ngoài, con cũng cảm kích. Con đoạt nhiều thứ của ba như vậy, nên trả thù cũng gần đủ rồi, dù sao ba cũng là người ba ruột thịt của con.” Giang Trùng hơi khom lưng, nhìn Giang Thiệu Khiêm: “Ba, con sắp kết hôn, ba sẽ không ngăn cản được con.”

Giang Thiệu Khiêm khó hiểu đảo đảo mắt, đưa tách trà nhỏ lên khoe miệng, uống một ngụm trà. Giang Trùng ngồi lại lên ghế, bên chân rơi xuống một mảnh lá cây, cô nhặt lên, cầm ở trong tay chơi đùa. Giang Thiệu Khiêm nhìn cô nói: “Vậy chúc con tân hôn vui vẻ.”

“Cám ơn.” Ngón tay Giang Trùng linh hoạt, xếp lá cây thành một cái muỗng nhỏ. Giang Thiệu Khiêm cũng thật sự cảm thấy cái gì cũng không ý nghĩa, con gái nhỏ của hắn thật sự đã trưởng thành.

Giang Trùng ngẩng đầu lên, nắm một cái chìa khóa đưa đến trước mắt Giang Thiệu Khiêm: “Trả lại cho ba, tâm huyết hơn nửa đời người của ba.” Ánh mắt Giang Thiệu Khiêm hơi trợn to, không có ai quen thuộc thanh chìa khóa tù sắt đặc chế này hơn so với hắn. Giang Trùng nhét chìa khóa vào trong tay hắn, dáng vẻ xem thường: “Con sẽ mang theo người yêu du ngoạn thế giới, không tâm tư đi quản Hưng Thịnh của ba nữa.”

“Đừng đòi đi Hồ phó tổng của con, nếu không Hưng Thịnh sẽ mất đi một trụ cột.” Giang Trùng tốt bụng dặn dò: “Trừ việc mở công ty con thật không biết kiếm tiền bằng cách nào, nên vì không để vợ yêu phải nuôi con, con nên giữ lại năm phần trăm cổ phần, ba cũng sẽ không để ý đi.”

Giang Thiệu Khiêm còn chưa quá hiểu rút cuộc Giang Trùng muốn làm cái gì. Sẽ vì một nữ nhân buông tha công ty? Đây là chuyện mà con gái của Giang Thiệu Khiêm hắn có thể làm ra sao?

Sự thật chứng minh, đúng vậy.

“Tôi thiếu trong vòng năm năm tới con cũng sẽ không trở lại, ba bảo trọng a.” Giang Trùng vỗ vỗ bả vai của Giang Thiệu Khiêm, cười vui vẻ: “Sau này con cũng sẽ không hận ba với Giang Tịnh nữa, dĩ nhiên cũng sẽ không có tình cảm gì là được. Cố gắng phát dương quang đại Hưng Thịnh a, con làm cố

đồng cũng được nhiều chút hoa hồng, đúng không?”

Giang Thiệu Khiêm nhìn cô, nói không ra lời, Giang Trùng gầy gầy ót: “Con biết trong lòng ba nghĩ cái gì, con sẽ nói cho ba biết a. Sờ Ca so với mọi thứ đều quan trọng, so với thứ gì cũng quan trọng nhất.” Cô lại vỗ vỗ bả vai Giang Thiệu Khiêm, xoay người rời đi. Giang Thiệu Khiêm còn đang suy nghĩ, chưa phản ứng kịp, một thân ảnh khác đã chạy tới.

Giang Trùng mới vừa đi ra khỏi cửa, liền bị một người kéo cổ tay, Giang Tịnh thở hổn hển đứng ở sau lưng cô, khoe mắt hồng hồng. Giang Trùng quay đầu lại, cười nhìn nàng, lên tiếng chào: “Chị a.”

Giang Tịnh bóp thật chặt cổ tay của cô, nước mắt từng giọt một rơi xuống, giọng mang theo run rẩy: “Tiểu Trùng, em thật sự muốn đi sao, thật sự cái gì cũng không cần sao?” Giang Trùng gạt đầu một cái, nhìn ánh mắt của nàng nói: “Cám ơn chị đã cho tôi mọi thứ.”

Mọi người đều nói là cô đoạt đi mọi thứ của Giang Tịnh, nhưng Giang Tịnh là ai? Nếu như nàng không muốn, Giang Trùng có cố gắng một trăm năm cũng không thể dễ dàng bỏ Hưng Thịnh vào trong túi. Đó không phải là cô giành được, mà là người trước mắt này chấp tay đưa cho cô.

Chuyện sai lầm nhất trong đời này của Giang Tịnh đại khái chính là không cẩn thận, thật sự yêu phải em gái của mình. Nước mắt trên khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp kia rơi thành chuỗi dài, Giang Trùng vui vẻ nhìn nàng, đưa tay lau đi nước mắt cho nàng: “Chị đừng khóc a, bây giờ tôi hạnh phúc như vậy, chị không vì tôi vui vẻ sao?”

“Vui vẻ.” Giang Tịnh cắn môi dưới, khóc như mưa, nước nờ nói: “Em hạnh phúc, làm sao tôi sẽ không vui?” Giang Trùng vẫn cười, nói: “Cám ơn chị đã giúp tôi hoàn thành trò chơi này, rốt cục bây giờ tôi đã có một cái kết mỹ mãn, chị nhất định cũng phải hạnh phúc, có được hay không?”

Giang Tịnh nhìn cô, không ngừng lắc đầu: “Tôi thế nào có thể hạnh phúc? Giang Trùng, em nói cho tôi biết tôi thế nào hạnh phúc? Em đã là của người khác, tôi cam tâm tình nguyện để em lừa lâu như vậy, em phát tay một cái mọi thứ đều xong. Em nói cho tôi biết, tôi phải làm thế nào để có hạnh phúc? Giang Trùng, em mang hạnh phúc của tôi đi, tôi thế nào có thể hạnh phúc?” Nàng nói bừa bãi, nước mắt chảy không ngừng.

Giang Trùng lại tâm địa sắt đá, giống như không nhìn thấy nàng đang khóc, cười nói: “Tôi cần phải trở về rồi, trở về quá muộn Sờ Ca sẽ lo lắng.” Cô phát tay một cái với Giang Tịnh, lấy một tấm khăn giấy từ trong túi ra nhét vào trong tay Giang Tịnh, sau đó bước đi, cũng không quay đầu lại.

Giang Tịnh nhìn bóng lưng của cô, tầm mắt mờ hồ, nàng nắm tấm khăn giấy Giang Trùng đưa, ngồi chồm hổm ở trên mặt đất khóc nước nờ. Giang Trùng tựa hồ có quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, Giang Tịnh còn chưa kịp xác định, cô đã ngồi lên xe, vô tình bỏ đi.

Khi Giang Trùng về đến nhà Ngụy Sờ Ca mới vừa ăn xong cơm tối, mang tạp dề rửa chén bát trong phòng bếp. Giang Trùng từ phía sau ôm lấy nàng, nhẹ nhàng thổi một hơi ở bên tai nàng, Ngụy Sờ Ca nghiêng đầu, tròn mắt nhìn cô một cái: “Tránh ra, em đang bận đây.”

“Chờ chúng ta du ngoạn thế giới trở lại, cũng nuôi một đứa bé đi?” Giang Trùng cọ cọ ở cổ nàng: “Lúc tôi không ở, em ở nhà một mình như vậy rất cô đơn.” Ngụy Sờ Ca rửa chén, thuận miệng nói: “Em mới không cô đơn, chị không ở nhà em sẽ về, nếu không thì đi tìm Tiểu An, tìm ba mẹ, tóm lại mới sẽ không cô đơn.”

Giang Trùng bủi môi: “Tôi không thấy được em một lát đã cảm thấy cô đơn khó nhịn, em ngược lại, có tôi hay không có tôi gì cũng không khác nhau.” Cô há mồm cắn nhẹ trên cổ Ngụy Sờ Ca một cái, nhận lấy một ánh mắt xem thường.

“Tôi đã trả chìa khóa lại cho ba tôi.” Giang Trùng buông Ngụy Sờ Ca ra, cuộn tay áo lên đưa tay cầm lấy cái chén, động tác thuần thục hỗ trợ. Ngụy Sờ Ca ừ một tiếng, ôm cánh tay tựa trên thành bồn nhìn cô. Thoạt nhìn tâm tình của Giang Trùng rất tốt, rửa chén cũng cười híp mắt: “Bây giờ thật là nhẹ nhõm cả người a.”

Ngụy Sờ Ca nhìn tiểu bộ dáng đắc ý của cô, cũng nhìn không được bật cười. Giang Trùng cầm chén rửa xong, úp vào, lôi kéo Ngụy Sờ Ca cùng nhau rửa tay. Ngụy Sờ Ca thuận miệng hỏi: “Chị trở lại nhanh như vậy, ăn cơm chưa?” Giang Trùng lắc đầu, Ngụy Sờ Ca liếc cô một cái: “Đi ra ngoài.”

Nàng lại mặc vào tạp dề vừa cởi xuống không lâu, đẩy Giang Trùng vào phòng khách, lấy mấy món Giang Trùng thích ăn từ trong tủ lạnh ra, nhanh chóng làm.

Giang Trùng ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn vào phòng bếp. Mùi thơm của thức ăn từ từ truyền tới, Giang Trùng sờ sờ bụng, đột nhiên cảm thấy thật đúng là đói bụng. Ngụy Sờ Ca không có để cho cô chờ quá lâu, ba món ăn một canh, lục tục bung lên bàn ăn.

Ngụy Sờ Ca ngồi ở bên người Giang Trùng nhìn cô ăn cơm, Giang Trùng vừa ăn, vừa không quên nịnh hót: “Tay nghề của vợ yêu so với đầu bếp ở nhà hàng còn tốt hơn a.” Ngụy Sờ Ca cười tròng cò: “Mấy món ăn này cũng đều là theo đầu bếp học.”

“Cho nên nói, đây chính là trò giỏi hơn thầy mà.” Giang Trùng ăn miệng đầy dầu mỡ, Ngụy Sờ Ca đưa tay múc canh cho cô, liếc mắt nhìn nhìn cô: “Có người chủ như chị vậy, đầu bếp phải núp một bên khóc.”

Giang Trùng bày ra vẻ mặt say mê, “Đây tràn đầy đều là mùi vị của tình yêu, bọn họ làm không được.” Ngụy Sờ Ca bị cô chọc cười, đỡ bả vai của cô đứng dậy: “Không muốn ba hoa, mau ăn cơm thật ngon. Chị lau một chút dầu mỡ dính ngoài miệng, em đi làm nước trái cây cho chị.”

Giang Trùng rút khăn giấy, lau lau khoe miệng, giọng của Ngụy Sờ Ca từ phòng bếp truyền tới: “Giang Trùng, chị muốn uống nước táo không?” Giang Trùng vút khăn giấy vừa dùng qua vào thùng rác, cao giọng đáp lời: “Nước đào!” Ngụy Sờ Ca không nói gì thêm, chỉ chốc lát sau, nàng bung một ly nước đào từ phòng bếp đi ra.

Giang Trùng cảm ly tắc tắc, giống như đại gia bắt chéo hai chân, nhận lấy nước đào mới ép mà uống. Ngụy Sở Ca dọn dẹp chén đĩa, bên tai rơi xuống một chòm tóc, Giang Trùng đưa tay giúp nàng vén ra sau vành tai, Ngụy Sở Ca dịu dàng cười một tiếng về phía cô, Giang Trùng cảm thấy tâm cũng tan chảy.

Kiếp này có em đã đủ, nếu tôi còn cầu xin thêm nữa, đều là tội ác tham lam.

Vẫn còn sống :v

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Chương 59

Hôn sự của Giang Trùng với Ngụy Sở Ca đúng hạn cử hành, sau đó các nàng không có lập tức bắt đầu lễ hành du lịch thế giới, mà là trở về thành phố X, cử hành một cuộc triển lãm tranh cá nhân. Giáo sư đại học của Ngụy Sở Ca là đại sư Lục Tân nổi danh thế giới, Ngụy Sở Ca là đệ tử cuối cùng của hắn.

Có Lục lão tự mình trấn giữ, hơn nữa còn có Dịch Nghiêu cổ vũ, thành phố X luôn luôn khiêm tốn lại náo nhiệt. Đại học X có học viện mỹ thuật chuyên môn, bên trong có một phòng triển lãm đặc biệt trưng bày tác phẩm của học sinh, phòng triển lãm được quét dọn sạch sẽ, ngày triển lãm tranh bày đầy tác phẩm của Ngụy Sở Ca.

Ngụy Sở Ca am hiểu về tranh phong cảnh, treo trên tường phòng triển lãm toàn bộ đều là tranh phong cảnh. Trên tủ trưng bày nội dung loại hình phong phú, tĩnh vật, phong cảnh, nhân vật, phác họa, bột nước, thậm chí có tranh thủy mặc. Ở trung tâm là một bức tranh nhân vật khổng lồ, một cô gái lơ đãng, bất quá chỉ là thân thể, không nhìn thấy mặt.

Thời Ngộ An đắm chìm Dịch Nghiêu, Dịch Nghiêu đang chuyên tâm nhìn tranh, Thời Ngộ An tiến tới bên tai nàng nhẹ giọng hỏi: “Bức tranh kia có phải là vẽ Giang Trùng hay không?” Dịch Nghiêu ngẩng đầu nhìn lướt qua, thô sơ lướt gạt đầu một cái: “Đại khái đi.” Hàm hồ trả lời qua, lại nghiêm túc nghiên cứu mấy bức tranh kia của Ngụy Sở Ca.

Thời Ngộ An bĩu môi, cho tới bây giờ cô không biết Dịch Nghiêu sẽ cảm thấy hứng thú đối với những thứ tranh vẽ này a. Dịch Nghiêu nhìn tranh, Thời Ngộ An ngược lại rất nhàm chán, cô với Ngụy Sở Ca biết nhau nhiều năm như vậy, tranh của Ngụy Sở Ca cô đã xem không biết bao nhiêu, Thời Ngộ An lại không hiểu nghệ thuật gì, đã sớm nhìn chán chê.

Thời Ngộ An xa xa thấy Hứa Mâu ở bên kia, hần giống như cô, dáng vẻ như chán đến chết, Thời Ngộ An nhanh nhẹn tới bên người Hứa Mâu. Hứa Mâu thấy được cô, cười chào hỏi: “Thời tiểu thư xinh đẹp, thật là khéo a.”

Tên này tuyệt đối là đi cùng với Hồ Từ Ngọc đi, Thời Ngộ An nhìn chung quanh, không nhìn thấy Hồ Từ Ngọc: “Hồ tiên sinh đâu a ?” Hứa Mâu mở ra tay: “Giúp chủ trước kia của anh ấy làm việc vặt rồi.” Hần già bộ rất thất vọng, trong mắt lại đều là vui vẻ.

Thời Ngộ An thật tâm cảm thấy nhàm chán, cô thở dài, lăm bầm lâu bầu một câu: “Ồ chỗ này còn không bằng về nhà giữ con đây.” Hứa Mâu động động lỗ tai, vừa vặn nghe thấy lời của cô, hần cười híp mắt gạt đầu một cái, giống như rất đồng ý với cách nói của Thời Ngộ An: “Đúng nha, nghệ thuật loại này, bọn phạm phu tục tử chúng ta không hiểu nổi, còn không bằng về nhà giữ con.”

Thời Ngộ An kỳ quái nghiêng mắt nhìn hần: “Anh có con sao?” Hứa Mâu tự nhiên gạt đầu: “Có a, tại sao không có.” Thời Ngộ An nhìn hần từ trên xuống dưới, chặc chặc hai tiếng, như nhìn một thằng ngốc: “Là anh sinh, hay Hồ tiên sinh sinh a?”

Hứa Mâu ném một viên long não qua, ghét bỏ nhìn cô: “Tôi nói chính là em gái tôi nha.” Mọi người đều biết nhà Hứa thị trưởng có ba đứa con, Đại công tử Hứa Dương, Nhị công tử Hứa Mâu, còn có cái một cô con gái không thường lộ diện, gọi là Hứa Tương Cố.

Thời Ngộ An nhớ lại, liếc lại hần: “Em gái anh đã bao lớn rồi, còn cần anh đi dỗ dành?” Thiên kim duy nhất của Hứa gia thứ nhất đếm ngược trong cuộc thi cấp ba toàn thành phố, Hứa thị trưởng tức giận đến giờ chôn, trước đó vài ngày báo còn nói đây, một người tốt nghiệp sơ trung, có thể còn nhỏ?

“Lớn hơn nữa cũng là em gái tôi, em gái chính là muốn anh trai tới dỗ dành.” Hứa Mâu nói nghĩa chánh ngôn từ, hoàn toàn là một điển hình muối không. Thời Ngộ An còn muốn liếc hần, Hứa Mâu đột nhiên cười, gạt nhẹ cô, nói: “Tiểu An tử, Dịch Nghiêu chính là một kẻ trộm hoa đào, em nhất định phải coi trọng, không chú ý một chút thì nàng sẽ câu tam đáp tứ.”

Thời Ngộ An theo bản năng nhìn Dịch Nghiêu một cái, làm sao còn có thể thấy bóng người? Nhóm người kia tầng tầng bao vây, trong lòng Thời Ngộ An âm trầm, cũng may trong phòng triển lãm có điều hòa, nếu không với loại khí trời này bị vây lại như vậy, nhất định thể nào Dịch Nghiêu cũng bị cảm nắng.

Hồ Tử Ngọc đi ra từ phía sau phòng triển lãm, mắt Hứa Mâu sáng lên, vỗ vỗ bả vai Thời Ngộ An: “Tôi muốn mang cao tài sinh của tôi đi dạy bù cho Bảo nhi nhà tôi, em mau đi cứu vớt Dịch đại tiểu thư nhà em đi.” Thời Ngộ An còn không có nghe hẳn nói cái gì, Hứa Mâu tựa như chim nhỏ vừa được thả ra lồng tre, hí hửng bay đến bên người Hồ Tử Ngọc.

“Ngây thơ.” Thời Ngộ An phì nhỏ, chậm chạp đi đến “cứu vớt” Dịch Nghiêu. Mới vừa đến gần đám người, liền nghe thấy giọng nói líu ríu. “Dịch học tỷ, chị với Ngụy học tỷ rất thân sao?” “Dịch học tỷ, tại sao nữ nhân ưu tú đều đi làm bách hợp?” “Dịch học tỷ, rốt cuộc chị là công hay thụ a?” “Dịch học tỷ...”

Thời Ngộ An xoa xoa cổ họng, dùng sức ho khan một tiếng, đám người đang ầm ĩ nhất thời yên tĩnh lại, mười mấy ánh mắt đồng loạt nhìn cô, sau đó rất có ăn ý chừa ra một con đường. Rốt cục Dịch Nghiêu lộ mặt ra, cười híp mắt ngoắc ngoắc tay với Thời Ngộ An, Thời Ngộ An có chút lúng túng đi tới, một tay Dịch Nghiêu ôm cô, cười trả lời các loại vấn đề kỳ quái.

“Tôi với Ngụy học tỷ của các bạn rất thân, năm thứ hai trung học liền biết nhau, cậu ấy là bạn tốt của vị này nhà tôi. Không nên nói những người ưu tú đều đi làm bách hợp, chỉ là vì cùng người yêu sống tốt, vô luận đồng tính hay dị tính, cũng nhất định phải hết sức làm cho bản thân trở nên ưu tú a. Về phần vấn đề công thụ gì đó...” Dịch Nghiêu cười như một hồ ly gian trá, ở trước mặt mọi người nhẹ nhàng hôn lên mặt Thời Ngộ An, nhướn chân mày nhìn về phía mọi người, chậm rãi hỏi: “Mọi người nói như thế nào?”

Mặt Thời Ngộ An lập tức đỏ chót lên, có thể nào cô cũng không nghĩ tới Dịch Nghiêu sẽ ngay trước mặt của nhiều người như vậy làm ra hành động này. Đám học sinh bát quái kia bắt đầu ồn ào, có vỗ tay có huýt gió, còn la hét thêm một lần gì đó... Thời Ngộ An lôi kéo Dịch Nghiêu, vội vã chạy ra khỏi phòng triển lãm.

Giang Trừng giật giật khoe miệng nhìn Dịch Nghiêu đi, nàng sải chân dài đi theo Thời Ngộ An ra ngoài, quay đầu lại nhìn Giang Trừng một cái, còn không quên phát phát tay với cô, ý bảo bản thân đi trước. Giang Trừng cắn răng nghiêng lợi nặn ra một câu nói: “Ở triển lãm tranh của vợ yêu của tôi còn không quên túm ân ái, không phải là nàng bị bệnh thần kinh chứ?”

Hứa Mâu nhô ra từ phía sau cô, lắc đầu liên tiếp thờ dài, đáng vẻ lại nhìn có chút hả hê: “Đúng vậy, Dịch Nghiêu chính là người bị bệnh thần kinh. Kể từ khi nàng cùng Tiểu An từ một chỗ đi, chặc chặc, thói hư tật xấu của người này liền bại lộ từng chút từng chút, ác thú vị vô cùng. Ai, thật lo lắng Tiểu An từ từ từ từ từ thấy được bộ mặt thật của nàng thì sẽ ồn ào cùng nàng chia tay a.”

Giang Trừng tức giận nhìn hằm: “Anh mau đi chỗ khác cho tôi, tôi nhìn thấy anh liền cảm thấy phiền!” Hứa Mâu đáng chết, cứ như vậy bắt cóc tiên sinh Hồ Tử Ngọc vạn năng của cô! Đáng chết đáng chết! Hồ Tử Ngọc cũng đáng chết! Nếu như không phải là Dịch Nghiêu hỏi cô, cô thật sự còn không biết Hồ Tử Ngọc đã cùng người đàn ông này ở chung một chỗ sáu! năm! !

Hứa Mâu buông tay, trách tội sao? Hồ Tử Ngọc và Ngụy Sở Ca cùng nhau lắng nghe Lục lão dạy bảo, liếc nhìn hai người bọn họ một cái, nhìn thấy hai người như gương cung bệ kiểm, vội vàng nói xin lỗi cùng Lục lão, đi tới đứng ở giữ hai người.

Một tay Hứa Mâu khoác lên trên vai hằm, đáng vẻ như anh em tốt, cười híp mắt nhìn hằm: “Bây giờ đi được chưa? Em gái em đang chờ đây.” Hồ Tử Ngọc gật đầu một cái, nhìn Giang Trừng: “Cam Tử, tôi đi trước.” Giang Trừng đã không phải là Tổng giám đốc Hưng Thịnh nữa, Hồ Tử Ngọc gọi cô như trước kia.

Giang Trừng lầm bầm một câu trọng sắc khinh bạn, Hồ Tử Ngọc đưa tay sờ sờ đầu của cô, mặt cô quắp khế cười: “Em ở trong lòng tôi, vĩnh viễn là quan trọng nhất.” Ý tứ của hằm tất cả mọi người đều hiểu, hằm và Giang Trừng, hai người là bạn tốt cũng là thân nhân, nâng đỡ lẫn nhau nhiều năm như vậy, đặc biệt là Hồ Tử Ngọc, đầu gì Giang Trừng còn có máu mủ thân nhân, cha mẹ Hồ Tử Ngọc đều mất, Giang Trừng đối với hằm mà nói có ý nghĩa phi phạm, giống như em gái, cũng giống như là con gái..

Nhưng Hứa Mâu nhỏ mọn vẫn không nhịn được ăn dấm chua vô lý, hừ lạnh một tiếng với Giang Trừng, lôi kéo Hồ Tử Ngọc liền đi ra ngoài. Tâm tình Giang Trừng thoải mái a, vui vẻ phát tay với Hứa Mâu: “Nhị công tử đi thông thả a.” Hứa Mâu quay đầu lại trừng cô một cái, bước chân rộng hơn.

Lúc này Dịch Nghiêu cùng Thời Ngộ An đã lên xe, khí trời quá nóng, đi một chút liền chảy không ít mồ hôi, Dịch Nghiêu mở máy điều hòa không khí, cầm bình nước cho Thời Ngộ An. Thời Ngộ An mở nắp uống một hớp liền bỏ qua một bên, Dịch Nghiêu rút khăn giấy lau mồ hôi cho cô: “Bây giờ trở về nhà?”

Thời Ngộ An ừ một tiếng, mở điện thoại đi động nhìn thời gian một chút, cũng sắp mười hai giờ. Dịch gia ăn cơm trưa lúc mười một giờ bốn mươi lăm phút, chờ các nàng trở về, chén cũng sắp rửa xong rồi đi. “Đi ăn cơm trước đi.” Thời Ngộ An có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại tựa vào lưng ghế. Dịch Nghiêu nghiêng người hôn một cái lên mặt cô, từ từ khởi động xe.

Khi Thời Ngộ An tỉnh lại thì còn ở trong xe, bên người lại không có thân ảnh của Dịch Nghiêu, cô cất tấm thảm đắp trên người, xoa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Cô hơi tròn to hai mắt, xuyên thấu qua cửa sổ xe, cô nhìn thấy người ngoài ý liệu. Cách đó không xa, Dịch Nghiêu cùng Khang Diệu đang nói cái gì, hai người bọn họ cũng vui vẻ.

Khang Diệu không biết nói cái gì, vẻ mặt ngưng trọng, vươn tay với Dịch Nghiêu. Dịch Nghiêu gật đầu, nắm tay của hằm, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Dịch Nghiêu nói tạm biệt cùng Khang Diệu, đi lên xe, cười nhìn Thời Ngộ An: “Tĩnh rồi a.”

Thời Ngộ An ừ một tiếng, từ từ mở miệng: “Tại sao Khang Diệu trở về thành phố X?” Dịch Nghiêu thắt dây an toàn khởi động xe, giải thích với cô: “Hằm trở về sau khi tìm được công việc, lần này tới đây là muốn bàn bạc một hạng mục. Tôi nhìn thấy người giống như hằm nên đi xuống xe hằm huyện đôi câu, dù sao hằm đã từng cũng là công nhân viên của Dịch thị.”

Dịch Nghiêu nghiêng đầu nhìn Thời Ngộ An, Thời Ngộ An đẩy đầu của nàng để cho nàng chuyển tâm lái xe, cô mới không tin chuyện hoang đường này

của nàng. Bởi vì Khang Diệu từng là công nhân viên của Dịch thị nên mới đi xuống hàn huyền đôi câu với hân? Thời Ngộ An là đứa trẻ ba tuổi dễ lừa gạt như vậy sao! Thời Ngộ An bĩu môi: “Chị với Khang Diệu hàn huyền chuyện gì? Mặt mày hồng hào.”

Dịch Nghiêu đưa tay sờ sờ mặt mình, thu hồi vui vẻ cổ làm ra vẻ nghiêm túc: “Tôi hỏi hân hận tôi không.” Thời Ngộ An ồ một tiếng, mở nắp bình nước ừng ực một mạch, mới lại tiếp tục hỏi nàng: “Hân nói thế nào?” Vừa đứng ngã tư đường gặp phải đèn đỏ, Dịch Nghiêu ngừng xe, quay đầu đi nhìn cô thờ dãi.

“Hân nói không hận, ngược lại cảm ơn tôi cho em hạnh phúc mà hân vẫn không thể cho. Hân nói muốn tôi không cần có cảm giác áy náy đối với hân, hân từ chức cũng là vì trở về chiếu cố ba hân đang ngã bệnh. Hân còn nói, em gái của hân gây thêm phiền toái cho tôi, hy vọng tôi đại nhân có đại lượng không cần so đo, hân bảo đảm Khang Từ sẽ không làm ra chuyện gì kỳ quái nữa.” Dịch Nghiêu thở dài: “Hân còn nói hân muốn kết hôn, bất quá cũng không hy vọng chúng ta đi tham gia hôn lễ của hân. Ngộ An, Khang Diệu là một người đàn ông tốt, hân nói hân hy vọng tôi luôn chung thủy với em, đừng giống như hân vậy, vừa nói yêu em, lại đi cưới người con gái khác, mặc dù em cũng không quan tâm, nhưng hân vẫn cảm thấy khó chịu.”

Thời Ngộ An cúi đầu, để nửa bình nước còn lại xuống, nhìn nước lật tới lật lui. Đèn xanh, Dịch Nghiêu khởi động xe, đưa tay vỗ vỗ đầu Thời Ngộ An: “Nghĩ gì thế? Tôi sẽ ghen à.” Dịch Nghiêu cho là cô đang nghĩ tới Khang Diệu, bộ dáng kia như cảm động muốn khóc.

Ngoài ý liệu, Thời Ngộ An nghiêng đầu nhìn Dịch Nghiêu nghiêm túc lái xe, mở miệng cười: “Em đang nghĩ về chị.” Khóe miệng Dịch Nghiêu cong lên, không có lên tiếng, Thời Ngộ An nói tiếp: “Có thể em là một người phụ nữ xấu xa, ích kỷ đi, chị nhìn xem, Khang Diệu đối với em tốt như vậy, em cũng chẳng qua là cảm thấy hân ngốc. Mà em đã không chỉ một lần cảm tạ trời xanh, có thể để cho em gặp được chị.”

Khóe miệng Dịch Nghiêu hơi cong lên, xe dừng ở nhà hàng, nàng mở dây an toàn, một tay ôm lấy Thời Ngộ An: “Tôi liền thích em ích kỷ như vậy, xấu như vậy.” Thế sự hỗn loạn bị ngăn ở ngoài cửa xe, Dịch Nghiêu cúi đầu hôn môi Thời Ngộ An, mơ mơ hồ hồ nói một câu: “Em chỉ cần dịu dàng đối với tôi là tốt rồi.”

Thời Ngộ An vươn cánh tay ôm cổ của nàng, như hòa đáp lại nụ hôn của nàng, trong đầu đột nhiên nhớ tới một câu nói: 'Có tình yêu của em khiến cho tôi giàu có như vậy, cho dù đối vị cùng đế vương tôi cũng không hề chịu thiệt'.

Mà lúc này trong lòng của Dịch Nghiêu có ngàn vạn nhu tình, nàng nhớ tới Khang Diệu nói với nàng: “Dịch Nghiêu, nàng cũng không phải là một người kiên cường, tôi tin tưởng cô hiểu rõ nàng hơn so với tôi, nhưng mà tôi đã thấy bộ dáng yếu ớt nhất của nàng. Cả đời này của nàng đều cho cô, tôi hy vọng, cô có thể cả đời thủy chung với nàng.”

Cả đời thủy chung sao, thật là một từ tốt đẹp.

Còn 1 chương nữa là xong.

Mình mới làm cái biểu mẫu khảo sát tí về bhtt. Máy bạn có rãnh vào trả lời dùm mình nhé. Cảm ơn nhiều ^^.

Link: [s://goo.gl/forms/kvZoyuG0gnYy0ucr2](https://goo.gl/forms/kvZoyuG0gnYy0ucr2)

Link dưới comment nếu ko đc...

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Phiên ngoại: Con dâu nuôi từ bé

Thời Sướng lớn hơn Dịch Sanh hai tuổi, Thời Sướng tương đối trưởng thành sớm, cô bé ghét bỏ mấy người bạn nhỏ ở nhà trẻ quá ngây thơ, Dịch Nghiêu đáp ứng Thời Sướng trực tiếp để cho cô bé lên tiểu học. Vì vậy qua nghỉ hè, Thời Sướng bắt đầu học năm nhất, Dịch Sanh cũng vào nhà trẻ.

So với hùng hân từ Thời Sướng mà nói, Dịch Sanh thật quá mức hướng nội, trừ cùng người trong nhà còn có chút trao đổi, một khi ra khỏi nhà, trên căn bản liền ngậm miệng không nói lời nào. Thời Ngộ An rất lo lắng con gái nhỏ như vậy ở bên ngoài sẽ bị ủy khuất, lôi kéo cô giáo dặn dò nửa ngày mới bị Dịch Nghiêu lôi đi.

“Giữa mấy đứa nhỏ tự có phương thức trao đổi của bản thân, em không cần lo lắng như vậy, tiểu Sanh cũng cần thật nhiều bạn.” Dịch Nghiêu nói như thế, Thời Ngộ An đi được một bước thì quay đầu lại nhìn, nhưng cũng cảm thấy nàng nói rất có lý.

Kết quả tan học, lão Ngộ đón hai đứa bé về nhà, tình huống hai đứa bé hoàn toàn khác nhau. Gương mặt Thời Sướng đặc sắc, lôi kéo Dịch Nghiêu nói chuyện phát sinh ở lớp học mới của mình, còn nói giáo viên khen mình, bản thân có rất nhiều bạn mới vân vân. Mà Dịch Sanh cùng Thời Sướng vừa đứng ngược lại, một người an tĩnh nằm nhòai ở trên bàn làm bài tập, không nói tiếng nào.

Dịch Nghiêu ra đầu về phía Dịch Sanh, Thời Sướng lập tức hiểu ý, nằm ở đối diện Dịch Sanh, nhỏ nhẹ nói chuyện với Dịch Sanh: “Em gái, hôm nay là ngày đầu tiên em đi học, có khóc hay không a? Có cùng bạn nhỏ khác chơi không? Bạn họ có khi dễ em hay không nha? Tại sao em lại không để ý tới chị?”

Dịch Sanh ngẩng đầu nhìn cô bé một cái, ánh mắt hồng hồng, Thời Sướng ngậm miệng, đưa tay nhỏ bé ra sờ sờ mặt con bé, nghi ngờ hỏi: “Em làm sao vậy?” Dịch Sanh vẫn không nói lời nào, bất quá nước mắt lại lộp bộp chảy xuống, dọa cho Thời Sướng sợ đến mức co rụt tay lại, quay đầu cầu cứu Dịch Nghiêu: “Daddy, em khóc rồi!”

Dịch Nghiêu còn chưa kịp động thân, Thời Ngô An mới vừa từ trên lầu đi xuống vội vã xông tới, xách Thời Sướng mắt tròn trừng trừng: “Có phải là con khi dễ em không!” Thời Sướng ủy khuất bĩu môi: “Con không có.” Thời Ngô An hiển nhiên không tin, hùng hài từ không thành thật này bình thường cũng không có việc gì liền yêu cầu Dịch Sanh, nếu như không phải là Thời Sướng, sao con bé đột nhiên lại khóc?

“Chị không có khi dễ con.” Dịch Sanh yếu yếu mở miệng, mắt to còn chảy nước mắt, rụt rè nhìn Thời Ngô An. Thời Ngô An vừa nhìn bộ dáng này của Dịch Sanh, đau lòng, bỏ lại Thời Sướng đi tới bế Dịch Sanh lên, dịu dàng hỏi con bé: “Vậy tại sao con khóc đây?”

Dịch Sanh cắn môi, trên mặt nghẹn đến đỏ bừng, hai tay Thời Sướng ôm mặt nhìn con bé: “Em nói mau đi nha, nếu không mami khẳng định cho là chị khi dễ em a.” Dịch Sanh bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Con không muốn đi nhà trẻ.”

Lúc này Dịch Nghiêu cũng đã tới, đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Dịch Sanh, cúi đầu hỏi con bé: “Tại sao lại như vậy?” “Còn phải hỏi sao?” Thời Sướng liếc mắt: “Em gái nhất gan như vậy, nhất định là sợ hãi.” Thời Ngô An nhìn về phía Dịch Sanh, thấy con bé nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Thời Ngô An ôm Dịch Sanh ngồi ở trên ghế sa lon, nhẹ giọng nhỏ nhẹ hỏi: “Có phải bị bạn khi dễ hay không?” Dịch Sanh lắc đầu một cái, Thời Ngô An lại hỏi: “Ồ chung với bạn học không vui?” Dịch Sanh vẫn là lắc đầu, Thời Sướng tiến tới, dương dương đắc ý nói: “Con biết là tại sao.”

Thời Sướng ngồi ở bên Thời Ngô An lôi kéo cánh tay mềm mại nhỏ bé của Dịch Sanh đứng đưa: “Từ lúc em tới đây vẫn luôn ở chung với chúng ta, mami cũng biết em nhất gan, mami để cho em gái ở chung với nhiều người xa lạ như vậy, dĩ nhiên là em gái sẽ sợ nha.” Nói xong, Thời Sướng lại bồi thêm một câu: “Hơn nữa mấy người bạn nhỏ ở nhà trẻ thật đáng ghét a.”

“Sướng Sướng nói rất có lý.” Dịch Nghiêu tán dương gật đầu một cái, Thời Sướng đắc ý hướng về phía nàng nhe răng nhếch miệng cười. Thời Ngô An nhíu mi lại: “Vậy sao?” Dịch Sanh dạ nhỏ một tiếng, đáng thương nhìn cô, trong đôi mắt còn ngấn nước: “Con không muốn một mình ở nơi đó.”

Thời Ngô An thì lại rầu rĩ, đưa nhỏ luôn sẽ phải lớn lên, luôn phải đi học, nếu không, qua mấy năm hãy nói? Cô âm thầm gật đầu, chờ thêm mấy năm nữa, con bé hết nhất gan, cho đi học tiếp cũng tốt lắm, dù sao đứa bé còn nhỏ, cũng không gấp.

Thời Ngô An suy nghĩ xong, Thời Sướng đột nhiên toát ra một câu: “Để cho em cùng lên học tiểu học với con đi, con có thể chăm sóc, bảo vệ tốt em gái. Nhà trẻ gì đó đều rất đơn giản, con có thể dạy em.” Thời Sướng ngẩng đầu nhìn lên Thời Ngô An, lời thề son sắt bảo đảm.

“Đừng nghịch, em con mới ba tuổi, làm sao lên học tiểu học được a.” Thời Ngô An quả quyết cự tuyệt, Dịch Sanh lại kéo kéo tay cô, giọng mềm nhũn: “Mami, con muốn cùng lên học tiểu học với chị.” Thời Sướng hắt cằm, dương dương đắc ý nhìn Thời Ngô An, đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô: “Xem đi. Mami cứ yên tâm, con nhất định sẽ chiều cổ tốt em mà.”

Thời Ngô An nhìn về phía Dịch Nghiêu, muốn trưng cầu ý kiến của nàng, Dịch Nghiêu nhún vai, Thời Ngô An tròn mắt nhìn nàng một cái: “Vậy chuyện này liên giao cho chị.” Dịch Nghiêu ra đầu OK: “Được, buổi chiều tôi đưa hai đứa đi học, thuận tiện giải quyết chuyện này.”

Cứ như vậy, người bạn nhỏ Dịch Sanh gần ba tuổi liền trở thành bạn ngồi cùng bàn của bạn nhỏ Thời Sướng, đồng thời trở thành học sinh nhỏ tuổi nhất trong trường tiểu học của thành phố. Từ đó về sau, Dịch Sanh và Thời Sướng cùng học tiểu học, trung học, cho đến thi tốt nghiệp trung học xong, hai người thi đại học khác nhau mới lần đầu tiên tách ra.

Tính tình Dịch Sanh vẫn rất hướng nội, coi như là sau khi lớn lên cũng chỉ hơi sáng sủa một chút, đại đa số thời điểm đều an tĩnh không nói lời nào. Ngược lại với Dịch Sanh, từ nhỏ Thời Sướng đã làm một hùng hài tử, nghiêm nhiên một thiên tài giao tiếp, cùng ai cũng có thể trò chuyện, rất được mọi người hoan nghênh.

Thời Sướng thường nói giỡn nói Dịch Sanh là con dâu nuôi từ bé của mình, ban đầu Dịch Sanh còn đỏ mặt cãi cọ với Thời Sướng, đến sau làm bộ như không nghe thấy. Thật ra thì ở bên ngoài Thời Sướng vẫn rất khiêm tốn, hơn nữa cô bé không cùng họ với Dịch Sanh, mặc dù cả ngày hai người bọn họ dính với nhau, cũng có rất ít người biết hai người nhưng thật ra là chị em.

Dịch Sanh vốn là cũng rất ít kêu Thời Sướng là chị, ngược lại Thời Sướng lại luôn treo hai chữ em gái ở khoe miệng. Bất quá đứa bé Thời Sướng này, có thể là trong ngày thường thời gian đi theo Dịch Nghiêu tương đối nhiều, rõ ràng là một cô gái, nhưng cả người cứ như là thiếu gia nhà giàu ăn chơi trác tác. Cô bé nhìn thấy người xinh đẹp, lớn hơn mình liền kêu chị, nhỏ hơn mình liền kêu em gái.

Cho nên coi như cả ngày cô bé kêu Dịch Sanh là em gái, cũng không ai sẽ cho rằng hai người bọn họ thật sự là chị em, lại thêm đáng đáp của Dịch Sanh rất tốt, sau khi đến Dịch gia càng được Thời Ngô An nuôi đến trắng trắng mềm mềm, giống như là búp bê, do đó mọi người cũng cho là Thời Sướng lại phạm bệnh mê gái. Thời Sướng là một người lười giải thích, bọn họ thích nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế đó đi.

Cũng là bởi vì có tiền lệ như vậy, đến năm thứ hai trung học, giữa hai người bọn họ xảy ra một chút biến hóa vi diệu. Thời Sướng không phải là người sống yên ổn, một đám người cũng nuông chiều nàng đã quen, bao gồm Túc gia bên kia cũng vậy, ban đầu Thời Ngô An còn có thể quản nàng, thời gian dài hiện tại lại hữu tâm vô lực —— đứa nhỏ này quá hùng rồi.

Cho nên có thể nói Thời Sướng là dùng một tay che trời a, tuổi còn nhỏ liền là tiêu điểm, lên năm thứ hai trung học, biết mấy tên côn đồ các kẻ bắt học vô thuật, lại trộn lẫn với bọn chúng. Thân thể Dịch Sanh không tốt, năm tám tuổi lại phải làm phẫu thuật thêm một lần, từ đó về sau cứ như Lâm muội muội*, Thời Sướng suy nghĩ phải bảo vệ Dịch Sanh, xung phong nhận việc muốn đi luyện triết quyền đạo.

*Lâm Bảo Ngọc bạc mệnh. Wiki để biết thêm chi tiết

Cho nên dựa vào chút “vô công” ra về này, Thời Sướng trở thành “Lão Đại” của trường trung học nàng đang học, cả ngày dẫn một đám tiểu đệ làm trò. Nhà trường biết Thời Sướng bổi cảnh lớn, Thời Sướng lại không ngốc, nếu như thật sự quậy ra việc gì lớn chắc chắn Thời Ngộ An sẽ lột da nàng. Nhìn nàng cũng rất biết điều, không có làm ra cái gì quá đáng, nhà trường cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt.

Lần đầu tiên Thời Sướng kéo Dịch Sanh đến trước mặt đám tiểu đệ của nàng, cứ như vậy giới thiệu: “Đây là con dâu nuôi từ bé của tôi, xinh đẹp phải không?” Hon mười tuổi Dịch Sanh đã trở mã, mặt mày như tranh vẽ, trong veo như nước đứng ở đằng kia cũng không nói gì, tựa như người từ trong tranh đi ra. Bọn tiểu đệ cũng sợ ngây người, hồi lâu có người toát ra một câu: “Lão Đại, chị yêu con nít a?”

Thân thể Dịch Sanh rất đơn bạc, khung xương cũng nhỏ, vóc dáng Thời Sướng lại cao, hai người đứng cùng nhau, Thời Sướng thoạt nhìn có vẻ lớn hơn so với Dịch Sanh không chỉ là hai tuổi. Thời Sướng đá một cước qua, tiểu đệ nằm trên mặt đất gào khóc gọi: “Lão Đại, chân quá độc ác, em sai lầm rồi có được không? Không phải là yêu con nít, Lão Đại với chị dâu thật xứng!”

“Ai là chị dâu?” Một tay Thời Sướng đập lên vai Dịch Sanh, thật sâu cảm thấy hài lòng vì thân thủ của mình, em gái nhất định rất sùng bái bản thân đi! Tiểu đệ từ dưới đất bò dậy tới, cũng tìm một tên tiểu đệ khác ôm vai bá cổ, cười híp mắt nhìn Thời Sướng: “Không phải là vợ của Lão Đại sao.”

“Nói nhảm, vợ tôi ở đâu ra?” Thời Sướng xem thường.

“Là người trong lòng Lão Đại.” Tiểu đệ rất nghiêm túc.

“Là con dâu nuôi từ bé.” Thời Sướng cãi chính.

“Nuôi lớn không phải là vậy sao!” Tiểu đệ phản bác.

Thời Sướng néo cằm suy nghĩ một chút, hẳn nói cũng rất có đạo lý nga, hình như thật sự là như vậy. Thời Sướng lọt vào suy tư, Dịch Sanh kéo kéo ống tay áo của nàng, Thời Sướng cúi đầu nhìn nàng: “Thế nào?” Dịch Sanh ho khan một cái: “Về nhà.” Lúc này Thời Sướng mới nhớ tới em gái bị cảm, phải nhanh chóng mang nàng trở về uống thuốc.

Tùy ý phát tay một cái bọn tiểu đệ, Thời Sướng lôi kéo tay Dịch Sanh đi, hoàn toàn vứt vấn đề vừa mới suy tư ra sau ót. Thẳng đến tối lúc đi ngủ, nghiêng người nằm ở trên giường, nhìn gò má Dịch Sanh đang ngủ say, mới lại bắt đầu tự hỏi.

Từ trước đến nay Thời Sướng là một đứa bé trưởng thành sớm, lúc nàng bảy tuổi liền nằm dán góc tường nghe được Túc Cẩm Dung nói chuyện với Thời Ngộ An, biết chú Cẩm Dung nguyên lai là cha ruột của nàng. Chẳng qua là nàng vẫn làm bộ như không biết, bởi vì nàng biết, Dịch Nghiêu với Thời Ngộ An còn không có dự định nói cho nàng biết sớm như vậy, các nàng không muốn nàng biết sớm như vậy, nàng vẫn cứ không biết là được.

Lúc chín tuổi, Dịch Nghiêu còn không có nghĩ tới sau này nên giải thích với bọn nhỏ như thế nào về cấu tạo gia đình đặc thù của các nàng, thì Thời Sướng đã thăm dò xong về điểm quan hệ này của mami và daddy của nàng rồi. Làm một đứa nhỏ căn bản được nuôi thả, trời mới biết cả ngày Dịch Hiên nhồi nhét cho nàng cái gì, Thời Sướng như cũ làm bộ như một đóa hoa sen trắng thuần khiết không tỳ vết cái gì cũng không biết, cho đến năm nàng mười hai tuổi khi Dịch Nghiêu tốn một ngày nghiêm chỉnh giải thích, nàng mới chậm rãi ồ một tiếng.

Bây giờ Thời Sướng nhìn Dịch Sanh bạn học kiêm em gái, đang suy tư một vấn đề rất nghiêm túc. Kể từ khi còn bé Dịch Hiên đùa giỡn nói Dịch Sanh là con dâu nuôi từ bé của nàng, cho tới nay nàng cũng cho là như vậy, coi như là trưởng thành biết Dịch Hiên nói giỡn, nàng vẫn nói Dịch Sanh là con dâu nuôi từ bé của nàng.

Em gái mình nuôi từ nhỏ đến lớn chẳng lẽ không phải hẳn là nên thuộc về mình sao? Tư duy của Thời Sướng bắt đầu lệch đi một góc độ rất quỷ dị, càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý.

“Bộ đáng em gái rất xinh đẹp, lại ngốc như vậy, sau này bị nam nhân xấu lừa làm sao bây giờ?” Thời Sướng lẩm bầm lâu bầu một câu: “Vẫn là đi theo mình tương đối khá, đi theo mình cả đời, thì cả đời sẽ không bị thương tổn.” Thời Sướng nghiêng người hôn một cái lên mặt của Dịch Sanh, rốt cục thiếu nữ mười lăm tuổi cũng động chút tâm tư nên có của thiếu nữ, giống như nàng, đã thích em gái nhất gan nhà nàng rồi.

Thời Sướng giương miệng ngáp một cái, nhắm mắt lại đi ngủ, chuyện như vậy phải từ từ tới, nàng tin tưởng Dịch Sanh trốn không thoát lòng bàn tay nàng. Cho đến khi hô hấp của nàng trở nên vững vàng, Dịch Sanh đáng lẽ đang ngủ say từ từ mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn nàng, khóe miệng hơi cong lên.

Ai trốn không thoát lòng bàn tay của ai còn chưa biết đâu.

-----oOo HOÀN oOo-----

Tâm sự mỏng :))

Mới nhận dc một câu trả lời về mẫu khảo sát, đọc xong hơi bị nản.

Mình nói rõ luôn là Biểu mẫu đó mình chỉ khảo sát về độ tuổi với nhu cầu đọc BHTT thôi, quang trọng cũng muốn khảo sát xem độc giả có ý muốn chia sẻ và ủng hộ editor không thôi, chứ mình chưa hề yêu cầu ai phải bỏ tiền ra mới được đọc truyện mình edit. Bạn vẫn đang đọc rất nhiều BHTT free up trên mạng đấy bạn ạ (tất nhiên là chất lượng thì tùy người ^^) Và họ phải bỏ ra nhiều thứ để bạn được đọc và trên tinh thần TỰ NGUYỆN, ko ai ép buộc họ phải làm vậy và mình khảo sát cũng không ép buộc bạn phải ĐƯA TIỀN CHO MÌNH rồi mới được đọc xD. Bạn không muốn pay to read thì cứ việc Không, không và không là được rồi chứ không cần nói mấy câu như vậy đâu :D

Với lại mình cũng không có ý định đòi tiền gì đâu :v Mình vẫn làm free ở đây với những bộ mình muốn edit thôi. (tất nhiên là tốc độ không thể nào người nổi vì sở thích nó khác với công việc =)))

Còn pay to read tất nhiên là khác với free rồi, như app free thì phải có quảng cáo và hạn chế :)) (cái này mình không nói rõ vì ai có nhu cầu họ sẽ tự động tìm, mình vẫn đang kiếm tiền nhờ edit thôi :v)

Bạn nào thấy mình quá thực dụng thì OK, con người ai chả vậy. Thật sự thì mình đã rẽ hướng sang con đường khác rồi :D

Cũng đang định beta một bộ Mặt thể cho editor Ami (người dịch bộ này) nhưng chắc phải suy nghĩ lại ^^

“Có thể nói thì đừng nói đến chữ tiền nữa được không a!?”

Mình muốn trả lời “đ*o” ghê mà ko được =)) (sr đã văng tục) :v

Còn bộ NNCD chưa biết đến năm tháng nào mới xong...haizz =.='

À khảo sát vẫn còn đang tiếp tục. Cứ vào trả lời giúp mình nhé =))

Bạn đang đọc truyện *Dịch Và Thời An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.